

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAZANANIN SUCU

MARIE RUTKOSKI

"Hikâyenin şaşırtıcı konusu entrika ve
hilcelerle akıllıca örülmüş. Büyüleyici, yıkıcı
ve göz kamaştırıcı."

Kirkus Reviews

"Baştan çıkaracak ve yürek parçalayacak
derecede sarsıcı."

Los Angeles Times

"Sadakat, yasak aşk, güç ve güçlüler, dostlar
ve bozulan ilişkiler, savaş, fetih ve aileyle
dolu *Kazananın Suçu*, okunacak kitaplar
listenizin başında yer almalı!"

The Guardian

"Lirik anlatımı, Rutkoski'nin
araştırmalarının ve yeteneğinin derinliğini
kanıtlıyor... Son cümle öyle güçlü bir etki
bırakıyor ki üçüncü kitabın ilk satırına
kadar hayranları teselli etmeye yetiyor."

School Library Journal

"Bu ikinci bölümün arkası yarın şeklinde
biten sonu, sabırsız okuyucu kitlesine
üçüncü kitabın gelişini müjdeliyor."

BCCB

"Rutkoski'nin kurgusu kesinlikle
ihtişamlı... Şoke edici sonu, okurlara
üçüncü kitabı iple çektirecek."

VOYA

MARIE RUTKOSKI

KAZANANIN

USÜCÜ

Pegasus Yayınları: 1677

Gençlik: 320

Kazananın Suçu

Marie Rutkoski

Özgün Adı: The Winner's Crime

İngilizceden çeviren:

Barış Mol

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Selma Altıntaş Bursalioğlu

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Haziran 2017 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-228-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017

Copyright © Marie Rutkoski, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurihan Kesim Telif ve

Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Kristin Cashore için,

DONMUŞ BÖLGE

TUNDRA
(TATH)

SULFÜR MADENLERİ

ÇALIŞMA KAMPİ

VALORYA

BAŞKENT
(VAL)

ŞEHİR
(LAHİRRİN)

HERRAN

SAHİPSİZ
ADALAR

İTHRYA
ADASI

GÜNEY ADALARI
(CAYN SARATU)

Mektubu açarken elini kesti.

Kestrel sırf Herrani yazısıyla yazıldığı için sabırsız davranıp budalalık ederek, birden mektuba saldırmıştı. Mektup açacağı elinden kaydı. Kan tomurcukları kâğıda düşünce üzerinde parlak çiçekler açtı.

Mektup tabii ki ondan gelmiyordu. Herran'ın yeni tarım bakanındandı. Kendisini tanıtmak ve tanışacakları zamanı iple çektiğini söylemek için yazmıştı. *Sizinle pek çok ortak noktamızın ve tartışacak çok şeyimizin olduğuna inanıyorum,* diye yazmıştı.

Kestrel bununla neyi kastettiğinden emin değildi. Onu tanıımıyordu, hatta adını bile duymamıştı. Bir noktada bakanla tanışması gerekeceğini bilse de –sonuçta yeni Herran bağımsız bölgesinin imparatorluk elçisiydi– Kestrel *tarım* bakanıyla zaman geçireceğini beklememişti. Zira nöbetleşe ekim veya gübrelemeyle ilgili söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Kestrel düşüncelerindeki kibirli üslubu fark etti. Bu duygunun dudaklarını nasıl ince bir çizgiye dönüştürdüğünü hissetti. Bu mektuba çok kızdığını fark etti.

Kendine kızdığını. Adının, zarfın üzerinde Herrani alfabeyle karalandığını gördüğünde kalbinin böylesine çarpmasına... Mektubun Arin'den olmasını nasıl da dilemişti.

Fakat yaklaşık bir aydır, ona ülkesinin özgürlüğünü teklif ettiğinden beri iletişime geçmemişlerdi. Ve mektup onun elinden yazılmamıştı bile. Kestrel onun yazısını tanıyordu. Kalem kavrıyacak parmakları tanıyordu. Küt kesilmiş tırnaklar, yanıklardan artakalan gümüş rengi izler, avcunun nasırlı çizdiği, hepsi de zarif el yazısına zıttı. Kestrel mektubun ondan olmadığını derhal anlamalıydı.

Ama yine de kâğıdın çabucak kesilmesi... Yine de hayal kırıklığı...

Kestrel mektubu bir kenara koydu. Belinden ipek kuşağı çekip bütün Valoryalılar gibi kalçasına bağladığı hançerin altından geçirdi. Kuşağı kanayan eline sardı. Fildişi renkli ipek kuşağı mahvolmuştu. Kanıyla onu lekelemişti. Ancak mahvolmuş bir kuşağın onun için bir önemi yoktu. Kestrel, Prens Verex'le; Valorya İmparatorluğu'nun vârisiyle nişanlıydı. Kaşının üzerine her gün özenle çektiği ve yağlı, ışıltılı bir dokusu olan sürmeyle bunu belli ediyordu. Kat kat kuşakları, envaiçeşit elbisesi, adeta bir mücevher nehri vardı. Kestrel geleceğin imparatoriçesiydi.

Fakat oymalı abanoz sandalyesinden kalktığı anda titriyordu. Süitinin yığınla odasından biri olan çalışma odasına baktı ve köşeleri ısrarla kusursuz bir açıyla hizalanmış taş duvarlardan, iki dar koridorun odayı bölmesinden tedirgin oldu. Bu, imparatorluk sarayının aynı zamanda bir kale de olduğunu bilen Kestrel'e mantıklı gelmeliydi. Dar koridorlar, istila eden

güçlere mani olmanın bir yoluydu. Fakat soğuk ve yabancı görünüyordu. Evinden çok farklıydı.

Kestrel kendine Herran'daki evinin gerçekte kendisine hiç ait olmadığını anımsattı. O kolonide yetiştirilmiş olabilirdi fakat o bir Valoryalıydı. Olması gereken yerdeydi. Olmayı seçtiği yerde.

Kanaması durmuştu.

Kestrel mektubu bırakıp akşam yemeği için elbisesini değiştirmeye gitti. Bu onun hayatıydı: Kaliteli kumaşlar ve hareli ipek kıyafetler. İmparator... ve Prens'le bir akşam yemeği.

Evet, bu onun hayatıydı.

Buna alışmalıydı.

İmparator yalnızdı. Kestrel taş duvarlı yemek odasına girince İmparator gülümsedi. Beyaz saçları, Kestrel'in babasıyla aynı askeri tarzda kesilmişti, gözleri koyu renkli ve keskindi. Kestrel'i selamlamak için uzun masasından kalkmadı.

"İmparator hazretleri." Kestrel başıyla selamladı.

"Kızım." Sesi, kubbeli salonda yankılandı. Boş tabak ve bardaklar çınladı. "Otur."

Kestrel bunu yapmak üzere ilerledi.

"Hayır," dedi İmparator. "Buraya, sağ tarafıma."

"Orası Prens'in yeri."

"Görünüşe göre Prens burada değil."

Kestrel oturdu. Hizmetliler başlangıç tabağını servis ettiler. Beyaz şarap ikram ettiler. İmparator'un kendisini neden akşam yemeğine çağırdığını ve Prens'in nerede olduğunu sorabilirdi ancak Kestrel, İmparator'un sessizliği nasıl başkalarının tasalarını ortaya çıkaracak bir araç haline getirmeyi sevdiğini görmüştü. Genç kadın da beklemeye koyularak, İmparator'un ki kadar,

kendi sessizliğinin de büyümesine izin verdi ve ancak üçüncü kez yemek servisi yapıldığında konuşmaya başladı. “Doğuya yapılan seferin iyi gittiğini duyuyorum.”

“Baban cepheden öyle olduğunu yazıyor. Kusursuz süren savaş için onu ödüllendirmeliyim. Belki de Leydi Kestrel, ödüllendirmem gereken sensindir.”

Kestrel kadehinden içti. “Onun başarısı, benim eserim değil.”

“Değil mi? O bölgeye, benim kanunlarımın altında kendi yönetimini vererek Herrani isyanına bir son vermem için beni *sen* teşvik ettin. Bunun doğudaki savaşımı besleyecek bölük ve parayı sağlayacağını savunan *sendin* ve işe bak ki,” bir elini salladı, “sağladı da. Bu kadar genç birinden beklenmeyecek kadar zekice bir nasihat.”

İmparator’un sözleri Kestrel’i huzursuz etti. İmparator, Kestrel’in Herrani bağımsızlığını savunmasının asıl nedenini bilseydi Kestrel bunun bedelini öderdi. Kestrel özenle hazırlanmış yemeği yemeyi denedi. Sebzeli yahniden yapılmış tekneler vardı, yelkenleri açık renk jöledendi. Kestrel aheste aheste yemeye koyuldu.

“Beğenmedin mi?” dedi İmparator.

“Çok aç değilim.”

İmparator altın bir zili çaldı. “Tatlı,” dedi anında beliren genç uşağa. “Tatlıya geçeceğiz. Genç hanımların tatlıyı ne kadar sevdiğini bilirim.” Ancak delikanlı, kaliteli porselenden yapıldığından kenarlarından ışığın parlayıp yansıdığı iki küçük tabağı taşıyarak döndüğünde, İmparator, “Bana değil,” dedi ve tabaklardan biri son derece hafif ve yarı saydam bir çatalla birlikte Kestrel’in önüne konuldu.

Kestrel sakın kalabilmek için kendini telkin etti. İmparator, Kestrel'in Herrani isyanının sonunun gelmesi için ısrar ettiği günle ilgili gerçekleri bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Arin bile kendi özgürlüğünü Kestrel'in birkaç stratejik kelime... ve veliahtla evlenme sözüyle satın aldığını bilmiyordu.

Arin bilseydi, buna karşı çıkardı. Kendini harap ederdi.

Ve İmparator, Kestrel'in bunu *neden* yaptığını bilseydi onu perişan ederdi.

Kestrel tabağındaki pembe krema yığınının ve saydam çatala, sanki bütün dünyası bunlardan ibaretmiş gibi baktı. Temkinli konuşmalıydı. "Siz bana tek oğlunuzu vermişken, benim ne gibi bir ödüle ihtiyacım olur ki?"

"Oğlum elbette büyük bir ödül. Ama henüz düşün için belirlenmiş bir tarih yok. Ne zaman düşünüyorsunuz? Bu konuda çok sessiz kaldın."

"Prens Verex'in karar vermesi gerektiğini düşünüyordum." Seçim Prens'e bırakılırsa düşün tarihi süresiz olurdu.

"Niye *biz* karar vermiyoruz?"

"O olmadan mı?"

"Sevgili kızım, Prens hazretleri, babası ve müstakbel eşiyile yiyeceği akşam yemeğinin günü ve saati gibi basit şeyleri unuttacak kadar dalgın fikirliyse; son on yılın en önemli devlet etkinliğinin planlanmasında yer almasını nasıl bekleyebiliriz ki?" Kestrel bunun üzerine hiçbir şey söylemedi.

"Yemiyorsun," dedi İmparator.

Kestrel saydam çatalı kremanın içine daldırdı ve bir parça alıp ağzına götürdü. Çatalın dişleri, dilinde eridi. "Şeker," dedi Kestrel şaşırarak. "Çatal katılaştırılmış şekerden yapılmış."

"Tatlıyı beğendin mi?"

"Evet."

“Öyleyse hepsini yemelisin.”

Ama her lokma alışında çatal erimeye devam ederse kremayı nasıl bitirecekti? Çatalın çoğu elinde kalmıştı ancak bu uzun sürmeyecekti.

Bir oyun. Tatlı bir oyundu, bu sohbet de oyundu. İmparator onun nasıl oynayacağını görmek istiyordu.

İmparator, “Bence bu ay sonu düğün için ideal,” dedi.

Kestrel kremadan bir parça daha yedi. Çatalın dişleri tamamen ortadan kaybolarak, geriye yarıda bırakılmış bir kaşığa benzeyen bir şey bıraktı. “Bir kış düğünü mü? Hiç çiçek olmayacak.”

“Çiçeklere ihtiyacın yok.”

“Genç hanımların tatlıyı sevdiklerini biliyorsanız çiçekleri sevdiklerini de biliyor olmalısınız.”

“O zaman sanırım bir bahar düğününü tercih ederdin.”

Kestrel bir omzunu silkti. “En iyisi yaz olurdu.”

“Neyse ki sarayda seralarımız var. Kışın bile büyük salonu taçyapraklarıyla kaplayabiliriz.”

Kestrel sessizce tatlısını yemeye devam etti. Çatalı düz bir çubuğa dönüştü.

“Tabii düğünü ertelemek istemiyorsan,” dedi İmparator.

“Misafirlerimizi düşünüyorum. İmparatorluk çok geniş. Her vilayetten insanlar gelecek. Kış mevsimi seyahat etmek için pek olanaklı bir zaman değil, ilkbahar nispeten daha iyi. Yağmur yağar. Yollar çamur olur.”

İmparator sandalyesinde geriye yaslanıp keyifli bir ifadeyle Kestrel’i inceledi.

“Ayrıca,” dedi Kestrel, “bir fırsatı harcamış olmaktan nefret ederdim. Soyluların ve valilerin düğündeki en iyi koltuklar için size ellerinden geleni –armağan, bilgi, altın– vereceklerini

biliyorsunuz. Ne giyeceğim ve hangi müziğin çalınacağı gibi konular, imparatorluğun dikkatini dağıtacak. Başka zaman alsanız binlerce kişiyi çıldırtacak politik bir kararın farkına kimse varmayacak. Yerinizde olsam nişanlılık sürecinin keyfini çıkarır bundan sonuna kadar faydalanırdım.”

İmparator güldü. “Ah, Kestrel. Senden ne imparatoriçe olacak ama.” Kadehini kaldırdı. “İlk yaz günündeki mutlu birlikteliğine.”

Eğer Prens Verex yemek odasına girdiğinde aniden durup iri gözlerindeki şaşkınlık, incinme, öfke gibi her türlü duygu değişimini göstermemiş olsaydı, Kestrel’in buna kadeh kaldırması gerekirdi.

“Geciktin,” dedi babası.

“Gecikmedim.” Verex’in elleri yumruk oldu.

“Kestrel zamanında burada olmayı başardı. Sen neredesin?”

“Çünkü bana saati yanlış söyledin.”

İmparator kaşlarını kaldırdı. “Yanlış hatırlıyorsun.”

“Budala gibi görünmeme neden oluyorsun!”

“Öyle görünmene *ben* sebep olmuyorum.”

Verex’in ağzı hızla kapandı. Başı ince boynunun üzerinde cereyana yakalanmış gibi inip kalktı.

“Gel,” dedi Kestrel nazikçe. “Bizimle tatlı ye.”

Verex’in bakışı, Prens’in babasının oyunlarından nefret ettiğini ama Kestrel’in ona acımasından daha çok nefret ettiğini söylüyordu. Verex odadan hızla çıktı.

Kestrel şeker çatalının kalıntısıyla oynadı. Prens’in koridorda ilerleyen gürültülü ayak sesleri azalarak sessizliğe gömüldükten sonra bile konuşmaması gerektiğini biliyordu.

“Bana bak,” dedi İmparator.

Kestrel başını kaldırdı.

“Bu yaz düşününü çiçekler, misafirler veya politik kazanımlar için istemiyorsun,” dedi. “Bunu elinden geldiğince ertelemek istiyorsun.”

Kestrel çatalı sımsıkı tuttu.

“İsteddiğini sana mantık çerçevesinde vereceğim,” dedi İmparator, “ve sana sebebini de söyleyeceğim. Çünkü damadın tavırları göz önüne alınırsa seni suçlamıyorum. Sen ise istediğin şey için mızımızlanmıyor, onu kazanmaya çalışıyorsun. Tıpkı benim yapacağım gibi. Bana baktığında, bir gün olacağın kişiyi görüyorsun. Bir hükümdar. Ben seni seçtim, Kestrel ve seni oğlumun olamayacağı her şey yapacağım. Yerimi almaya uygun biri.”

Kestrel’in bakışları, kendi çocuğuna zalimlik etme kapasitesine sahip yaşlı bir adamda kendi geleceğini arayan uzun bir ifadeye dönüştü.

İmparator gülümsedi. “Yarın İmparatorluk Muhafızları Komutanı’yla tanışmanı isterim.”

Kestrel, Komutan’la daha önce hiç karşılaşmamıştı ancak onun görevine yeterince aşinaydı. Resmi olarak İmparator’un kişisel güvenliğinden sorumluydu. Gayriresmi olarak ise bu görev, kimsenin konuşmadığı diğer görevleri kapsıyordu. Gözetleme. Suikastlar. Komutan, insanları ortadan kaldırma konusunda iyiydi.

“Sana gösterecek bir şeyi var,” dedi İmparator.

“Nedir?”

“Bir sürpriz. Şimdi mutlu görün, Kestrel. Sana isteyebileceğin her şeyi veriyorum.”

İmparator bazen gerçekten de cömert oluyordu. Kestrel, onun senatörlere yeni kolonilerde özel topraklar veya Quo-

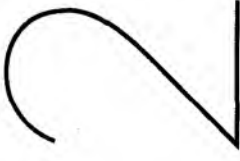
rum'da¹ güçlü koltuklar verdiği duruşmalara tanık olmuştu. Fakat bonkörlüğünün başkalarını, daha fazlasını istemeleri yönünde kışkırttığını da görmüştü. O zaman İmparator'un gözleri bir kedininki gibi ağırlaşarak yarı kapanır ve Kestrel de onun verdiği armağanlar karşısında insanların asıl niyetlerini açık edişlerini görürdü.

Yine de Kestrel düğünün birkaç aydan daha uzun bir süre ertelenebileceğini ummadan edemiyordu. İlkyaz elbette ki gelecek haftadan iyiydi ama yine de çok erkendi. Fazlasıyla erken. İmparator bir seneyi kabul eder miydi? Ya da daha fazlasını? Kestrel, "İlkyaz..." diye söze başladı.

"Mükemmel bir tarih."

Kestrel'in bakışları kapalı duran eline kaydı. Elini açınca tatlı bir koku yayıldı, boşta kalan avcunu masanın üzerine koydu. Şeker çatalı, avcunun sıcaklarında kaybolmuştu.

1 Quorum: Parlamenter yöntemle çalışan bir meclisin asgari sayıdaki üyesi. (ç.n.)

Arin, ölmüş ailesinin hayaletleri ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, muhtemelen asla kendisine ait olduğunu düşünemeyeceği babasının çalışma odasında idi.

Aydınlık bir gündü. Çalışma odasının penceresinin manzarası, isyanın bıraktığı harap arazileriyle şehri detaylı olarak gözler önüne seriyordu. Soluk bir plaka gibi olan kış güneşi, Herran limanına bulanık bir ışıltı veriyordu.

Arin onu düşünmüyordu. Düşünmüyordu. Şehir duvarlarının yeniden ne kadar yavaş inşa edildiğini düşünüyordu. Güney kırsallarında evfindığının hasat mevsiminin geldiğini, ne kadar ihtiyaç fazlası olacağını ve bunun Herran ticaretini canlandıracağını düşünüyordu. Kestrel'i veya geçen bir ay bir haftada onu düşünmemeyi düşünmüyordu. Fakat düşünmemek büyük taş tabakalarını kaldırmak gibiydi ve bu düşünceyle o kadar dikkati dağılmıştı ki ne Sarsine'in odaya girdiğini duydu ne de eline açılmış bir mektup verinceye kadar kuzenini fark etti.

Kırık damga çapraz kılıçların mührünü gösteriyordu. Valorya İmparatoru'ndan bir mektup. Sarsine'in yüzü, Arin'e okumak üzere olduğu şeyden hoşlanmayacağını söylüyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Arin. "Bir vergi daha mı?" Gözlerini ovuşturdu. "İmparator ödeyemeyeceğimizi biliyor olmalı, yine ödeyemeyiz, son vergiden sonra bu kadar erken olmaz. Bizi perişan eder."

"Evet, şimdi İmparator'un niye Herran'ı Herranilere bu kadar nazik bir şekilde geri verdiğini anlıyoruz."

Bunu daha önce tartışmışlardı. Böylesine beklenmedik bir kararın tek açıklaması buymuş gibi görünüyordu. Herran'dan gelen kazançlar eskiden, burayı sömürgeleştirmiş Valoryalı soyluların cebine giderdi. Ardından İlkış İsyanı ve İmparator'un kararnamesi geldi, o soylular başkente dönmüş, toprak kayıpları savaş bedeli olarak adlandırılmıştı. Şimdi İmparator, Herran halkının karşı çıkamadığı vergiler aracılığıyla Herran'ın kanını emiyordu. Bölgenin serveti doğruca imparatorluğun hazinesine akıyordu.

Hileli bir hamleydi. Ama Arin'i en çok endişelendiren, gözden bir şeyi kaçırdığına dair içini kemiren histi. Kestrel'in ona İmparator'un teklifini ve taleplerini verdiği günü düşünmek zor geliyordu. Kestrel'in alnını işaretleyen altın çizgi dışında bir şeyi görmek zor geliyordu.

"Bu sefer ne kadara mal olacağını söyle yeter," dedi Sarsine'e. Sarsine'in dudakları büzüşüp düğüm oldu. "Vergi değil. Bir davetiye." Sarsine odadan çıktı.

Arin kâğıdı açtı. Elleri hareketsiz kaldı.

Herran valisi olarak Arin'den Valorya başkentindeki bir baloya katılması isteniyordu. *Leydi Kestrel ile Veliabt Verex'in nişanının şerefine*, diyordu mektup.

Sarsine bunu bir davetiye olarak adlandırmış fakat Arin onu olduğu gibi görmüştü: Bu bir emirdi; sözde artık bir köle olmadığı halde itaatsizlik etmeye gücünün yetmediği bir emir.

Arin gözlerini sayfadan kaldırıp bakışlarını limana çevirdi. Arin'in rıhtımda çalıştığı zamanlarda, kölelerden biri İyilik Bekçisi olarak tanınırdı.

Kölelerin hiç malı olmazdı ya da en azından Valorya fatihlerinin mal olarak gördüğü bir şeyleri olmazdı. Arin'in kendine ait bir şeyi *olsa* bile onları taşıyacak cebi yoktu. Cepli giysiler yalnızca ev kölelerine giderdi. Valoryalıların kontrolü altındaki hayatın ölçüsü buydu: Herrani halkının ceplerinin olup olmamasına göre hadlerini bilmeleri ve ceplerin içlerinde özel bir şey saklayabildikleri sanrısı.

Ancak kölelerin yine de bir para birimleri vardı. İyilik değiş tokuş ederlerdi. Fazladan yiyecek. Daha kalın bir istif rafı. Başka biri çalışırken fazladan birkaç dakika daha dinlenme lüksü. Rıhtımdaki bir köle bir şey isterse aralarındaki en yaşlı Herrani olan İyilik Bekçisi'ne sorardı.

İyilik Bekçisi'nin her kişi için farklı renkte ipliği olan bir yumak ipi olurdu. Arin'in bir isteği olursa onun ipliği başka bir tanesinin, belki sarı bir tanesinin üzerine sarılır, bağlanır ve geçirilir ve o sarı iplik de kimin ne borcu olduğuna bağlı olarak yeşil bir tanesine dolanmış olabilirdi. İyilik Bekçisi'nin yaptığı düğümlerde her şeyin kaydı bulunurdu.

Ancak Arin'in hiç ipliği olmamıştı. Hiçbir şey istememişti. Hiçbir şey vermemişti. O zamanlar çoktan genç bir adam olan Arin, herhangi birine borçlu olma düşüncesini kaldıramıyordu.

Şimdi Valorya İmparatoru'nun mektubuna bakıyordu. Çok güzel bir şekilde kaleme alınmıştı. Kelimeler ustaca seçilmişti. Mektup, Arin'in odasının çevresindekilerle; babasının çalışma

masasının su kadar berrak vernikli yüzeyiyle, kışın gün ışığını odaya dolduran vitray camlarıyla adeta bir uyum içindeydi.

Işık, İmparator'un kelimelerini okumayı çok kolaylaştırıyordu.

Arin kâğıdı yumruğunun içinde ezip iyice sıktı. Bir İyilik Bekçisi olmasını isterdi. İstedliğini bir elde edebilse, basit bir iplik olmak için gururundan vazgeçerdi.

Bir daha asla Kestrel'i görmeyeceği anlamına gelse, Arin yüreğiyle, karmaşık bir ip düğümünü değiş tokuş ederdi.

Tensen'e danıştı. İhtiyar adam açık yeşil gözleri ışıldayarak, buruşturulmuş ve düzleştirilmiş davetiyeyi inceledi. Kalın, kıvrık sayfayı Arin'in masasının üzerine koyup sert parmağıyla ilk satıra vurdu. "Bu," dedi, "mükemmel bir fırsat."

"O zaman sen gideceksin," dedi Arin.

"Elbette."

"Bensiz."

Tensen dudaklarını büzdü. Arin'e, zamanında Valoryalı çocukları eğitirken çok işine yaramış olan o başöğretmen bakışını attı. "Arin. Gurur yapmayalım."

"Bu gurur değil. Çok meşgulüm. Baloda Herran'ı sen temsil edeceksin."

"İmparator'un basit bir tarım bakanıyla tatmin olacağını sanmıyorum."

"İmparator'un tatmini umurumda değil."

"Beni *tek başıma* göndermek ya İmparator'a hakaret olacak ya da görüldüğümünden daha önemli olduğumu açığa vuracak." Tensen kırçıl çenesini ovarak Arin'e dikkatle baktı. "Senin gitmen gerek. Bu oynamak zorunda olduğun bir rol. İyi bir aktörsün."

Arin başını iki yana salladı.

Tensen'in gözleri karardı. "O gün oradaydım."

Geçen yaz Kestrel'in Arin'i satın aldığı gün.

Arin yine açıkartırma çukurunun altındaki kafeste beklerken, sırtından aşağı süzülen teri hissedebiliyordu. Yapının çatısı vardı; böylelikle Arin zemin seviyesinde sıralanmış Valoryalı kalabalığı göremiyor, yalnızca çukurun ortasındaki Düzenbaz'ı görebiliyordu.

Arin kendi teninin leş kokusunu alıyor, çıplak ayaklarının altındaki çakılları hissediyordu. Vücudu ağrıyordu. Düzenbaz'ın, sesinin, usta bir müzayedecinin melodik nüktedanlığıyla yükselip alçalışını dinlerken, parmaklarını morarmış yanağına yavaşça bastırdı. Yüzü çürümüş bir meyve gibiydi.

Düzenbaz o sabah Arin'e çok kızmıştı. "İki gün," diye gürlemişti. "Seni sadece *iki günlüğüne* kiralıyorum ve sen bu halde geliyorsun. Bir cadde döşeyip çeneni kapalı tutmanın neresi bu kadar zor?"

Kafeste bekleyen, açıkartırmanın uğultusunu aslında dinlemeyen Arin, dayağı ve ona giden yoldaki diğer şeyleri düşünmek istemiyordu.

Aslında çürükler hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Arin, Düzenbaz'ın onu Valoryalı bir haneye bir daha satabileceği konusunda kendini kandıramazdı. Valoryalılar ev kölelerinin görüntüsünü önemserdi ve Arin, yüzü morun çeşitli tonlarıyla maskelenmemişken bile buna uygun değildi. İşçiye benziyordu. *Zaten* öyleydi. İşçiler evlerin içine sokulmazdı ve evler, Düzenbaz'ın kendini isyana adanmış köleleri yerleştirmesi gereken yerlerdi.

Arin kafesin kaba ahşaptan duvarına başını yasladı. Hayal kırıklığıyla savaştı.

Çukurda uzun bir sessizlik oldu. Sükûnet, Arin dikkatini vermezken Düzenbaz'ın satışı kapadığı ve bir mola vermek için müzayedeye evine girdiği anlamına geliyordu.

O anda kalabalıktan ağustosböcekleri gibi bir vızıltı geldi. Düzenbaz çukura geri dönüyordu, bir kölenin daha duracağı mezat tahtasına yaklaşıyordu.

Düzenbaz, “Sizin için çok özel bir şeyim var,” dedi se-yircilerine.

Kafesteki bütün köleler dik oturdu. Öğleden sonra uyusukluğu geçmişti. Arin'in sonradan adının Tensen olduğunu öğreneceği yaşlı adam bile dikkat kesilmişti.

Düzenbaz şifreli konuşmuştu. “Çok özel bir şey” köleler için gizli bir anlam taşıyordu: İsyana katkıda bulunacak şekilde satılma şansı. Casusluk yapma. Çalma. Belki cinayet. Düzenbaz'ın pek çok planı vardı.

Arin'in kendini hasta hissetmesine neden olan, Düzenbaz'ın sözlerindeki *çok* kelimesiydi çünkü o sözcük, hepsinin içinde en özel olan satışın, bekledikleri satışın işaretini veriyordu: Bir isyancının, General Trajan'ın evine yerleştirilmesi fırsatını mesela.

Yukarıda Valoryalı kalabalığın arasında kim vardı?

General'in kendisi mi?

Ve Arin, aptal Arin intikam şansını boşu boşuna harcamıştı. Düzenbaz bu satış için onu asla seçmezdi.

Ancak müzayedeci kafese bakmak için döndüğünde, gözleri doğrudan Arin'inkilere baktı. Düzenbaz'ın parmakları iki kere şıkladı. Sinyal.

Arin seçilmişti.

“O gün,” dedi Arin, Tensen'e, babasının çalışma odasının kış mevsimi ışığında otururlarken, “farklıydı. Her şey farklıydı.”

“Öyle miydi? O zamanlar halkın için her şeyi yapmaya hazırdın. Şimdi değil misin?”

“Bu bir *balo*, Tensen.”

“Bu bir fırsat. En azından bu fırsatı İmparator’un evfindiği hasadından ne kadar almayı planladığını öğrenmek için kullanabiliriz.”

Hasat yakındı. İnsanları, yiyecek ve ticaret için buna çok ihtiyaç duyuyordu. Arin parmak uçlarını alnına bastırdı. Gözlerinin ardında bir baş ağrısı oluşuyordu. “Öğrenilecek ne var? Ne alırsa aslın çok fazla almış olacak.”

Tensen bir an hiçbir şey söylemedi. Ardından ciddiyetle, “Thrynn’e den haftalardır haber almadım,” dedi.

“Belki saraydan çıkıp şehre inemediği için aracıyla iletişime geçememiştir.”

“Belki. Ama zaten imparatorluk sarayında çok değerli birkaç kaynağımız var. Bu riskli bir zaman. İmparatorluğun seçkinleri kendilerini nişan dolayısıyla Valorya tarihinin en savurgan kışına hazırlamak için altın saçıyor. Ve bir zamanlar Herran’da yaşamış sömürgeciler gittikçe öfkeleniyor. Çalıntı evlerini bize geri vermek hoşlarına gitmedi tabii. Azınlıktalar ve ordu tamamen İmparator’un yanında, yani İmparator onları görmezden gelebiliyor. Ancak bütün oklar sarayın dengesiz bir yer olduğunu işaret ediyor ve biz de İmparator’un insafına kaldığımızı asla unutamayız. Bundan sonra ne yapacağını kim bilir? Ya da bunun bizi nasıl etkileyeceğini? *Bu*,” Tensen davetiyeye bakarak başını salladı, “Thrynn’in sessizliğini anlamak iyi bir yolu olurdu. Arin, dinliyor musun? Bu kadar iyi konumlandırılmış bir casusu kaybetmeyi göze alamayız.”

Tıpkı Arin’in zamanında iyi konumlandırıldığı gibi. Ustaca olduğu gibi. O gün pazarda, Düzenbaz’ın Arin’in satılacak

en mükemmel köle olduğunu nereden bildiğinden emin olamamıştı. Düzenbaz zaafı saptama konusunda becerikliydi. Arzuyu görme konusunda. Bir şekilde teklif sahibinin yüreğine bakmış ve onu nasıl etkileyeceğini anlamıştı.

Arin başta onu görmemişti. Çukura geldiğinde güneş gözlerini kamaştırmıştı. Bir kahkaha tufanı olmuştu. Yukarıdaki Valoryalı kitlesini göremiyordu. Fakat onları duyuyordu. Derisinden yukarıya, adeta bir örümcek misali tırmanarak ilerleyen o acı verici utanca aldırmadı. Kendine aldırmadığını söyledi. Onların söylediklerine de kulağının işittiklerine de aldırmiyordu.

Sonra görüşü netleşti. Gözlerini kırıştıtararak güneşten arındı. Kızı gördü. Kız, teklif vermek için elini kaldırdı.

Bu kızın silueti ona bir tokat gibi çarpmıştı. Yüzünü tam olarak göremiyordu. Arin onun yüzünü görmek *istemiyordu*, çünkü kıza dair her şey gözlerini sıkıca kapamak istemesine neden oluyordu. Çok Valoryalı görünüyordu. Altın tonlar. Sanki ışığa doğru kaldırılmış bir silah gibi neredeyse parlak. Arin, onun canlı bir şey olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Ve temizdi. Saf bir ten, düzgün hatlar. Arin kendini kirli hissetmişti. Bir an onun minyon hatlarını fark edince dikkati dağılmıştı. İnce yapılıydı.

Gülünçtü. Öyle birinin Arin'in üzerinde herhangi bir gücünün olabileceğini düşünmek gülünçtü. Fakat müzayedeyi kazanırsa olacaktı.

Arin kazanmasını istiyordu. Bu düşünce Arin'in içini acımasız, çirkin bir neşeyle doldurdu. Onu daha önce hiç görmemişti ama kim olduğunu tahmin ediyordu: General Trajan'ın kızı Leydi Kestrel.

Kalabalık, Kestrel'in teklif verdiğini duydu. Ve o anda, Arin'in sanki bir değeri varmış gibi göründü.

Arin, tüm bunların üzerinden iki mevsim geçtiğini ve o an aslında babasının masasında oturmakta olduğunu unutmuştu. Tensen'in ondan bir şey söylemesini beklediğini unutmuştu. Arin yeniden orada, çukurdaydı. Başını kaldırıp kıza baktığını, saf olduğu kadar kaskatı bir nefret hissettiğini hatırladı.

Elmas gibi.

Kestrel, İmparatorluk Muhafızları Komutanı'yla olan buluşması için abartılı bir şekilde giyinmeye karar verdi. Uzun etek uçlarının peşinden sürüklendiği kar ve altın rengi, sırma işlemeli bir kumaş seçti. Her zamanki gibi hançerini özenle bağladı ama bu sabah kopçalarını gereğinden fazla sıktı. Birkaç defa açıp yeniden sıktı.

Baharatlı sütünü bitirirken, Komutan onu almak üzere süitine uğradı. Kestrel sütünü içerken Komutan oturmaya yanaşmadı. Elbisesine gözlerini kırıştıtararak bakıp kısa süreli sırtıuşını gizleyince, Kestrel gittikleri yerden hoşlanmayacağını anladı. Kestrel'e üzerine kolay kirlenmeyecek bir şeyler giymesini önermeyince, genç kadın bu adamdan da ileride hiç hoşlanmayacağını kavramıştı.

“Hazır mısınız?” dedi Komutan.

Kestrel sütünü yudumlarken ona baktı. İri yapılı bir adamdı, dudağının üzerinde bir yara izi vardı. Çenesi kırılmıştı; sola doğru çıkmıştı. Komutan'ın beklenmedik derecede hoş, düzgün

burunlu bir profili vardı ancak Kestrel bunu, Komutan yalnız olduklarından emin olmak için oturma odasına bir göz attığında sadece bir anlığına görebilmişti. Genelde yüzü dönük bir şekilde gözlerini dikmeyi tercih ediyordu. Gerçi bu şekilde de yüz hatları bozuk duruyordu.

Kestrel, Herrani İsyanı'ndan sonra Arin'in evinde tam anlamıyla gönülsüz bir tutsak olmadığını bilse Komutan'ın ne yapacağını merak etti.

Boş fincanı masanın üstüne koydu. "Nereye gidiyoruz?"

Komutan'ın sırtışı geri dönmüştü. "Birini ziyaret etmeye."

"Kimi?"

"İmparator söylemememi istedi."

Kestrel başını kaldırıp Komutan'a baktı. "İpucuna ne dersiniz? İmparator ufacık da olsa ipucu vermemenizi de emretti mi?"

"Şey..."

"Tahminleri onaylamaya ne dersiniz? Örneğin," Kestrel abanoz masanın kenarı boyunca bir arpej çaldı, "hapishaneye gittiğimizi tahmin ediyorum."

"Bu çok zor bir tahmin sayılmaz, leydim."

"Daha zorlayıcı bir şeyi mi deneyeyim? Elleriniz temiz ama çizmeleriniz kirli. Bir şey sıçramış. Lekeler parlak, yeni kurumuş. Kan mı?"

Şimdi Komutan eğleniyordu. Bu oyundan zevk alıyordu.

"Görüyorum ki bu sabah benden daha erken kalkmışsınız," dedi Kestrel. "Ve meşgulmüşsünüz. Lakin çizmelerinizde kan görüp üzerinizde kalan çok güzel bir şeyi... hafif bir kokuyu almak ne kadar da acayip. Vetiver. Pahalı. Bir doz esmeramber. Biberin hafif acılığı. Ah, Komutan. Siz İmparator'un parfümlü yağlarını mı... *ödünç alıyordunuz?*"

Komutan artık eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

“Bu kadar iyi bir tahminin bir ipucunu hak ettiğini düşünürdüm, Komutan.”

Komutan iç geçirdi. “Sizi bir Herrani tutukluyu görmeye götürüyorum.”

Kestrel’in içtiği süt midesini yakmıştı. “Erkek mi kadın mı?”
“Erkek.”

“Benim onu görmem neden önemli?”

Komutan omuzlarını silkti. “İmparator söylemedi.”

“Peki *kimmiş?*”

Komutan ağır ayaklarının dengesini birinden diğerine geçirdi.

“İmparator nasıl kendi yağlarını memnuniyetle paylaşmayacaksa,” dedi Kestrel, “ben de sürprizlerden hoşlanmam.”

“Önemsiz biri. Adından bile emin değiliz.”

Arin değildi. Kestrel’in tek düşünebildiği buydu. O olmazdı, Herran valisi *önemsiz biri* değildi. Onu hapsedmek, yeni bir çatışmayı tetikleyebilirdi.

Ancak hapisanede biri tutuluyordu.

Sütün tatlı tadı ağızında ekşimişti fakat Kestrel ayağa kalkarken gülümsedi. “Gidelim.”

Başkent hapishanesi, saray surlarının dışında, şehrin öbür tarafındaki dağın biraz aşağısında yer alan doğal bir kapalı havza çukurunun içine inşa edilmişti. Havza genişletilip surlarla takviye edilmişti; bitmek bilmeyen, spiral şeklindeki taş basamaklarla yerin altına doğru iniyordu. Doğu imparatorluğuna ait olan ve rivayetlere göre bir yeraltı şehri ebatlarındaki hapishaneye göre burası biraz daha küçük kalıyordu ancak Valorya İmparatoru’nun amaçlarına gayet iyi hizmet ediyordu. Mahkûmların çoğu donmuş kuzeyin madenlerine kurulan ça-

lışma kamplarına gönderiliyorlardı. Geride bırakılanlarsa en belalı olanlarıydı ve yakın zamanda infaz edileceklerdi.

Kandiller yakılmıştı ve Komutan, Kestrel'i ilk siyah, havasız merdivenden yönlendirdi. Elbisesinin arkadan sürünen kumaşı hışırıyordu. Hücresine götürülen bir tutuklu olduğunu hayal etmemek zordu. Kestrel'in kalp atışları ona oyun oynuyordu, bir suçtan yakalanma, karanlığa hapsedilme gibi düşüncelerle eli ayağına dolaşıyordu.

Bir hücrenin önünden geçtiler. Hücrenin küçük penceresinin parmaklıklarının arasından parmaklar, beyaz solucanlar gibi kıvrıldı. Bir ses, Kestrel'in tanımadığı bir dilde kulak tırmalayan bir şeyler söyledi. Sesin sahibi, Kestrel'in ilk başta anlayamadığı bir sebepten peltek peltek konuşuyordu fakat bir süre sonra genç kadın o kişinin dişlerinin olmadığını fark etti. Kestrel ürkek geri çekildi.

"Parmaklıklardan uzak durun," dedi Komutan. "Bu taraftan," diye ilave etti, aşağı inmekten başka yol varmış gibi.

Merdivenlerin basamakları sona erince, dümdüz zeminde durmak Kestrel'in dengesini bozdu. Koridor, ıslak taş ve lağım kokuyordu.

Komutan bir hücreyi açtı ve Kestrel'e içeriye kadar eşlik etti. Kestrel birden Komutan'ın onu burada kısıtırmaya niyetli olduğu hissine kapılarak tereddüt etti. Eli, kalçasındaki hançere gitti.

Komutan kıkırdadı. Bu ses hücrenin köşesinde metalik bir tıkırtıyı tetikledi ve Komutan, duvara gömülü zincirleri germiş, oturan bir adamı aydınlatmak için lambasını kaldırdı. Adamın çıplak topukları, kendini geriye itmeye, Komutan'dan uzaklaştırmaya çalışırken engebeli zemine süründü.

"Merak etmeyin," dedi Komutan, Kestrel'e. "Zararsızdır. İşte." Kestrel'e lambayı verdi, ardından tutukluyu iyice duvara

sürüklemek için zincirin gevşek ucunu çekti. Adam titreyip inledi. Yüz Herrani tanrısına birden dua etmeye başladı.

Kestrel onu tanımıyordu. Rahatladı. Bunu yapıp yapış bir utanç takip etti. Onu tanıyıp tanımaması ne fark ederdi? Tutuklu acı çekecekti. Adamın acısının, Komutan'ın lambayla aydınlanmış gözlerinde yazılı olduğunu görebiliyordu.

Kestrel burada daha fazla kalmayacaktı. Bunu seyrede-
mezdi. Kapıya döndü.

“Bu, İmparator'un emrine aykırı,” dedi Komutan ona. “Tüm bu süre zarfında burada olmanız gerektiğini söyledi. İşbirliği yapmazsanız bu adamın derisinin yerine parmaklarını kesmem gerektiğini söyledi.”

Tutuklunun duası kesildi. Sarsıla sarsıla yeniden başladı.

Kestrel kendini o ince, matem tutan ses gibi hissetti. Bir manivelayla sıkıca çevrilmiş, sonra da bırakılmış bir dişli gibi. “Buraya ait değilim,” dedi.

“Siz benim müstakbel İmparatoriçemsiniz,” dedi Komutan. “Aitsiniz. Yoksa hükümdarlığın sadece elbiseler ve danslar anlamına geldiğini mi sandınız?” Zincirin sıkı olup olmadığını kontrol etti. Adam bağlandığı zincirlerden sarkıyordu. “Lamba, leydim.” Komutan, Kestrel'i yanına çağırdı.

Tutuklu kafasını kaldırdı. Lambanın ışığı gözlerinde parladı ve Kestrel bu çökmüş adamın Arin olmadığını bildiği halde –tutuklu çok yaşlı, hatları çok narindi– yüreği sızladı. Bunlar Herraniler için sıradan gözlerdi. Ama Arin'inkiler gibi gri ve berraktılar. Ve aniden merhamet tanrısının adını kekeleyen Kestrel'in nasıl vereceğini bilmediği bir şeyi ondan dilenen Arin'miş gibi geldi.

“Lamba,” dedi Komutan tekrar. “İşleri bu kadar hızlı mı zorlaştıracaksınız, Leydi Kestrel?”

Kestrel ilerledi. O zaman mahkûmun yanında, ağzına kadar dışkı ve idrarla dolu bir kovanın ana hatlarını gördü ve adamın sağ elinin, sargı beziyle sarılı olduğunu fark etti.

Komutan sargıları açtı. Tutuklu dua ederken tıkandı.

Üç parmağının derisi yoktu.

Kestrel'in gözüne, pembe kas ve cılk bir haldeki bağ tendonları ilişti. Midesi kalktı. Komutan hücrenin karanlık bir köşesinden küçük bir masa çekti ve adamın elini, avcu yukarı bakacak şekilde açıp üzerine koydu.

"Adın ne?" diye sordu Komutan, adama. Cevap gelmeyince Valoryalı, hançerini çekti ve tutuklunun dördüncü parmağını kesti. Kan fışkırdı.

"Durun," diye yalvardı Kestrel. "Yapmayın!"

Mahkûm kıvrandı ancak bileğinden bağlanmıştı. Komutan hançeri tekrar kaldırdı.

Kestrel, Komutan'ın kolunu tuttu. Parmakları içine gömüldü ve Komutan'ın yüzü, Kestrel'in başarısız olmasını beklercesine şevkle aydınlandı. Olan biten buydu. Kestrel ölçütleri bilmediği halde İmparator'un sınavında başarısız oluyordu. Her tereddüt onun için bir kara lekeydi. Her bir damla acımanın çetelesi Komutan tarafından tutuluyor, sonradan İmparator'un karşısına, *Ne zavallı bir kız. Ne zayıf bir irade. İmparatorluğa hükmetmeyi midesi kaldırmaz*, şeklinde sunulmak üzere tutuluyordu.

Kestrel'in midesi bunu kaldırmazdı. İmparatorluğu yönetmek böyle bir şeyse bunu kaldıramazdı.

Tutuklu bir anda donakalmasa, genç kadın bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Adam, Kestrel'e bakıyordu. Fal taşı gibi açılan gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Afallamıştı. Kestrel'i tanımıştı. Kestrel onu tanımiyordu. Fakat tutuklunun

yüzündeki telaş çaresizce kilidini açmaya uğraştığı bir kutunun anahtarını en sonunda bulan birinin ifadesini andırıyordu.

“Benim adım Thryrne,” diye fısıldadı Kestrel’e Herranice. “Söyle ona...”

Komutan, Kestrel’in gevşemiş elini üstünden atıp tutuklunun üzerine gitti. “Bana kendin söyleyeceksin.” Komutan Herraniceyi ağır aksanlı bir akıcılıkla konuşuyordu. “Konuşmaya hazırsın, güzel. Şimdi, Thryrne. Ne diyordun? Bana *ne* söyleyecekmiş?”

Tutuklunun ağzı bir fısıltıyla aralandı. Masanın üzerinde kan birikti. Komutan’ın bıçağı parladı.

Kestrel şimdi sakindi. Bu, tutuklunun ona –sanki Kestrel bir talih kuşuymuş gibi– bakışındandı. Kestrel bu bakışı anlamasa da ona ihanet edemezdi. Elinden bir şey gelmese bile kendini zorlardı. Adam yüz ifadesiyle genç kadına neyle başa çıkması gerektiğini ima ediyorsa, Kestrel onunla başa çıkacaktı.

“Hatırlamıyorum,” dedi Thryrne.

“Söyle bana yoksa derini yüzerim.”

“Komutan,” dedi Kestrel. “Kafası karışık. Ona bir saniye verin...”

“Benim sorguma burnunuzu sokacağınızı düşünüyorsanız asıl *sizin* kafanız karışık. Dinlemek için buradasınız. Thryrne, sana bir soru sordum. Ona bakmayı bırak. O önemli değil. Ben önemliyim.”

Thryrne’in bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Bastırılmış bir acının zayıf iniltisiyle boğuk, tarazlı bir ses çıkardı. Kestrel’e odaklandı. “Lütfen,” dedi boğuk bir sesle, “bilmesi gerekiyor.”

Komutan bir parça deriyi soyup kovanın içine attı.

Thrynne çığlık attı. İçe çekilen soluklarla kesilen çığlık, Kestrel'in beyinde çınliyordu.

Kestrel, Komutan'a uzandı. Bıçağını tutan eline engel olmaya çalıştı. Komutan, kıza bakma gereği bile duymadan onu kolayca geriye itti ve Kestrel düştü.

"Beni geri çevirme, Thrynne," dedi Komutan. "'Hayır' artık yok. Yalnızca 'evet' var. Anlıyor musun?"

Çığlık, dudaklar ısırılarak bastırılmıştı. "Evet."

Kestrel ayağa kalktı. "Komutan..."

"Sessizlik. Her şeyi daha da kötüleştiriyorsun." Thrynne'e ise, "Neden İmparator ile Senato Lideri'nin özel bir görüşmesini kapının önünde gizlice dinliyordun?"

"Dinlemiyordum! Temizlik yapıyordum. Ben temizlik yaparım."

"Bu benim kulağıma bir 'hayır' gibi geliyor."

"Hayır! Yani evet, evet, yerleri süpürüyordum. Ben temizlik yaparım. Bir hizmetliyim."

"Sen kölesin," diye düzeltti Komutan, İmparator Herranileri azat eden bir kararname çıkardığı halde. "Değil mi?"

"Evet. Köleyim."

Kestrel sessizce hançerini çıkarmıştı. Komutanın sırtı ona dönük olduğu sürece bir şey yapabiliirdi. Dövüş yeteneğinin acınası olmasının bir önemi yoktu. Onu durdurabiliirdi.

Belki...

"Peki, neden," dedi Komutan, Thrynne'e yumuşak bir sesle, "neden o kapıyı dinliyordun?"

Kestrel'in elindeki hançer titredi. Komutan'dan İmparator'un parfümlü yağının kokusu geliyordu. Yanaşmak için kendini zorladı. Kahvaltıda içtiği süt, boğazından yukarı yükseldi.

Thrynnne ona bakmak için bakışlarını Komutan'dan ayırdı. "Para," dedi. "Bu yıl, para yılı."

"Ah," dedi Komutan. "Şimdi asıl meseleye geliyoruz. Dinlemen için sana ödeme yapıldı, değil mi?"

"Hayır..."

Komutan'ın bıçağı aşağı indi. Kestrel kustu, hançeri gölgelerin içine düştü. Taşa çarpmasının sesi, Thrynnne'in feryadının içinde kayboldu. Kestrel ağzını elbisenin koluna sildi; bakmıyordu, elleriyle kulaklarını kapıyordu. Komutan'ın, "Kim? Sana *kim* ödeme yaptı?" dediğini güçlkle işitti.

Fakat bir cevap gelmedi. Thrynnne bayılmıştı.

Kestrel odasına hasta gibi gitti. Enfeksiyon kapmış biri gibi. Haşlanmış gibi hissedinceye kadar yıkandı. Mahvolmuş elbisesini olduğu yerde, banyo odasının zemininde tartop olmuş halde bıraktı. Ardından dağınık ve ıslak saçlarıyla yatağa uzanıp düşünmeye başladı.

Ya da düşünmeye çalıştı. Ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Sonra kalın ama hafif olan tüy battaniyenin canlı bir şey gibi kıpırdandığını fark etti. Kestrel titriyordu.

Herrani lideri Düzenbaz'ı hatırladı. Arın ona hesap veriyor, onun emirlerini yerine getiriyordu. Onu seviyordu. Evet, Kestrel, Arın'ın Düzenbaz'ı sevdiğini biliyordu.

Düzenbaz daima Kestrel'in ellerini tehdit etmişti. Onları kırmak, parmaklarını kesmek, kendisinininkilerle onları ezmekle. Onlara takıntılı görünüyordu, ta ki farklı bir şekilde Kestrel'e takıntılı olmaya başlayıncaya kadar. Kestrel bunu yine hissediyordu: Adamın ne istediğini ve bunu elde etmek için neler yapabileceğini anlamaya başladığında hissettiği dehşeti.

O artık ölüydü. Arın onu temizlemişti. Kestrel de bunu görmüştü. Düzenbaz'ın öldüğünü görmüştü ve Düzenbaz'ın onu incitemeyeceği konusunda kendi kendini telkin etti. Kestrel sağlam ve hasarsız ellerine baktı. Derileri soyulmamıştı, kanlı etten ibaret değildiler. İnceydiler, tırnaklar piyano için kısa tutuluyordu. Teni yumuşaktı. Başparmağının başladığı yerde küçük bir doğum lekesi vardı.

Ellerinin güzel olduğunu düşünüyordu. Battaniyenin üzerine yayılmış bir halde, işe yaramazlığın zirvesindeymiş gibi görünüyordlardı.

Ne yapabilirdi?

Tutuklunun kaçmasına yardım mı etmeliydi? Bu, başkalarının yardımını almaya bağlı bir strateji gerektirirdi. Kestrel'in Komutan'a karşı yeterli kozu yoktu. Başkentteki kimsenin ona iyilik borcu yoktu. Saray halkının sırlarını bilmiyordu. Sarayda yeniydi ve buradaki kimsenin sadakatini kazanmıştı, böylesine delice bir plana yardım etmelerini bekleyemezdi.

Ya yakalanırsa? İmparator, *Kestrel'e* ne yapardı?

Ya hiçbir şey yapmazsa?

Hiçbir şey yapmadan duramazdı. Hapishanede hiçbir şey yapmamanın bedeli şimdiden çok ağır olmuştu.

Bu yıl, para yılı, demişti Thrynne. Kelimeleri Kestrel'e söyler gibi söylemişti. Bu garip bir tabirdi. Fakat tanıdıktı. Belki de Komutan'ın varsaydığı gibiydi: Thrynne bilgi toplamak için kendisine ödeme yapıldığını açığa vuruyordu. İmparator'un pek çok düşmanı vardı, hepsi de yabancı değildi. Senato'daki hasımlardan biri Thrynne'i işe almış olabilirdi.

Fakat tüylü battaniye hareketsiz kalıp, Kestrel'in karnına çektiği dizlerinin üzerinde bir kar örtüsü misali biçim değışti-

rince, Herrani bakıcısının ona, “Bu da yıldızlar yılı,” deyişini anımsadı.

Kestrel o zamanlar küçüktü. Enai kızın soyulmuş dizine pansuman yapıyordu. Kestrel hiç sakar bir kız olmamıştı ama hep çok hareketliydi, bu da önceden kestirilebilen çürüklü ve kanlı sonuçlar doğurdu. “Dikkatli ol,” demişti Enai, gazlı bezi sararken. “Bu yıl, yıldızların yılı.”

Bu, Kestrel’e çok tuhaf gelmişti. Kestrel bir açıklama istemişti. “Siz Valoryalılar yılları sayılarla işaretlersiniz,” demişti Enai, “ama biz tanrılarımıza göre işaretleriz. Panteonu dönüşümlü olarak çeviririz, her sene yüz bir tanrıdan birine denk gelir. Yıldızların tanrısı bu yıla hükmediyor, yani bastığın ve baktığın yere dikkat etmelisin. Bu tanrı kazalara bayılır. Güzelliğe de. Bazen tanrı sinirlendiğinde veya sadece sıkıldığında, en güzel şeyin bir felaket olduğuna karar verir.”

Kestrel bunu aptalca bulmalıydı. Valoryalıların hiç tanrısı yoktu. Ölümünden sonra yaşam ya da diğer Herrani batıl inançlarından hiçbirisi yoktu. Valoryalıların tapındığı bir şey varsa o da şandı. Kestrel’in babası kader fikrine gülerdi. O imparatorluk generali; kadere inansaydı çadırında oturup Herran ülkesinin kendisine güzel bir kristal bardakta verilmesini bekleyeceğini söylerdi. Bunun yerine orayı ele geçirmişti. Zaferlerinin kendisine ait olduğunu söylerdi.

Ancak Kestrel bir çocuk olarak tanrılar fikrinden büyülenmişti. Onlardan güzel hikâyeler çıkıyordu. Enai’den kendisine yüzünün isimlerini ve neye hükmettiklerini öğretmesini istemişti. Bir akşam yemekte, babası bıçağının altında narin bir tabağı kırınca Kestrel şaka yollu, “Dikkat et, baba. Bu yıl, yıldızların yılı,” demişti. Babası kaskatı kesilmişti. Kestrel’in ödü kopmuştu. Belki de tanrılar gerçektir. O an bir felaketti.

Babasının öfkeli gözlerinde felaketi görmüştü. Bunu ertesi gün Enai'nin kolunda bir morluk şeklinde görmüştü; büyük bir el tarafından yapılmış mor, geniş bir bilezik.

Kestrel tanrılar hakkında soru sormayı bıraktı. Onları unuttu. Muhtemelen bir para tanrısı vardı. Belki de bu sene, para yılıydı. Emin değildi. Thrynne bu tabirle neyi kastettiğini anlamamıştı.

Söyle ona, demişti Thrynne. Bilmesi gerekiyor. Komutan onun kendisini kastettiğini zannetmişti. Belki de öyleydi. Ama Kestrel tutuklunun gri gözlerini ve nasıl da onu tanıyormuş gibi baktıklarını anımsadı. Tabii ki adam sarayda bir hizmetçiydi. Hizmetçiler onun kim olduğunu, Kestrel onların isim veya simalarını bilme de onlar bilirlerdi. Ama o Herrani'ydi.

Diyelim ki bu adam sarayda yeniydi. Diyelim ki Kestrel'i; her şeyin akşam yemekleri, dans baloları ve çay partilerinden ibaret olduğu, Herran'da kaldığı zamanlardan tanımıştı. O dönemde genç kadının tek derdi, babasının onun müzik sevgisinden nefret edişini ve kızının orduya katılmasına yönelik arzusunu idare edebilmektir.

Belki de Thrynne onu her şeyin değiştiği zamandan tanıyordu. İlkış İsyam'ndan sonra. Herranilerin başkenti ele geçirip Arin'in Kestrel'e sahip çıktığı zamanlardan.

Bilmesi gerekiyor, demişti Thrynne.

Kestrel yavaşça, sanki tehlikeli bir makinenin ufak parçalarını hareket ettirmiş gibi bir kelimeyi bir isimle değiştirdi.

Arin'in bilmesi gerekiyor.

Ama neyi?

Kestrel'in Thrynn'e sormak istediği sorular vardı. Ona yardım etmenin ve söylediklerini anlamının bir yolunu arayacaktı; bunu ancak Thrynn'e yalnızken yapabiliirdi... ve *bu da* İmparator'un iznini gerektirirdi.

"Kendimden utanıyorum," dedi İmparator'a ertesi sabah. İmparator'un özel hazine odasındaaydılar. Kestrel'in onu görme isteğini kabul eden notu ve görüşme için bu odayı belirlemesi iyi niyetle yapılmış gibi görünüyordu. Fakat İmparator şimdi sessizdi, odadaki duvarlardan birinde yer alan ve zeminden tavana yükselip hatalı birer bal peteği şeklinde dizilmiş onlarca çekmecedan birini açmış, içindekileri inceliyordu. Dalgınca baktığı o çekmecenin içini, Kestrel göremiyordu.

"Hapishanede hatalı davrandım," dedi Kestrel. "İşkence..."

"Sorgu," dedi İmparator.

"Bana İlkış İsyanı'nı anımsattı. Kendi... yaşadıklarımı."

"Yaşadıklarını." İmparator başını çekmecedan kaldırdı.

"Evet."

"Yaşadıklarını hiç tam anlamıyla konuşmadık, Kestrel. Her ne yaşadıysan bunun, Komutan'ın sorgulama taktiğini tehlikeye atmak yerine, işlemlerini kolaylaştıracağını düşünürdüm. Yoksa Herrani isyancılarının elinde ne acılar çektiğin konusunda farklı bir anlayışımız mı var? General'in tutsaklıktan kaçıp beni isyan konusunda uyarmak için bir fırtınanın içinde denize açılan kızının öyküsünü yeniden mi gözden geçirmem gerekiyor?"

"Hayır."

"Bir imparatorluğun bazı kirli yöntemler olmadan hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun? Bir imparatoriçenin kendini bunlardan uzak tutabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır."

İmparator çekmeceyi kaydırarak kapadı. Tıkırtısı bir parlama kadar yüksekti. “O zaman hayal kırıklığım dışında değineceğimiz ne kaldı? Ağır hayal kırıklığım dışında? Senden daha iyisini beklerdim.”

“Kendimi aklamama izin verin. Lütfen. Herraniceyi çok iyi konuşurum ve varlığım, tutukluyu konuşmaya hazır hale getirdi. Onu *ben* sorgulayacak olsaydım...”

“O öldü.”

“Ne?”

“Öldü, sahip olduğu bilgilerle birlikte.”

“*Nasıl?*”

İmparator sinirli bir şekilde elini salladı. “Enfeksiyon. Ateş. Lazımlık kovanı yüzünden.”

“Anlamıyorum.”

“Hapishane, intiharı önlemek üzere tasarlandı. Ama bu adam –Thryne– akıllıymış. Sadıkmış. Ümitsizmiş. Kolunu lazımlık kovanının içine daldırıp, açık yaralarının enfeksiyon kapmasını sağlamaya itecek kadar çaresizlik içindeymiş.”

Kestrel’in mide bulantısı onu kusmakla tehdit ediyordu. Ve suçluluk duygusu, boğazında kötü bir tat bırakıyordu.

İmparator içini çekti. Bir sandalyeye oturdu ve Kestrel’e karşısındakine oturmasını işaret etti. Kestrel sandalyeye gömüldü. “Bu adamın türüne aşına sayılırsın, Kestrel. Sence onun gibi biri, hangi tarafa oy vereceğini öğrenmek için kendisine ödeme yapan Valoryalı bir senatörü korumak adına böylesine aşırı yöntemlere başvurabilir mi?”

“Hayır,” dedi Kestrel. Başka herhangi bir yanıt yanlış olurdu.

“Sence onu kim işe aldı?”

“Belki de doğulular. Aramızda casusları olmalı.”

“Ah, tabii.” İmparator bakışlarını, bir cevap beklentisiyle değil de zaten emin olduğu bir şeyi Kestrel’in dile getirmesini görmek için onunkilere dikti..

“Herran’a çalışıyordu,” dedi Kestrel usulca.

“Elbette. Söyle bana, liderleri ilham veren cinsten bir adam mı? Onunla hiç tanışmadım. Ama sen onun tutsağıydın. Bu yeni valinin... karizmatik olduğunu söyler miydin? İnsanları onun adına aşırı riskler almaya iten bir çekime ve güce sahip olduğunu?”

Kestrel güçlükle yutkundu. “Evet.”

“Sana göstermek istediğim bir şey var.” Kapadığı çekmeceyi işaret etti. “İçindekini getir.”

Bu, İmparator’un suretinin damgalandığı altın bir sikkeydi.

“Bu seriyi sizin nişanı kutlamanız için bastırdım,” dedi. “Sikkenin arkasını çevir.”

Kestrel’in gördüğü şey onu korku içinde bıraktı. Çapraz örgü şişleri.

“Onun ne olduğunu biliyor musun?”

Kestrel konuşmakta tereddüt etti. “Jadis’in sembolü.”

“Evet. Bence seni temsil etmesi için mükemmel bir hikâye.”

Jadis, eski bir Valorya efsanesinde savaşçı bir kızdı. Teğ-mendi. Ordusu yenilmişti ve onu haremine ekleyen, düşman bir savaş lordu tarafından esir alınmıştı. Adam bütün kadınlarını seviyordu ancak Valoryalı kıza özel bir ilgiyle yaklaşıyordu. Fakat aptal değildi. Silah saklama şansı olmaması için kızı yatağına çıplak olarak çağırıyordu. Ayrıca kızı bağlıyordu da, en azından başlarda. Kızın ellerine güvenmiyordu.

Ancak Jadis tatlı ve uysaldı; aradan zaman geçip, savaş lordunun kampı seyahate devam ettikçe, adam, haremindeki diğer kadınlarla bu kızın arkadaş olduğunu fark etti. Ona

nasıl örgü öreceğini öğretiyorlardı. Savaş lordu bazen savaşa gitmediğinde, kızı kadınların çadırının önünde biçimsiz bir şey örerken görürdü. Valoryalı yırtıcılığının ününün bir efsaneden fazlası olmadığını bilmek, savaş lordunu eğlendirirdi. Küçük savaşı ne kadar da evcildi!

“O nedir?” diye sordu adam.

“Senin için,” dedi Jadis. “Görürsün, beğeneceksin.”

Yünlü şey aylar boyunca büyüdü. Aralarındaki bir şakaya dönüştü. Adam bunun çorap mı tunik mi yoksa pelerin mi olması gerektiğini sorardı. Kızın cevabı her zaman aynıydı: “Görürsün, beğeneceksin.”

Savaş lordu, Jadis’in ellerinin bağlanmasını emretmeyi bırakalı çok olmuştu, bir gece çadırlarındayken, ona bakıp şöyle sordu: “Yarın hangi savaşın olacağını biliyor musun?”

“Evet,” dedi Jadis. Savaş lordu, Valorya’nın kalbine saldırıyı planlıyordu. Büyük ihtimalle de başarılı olacaktı.

“Bunun yüzünden benden nefret ediyor olmalısın.”

“Hayır.”

Bu kelime adamın gözlerini yaşarttı. Kızın teninde ağlamak istiyordu. Ona inanmıyordu.

“Aşkım,” dedi Jadis, “hediyeni bitirdim sayılır. Burada, yanında örmeme izin ver. Sana savaşta uğur getirecek.”

Bu, adamı güldürdü çünkü kızın ondan bu çirkin, yamru yumru yün kütlesini giymesini nasıl beklediğine inanamıyordu. Kızın kendini talihsiz örgüsüne ne kadar adadığını hatırlayınca neşelendi. Ne olmuş yani örgü yeteneği yoksa? Bu, kendisine olan sadakatının ispatıydı.

Çadırın kapısına gidip kızın örgü sepetini istedi.

Savaş lordu sepeti yatağın yanına koyduktan sonra yine kızın tadını çıkardı. İşleri bittikten sonra da Jadis onun ya-

nında örgüsünü örmeye devam etti. Şişlerin sessiz tıkırtısından savaşı loırdunun uykusu gelmişti. “Daha bitirmedin mi?” diye takıldı kıza.

“Evet. Az önce bitirdim.”

“Peki *nedir* o?”

“Görmüyor musun? Beğenmedin mi? Yakından bak, aşkım.”

Adam baktı ve Jadis şişlerini onun boğazına sapladı.

Kestrel’in avcundaki sikke ağırlaştı. Genç kadının nefesi kesilmişti.

İmparator, “Daha önce Arin’in yanında çektiğin esaretten bahsetmiştik,” dedi.

“Bu şekilde değildi.” Kestrel sikkeyi sıkıca sardı. “Ben Jadis değilim.”

“Değil misin? Duyduğuma göre Vali çekici bir adammış.”

“Ben öyle düşünmedim.” Önceleri düşünmemişti. Arin’i olduğu gibi görememiş olması ne acınası, gerçekten anladığındaki hali ne kadar beter ve şimdi Arin’i yitirmişken ve İmparator ondan sırlarını isterken ne kadar da korkunçtu. “O asla benim sevgilim olmadı. Asla.”

O kadarı doğruydı. Sesinin tınısı veya sikkeyi sımsıkı tutuşu İmparator’u ikna etmiş olmalıydı. Yanıtı nazik bir şekilde geldi: “Sana inanıyorum. Peki ya inanmasaydım? Kölenin senin yatağını paylaşmış olması fark eder miydi? Ah, Kestrel. Bana böyle şaşırmış gibi bakma. Benim bu kadar dar görüşlü olduğumu mu sanıyorsun? Dedikoduları duydum. Herkes duydu.” İmparator ayağa kalktı ve Kestrel’in sikkenin üzerine kapadığı yumruğuna hafifçe vurmak için yanaştı. “Bu yüzden Jadis’e ihtiyacın var. Bu bir hediye. Eğer başkent Herran valisini şereflendirdiğini düşünüyorsa bırak, bunun bir amaç uğruna olduğunu sansınlar.

“Önüme dikilip Herrani’nin bağımsızlığını talep ederken bir seçim yaptın. Oğlumu seçtin. Benim davamı seçtin.” Omuzlarını silktilti. “Ben pragmatik biriyim. Doğu çağırırken, kendimi Herran’la bir savaşa sokmaya hiç niyetim yoktu. Senin çözümün –Herran’ın, imparatorluğun bağımsız bölgesi olarak yeni statüsü– bazı açılardan politik olarak masraflı oldu... ama diğer açılardan değerli. Ve askeri olarak gerekli. Ve daha da önemlisi, generalin kızı oğlumla evleneceği için ordu artık beni destekliyor.

“Bence birbirimizi anlıyoruz, değil mi? Ben, günün birinde imparatorluğumu idare edebilecek kadar zeki bir kız almış olacağım, aynı zamanda da babasının askerlerinin de iyi niyetine güvenilebileceğim. Tabii sen de bir taca sahip olmakla kalmayıp, geçmişte yaptığın bir takım... düşüncesizlerini affettirmiş olacaksın.”

Kestrel elini indirdi, yumruğu gevşekti ancak sikkenin kaymasına izin verecek kadar da değildi.

“Hançerin lütfen, Kestrel.” İmparator avcunu açtı.

“Ne?”

“Bana hançerini ver.” Kestrel yine kıpırdamayınca İmparator, “Fazla sade. Benim gelinim daha iyisini hak ediyor,” dedi.

“Onu bana babam verdi.”

“Ben de senin baban olmayacak mıyım?”

İmparator az önce Kestrel’in onu gücendirmeden reddetmesini imkânsız kılmıştı. Üzerine titrediği hançeri çekti. Başparmağını hançerin kabzasına yerleştirilmiş ve Kestrel’in mührü oyulmuş yakutuna bastırdı; yırtıcı bir kuşun pençeleri. Canını yakacak kadar çok bastırdı. Sonra hançerini İmparator’a verdi.

İmparator hançeri sikkeyle aynı çekmeceye koydu ve iterek kapadı. Kendi hançeri kalçasında parıldarken Kestrel’e dik-

katle baktı. Alnında onu nişanlı bir kadın olarak işaretleyen altın çizgiye dokundu. “İmparatorluğa sadık olduğundan emin olabilirim, değil mi?”

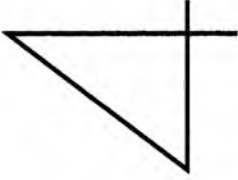
“Elbette.” Kestrel kınının hafifliğine aldırmmamaya çalıştı.

“Güzel. Geçmiş geçmişte kalır, öyle değil mi?”

“Evet.”

İmparator tatmin olmuşa benziyordu. “Herran’a da valisine de hiçbir şekilde yakınlık duymayacaksın. İçinde hâlâ öyle bir şey varsa da bunu sil at. Bunu yapmazsan sonuçları hoşuna gitmeyecek. Anlıyor musun?”

Anlıyordu. Kestrel, İmparator’un onun hapisane ziyaretinin sadece bir imtihan ya da ders olmasını istemediğini anlıyordu. Bu, İmparator’a karşı gelenlere ne olacağı konusunda bir uyarıydı.

Kestrel, Jadis sikkesini nereye gitse yanında taşıyordu. Prens'i kendi müzik odasında şaşırttığı gün sikke cebindeydi.

Kestrel, Prens Verex'in masada oturmuş, doğu kökenli bir oyunun piyonlarını dizerkenki görüntüsü karşısında yarı yolda duraksadı. Prens önce ona, ardından da mermer taşlara bir göz attı. Yanakları kızardı. Minyatür bir topla oynadı.

“Sınır Ülkeleri, iki rakip tarafından oynanması gereken bir oyundur,” dedi Kestrel. “Beni mi bekliyorsun?”

“Hayır.” Verex oyun taşını bırakıp kollarını kavuşturdu. “Neden bekleyeyim ki?”

“Burası benim odam.”

Kestrel'in saraydaki ilk günlerinde, İmparator ona yeni bir piyano vermiş ve bu odanın akustiğinin harika olduğunu söyleyerek piyanoyu buraya, imparatorluk kanadına yerleştirmişti. Bu doğru değildi. Oda çok yankı yapıyordu. Kulağa çok daha yüksek sesli geliyordu. Taş duvarları çıplak, mobilyaları sertti. Raflar, müzikle hiçbir alakası olmayan nesnelerle seyrek olarak

dekore edilmişti: Usturlaplar, oyun takımları, kilden bir asker, kırık dökük teleskoplar.

“Senin odan,” diye tekrarladı Verex. “Galiba saraydaki her şey sen alasın diye var. Babam sana imparatorluğu veriyor. Eski oyun odamı da alabilirsin tabii.” Omuz silkişi gergindi.

Kestrel’in gözleri kilden askere döndü. Aşınmış boyasını, rafın ortasındaki itibarlı yerini gördü. Oda, bir çocuk için soğuk, itici bir yerdi. Verex’in de annesini erken yaşta kaybettiğini hatırladı.

Kestrel onun karşısına oturmak için hareketlendi. “Baban bu odayı bana *vermedi*,” dedi. “Muhtemelen bizim bu alanı paylaşıp birbirimizle daha fazla zaman geçireceğimizi umdu.”

“Sende buna inanmıyorsun.”

“Ama işte burada birlikteyiz.”

“Burada olmaman gerekiyor. Nedimelerinden birine para verdim. Bana öğleden sonrasını kütüphanede geçirmeyi planladığını söyledi.”

“Hizmetçilerimden biri *sana* rapor mu veriyor?”

“Görünüşe göre generalin kızı, çok akıllı olduğu yönündeki ününe rağmen, saray halkının becerikli olduğu ufak tefek casusluklardan muaf olduğunu sanıyor. Pek de zeki sayılmaz, değil mi?”

“Kesinlikle kendisinin hizmetçisini kendi hizmetinde çalıştırdığını açığa vurmaya karar veren birinden daha zeki. Niye bana hangi hizmetçi olduğunu söyleyip hatanı tamamlamıyorsun, Verex?”

Bir an Verex’in masayı devirip Sınır Ülkeleri parçalarını oraya buraya savuracağını düşündü. O sırada sarayda çok tutulan bir oyun olan Sınır Ülkeleri takımının önünde yalnız başına

otururken ne yaptığını anladı. Taşlar yeni başlayan birinin düzeninde hazırlanmıştı. Verex pratik yapıyordu.

Verex'in ifadesindeki incinmiş çizgiler, en net sözleri söylüyormuş gibiydi.

"Benden nefret ediyorsun," dedi Kestrel.

Verex sandalyesinde kaykıldı. Dağınık sarı saçları öne düştü ve çok erken uyanmış biri gibi gözlerini ovuşturdu. "Hayır, gerçekten etmiyorum. *Bundan* nefret ediyorum." Eliyle odayı işaret etti. Tahta çıkmak için beni kullanmandan nefret ediyorum. Babamın bunun dâhiyane bir fikir olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum."

Kestrel, Sınır Ülkeleri oyunundaki bir taşla dokundu. Bu bir keşif eriydi. "Ona benimle evlenmek istemediğini söyleyebilirsin."

"Ah, söyledim."

"Belki ikimizin de bu konuda başka seçeneği yoktur." Verex'in ani merakını görünce ve söylediklerinden pişman oldu. Sınır Ülkeleri keşif erini generale yaklaştırdı. "Bu oyunu seviyorum. Bana doğu imparatorluğunun güzel bir hikâyeyi de savaş kadar takdir ettiğini düşündürüyor."

Verex konunun bir anda değiştiğine dikkat çeken bir bakış attı ama sadece, "Sınır Ülkeleri bir oyun, kitap değil," dedi.

"Sınır Ülkeleri, insanın farklı sonlar için sürekli değişen olanakları varsa ve karakterlerin rotası beklenmedik yönlere sapabiliyorsa kitap *gibi* de okunabilir. Sınır Ülkeleri oynamak da incelik ister. Bir oyuncuyu rakibinin hikâyesini bildiğini düşünmeye teşvik ediyor. Tecrübesiz oyuncunun hikâyesini ele al. Tuzak kurulduğunu görmeyen aceminin hikâyesini." Verex'in ifadesi yumuşamıştı, bunun üzerine Kestrel oyun taşlarını açılış hamlesine göre dizdi ve onları oynatarak, iki oyunculu sistemde kullanılabilecek farklı taktikleri göstermeye

koyuldu; acemiymiş gibi görünen bir oyuncunun, karşı tarafın tuzacağına düşmüş gibi görünürken aslında kendi kurduğu pusuyu tetikleyerek bu oyunu nasıl kazanabileceğini açıkladı. Yeşil general sonunda kırmızı olanı devirdiğinde Kestrel, “Birlikte pratik yapabiliriz,” dedi.

Verex’in büyük gözleri fazlasıyla parlıyordu. “‘Pratik’ derken ‘öğretmeyi’ kastediyorsun.”

“Arkadaşlar bunu pratik yapmak, öğretmek, kazanmak veya kaybetmek olarak düşünmeden oyun oynarlar.”

“Arkadaşlar.”

“Benim çok fazla arkadaşım yok.” Kestrel’in tek bir arkadaşı vardı. Jess’i feci özlüyordu. Jess sağlığı için ailesiyle birlikte Güney Adaları’na gitmişti. Geçmişte Jess, Herran’ın güney ucunda, ailesinin deniz kenarındaki sevimli, küçük evine giderdi ancak Kışortası Fermanı, Valoryalı sömürgecilerin Herran’daki tüm mülklerini teslim etmelerini emretmişti. Sömürgecilerin kaybı İmparator tarafından telafi edilmişti ve Jess’in annesiyle babası adalarda yeni bir ev almıştı. Ama Kestrel, Jess’in mektuplarındaki sıla hasretini görüyordu. Kestrel de ona yazıyordu. Sık sık yazışıyorlardı fakat mektuplar yetmiyordu.

Verex, düşmüş kırmızı generali kendi yeşil generaliyle dürtükten sonra iki mermer parçanın birbirlerine çarpıp sallanırken çıkardığı tıkırtıyı dinlemeye koyuldu. “Babama benimle evlenmek istemediğini neden *bizzat* söylemediğini açıklayabilirsen belki arkadaş olabiliriz.”

Ama Kestrel açıklayamazdı.

“Sen *beni* istemiyorsun,” dedi Verex.

Kestrel yalan söyleyemezdi.

“Başka seçeneğin olmadığını iddia ettin,” dedi Verex. “Ne demek istedin?”

“Hiç. Gerçekten, seninle evlenmek istiyorum.”

Verex yeniden öfkелendi. “Öyleyse nedenleri sıralayalım.” Parmaklarıyla saydı. “İmparatorluğu ve bu oyun taşları kadar kolay manipüle edebileceğin bir koca istiyorsun.”

“Hayır,” dedi Kestrel ama Verex niye Kestrel’in bu tasvirine inanmasındı: Gözünü iktidar hırsı bürümüş duygusuz biri miydi? Arin böyle olduğuna inanıyordu.

“Canın eğlenmek istiyor. Böylece nişan balomuzda bütün soylular ve bölge valileriyle eğlenirken Sınır Ülkeleri’nde kaybedişimi izleyebilirsin.”

“Balo mu? Bütün valiler mi?” Emin misin? Kimse bana bundan söz etmedi.”

“Babam sana *her şeyi* söyler.”

“Söylemedi. Yemin ederim, baloyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum.”

“Demek seninle de oyun oynuyor. Babam ikiyüzlüdür, Kestrel. Sana bayıldığını sanıyorsan bence bir daha düşün.”

Kestrel ellerini havaya kaldırdı. “Seninle baş etmek imkânsız. Hem beni tercih ettiği için suçlayıp *hem de* onun için eğlenceli bir oyuncaktan fazlası olmadığını ima ediyorsun.” Kestrel ayağa kalktı ve kapıya yöneldi çünkü aralarındaki kısa süreli barışın paramparça olduğunu görüyordu. Başı dönüyordu. Nişan balosu... Bütün valilerle birlikte. Arin geliyordu. Arin burada olacaktı.

“Babamın bunu sana niye söylemediğini merak ediyorum,” dedi Verex. “Belki de seni gafil avlayıp, Herran’ın yeni valisiyle aranızda tam olarak ne döndüğünü gözlemleyebilmek içindir?”

Kestrel durup ona döndü. “Aramızda *hiçbir şey* yok.”

“Jadis sikkelerini gördüm. Söylentileri duydum. İsyandan önce senin en gözde kölendi. Onun için düello bile yaptın.”

Kestrel uzanıp kitaplığın raflarından destek aldı. Ayakta durmakta güçlük çekiyordu.

“Neden benimle evlendiğini biliyorum, Kestrel. İsyandan sonra Herran şehrindeki diğer bütün Valoryalıların aksine, kim-senin *seni* hapse atmadığını herkes unutsun diye. Sen özeldin, değil mi? Çünkü *ona* aittin. Senin ne olduğunu herkes biliyor.”

Kestrel’in baş dönmesi geçti. Raftaki kil askeri kaptı.

Kestrel, Verex’in yüzündeki ifadeden, elinde tuttuğu şeyin prens için çok değerli olduğunu derhal anlamıştı. O oynacağı paramparça edebilirdi, yere atıp kırabilirdi. Bu Verex’i tıpkı babasının onu yaraladığı gibi yaralardı.

Tıpkı Kestrel’in kendi kalbini paramparça edişi gibi. Genç kadın, kalbinin ufalanan parçalarını hisseder gibi oldu. Sevgi denen şey bir nesne olsaydı eğer, muhtemelen bir kuşun yumurtası kadar kırılğan bir şeye benzerdi. Kestrel o yumurtanın benekli, gerçeküstü pembelikteki kabuğunu zihninde tasavvur etti. Kabuğun çatlamasıyla birlikte içinden akan kanlı yumurta akını görmüştü sanki. Kabuk kırıklarının genzine ve ciğerlerine batışını hissedebiliyordu adeta.

Kestrel askeri tekrar rafa koydu. Odadan ayrılmadan önceki son sözlerini söylerken sesinin net çıktığından emin oldu: “Eğer dostum değil de düşmanım olacaksan bundan pişmanlık duyacağını bilmeni isterim.”

Kestrel odasına çekildi ve hizmetçilerini gönderdi. Artık hiçbirine güvenmiyordu. Zayıf bir ışık sızdıran pencerenin önüne oturdu. Cebinden Jadis sikkesini aldı, sikke avcunda mat görünüyordu.

Bu yıl, para yılı, diye hatırladı. Tıpkı nedimesinin Verex’i bilgilendirdiği gibi bugün daha erken saatlerde gerçekten de kütüphaneye gitmeyi planlamıştı. Herrani tanrılarını araştırmayı ummuş, sonra bundan vazgeçmişti. Kütüphane değersiz bir kitap koleksiyonuna sahipti; burası daha çok, saray mensuplarının bazen sessizce çay içmek için buluştukları veya

bir subayın binlerce haritadan birine başvurduğu bir odaydı. Burayı ancak bir harita bulmak veya sosyalleşmek için... ya da saray mensuplarının onun Herrani kitaplarını araştırdığını görmelerini isterse tercih edebilirdi..

Kütüphanenin ağır kapılarından geri dönmüştü.

Şimdi kadife sandalyesinde büzülmüş, Verex'le sohbetinin duygusal alt metni yerine asıl kelimelere odaklanmaya çalışıyordu. Sikkeyi elinde tekrar tekrar çevirdi. İmparator. Jadis. İmparator. Jadis. *İkiyüzlü*, demişti Verex, babası hakkında. Kestrel sikkenin iki tarafına bakarken bu tabiri düşündü. *İkiyüzlü*: Kelime, hafızasının karanlık kuyusuna bir kanca sarkıttı. Orada bir şey yakaladı.

Herraniler bir tanrının sadece tek bir şeyi değil, bununla bağlantılı bütün bir etki alanındaki fikirleri, eylemleri, nesneleri de yönettiğine inanırdı. Yıldızların tanrısı yıldızların tanrısıydı, evet ama aynı zamanda güzelliklerin ve felaketlerin de tanrısıydı. Ruhların tanrısı... Arin'in aşka hükmeden o tanrıya yalvardığını hatırlayınca Kestrel'in boğazı düğümlendi. *Ruhum sana ait*, demişti Arin. *Öyle olduğunu biliyorsun*. Yüz ifadesi çok açık, çok samimiydi. Hatta söylediği şeyden ürküyordu. Kestrel de kendi hisslerini Arin'in söylemiş olmasından ürkümüştü. Bu onu hâlâ ürkütüyordu.

Sikke. Kestrel dikkatini yine sikkeye vermeye çalıştı.

Para tanrısının dürüst olan hiçbir yanı yoktu. Kestrel bunu şimdi hatırlıyordu. Bu tanrı tıpkı bu altın parçası gibi ikiyüzlüydü. Bazen erkek bazen dişiydi. *Erkek alım ve satıma hükmeder*, demişti Enai, *bu da dışının pazarlığa hükmettiği anlamına gelir. Ve gizli şeylere. Bir sikkenin iki tarafını aynı anda göremezsin, değil mi çocuğum? Para tanrısı daima bir sır saklar.*

Para tanrısı aynı zamanda casusların da tanrısıydı.

Arin hatırlıyordu.

Başta kolay gelmişti, Düzenbaz'ın casusu olma vaadi. İsyanın lideri, Arin'in kulağına, "En çok sana güveniyorum," diye fısıldamıştı onu General'in kızına sattıktan sonra. "Sen benim sağ kolumsun, oğlum ve aramızda kalsın, Valoryalıları diz çöktüreceğiz."

Sanki her şey, iyice yağlanmış olukların içinden kayıp geçtikten sonra birer birer yerlerine oturmuştu.

Tek bir şey hariç...

Yalnızca tek bir şey.

General'in kızı, Arin'e ilgi gösteriyordu. Bu, tanrıların bahsettiği bir fırsattı ancak onun kölesi olduğu o ilk günlerde bile Arin'in içinde, kızın ilgisinin kendi felaketi olacağına dair bir korku vardı; kışın giysilerde, sürtünmeden dolayı ortaya çıkan statik elektrik kadar rahatsız edici bir şeydi.

Ve Arin... her zaman yaptığı gibi şansını zorladı.

Bu alışkanlığı onunlayken daha da beterdi. Söylememesi gereken şeyler söyledi. Kuralları çiğnedi ve kız bunu yapışını izleyip kuralları çiğneme konusunda çok az konuştu.

Arin bunun nedenini, kızın onun ne yaptığını umursamadığına yormuştu.

Ardından Arin kızı gözleri açık olduğu halde sarsarak uyandırmak istemesine neden olan şeyi kendine itiraf edebilse, kızın ne kadar tehlikeli olduğunu görebileceği –*göreceği*– bir dürtü geldi.

Bir kölenin ne yaptığını niye umursasın ki?

Arin umursamasını *sağlayacaktı*.

Arin hatırlıyordu.

Köle yerleşkesinde geçirdiği gecelerde nasıl uykusuz kaldığını unutmamıştı, kızın devamlı çaldığı piyanodan gelen müzik sesi, generalin villa arazisini aşip karanlıkta yolunu bularak Arin'e ulaşırdı. Genç adamın yorgun olup olmaması kızın umurunda olmazdı çünkü ne onun yorgunluğundan haberi vardı ne de bir kez olsun onu düşünmüştü.

Arin, basit bir suç yüzünden Valoryalı kâhya tarafından sırtından kırbaçlanmıştı. Ertesi gün kız, gideceği çay partisine kadar kendisine eşlik etmesini emretmişti. Gururu, hareket ederken acıdan yüzünü buruşturmasını engellemişti. Sırtındaki kızgın şeritler yarılıp kanıyordu. Kestrel göremezdi, Arin görmesine izin vermezdi, ona bu tatmini yaşıtmazdı.

Arin, her şeye rağmen kızın kırbaç cezasını iştirip iştirmediğine dair bir işaret aramıştı. Bakışları yüzünü taramış, kızın bu kadar dikkatle incelenmekten duyduğu rahatsızlık dışında hiçbir şey görememişti.

Bilmiyordu. Arin, bilseydi bunu anlayabileceğinden emindi. Suçluluk duygusu, genç kızın saklamayı beceremediği bir duyguydu.

Kestrel ona bakmayı bırakmış, elinde çay fincanıyla sırmalı bir divanda yanında oturan lordun söylediği bir şeye gülmüştü.

Masumiyeti insanı çıldırtırdı.

Bilmeliydi. Kâhyasının ne yaptığını öğrenmeliydi. Emri vermiş olsa da olmasa da –biliyor olsa da olmasa da– bunun kendi suçu olduğunu bilmeliydi. Masum mu? O mu? Asla.

Arin gömleğinin yüksek yakasını, yılan gibi boynuna kıvrılmış bir kırbaç darbesini saklamak için daha da yukarı çekti.

Kızın bilmesini istemiyordu.

Görmesini istemiyordu.

Ancak:

Bana bak, diye öfkeyle düşünürken buldu kendini. *Bana bak*.

Kız başını kaldırdı ve ona baktı.

Hatırladığı şeyler tuhaftı; birbirinin peşi sıra inen kırbaç darbelerini anımsıyordu, tenini yakan o izler, hiçbir acıması olmayan vahşi ellerin eseri olmasaydı belki bir çeşit desene benzetilebilirlerdi. Bu düşünceyle kırbaç yaraları daha da yaktı canını.

Arin'in canı yandıkça yanıyordu.

"Arin," dedi Tensen, her zamankinden daha ciddi görünen Herrani hazinedarıyla görüşmeleri sırasında, "aklın nerede? Söylediğim hiçbir şeyi duymadın."

"Bir daha söyle."

"İmparator nişanı kutlamak için yeni bir sikke bastırdı."

Arin nişan hakkında bir şey duymak istemiyordu.

"Bence görmelisin," dedi Tensen.

Arin sikkeyi aldı ancak Tensen'in görmesini umduğu şeyi görmedi.

Tensen ona Jadis'in öyküsünü anlattı.

Arin sikkeyi elinden düşürdü.

Hatırlıyordu.

Değiştiğini hatırlıyordu.

Kestrel'in, herkesin görmezden geldiği bir bebeğe çiçek verişini. İskambilde, sosyetenin, çok bunadığını söyleyerek arkasından güldüklerini ve konuştuklarını saklamaya bile tenezzül etmedikleri yaşlı bir Valoryalı kadına neşe içinde yenilişini izlemişti.

Arin, iskambil oyunu boyunca Kestrel'in arkasında durmuştu. Kızın elinin çok iyi olduğunu görmüştü.

Arin'e dürüst davrandığını görmüştü. Kestrel bunu Arin'in dibine kadar içtiği bir fincan temiz su gibi sunmuştu.

Onun karanlıkta ışıldayan gözyaşlarını.

Yabani bir yarattığı andıran bir zekâsı vardı: Parlak, keskin pençelere sahipti ve yakalanmaya hiç niyeti yoktu.

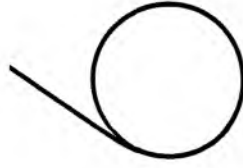
Arin, Kestrel'in, sanki hiç önemi yokmuş gibi kendisi ile cezasının arasına girişini görmüştü.

"Arin?" diye seslendi Tensen hatıraların arasından.

Arin onu son gördüğü zamanı, Kestrel ona İmparator'un Herrani özgürlüğü kararnamesini verip nişanlandığını söyledikten sonraki berbat günleri hatırlıyordu. "Beni tebrik et," demişti Kestrel. Arin inanmamıştı. Ona yalvarmış ama Kestrel dinlememişti. "Ah, Arin," demişti Sarsine ona, Arin'in Kestrel'in eskiden kaldığı odadan çıkmadığı günlerde. "Ne bekliyordun ki?"

Keder. Bütün yollar ona çıkıyordu.

"Arin," dedi Tensen ona yeniden ve Arin artık onu duymazdan gelemezdi. "Son kez soruyorum, başkente gidiyor musun gitmiyor musun?"

Devlet yetkilileri ve soylular, balo hazırlıkları için başkente gelmeye başlamışlardı. Her gün imparatorluk ahırlarına, kış yollarında geçirdikleri çetin yolculuğun ardından topallamaya başlayan daha fazla safkan at getiriliyordu. Kestrel misafirlerin kötü seyahat koşullarını dile getirse de görünüşe göre İmparator bunun önemsiz olduğunu düşünüyordu. Onları davet etmişti; gelmek zorundaydılar. Misafir sütlerini ısıtmak için pek çok uzunca bir süre ateşler yakılmıştı: Balonun akabinde düğüne kadar parti ve etkinlikler olacaktı.

Kestrel bir öğleden sonra bir at arabasını alıp yanında titreyen nedimesiyle şehrin içinden limana gitti. Verex'in bu kızı casusluk yapması için işe almaması için hiçbir sebep yoktu, fakat yine de Kestrel ikisinin de dizlerinin üzerine kürkler örttü ve nedimesine ayaklarını arabadaki ısıtılmış tuğlaya uzatmasını salık verdi.

Şehrin içinde yavaş yavaş ilerlediler. Yollar dik ve dardı, halka kolaylık olsun diye değil, saraya giden yokuşlarda düşmanın ilerleyişini yavaşlatmak için yapılmıştı.

Limana yanaşan yeni bir gemi yoktu. Kestrel zaten Herraniler tarafından yapılmış bir gemi görmeyi beklemiyordu. Yeşil fırtına mevsimiydi. Akli başında kimse Herran yarımadası ile başkent arasında denize açılmazdı.

Liman havası Kestrel'in dudaklarını çatlatmıştı.

“Burada ne işimiz var?” diye sordu nedime takırdayan dişlerinin arasından.

Kestrel, Arin'i getiren tekneyi aradığını söyleyemezdi. Arin'in Herran'la antlaşma imzalanmasından sonra boşaltılan daha uzun ama daha güvenli dağ geçidini kullanacak zamanı tükeniyordu. Balo, hafta sonu tertip edilecekti. Misafirlerin çoğu çoktan gelmişti. Ama Arin gelmişti.

“Hiç,” dedi Kestrel. “Manzarayı görmek istedim.” Kız şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı: Limana sürüklenme konusunda gösterdiği tek rahatsızlık belirtisi bu olmuştu. Ama Kestrel'in refakatçisi olmadan yolculuk etme izni yoktu. Yüzlerce nişan hediyesi vardı; boynuzlu balina boynuzundan yapılmış bir kalem, Kestrel'in oyunlara olan sevgisini duyan sömürgeci bir lordan yakut bir zar, hatta seyahat için katlanabilir bir taç... Güzel hediyelerin listesi uzundu fakat Kestrel hepsini saray dışında geçireceği bir saatlik kişisel bir zamanla değiştirebilirdi.

“Gidelim,” dedi ve limana geri dönmedi.

Senatörlerle akşam yemeği yiyordu. Kestrel şarap kadehinin üzerinden, İmparator'la fısıf fısıf konuşan ve kışa rağmen son derece bronz görünen Senato Lideri'ne bakıyordu.

Komutan'ın hapisanede Thrynn'e, *Neden İmparator ile Senato Lideri'nin arasındaki özel bir görüşmeyi, kapılarının önünde gizlice dinliyorsun?* diye sorduğunu hatırladı Thrynn'e.

Bir an kadehinin şarapla değil kanla dolu olduğu hissine kapıldı.

İmparator başını kaldırdı ve Kestrel'i kendisine ve Senato Lideri'ne bakarken yakaladı. Bir kaşını kaldırdı.

Kestrel gözlerini kaçırıldı. Şarabını dibine kadar içti.

Babası özürlerini iletliyordu. Baloya katılamayacaktı. Doğu düzlükleri sınırı civarında savaşa saplanıp kalmıştı. *Üzgünüm*, diye yazıyordu General Trajan, *ama emir böyle*.

Kestrel kargacık burgacık yazının dar siyah çizgilerini yeniden okumayı bıraktı. Bunun yerine o tek bir kâğıt sayfasında bırakılmış onca boş alana baktı, Beyazlığı, gözlerini acıtıyordu. Mektubun düşmesine izin verdi.

Babasının gelmesini bir olasılık olarak bile değerlendirmemişti; mektubunu alıp onu yırtarak açıncaya kadar.

O kör edici umut. O hayal kırıklığı. Olacağı buydu.

Mektuptaki bir kelimeyi hatırladı: *Emir*. Kestrel, babasının İmparator'a olan itaatının ne kadar ileri gideceğini merak etti. General, Thrynne'in hapisane hücrelerinde ne yapardı? Bıçağı Komutan'ınki kadar kolay mı keserdi, daha beterini mi yapardı yoksa hiçbir şey yapmaz mıydı?

Fakat Kestrel, babasını düşünüp onu Komutan'ın rolünde hayal ettiğinde hapisanedeki kişi Thrynne değildi. Zincire vurulan, kendisiydi. *Neden bir kölenin hayatı için İmparator'la pazarlık ediyordun*, diye soruyordu General.

Kestrel başını iki yana salladı, artık ne hapisaneyi ne de babasını görüyordu. Sarayın iç avlusunun en tepesindeki odalardan birinde, ziyaretçilerin giriş yapacağı gözcü kulesine bakan, pencereden dışarıyı seyrediyordu.

Avcuyla pencerenin buzunu sildi. Gözetleme kulesinin kapısı kapalıydı.

Pencereden uzaklaş, diye emrettiğini işitti babasının.

Kestrel olduğu yerde kaldı. Cam buğulandı.

"Hayır" diye bir şey yok, Kestrel. Sadece *"evet"* var.

Manzara bulanıklaşmıştı.

Kestrel pencereden ayrıldı. Zaten görülecek bir şey yoktu.

Günler geçiyordu.

Saray halkına konser verilecekti. Bir Herrani şarkıcı. Sesi makul ölçülerde güzeldi. Fakat Arin'inkinden daha tizdi. Daha ince. Kestrel bu ne idüğü belirsiz adamın kötünün iyisi sesinin, diğerlerinin arasından sıyrılmasına sinirlenmişti. Bu adamın müziği bayağı ve cılız bir şeydi. Arin'in gücünden, onun direncinden hiçbir şey taşımıyordu.

Kestrel, Arin'in şarkısının anısını zihninde saklamıştı. Bu, kalbinin kovanındaki baldı. Konser devam ederken, Kestrel şimdi duyduğu müziğin, Arin'in, belleğindeki sesini bastıracağından korktu. Arin bir daha asla ona şarkı söylemezdi. Ya bir zamanlar Arin'in ona nasıl şarkı söylediğini unutursa? Parmaklarını sandalyesinin altında kıvrıp kenarlarını sıkıca tuttu.

Nihayet gösteri sona erdi. Dinleyiciler şarkıcının sessizliğini, kendi donuk sessizlikleriyle karşıladılar. Kimse alkışlamadı ama müziğin kalitesini noksan bulduklarından değil, adamın artık köle olmadığını hatırladıktan sonra bile bir köleyi alkışlamanın manasını görmedikleri için alkışlamışlardı. Ve adamın daha ne olduğunu ve ne olmadığını hiç unutmamış olan Kestrel'in de kesinlikle alkışlamaya niyeti yoktu.

Kestrel'in müziği de bir sorundu. Pişano onu çok az teselli ediyordu ve verdiği teselli de sahici değildi. Kestrel ilk başta bir emprovizasyon² olarak tasarladığı parçasını elinden geldiğince zorlaştırmaya başlamıştı. Ardından notalar adeta birbirleriyle itişmeye başladı ve birbirlerine dolanıp karmakarışık bir hale geldikten sonra, genç kadının bir türlü dolduramadığı boşluklar oluşturdular.

Emprovizasyon yoktu. Emprovizasyonlar solistler içindi. Bu bir düetti.

Hayır, tam olarak düet değildi... sadece bir düetin yarısıydı. Kestrel kapağı, tuşların üzerine kapadı.

Akrep ve Yılan'ın tek kişilik versiyonunu icat etti. Bir hayalete karşı oynadı. Kendine karşı oynadı. Sırası gelen oyuncunun taşını çektikten sonra masada kalan taş destesine Mezarlık adı veriliyordu; gittikçe azalan taşlar nihai bir gerçek misali, birer birer açılarak genç kadının onların sırlarını çözebilmesi için önüne seriliyorlardı. Kaplan dişlerini gösteriyordu. Örümcek ağın örüyordu. Fare, taşbalığı, engerek, eşekarısı... fildişi taşlardaki siyah oymaların netlikleri birden keskinleşti, bulanıklaştı.

Kestrel taşları karıştırıp yeniden denerdi.

Jess'i baloya davet etmişti. Mektubunda Jess'e gelmesi için ne-redeyse yalvarıyordu. Jess'den yanıt geldi: Orada olacaktı, tabii ki gelecekti. Kestrel'le en az bir hafta kalacağına söz veriyordu. Kestrel içinin inanılmaz rahatladığını hissetti.

Ancak bu hali uzun sürmedi.

Yüksek rütbeli subayların kızları ve oğullarıyla sarayın salonlarında çay içti. O aralar oldukça revaçta olan ve beyaz

ekmekten yapılan kanepelerden yedi, gerçi ekmeğin rengini alması için kireç tozu kullanıldığından tatları rezaletti. Kestrel boğazındaki kuruluğun ve düğümün tamamen ekmekle alakalı, Arin'i getirmeyen her günün gittikçe artan hayal kırıklığıyla alakasız olduğunu söylüyordu kendine..

Balodan önceki son sabah, saraydaki hava durumu gözcüleri, gün bitmeden dağların üzerinde toplanan fırtınanın Herran'a giden geçidi karla kapatacağı tahmininde bulunduklarında, terzisi onun balo elbisesine gümüş kaplamalı, dantel bir kumaş parçası iğneliyor, Kestrel de bir platformun üzerinde duruyordu.

Bu son rötuştü. Kestrel başını eğip katmanlı kumaşa baktı. Saten içeteğinin rengi değişkendi. Bazen denizkabuklarının içinden kazınmış incilere benziyordu. Sonra pencereden gelen ışık azalıyor ve elbise koyulaşp gölgelerle doluyordu.

Kestrel terzinin platformunda geçirdiği uzun saatlerden bıkmıştı, balo salonuna girişini izleyecek bütün gözleri düşünmekten, elbise seçimi kadar önemsiz ayrıntılar sarayı ayağa kaldıran bütün dedikodulardan bıkmıştı. Duyduğuna göre bahisler oynanmıştı. Giydiği şeye bağlı olarak bir servet kazanılabilir veya kaybedilebilirdi.

Gökyüzünde toplanan kar yüklü bulutlara bakmak için başını elbiseden kaldırdı. Pencere onun son çıkışıymış, her bir bulut gökyüzü ile pencere arasına duvar örmek için yerleştirilen birer taşmış gibi baktı.

Kadın terzisi bir Herraniydi. İmparator, fermanını yaklaşık iki ay önce verdiğinde halkıyla birlikte azat edilmişti. Kestrel, Deliah'mn niye Herran'a dönmek yerine başkentte kaldığını bilmiyordu. Sormuyordu ve Deliah da nadiren konuşuyordu. O gün de hiçbir şey söylememişti; başta. Sessizce ve dikkatle

iğneliyordu. Ancak gri gözleri, Kestrel'e dikkatle bakmak için bir kez yukarı kalkmıştı.

Kestrel, gözlerinin takılıp kalışında belirgin bir merak görmüştü. Bir bekleyiş, bir şaşkınlık.

"Deliah, ne oldu?"

"Duymadınız mı?"

"Neyi duymadım mı?"

Deliah eteğin kenarıyla meşguldü. "Herrani temsilcisi geldi."

"Ne?"

"Bu sabah at sırtında gördüm onu. Geçitten son anda geldi."

"Çıkar şu elbiseyi."

"Ama işim bitmedi, leydim."

"Çıkar."

"Sadece birkaç..."

Kestrel kumaşı omuzlarından çıkardı. Deliah'nın hafif çılgınlığını, iğnelerin batışını, taş zemine dağılışlarının kısık cınlamasını duymazdan geldi. Kestrel elbisesini üzerinden sıyırdı, günlük giysilerini giydi ve hızla kapıdan fırladı.

Resepsiyon salonunda bekliyordu. Muazzam, kubbeli salonda kayıp, bir başına. Herrani temsilci, ince iskeleti ağır bir şekilde bastonuna yaslanan, yaşlı bir adamdı.

Kestrel hızını düşürdü. Daha yavaş yaklaştı. Arın'ı bulmak için adamın omzunun üzerinden arkaya bakmadan edemiyordu.

Orada değildi.

“Valorya İmparatorluğu’nun barbarlık günlerinin sona erdiğini sanıyordum,” dedi adam bıyık altından gülererek.

“Ne?” dedi Kestrel.

“Ayaklarınız çıplak.”

Genç kadın yere baktı ve ancak o zaman ayaklarının buz kestiğini fark etti; ayakkabılarını giymeyi unuttuğunu bile anlamadan giyinme odasından fırlamıştı ve etrafta alelacele gezinirken, şu an kabul salonunu çevreleyen Valoryalı muhafızlar da dahil olmak üzere saraydaki herkes bu halini görmüştü.

“Siz kimsiniz?” diye sordu Kestrel.

“Tensen, Herrani Tarım Bakanı.”

“Peki ya Vali? O nerede?”

“Gelmiyor.”

“Gelmi...” Kestrel elini alnına götürdü. “İmparator *resmi bir davet* yolladı. Bir devlet merasimi için. Arin de bunu *geri mi çeviriyor?*” Öfkesi balo elbisesinin katları gibi kabardıkça kabarıyordu; Arin’e duyduğu öfke; bu politik intihar girişimine duyduğu öfke.

Kendine duyduğu öfke. Çıplak ayaklarına ve o ayakların, unutulması gereken birini görme ihtiyacının kanıtı –saf, çıplak, soğuk kanıtı– oluşuna duyduğu öfke.

Arin gelmemişti.

“Bu hayal kırıklığına uğramış bakışlara alıştım,” dedi Tensen neşeli bir ses tonuyla. “Kimse tarım bakanıyla tanıştığı için heyecanlanmaz.”

Kestrel nihayet adamın yüzüne odaklandı. Yeşil gözleri küçük ama bakışları zekiydi, kırıksık teni Kestrel’inkinden daha esmerdi. “Bana bir mektup yazdınız.” Sesi gergin çıkıyordu. “Konuşacak çok şeyimiz olduğunu söylediniz.”

“Ah, evet.” Tensen umursamaz bir şekilde elini salladı. Lambanın ışığı, parmağındaki gösterişsiz altın yüzüğün izini sürdü. “Evfındığı hasadını konuşmalıyız. Daha sonra.” Salonda dizilmiş Valoryalı askerlere bakmak için yavaşça başını çevirdi, sonra yine Kestrel’le göz göze geldi. “Herran’ı ilgilendiren birkaç meselede fikirlerinizden faydalanabilirim. Ama ben yaşlı bir adamım, Leydim ve eyerden her yerim ağrıyor. Sanırım sırada odamın yalnızlığında dinlenmek var. Belki bana nerede olduklarını gösterebilirsiniz?”

Kestrel imayı anlamıştı. Ne Tensen’in muhabbetin duyulabileceğini çıtlatma şekline kördü ne de misafir süitinde daha rahat konuşabilecekleri konusundaki şifreli davetine sağlar.

Ancak boğazındaki acıyla boğuşuyordu ve sadece, “Zor bir yolculuk mu geçirdiniz?” diye sordu.

“Evet.”

“Kar. Yağmaya başladı mı?”

“Evet, Leydim.”

“Dağ geçidi kapanacak.”

“Evet,” dedi Tensen nazıkçe ama daha fazlasını da görüyordu. Kestrel sesindeki dehşet verici tonu adamın duyduğunu ve bunun gözyaşlarına karşı savaştan birinin sesi olduğunu anladığını görebiliyordu. “Bekliyorduk zaten,” diye ekledi Tensen.

Ama Kestrel bunu beklemiyordu: Aptalca bir umuttu, ceza gibi bir umuttu; kim çoktan yitirdiği birini görmeyi iple çekerdi? Ne faydası olurdu ki?

Hiç.

Belli ki Arin de bunu biliyordu. Kestrel’den daha iyi biliyordu yoksa umudu Kestrel’inkine eşit olur ve onu buraya sürüklerdi.

Kestrel vücudunu dikleştirdi. “Odanızı kendiniz de bulabilirsiniz, Bakan Tensen. Benim ilgilenmem gereken daha önemli işlerim var.”

Uzun adımlarla salondan çıktı. Ayaklarının altındaki mermer zemin buz gibiydi: Kestrel’in bakmaya tenezzül etmediği donmuş, üstündeki buzları kırılmış bir göl.

Hiçbir şeyi umursamadan yürüdü.

Umurunda değildi.

Jess, Kestrel’in balo elbisesini düzeltti, geri çekildi, başını yana yatırıp dikkatle baktı. “Gerginsin,” dedi Jess, “değil mi? Yüzün çökmüş gibi.”

“Dün gece iyi uyuyamadım.” Bu doğrudu. Kestrel, Jess’ten şehirdeki evinden erken gelmesini ve balodan önceki geceyi Kestrel’in saray odasında geçirmesini istemişti. Herran’da küçükken bazen yaptıkları gibi aynı yatağı paylaşmış ve lambanın yağı tükenene kadar konuşmuşlardı. “Horladın,” dedi Kestrel.

“Hiç de bile.”

“Horladın. O kadar yüksek sesle horladın ki rüyamdaki insanlar bile şikâyet etti.”

Jess güldü, Kestrel de bu budalaca küçük yalanından memnun kaldı. Kahkaha, Jess’in yüzünü yumuşatıyor, avurtlarını dolduruyordu. İlgiyi kahverengi gözlerinin altındaki koyu halkalardan başka yöne çekiyordu. Jess hiç iyi görünmüyordu. Artık görünmüyordu, Herrani isyanının başladığı gece zehirlendiğinden beri.

“Sana bir hediyem var.” Jess sandığını açtı ve kadife bir bohça çıkardı. “Bir nişan hediyesi.” Jess bohçayı açtı. “Bunu senin için yaptım.” Kadifenin içinde siyah bir kurdeleye dizilmiş çiçeklerden yapılma bir kolye vardı, taçyaprakları genişti, çiçekleri açmıştı, zımparalanmış amber camı ve ince boynuz kıvrımı parçalarıyla şekillendirilmişti. Renkler yumuşatılmıştı fakat çiçeklerin boyu ve açıklığı, onları neredeyse vahşi kılıyordu.

Jess kurdeleyi Kestrel’in boynuna bağladı. Çiçekler birbirlerine çarpıp dizilerek elbisenin üst kısmında durdular.

“Çok güzel,” dedi Kestrel.

Jess kolyeyi düzeltti. “Niye tedirgin olduğunu anlıyorum.”

Çiçeklerin tıktırtısı sustu. Kestrel nefesini tuttuğunu fark etti.

“Bunu söylememem gerekiyor.” Jess, Kestrel’le göz göze geldi. Bakışları sertti, gözlerini bile kırpmıyordu. “İmparator’a gelin gitmenden nefret ediyorum. Bu odadan doğruca kendi nişan

balona yürüyecek olmandan nefret ediyorum. *Prens*'le beraber. Sen benim kız kardeşim olmalısın. Ronan'ın eşi olmalısın.”

Kestrel İlkış İsyanı'ndan beri Ronan'ı görmemişti. Mektuplar yazmış, sonra da onları yakmıştı. Saraya bir davetiye göndermiş ama görmezden gelinmişti. Jess şimdi onun şehirde olduğunu söylüyordu. Çılgın bir gürühta kabul görmüştü. Ardından Jess'in ketumluluğu tutmuş ve başka bir şey söylememiştir. Ronan'ı çok seven ve onu özleyen Kestrel de sormaya cesaret edememiştir.

Kestrel usulca, “Sana daha önce söyledim. İmparator, oğluyla evlenme teklifini sundu. Reddedemezdin,” dedi Jess'e.

“Edemez miydin? Herkes imparatorluk ordusunun gazabını nasıl Herran'a getirdiğini biliyor. İmparator'dan her şeyi isteyebilirdin.”

Kestrel suskundu.

“Bunun nedeni reddetmek *istememen*,” dedi Jess. “Sen yapmak istemediğin bir şeyi asla yapmazsın.”

“Bu politik bir evlilik. İmparatorluğun iyiliği için.”

“İmparatorluk için en iyisinin *sen* olduğunu düşündüren nedir?”

Kestrel, Jess'in gözlerinde hiç bu kadar sitem görmemiştir. Usulca, “Nasıl olsa Ronan artık benimle hiçbir alakasının olmasını istemiyor,” dedi.

“Doğru.” Jess sert sözlerinden pişman olmuş, ardından da pişmanlığından pişman olmuş gibi görünüyordu. Sesi soğuk çıkmaya devam etti. “Bu gece burada olmayacağı için mutluyum. İmparator Herranileri nasıl baloya davet edebildi?”

“Sadece birini. Bir Herrani'yi.”

“Bu iğrenç bir şey.”

“Onlar artık köle değil, Jess. Onlar, imparatorluğun özgür üyeleri.”

“Yani cinayeti özgürlükle mi ödüllendiriyoruz? O isyancılar Valoşyalıları öldürdü. Bizim *arkadaşlarımızı* öldürdüler. Fermanı yüzünden İmparator’dan nefret ediyorum.”

Tehlikeli sözler. “Jess...”

“Bilmiyor. Kölelerin vahşetini görmedi. Ben gördüm. *Sen* gördün. şu sözde vali sanki oyuncakmışsın gibi sakladı seni...”

“O konuda konuşmak istemiyorum.”

Jess kaşlarını çatarak yere baktı. Sesi kısık çıktı: “Hiç istemedin ki.”

Kestrel balo salonunun kapalı kapılarının önünde, Verex’in yanında durmuş, İmparator’un davudi sesini dinliyordu. Kestrel kelimeleri ayırt edemiyor ancak kendinden emin ritmi duyabiliyordu. İmparator yetenekli bir hatipti.

Verex başını eğmiş, ellerini cebine sokmuştu. Prens, askeri tarza uygun giyinmişti: Simsiyah kumaşının üzerinde, Kestrel’in kaşlarına çektiğı parlak sürmeyi andıran altın sırmalı dikey şeritler vardı. Kuşağına taktığı, taşlarla süslenmiş hançeri, Kestrel’inkiyle uyumluydu. İmparator nihayet Kestrel’e vaat ettiğı hançeri vermişti ve hançer hakikaten güzeldi, elmaslarla bezenmişti ve son derece keskindi. Fazlasıyla ağırdı. Kalçasından çekiyordu.

Kestrel, İmparator’un konuşmasını bitirmesini diledi. Midesi, İmparator’un sesiyle birlikte bir hoplayıp bir kalkıyordu. Tırnakları kıvrılıp avuçlarına batıyordu.

Verex ayağını yere vuruyordu.

Kestrel ona aldırış etmedi. Kolyesindeki cam bir taçyaprağı dokundu. Ne kadar da kırılıyordu.

İmparator’un sesi kesildi. Kapılar ardına kadar açıldı.

Bir sanrı gibiydi: Dikkat çekici renkler içindeki kalabalık, alkışlar, giriş müziği...

Ardından tantana sona erdi çünkü İmparator yine konuşuyordu ve sonra konuşmayı bırakmış olmalıydı çünkü Kestrel, Verex kendisi öpmeden hemen önce gelen soluksuz sessizliği duydu.

Verex'in dudakları kuruydu. Nazikti.

Kestrel önünde sonunda bunun gerçekleşeceğini biliyordu, hepsi planlanmıştı ve gerçekleştiğinde, kendinden olabildiğince uzaklaşmak için elinden geleni yapmıştı. Fakat zihni sonsuza dek uyku halinde kalamazdı. Zihni ona yerinde kalmasını, acze düşüp kaçmamasını, deminki o öpücüğün basit bir şey olduğunu, boş bir kâğıt misali anlamsız bir şey olduğunu söylüyordu. Ancak Kestrel uyanıktı ve kendi yalanlarının tadını biliyordu.

"Özür dilerim," dedi Verex yavaşça geri çekilirken. Sonra da herkesten önce dans etmeye başladılar.

Öpücük Kestrel'i uyuşturmuştu. Verex'in sözlerini ilk başta kavrayamamıştı. Kavradığında ise sanki bu sözleri eski Kestrel'e, Arin'den vazgeçen Kestrel'e söylüyormuş gibi kendi kelimelerine benziyorlardı. *Özür dilerim*, dedi kendine. *Beni affet*, demişti. Kestrel seçimlerinin kendisine neye mal olduğunu bildiğini sanmıştı ama Prens onu öptüğünde bunun bedelini hayatı boyunca ödeyeceğini çabucak anladı.

"Kestrel?"

"Özür dilerim," diye tekrarladı Kestrel, balo salonunda dönerlerken. Prens'in adımlarından, pek doğal bir yeteneği olduğu söylenemezdi fakat yine de genç adam, derslere elinde sopayla gelen bir dans hocası tarafından eğitilmişçesine dansta haşin bir kabiliyet sergiliyordu.

“Affedilmez davranışlarda bulundum,” dedi Verex. “Bu yüzden mi bu kadar perişan görünüyorsun?”

Kestrel Prens’in ceketindeki şeritlere bakıyordu.

Verex, “Belki de benimle evlenmeye kararlı olmanın nihai bir sebebi vardır,” dedi.

Kemancıların yayları, tellerde aşağılara indi.

“Babamın elinde sana karşı bir kozu var,” dedi Verex.

Kestrel başını kaldırıp ona baktı, sonra tekrar gözünü kaçırıldı. Verex ikisinin kenetlenmiş ellerini göğsüne çekti. Kalabalık mırıldanıp iç geçirdi.

Verex omuzlarını silkti. “Babam böyledir. Ama elinde nasıl...”

“Verex, eş olarak o kadar kötü bir seçim miyim?”

Verex hafifçe gülümsedi. Dans sona eriyordu. “Çok da kötü değil.”

“Öyleyse elimizdekileri en iyi şekilde değerlendireceğimiz konusunda anlaşalım.”

Verex reverans yaptı ve daha Kestrel bunun Prens’in *eveti* mi olduğuna yoksa sadece dansın sonunu mu belirttiğine karar veremedi, Kestrel’in elini bir senatöre geçirdi. Ardından bir dans daha, bir senatör daha ve hızla döndürülerek maliye bakanının kollarına atıldı.

Bir süre sonra yüzlerin ve unvanların artık pek bir anlamı kalmadı.

Sonunda Kestrel biri ayağına bassın diye kasten yanlış adım attı. Partnerinin dehşet içindeki özürlerini yatıştırdı ancak dinlenmeyi rica edip oyun oynayanların bulunduğu köşede oturmaya giderken, biraz topallar gibi yaptı.

Kestrel diğerlerinden uzakta, altın yıldızlı bir sandalyeye oturdu fakat birinin yanına bir sandalye çekmesi çok uzun

sürmezdi ve Kestrel'in yanaklarındaki kaslar çimdiklenmiş gibi hissettirse de konuşup gülümsemesi gerekecekti.

Endişelenmesine gerek yoktu. Bütün gözler, bir Sınır Ülkeleri masasında, şehir muhafızlarından yüksek rütbeli bir teğmenin karşısında oturan veliahta odaklanmıştı.

Oyun, Prens için küçük düşürücü bir sona doğru gidiyordu. Teğmen çoktan Verex'in pek çok kilit oyun taşını ele geçirmiş, yeşil figürleri tek sıra halinde diziyordu. Verex'in generali, taburlarından ayrılmış ve teğmeninkiler tarafından yandan kuşatılmıştı. Mermer taşlar birbirlerini tek tek devirerek yollarını açıyordu.

Verex başını kaldırıp salonun diğer ucunda oturan Kestrel'le göz göze geldi. Parmağını kararsızca yeşil piyadesinin üzerine koydu.

Bu sadece bir oyundu. Verex yanlış bir hamle yapıp kaybetse bile bir şey değişmezdi.

Fakat Kestrel, İmparator'un çağrısına cevap vermeyen Arin'i düşünüyordu. Neler kaybedeceğini.

Verex'le barış ihtimalini düşündü.

Gözlerini Verex'inkilerden ayırmadı ve başını iki yana salladı, çenesini hafifçe eğdi.

Verex elini piyadenin üzerinden kaldırıp süvariye götürdü.

Kestrel elbisesindeki görünmez kumaş tiftiklerini temizlemek için iki parmağının ucuyla kumaşı silkeledi.

Verex süvarileri iki adım ileriye hareket ettirdi.

Verex'in ordusu dikkate değer atılımlar yapıp canlar alırken, teğmenin yüzündeki ukalalık da siliniyordu. Verex, kalabalığın bir köşesinde beliren babasına baktı. Prens'in soran gözleri tekrar Kestrel'e döndüğünde Kestrel umutla parladığını görünce bu

kez bakışlarını kaçıramadı. Sessiz tavsiyelerini sundu. Verex onları kabul etti.

Yeşil general, kırmızı olanı devirdi.

Kalabalık, prensleri için haykırdı. İmparator kollarını kavuşturup topuklarının üzerinde sallandı, oğlunun yüzüne odaklanan gözlerinde memnuniyet vardı.

Ancak tasvip etmez bir tavrı yoktu.

Kestrel, Verex'in bir oyun daha oynama teklifini geri çevirdiğini duydu. Artık gösteri bittiğine göre kalabalığın dikkati Kestrel'e dönecekti. Yakındaki bir başka masadaysa, bir senatörün kızı ile küçükken kaçırılıp imparatorluk sarayında şımarık bir rehine olarak büyüyen doğu prensesi Risha arasında Sınır Ülkeleri oynanıyordu. Kestrel, Risha'nın iyi bir Sınır Ülkeleri oyuncusu olmasını beklerdi ancak gördüğü kadarıyla Prenses, vasat bir oyuncuydu (ya da öyle görünüyordu). O masada heyecandan eser yoktu. Biraz daha ileride Herrani bakanıyla –Tensen, Kestrel ismini hatırladı– muhtemelen sadece onu kalabalığın önünde yenme zevki için Tensen'le oynamaya tenezzül etmiş çok önemsiz bir Valoryalı baronun karşılaşması vardı. Pek çok kişi onları izliyor, Tensen bir oyun taşının nasıl hareket ettiğini unuttuğunda veya kendi sırası gelene kadar içi geçmiş gibi görüldüğünde gözlerini sevinçle kocaman açıyorlardı. Bu maskaralık insanların ilgisini çekiyor olabilirdi ama uzun sürmezdi.

Ve sonra ilgi Kestrel'e yönelecekti.

Kendi nişanında mutluluk pozları vermeyi düşününce boğazı düğümlendi. Ancak bunu yapmalıydı. Gece boyunca ve sabahın ilk saatlerine kadar, son sefa düşkünü de balo salonundan ayrılıp Kestrel'in ayakkabıları yıpranıncaya, yüreği paramparça oluncaya kadar dans etmeliydi.

Kestrel ayağa kalktı. İmparator ona bakmıyordu, en azından şimdilik. Gözleri, oğlunun üzerindeydi. Kestrel kalabalığın arasından geçti, onu durduran herkese başka birine dans sözü olduğunu söyledi. Balo oldukça kalabalıktı. İnsan suretleri, genç kadının çevresinde, çocukların oynadıkları sopaların üzerindeki kuklalar misali kümeleniyorlardı.

Kestrel her nasılsa onlardan kurtuldu ve havanın daha serin olduğu bir koridora geçti. Burada kimse yoktu. Görececek hiçbir şey, yapacak hiçbir şey yoktu. Bu alan yalnızca koridora sıralanmış balkonların, aşağıdaki saray bahçelerine açıldığı güzel havalarda kullanılıyordu. Bütün balkonlar bütün perdeler örtülerek koridordan ayrılmıştı ve Kestrel, bütün tırabzana tutturulan cam panjurun kıştan dolayı çekilip kilitlendiğini biliyordu. Soğuğu engelleme yönündeki bütün girişime karşın kadife perdelerin altından soğuk sızıyordu. Soğuk hava, Kestrel'in terlikli ayaklarına dolanıyordu.

Yakınlarda kimse olmadığından ve kimsenin onu görmediğinden emin olmak için çabucak arkasına bir göz attıktan sonra bir perdenin arasına daldı ve arkasından perdeyi çekti.

Balkon, cam duvarları siyah buzları andıran bir kutuya benziyordu: Dışarıda kopkoyu bir gece. Koridordan gelen ışık, perdenin dikişlerine çizgi çekiyor ve kenarlarında parlıyordu fakat Kestrel ellerini zar zor görebiliyordu.

Bir pencere camına dokundu. Bu pencereler, düğün gecesinde açık olacaktı. Aşağıdaki ağaçlar çiçek açmış, hava mum-çiçekleriyle mis gibi kokacaktı.

Kestrel bundan boğulurdu. Kestrel hayatı boyunca; imparatorluğa hükmederken, eşine çocuklar doğururken, mum-çiçeklerinin kokusundan nefret edeceğini biliyordu. İhtiyarlaşmaya

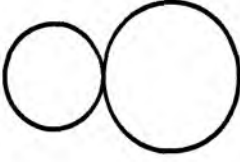
başlayıp, yaptığı seçimlerin hayaletleri yakasına yapıştığında da bu böyle kalacaktı.

Bir ses duyuldu. Perdenin ahşap halkaları kornişten kaydı. Kestrel'in arkasında ışık parladı. Kadifelerin içinden biri geliyordu.

Adam perdeyi sonuna kadar aralayıp Kestrel'in bulunduğu balkona girdi, ona çok yakındı. Genç kadın arkasını döndüğünde perdeler şöyle bir sallanıp durdular, adam ona daha da yaklaşmıştı. Kadife perdeyi pencere pervazına doğru çekti. Gölgelemin altında gümüşü bir renge bürünen ve adamın gri gözleriyle aynı hizada duran askıya perdeyi ilıştirdi.

O buradaydı. Gelmişti.

Arin.

Kestrel unutmuştı. Yüzünün çizgilerini çok iyi anımsadığını sanıyordu oysa. Kıpırdamadan duruşundaki huzursuzluğu. Her bakışı, geri alınamaz bir seçilmiş gibi doğrudan gözlerinin içine bakışını.

Kestrel'in kanı, karabarutla iç içe girmiş gibi geliyordu. Karşısında dururken bir füyüde yanmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl untabilmişti? Arın ona bakınca Kestrel hiçbir şeyi hatırlamadığını anladı.

“Seninle birlikte görölmemeliyim,” dedi Kestrel.

Arın'ın gözleri parladı. Perdeyi arkasından çekti. Kapatılan balkon koyu bir karanlığa gömüldü.

“Böyle daha iyi mi?” dedi Arın.

Kestrel, ayakkabısının topuğu tırazbana, çıplak kürek kemikleri cama değinceye kadar geri çekildi. Hava değişmişti. Şimdi ılıktı. Ve tuhaf bir şekilde deniz tuzu kokuyordu.

Kestrel, “Deniz,” demeyi başardı. “Deniz yoluyla gelmişsin.”

“Atımı dağ yollarında ölüme sürmekten daha mantıklı olduğunu düşündüm.”

“Benim atımı.”

“Cirit’i istiyorsan eve gelip ona sahip çıkarsın.”

Kestrel başını iki yana salladı. “Buraya deniz yoluyla geldiğine inanamıyorum.”

“Teknik olarak bunu geminin kaptanı yaptı, yol boyunca da bana küfretti. Hasta olduğum zaman hariç. O zaman sadece güldü.”

“Gelmeyeceğini sanıyordum.”

“Fikrimi değiştirdim.” Arin, tırabzana yaslanmak için Kestrel’in yanına geldi.

Bu çok fazlaydı. Arin fazlasıyla yakındı. “Mesafeni korursan müteşekkir olurum.”

“Ah, imparatoriçe konuştu. Eh, boyun eğmek zorundayım.” Ancak başını Kestrel’e doğru çevirmek dışında kıpırdamadı. Perdenin dikiş yerinden gelen ışık Arin’in yanağını kesiyor, parlak bir yara izine benzeyen ince bir çizgi oluşturunuyordu. “Seni gördüm. Prens’le. İmparatorluğun tatlıları bile daha yenilir yutulur cinsten.”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Hile yapmasına yardım ettiğini biliyorum. Evet, size bakıyordum. Sınır Ülkeleri oynadığını gördüm. Başkaları fark etmemiş olabilir ama ben seni tanıyorum.” Sesi sertleşti. “Tanrılar aşkına, öyle birine nasıl saygı duyabilirsin? Onu gülünç duruma düşüreceksin.”

“Düşürmem.”

“Kötü bir yalancısın.”

“Düşürmeyeceğim.”

Arin sustu. “Belki bilerek değil.” Yavaş yavaş uzaklaştı ve o ışık çizgisi artık ona değmiyordu. Vücudu tamamen gölgeden ibaretti. Fakat Kestrel’in gözleri ortama alışmıştı ve Arin’in, başını pencereye yasladığını gördü. “Kestrel...”

Kestrel’in yüreğine bir heyecan dalgası akın etti. Onu sıkıştırarak korkunç bir sessizliğe sürükledi. Ancak Arin bundan sonra hiçbir şey söylemedi, sadece adını söyledi, ismi yalnızca bir sorudan ibaretmiş gibi. Belki de bu şekilde söylememişti. Belki de yanıliyordu, ona öyle seslenmemişti; belki de Arin’in ağzından kendi ismini duymak, ismini, cevabının da kendisi olduğunu temenni ettiği bir soru gibi işitmesine neden olmuştu.

İçinde bir şeyler cız ediyordu. Ruhuna sıkıntı veriyordu. *Söyle ona,* diyordu o yanı. *Bilmesi gerek.*

Ancak o kelimelerin dehşetengiz bir yanı vardı. Beyni, bunun sebebini anlayamayacak kadar durgundu, nişanının Herran’ın özgürlüğü karşılığında bir pazarlık olduğunu Arin’e söyleme isteğine fazlasıyla takılıp kalmıştı.

“Nişanlınla ilgili konuşmak istemiyorum.” Arin tırabzandan hızla uzaklaştı ve ışık olsaydı, Kestrel’in üzerine gölge düşürmeye yetecek kadar dik durdu. “Bilgi istiyorum.”

“Dedikodu mu, Arin?” dedi Kestrel ve karanlıkta, sinir bozucu tıkırtısından rahatsız olana kadar kolyesiyle oynadı.

“Bir Herrani hizmetliyi arıyorum. Kendisi kayıp.”

Kestrel’in zihni Thrynn’e hatırasıyla doldu. *Söyle ona. Bilmesi gerek.* İşkence gören adamın sözleri bunlardı. “Senin için ne ifade ediyor?” diye sordu Kestrel.

“Bir dost.”

“Saray kâhyasına sorabilirsin.”

“Sana soruyorum.”

Kestrel buna inanamıyordu. Arin'in sorusunun *gerçekliği* bile pervasızlıktı. Hem de ona, durumun iç yüzünü itiraf edecek kadar güvenmemesine rağmen: Yani Thrynn'e'in, İmparator hakkında bilgi toplamak için gönderilen bir casus olduğu ve yakalandığının varsayılması gerektiği. Yine de Arin'in tedbiri elden bırakacak türden bir insan olmadığı açıktı. Kendini koruma güdüsü olan hiç kimse; gönderdiği bir casusun akıbetini, bizzat imparatorun müstakbel gelininden öğrenmeye cüret etmezdi, ona zaten bir kez ihanet eden Kestrel'e.

Ancak kendini koruma, asla Arin'in güçlü yönü olmamıştı.

Kestrel'in nişanı konusunda ne yapacaktı?

Peki, benim onurum ne olacak? diye sormuştu Arin bir keresinde. Kestrel onun için onur tanımının ne olduğunu bilmiyordu. Arin'in onur anlayışının, Kestrel'in babasınıninki gibi mermerden oyulmuşçasına heybetli olamayacağını düşündü. Hayır, Arin'in onuru canlıydı. Kestrel o onurun nasıl hareket ettiğini seziyordu. Yüzünü göremiyordu – belki pek çok yüzü vardı– fakat Arin'in onurunun soluğunu tutup kanayınca ya kadar dudağını ısıracak cinsten olduğuna inanıyordu.

Arin'e gerçeği anlatacak olursa, Kestrel'in satın aldığı barışı ortadan kaldırırdı. Kestrel'i sevip sevmemesi bile önemsiz kalıyordu. Arin, kendisi özgür kalabilsin diye başkasının tutsak olmasına izin vermezdi. Kestrel'in nişanını sonlandırmanın başka bir yolunu bulurdu... ve Kestrel de buna izin verirdi.

Kestrel bunu daha önce hissetmişti ve şimdi yine aynı şeyi hissediyordu: Ona tutulmak, kapılıp gitmek ve kendini onda kaybetmek.

Skandal olur ve ardından da savaş çıkardı herhalde.

Kestrel sırrını korumalıydı. Bütün benliğiyle yalan söylemek zorunda kalacaktı. Soğuk davranabilirdi. Mesafeli olabilirdi. Arin'e bile.

Thrynn'e gelince... bir planı vardı.

"Pekâlâ," dedi Kestrel. "Bana dostunun adını söyle. Bil-diklerimi, İlkış İsyanı'ndan sonra beni korumanın hatırına paylaşıcağım. Valoryalılar borçlarına sadıktır."

Arin hiç kıpırdamadan durdu. "Karşılık gerektiren herhangi bir şey yaptığımı fark etmemiştim. Ne yaptıysam, senin için yaptım."

"Kesinlikle. O zaman sor. Ben de cevaplayayım. Ödeşmiş olacağız."

"Ödeşmek mi? Olayları bu şekilde bakma konusunda ısrarlıysan borçlarımızı asla temizleyemeyiz."

"Bilgiyi istiyor musun istemiyor musun?"

"Benim istediğim..." Neredeyse fısıldayarak konuşmuştu. Ardından sesi güçlendi ve net çıktı. "Arkadaşımın adı Thrynn. Temizlik yapıyor. Çoğunlukla yerleri temizler." Arin adamı tarif etti.

Kestrel düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır. Üzgünüm. Öyle birini gördüğümü hatırlamıyorum."

"Belki biraz daha düşünsen..."

"Sarayda yüzlerce hizmetçi ve köle var. Hepsini nasıl tanıyayım?"

"Yani bana hiçbir şey vermiyorsun."

"Sana ne zaman bir şey verdim?"

Arin usulca, "Bana bir zamanlar çok şey verdin," dedi.

"Eh," dedi Kestrel, "minik sohbetimiz pek hoş olsa da baloya geri dönmek istiyorum." Perdeye yöneldi.

Arin'in hamlesi hızlıydı. Kestrel'in yolunu kapattı, elleri kendini tırabzanda desteklemek için Kestrel'in iki yanından aşağı indi. Kestrel'e dokunmuyordu fakat artık Arin'in ağzının karanlık şeklini ve gözlerinin kızgın ışıltısını görebileceği kadar yakındı. Arin, "Sadece bunun için gelmedim," dedi.

Şimdi Arin'in tenindeki deniz kokusu daha da baskındı; tuzlu ve keskin.

"Kestrel, sen bu değilsin."

Kestrel arkadaki soğuk cama yaslandı. "Neyi kastettiğini anlamıyorum."

"Şu neşeli ses tonun... anlamadığımı mı sanıyorsun? Bu senin tuzak hazırlama sesin. Kendi sözlerinin arkasına saklanma sesin. Ve konuşma şeklinin *seni* yansıtmadığını biliyorum. Benim hakkımda, aramızda olanlar hakkında, güneşin şekli, çimenin rengi ve bu dünyada inkâr etmek istediğin diğer bütün gerçekler hakkında ne dersen de. Tanrılar seni cezalandırıncaya kadar her şeyi inkâr et. Ama seni tanımadığımı söyleyemezsin." Şimdi, aralarındaki hava Kestrel'in tenini elektriklendirecek kadar yakındılar. "Ben... seni düşündüm." Arin'in sesi kısıldı. "Bana dürüst davranmadığını nasıl hiç göremediğimi düşündüm."

Kestrel'in kahkahası soluksuzdu. Kısa ve yapmacık.

"Bunu başka şekilde ifade edeyim," dedi Arin. "Beni kandırmış olabilirsin. Ama kendine hep dürüsttün. Bazen bana bile. Asla *sahte* olmadın."

"Babamın ordusunu seninkini ezmesi için gönderdiğimi unuttun mu?"

"Göndereceğini biliyordum. Sen de benim bildiğimi biliyordun. Yalan bunun neresinde? Ağzından yalan çıktığını hiç hissetmedim. Lütfen, Kestrel. Lütfen. Yalan söyleme."

Kestrel tırabzanın soğuk taşını sımsıkı tuttu.

Arin, “Thrynnle’le ilgili bir şey biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Şimdi geçmeme izin ver.”

“Sözüm daha bitmedi. Kestrel... Prens’le gerçekten evlenmek istiyor musun?”

“Onun hakkında konuşmak istemediğini sanıyordum.”

“İstemek ve gerek duymak aynı şey değil.” Arin’in dudakları Kestrel’inkilere yakındı. “Söyle bana. Bu nişan hakikaten senin seçimin mi? Çünkü ben buna inanmıyorum. Senden duymadıkça inanmam.”

Kestrel’in sırtını yasladığı cam adeta soğuk bir alevdi. Titredi. Arin çok yakındı. Tek yapması gereken, parmaklarını açıp tırabzandan çekmek ve öne, Arin’e doğru uzanmaktı. Dökülmeye hazır, taşması kaçınılmaz bir fincan gibi.

Tıraşsız yüzü, Kestrel’in yanağına değdi. “Öyle mi?” dedi Arin. “Onu istiyor musun?”

“Evet.”

“Kanıtla,” diye mırıldandı Arin onun kulağına. Arin’in sıcaklığı düştü üstüne. Avcu, Kestrel’in başının yanındaki camda gıcırdadı.

“Arin.” Kestrel zar zor konuşabiliyordu. “Bırak geçeyim.”

Arin’in dudakları Kestrel’in boynunun alt tarafından başlayıp yukarıya kaydı. “Onu istediğini kanıtla,” dedi Kestrel’in saçlarına doğru. Öpücüğü Kestrel’in yanağında dolaştı. Alnını sıyırdı, sonra nişanlı olduğunu gösteren altın çizgide durdu.

“İstiyorum,” dedi Kestrel fakat sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

Arin’in öpücüğü oradaydı, Kestrel’in dudaklarının yanında bekliyordu. “Yalancı,” dedi fısıldayarak.

Kestrel’in eli aralarına girdi ve Arin’i itti. Kestrel sarsılmıştı, Arin’i itiş şeklinden ürkmüştü. Aniden, aklıktan ölüyormuş

gibi hissediyordu ve kendi yarattığı bu açlık yüzünden kendine kızılıyordu. “Beni bırak dedim. Yoksa beni zorla mı burada tutacaksınız?”

Arin irkildi. Çizmeleri sürtünerek geriledi. Kestrel yüz ifadesini göremiyordu, sadece kollarını nasıl yana indirdiğini ve kaskatı kesildiğini görebiliyordu. Arin zaten karanlıktan görünmeyen yüzünü kapadı. Avuçlarının içinde bir şey homurdandı, sonra elleri düştü.

“Özür dilerim,” dedi. Perdeyi yırtarcasına açtı ve gitti.

Işık, Kestrel’in gözlerini acıttı. Gözlerini kırptırdı, kırpikleri ıslak, görüşü çok parlak, bulanıktı.

Nabızı sakinleşip yeniden görebildiğinde, nefes alıp düşünemediğinde kararsızca koridora geçti.

Boştu. Şimdi müziği duyabiliyordu. Duymaktan nefret ediyordu. Bütün geleceği o havasız balo salonundaydı. İçindeki bu sızının hiç geçip geçmeyeceğini –ve geçtiğinde kendini daha da kötü hissedip hissetmeyeceğini– merak etti.

Baloya dönmesi gerekiyordu. Muhakkak şimdiden özlenmişti. İmparator nerede olduğunu merak ederdi.

Kestrel koridordan yavaşça balo salonuna doğru yürüdü.

Biri salonun açık kapılarından girdiğinde, Kestrel neredeyse oraya varmıştı. Tensen ona bir bakış attı. Gözleri kocaman açıldı ve başını iki yana sallayıp yaşına başkaldıran ve bastonunu anlamsız kılan uzun adımlarla Kestrel’e doğru yürüdü.

“Oraya giremezsiniz,” dedi.

“Mecburum.”

“Hayır, bir ayna bulmaya mecbursunuz. Gözlerden uzak bir ayna. Çünkü Arin az önce balo salonundan fırtına gibi geçti. Dudakları parlıyordu. Belki insanlar bunun parlak yağ-

dan değil şaraptan olduğunu düşünürler ama sizi de görürlerse öyle düşünmezler.”

Kestrel’in parmakları alnına ve Arin’in saniyeler önce öptüğü, kaşının üzerinde duran nişanlılık simgesine gitti. Saçlarına, gevşemiş tellerine dokundu.

Nasıl görünüyordu?

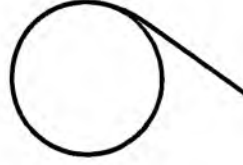
Yasak ilişki yaşamış biri gibi mi?

“Aynen öyle,” dedi Tensen ciddiyetle.

“Gelin,” dedi Kestrel, balodan uzaklaşıp koridordan geldiği yöne geri dönerken.

“Sizinle mi?”

“Konuşacak şeylerimiz var.”

Kestrel, Tensen'i lambalar ve bir ateşin yandığı küçük, boş bir misafir odasına götürdü. Tensen arkalarından kapıyı kapadı.

"Bastonla kapıyı bloke edin," dedi Kestrel, kapının tokmağıyla yaklaşık olarak aynı seviyede olan bir duvar halısı kancasını işaret ederek. "Nasıl olsa ona ihtiyacınız yok."

Tensen bastonunun kıvrımlı ucunu tokmağa geçirip düz olan ucu kancanın içine tutturmadan önce kederle Kestrel'e baktı. "Kapıyı tutmaz. Tabii biri gerçekten girmek isterse."

Kestrel onu duymazdan geldi. İçinde sera çiçeklerinin bulunduğu, geniş bir vazonun durduğu şömine rafının üzerindeki aynaya yaklaştı.

Belki de aynadaki yansımasında boynunu saran, çenesine kadar uzanan güller yüzündendi. Belki de koridordaki aceleci kaçıştan.

Kestrel çiçeğe durmuş gibi nefes nefese kalmıştı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Dudaklarıysa, Arin onlara dokunmadığı halde ısırılmaktan kıpkırmızıydı. Gözlerinin karaları geniş

gölcükler gibiydi. Jess'in ona verdiği kolye kırılmıştı, çatlamış cam taçyaprakları kurdelelerinden gevşekçe sarkıyordu, Kestrel ile Arin'in arasındaki baskıdan ezilmişlerdi.

Kestrel'in yansıması da ona bakıyordu. Üzerinde, açılmış ve bir daha kapatılamayacak bir şeyin havası vardı.

Kestrel, skandalın bizzat kendisi gibi görünüyordu.

En kötüsü de saçlarıydı. Evet, tepede toplanmış saçlar açılıyordu, oradan buradan bir bukle çıkıyordu ama Kestrel'in saçları dağınık örgü için fazla kısaydı, bu da çoğunlukla açıldığı anlamına geliyordu. Kestrel genelde biraz dağınık görünürdü ve saçını çıktığı örgüye tutuşturma alışkanlığı vardı.

Asıl sorun, işaretti. Alnındaki altın çizgi, bir lekeye dönüşmüştü.

"Yanınızda fazladan yağ ve sim var mı?" dedi Tensen.

Kestrel adamın aynadaki yansımasına bezgin bir bakış attı. El çantası yoktu. Tensen öyle eşyaları nerede saklayacağını sanıyordu? Kozmetik ürünler, süitindeki makyaj masasındaydı.

"Balo salonunda nedimelerinden birini bulacağım," dedi Tensen. "Ya da güvendiğin bir arkadaşın var mı? İhtiyacın olanları kapıp buraya getirebilecek biri?"

Kestrel bunun ne kadar süreceğini düşündü. Hizmetçilerinden birinin nasıl Verex'e haber verdiğini düşündü. Jess'i ve Kestrel'i baloda tekrar saygıdeğer göstermek üzere yardımını istemek için kendisine yanaşacak olan Herrani Tarım Bakanına, arkadaşının tepkisinin ne olacağını düşündü.

"Hayır," dedi Kestrel. "Bana bir lamba getirin."

Tensen tasvip etmeyen bir ifadeyle ona baktı. Bu ifade, bir lambanın ne işe yarayacağını anlamadığını ve zamanın boşa harcandığını söylüyordu. Fakat Kestrel'in istediğini yaptı.

Kestrel lambaya üfleyip söndürdü ve soğuması için şömine rafına yerleştirdi. Elbisesinin kat kat olduğuna şükrederek hançeriyle kombinezonundan bir parça kumaş kesti. Ağır seramik vazodan gülleri aldı, su akıtan saplarını rafa koydu ve vazoun suyunu ipek mendile döktü. Bununla alnını ovup temizledi. Arin'in oradaki öpücüğünü anımsayıp daha da şiddetli ovdu. Mendili bir kenara attı. Kolyesini çözdü, en parlak cam amber taçyapraklarını buldu ve rafın üzerine koyup onlara vazoyla vurarak unufak etti. Taçyapraklarını öğüterek toza dönüştürdü. Bir parmağını lambanın yağına batıran Kestrel, parmağı yandığı için acıyla oflayıp puflassa da acının geçmesini beklemedi. Kaşlarının üzerine yağlı, yatay bir çizgi çekti.

Şimdi sıra sime gelmişti. Parmağını cam tozuna batırdı.

“Elini keseceksin,” dedi Tensen ancak hoşnutsuzluğu geçmişti.

“Dikkatli olacağım,” dedi Kestrel tozu yağlı çizginin üzerine parmaklarıyla hafifçe sürerken. Gevşek saçları yeniden ait oldukları yere sıkıştırdı ve daha sağlam bir biçimde tutturdu. Güller vazolarına döndü, vazo aynanın önündeki yerine kavuştu ve Kestrel ıslak ipek mendiliyle şömine rafının üzerinde kalan cam tozlarını sildi. Mendille kolyeyi ateşe attı. “Evet?” dedi Tensen’e dönerek.

“Mükemmel.”

Kestrel başını iki yana salladı. “Çok iyimser.” İşaret pırıldıyordu ama pek de altından sayılmazdı. “Hep bu kadar iyimser misindir?” diye sordu Kestrel. “Bence öyle olmalısın yoksa bana o mektubu yazmaz veya bilgi paylaşımında bulunmamız gerektiğini ima etmezdin.”

“Yanılıyor muyum?”

“Sizden daha yüksek rütbeli olduğumu unutuyorsunuz. Soruları *ben* sorarım. *Siz* yanıtlarsınız. Bakan Tensen, Herran Savaşı'ndan önce göreviniz neydi?”

Köleler bu sorudan hiç hoşlanmazdı. Kestrel bu soru karşısında dişlerin kenetlendiğini görmüştü. Bir duygunun sesi olabilseydi, Kestrel bu sorunun sebep olduğu sesin kulağa cam taçyaprakların ağır vazonun altında öğütülüğü gibi geleceğini düşündü.

Oysa Tensen gülümsemekle yetindi. “Aktördüm.”

“Bir istihbarat şefi için iyi bir deneyim olduğunu tahmin ediyorum.”

Tensen bu unvanın kendisine yakıştırılmış olmasından hiç de rahatsız değildi. Bu sohbetten tam anlamıyla zevk alır gibi bir hali vardı. “Umarım herkes için bu kadar aşikâr değilimdir.”

“Burada geçerli olan kelime ‘umut’ çünkü valiniz bu gece burada olmayacağına dair bütün işaretleri verdi ve yerine başkente birisini gönderecekse bunun kendisi için politik değeri olan, güvenilir, akıllı ve gözlemci biri olması gerekir. Olduğunuzdan daha zayıf görünmek için çok çaba sarf ettiniz fakat pinekleyen bir ihtiyar değilsiniz.”

“Eh, gerçekten ihtiyarım. O kadarı doğru.”

Kestrel sabırsız bir ses çıkardı. “Sahiden de tarım bakanı mısınız?”

“Pek çok rolü oynayabildiğimi düşünmek isterdim.”

“Ve eğer İmparator’un, özellikle de Herran’ın sarayda casusları olduğunu gayet iyi bilirken bunu fark etmeyeceğini sanıyorsanız, hakikaten çok iyimsersiniz.”

Tensen’in tebessümü kayboldu. “Siz ne biliyorsunuz, Leydim?”

“Bana bir söz vermezseniz bu konuşmanın şimdi biteceğini biliyorum.”

Tensen kaşlarını kaldırdı.

“Arin’in konuştuklarımızı asla öğrenmeyeceğine söz verin,” dedi Kestrel. “Bilgi sağlayabilirim. Siz de bunu valinize verebilirsiniz. Fakat benimle ilişkilendirilemez.”

Tensen kızın söylediklerini düşündü. Boğum boğum elini bir sandalyenin oymalı sırtında gezdirirken sandalyenin tasarımında bir noksanlık varmış gibi dudaklarını büzdü. “İlkkiş İsyani’ndan sonra Arin’in evindeki varlığınızın... durumun karışık olduğunu biliyorum.”

“Orada olmak istemiyordum.”

“Belki başlangıçta.”

Kestrel, “Orada kalmamalıydım,” dedi yavaşça.

“Leydim, ne istediğiniz veya ne yapıp ne yapamayacağını bilmek bana düşmez. Ancak durumunuz beni şaşırtıyor. Benimle bir şeyi paylaşacak kadar valime –veya onun davasına– yakınlık duyuyorsanız, o zaman niye Arin öğrenemiyor? Ona hizmet edeceğime sadakat tanrısı üzerine yemin ettim. Yeminimi bozmama neden olursunuz.”

“Şehrinizin limanından nasıl kaçtığımı biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Arin gitmeme izin verdi,” dedi Kestrel, “hem de Valorya ordusunu şehrinin duvarlarını yıkmaları için davet etmek anlamına geldiği halde. Bu yüzden bana söz verin çünkü Arin’in öğrenmemesi *sizin* lehinize. Daima ülkesinin –hatta kendisinin– güvenliğini seçeceğine güvenemezsiniz.”

Tensen sessizdi.

“Anlıyor musunuz?” diye üsteledi Kestrel. “Balo salonuna girmemi engellemenizin sebebinin, Arin’e bilginizin benden

geldiğini söyleyemeyecek olmanızın da nedeni olduğunu anlıyor musunuz? O sıradaki görüntümün nasıl ortaya çıktığını ve balo salonuna döndüğümde neden öyle görünemeyeceğimi bilmiyormuşsunuz gibi numara yapmayalım.” Kestrel’in bakışları, ellerine kaydı. Onlarla yapacak bir şeyi olmasını diledi. Şömine rafındaki o güllerden birini tuttuğunu hayal etti. Çiçeğin dokusunu neredeyse hissedebiliyordu; kadifemsi kıvrımları, balkonun kadife perdesi kadar yumuşaktı.

“Arin’le benim bir araya gelmemiz imkânsız,” dedi Kestrel usulca. “Tehlikeli. En iyisi aramızdaki mesafeyi korumamız olur.”

“Evet,” dedi Tensen. “Anlıyorum.”

“Söz veriyor musunuz?”

“Bu sözü tutacağıma inanıyor musunuz?”

“Tutmazsanız sizi mahvedebileceğime inanıyorum.”

Tensen güldü. Bu tam olarak ona inanmadığını gösteren bir gülüş değildi, sadece bazen yaşlıların gençlere güldüğüne benzer bir gülüştü. “Öyleyse konuşun, Leydim. Size söz veriyorum.”

Kestrel ona Thryrne’i ve işkence gören adamın söylediklerini anlattı.

Bakan avcunu ağzına bastırdı, başparmağı bir gözünün yanındaki kırıksıkları buruşturuyordu. Daha fazlasını duydukça eli bir yumruğa dönüştü, hâlâ ağzını kapıyordu. Kusmamaya çalışan biri gibi görünüyordu.

Eli düştü. “Thryrne’in Arin’e söyleyecek önemli bir şeyinin olduğunu düşünüyorsunuz. Thryrne, İmparator’un Senato Lideri’yle olan görüşmesi sırasında ne duydu?”

“Bilmiyorum.”

“Öğrenebilirsiniz.”

Ama Kestrel çoktan kapıya yönelmişti. “Hayır.”

Tensen ellerini açtı. “Ne zararı olur?”

Kestrel bu sorunun mantıksızlığı karşısında başını iki yana salladı.

“Daha fazlasını öğrenme riskinden mi korkuyorsunuz?” dedi Tensen. “Kumarı sevdiğinizi duyuyorum.”

“Bu bir oyun değil.”

“Ama şimdiye kadar oynadınız. Şu anda da öyle.”

Kestrel elini, kapıyı engelleyen bastonun üstüne koydu. “Böyle bir konuşma bir daha olmayacak. Ben sizin halkınızdan değilim. Kendi ülkem ve kanunlarım var... ve casusunuz olmam için hiçbir neden yok.”

“O zaman niye bana bir şey söylediniz?”

Kestrel omuzlarını silkti. “Valoryalılar kutsallıkta çok az mana bulur fakat ölmekte olanın son isteğini onurlandırırız. Size bildiklerimi Thrynn'e'in hatırına anlattım.”

“Sadece onun için mi?”

Kestrel, Tensen'a bastonunu verdi. “İyi geceler, Bakan. Balonun keyfini çıkarın.”

Verex, Kestrel'i balo salonunun bir köşesinde, içinde yüzen nane yapraklarının olduğu, buzlu limon suyunu bardağına doldururken buldu. “Nerelerdeydin? Ayrıca niye kendi kendine hizmet ediyorsun? Ben koyarım.” Kristal maşrapayı ondan alıp suyu koydu.

Ama Kestrel ona bakmıyordu. Genç kadının akli, adeta perdeyle örtülü bir balkonu andırıyordu. İçi sıcak temasların; neredeyse kendini tamamen bırakmanın, bir yaklaşıp, bir uzaklaşmanın ve sonra her şeyi tamamen bırakmanın hatıralarıyla doluydu.

Verex soğuk bardağı kızın eline tutuşturdu. Limonlu nane suyunun tadı yabancıydı: Çok tatlı ve belirgindi.

Verex kendi bardağını doldururken acele etmedi. Hareketleri gergindi. Devamlı bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı sonunda.

“Ne için?” Kestrel’in kalbi, ihanetten yapılmıştı. Verex bunu sezemiyor muydu? Anlamıyor muydu? Niye ona teşekkür ediyordu.

“Sınır Ülkeleri oyunu için. Kazanmama yardım ettin.”

Kestrel bunu unutmuştu. “Ah. Önemli değil.”

“*Senin* için olmadığına eminim,” dedi Verex acı bir şekilde. Gözleri amaçsızca balo salonunda gezindi, sonra İmparator’da durdu. Verex suyunu içti. “Seni daha önce bulamadım. Her yere baktım.”

Kestrel’in soğuk bardağı elinde terliyordu. Camın buğusunun üzerinde başparmağını hızla dolaştırdı. Bazı saray mensuplarının onun civarında oyalandıklarının; adap kurallarının müsaade ettiği ölçüde kendisine yaklaştıklarının farkındaydı. Gittikçe de ona yaşıyorlardı.

“Seni bir senatör mü köşeye sıkıştırdı?” diye sordu Verex. “Bunu yaparlar. Babamı etkilemek için sinsice senin gözüne girmeye çalışırlar. Ee, Kestrel? *Neredeydin?* Ve ne...” Kaşlarını çatıp Kestrel’e daha yakından baktı. “Alnındaki işaret solmuş.”

“Ah,” dedi Kestrel. “Başım ağrıyor.” Saray mensupları ona baktıkça Kestrel alnını sıvazlayıp sürmeyi bulaştırdı. Bütün akşam aynı şeyi yapmış gibi tavrının dikkatsizlikten ve dalgınlıktan kaynaklandığını sanmalarını diledi.

Arin, Tensen’la paylaşacağı saray süitinde boş boş dolaştı. Burası ne küçük ne büyük ne lüks ne de boştu. Arin, saray kâhyasının

Herrani grubuna onur kırıcı odalar tahsis edeceğini düşünmüştü ancak bu süit, Herranilerin öyle ya da böyle bir önemlerinin olmadığı mesajını veriyor gibiydi.

Gömleğini çıkarıp attı. Akşamın erken saatleriydi, henüz gece yarısı değildi. Balo hâlâ kendi baş döndürücü ekseninde seyrediyordu. Tensen dönmemiştı.

Arin, üzerinde Kestrel'in parfümünün kokusunu alabiliyordu. Gömleğindeki deniz kokusuna karışarak usulca etrafa yayılıyordu. Arin soyunma odasındaki bir iskemlenin arkasına koyduğu kumaşı katlarken; daha doğrusu, sanki o giysi okşanarak yatıştırılma ihtiyacı duyan canlı bir mahlûkmuş gibi onu severcesine düzleştirirken, elbisenin omuz kısmının gövdeyle buluştuğu yerde bir delik olduğunu fark etti. Söküğün içinden bir parmağını geçirip küfretti.

Eh, ne de olsa eski bir gömlekti. Arin en güzel giysilerini giymişti. Saraya geldikten sonra baloya geciktiğini bildiği için onları sandıktan yolarcasına almış ve hızla üzerine geçirmiş, manşetlerle beceriksizce uğraşmıştı. Belki de bu delik o sırada, acele ederken olmuştu.

Er ya da geç olacaktı. En iyi giysileri on senelikti. Babasına aittiler.

Arin'e olmuyorlardı. Tadilattan sonra bile bir türlü üstüne uymuyorlardı. Babası zarif bir adamdı, düzgün bir fiziğe sahipti. Şimdi burada, Arin'in yanında duruyor olsa onlara dışarıdan bakan bir yabancı, ikisinin akraba olduklarını asla tahmin edemezdi.

Arin yüzüne dokundu. Onu bu denli farklı gösteren kemikleri hissetti. Sakalın hafif batışını.

Üzerine uymayan giysileri ve tıraşsız yüzüyle, o gösterişli saray mensuplarının yanında ne kadar da gülünç durmuş olmalıydı.

Ne kadar kaba, haydut gibi.

Ne kadar yanlış.

Arin bir usturayı hafifçe vurarak açtı, lavaboyu doldurdu ve sabunu köpürttü. Lavabonun aynasında, yüzüne çok yakından bakmadan tıraş olmaya çalıştı.

Bir sıyrık, köpükleri kanla pembeleştirdi.

Bu kez işini bitirirken, köpükleri silerken ve eğdiği kafasının üstünden suyu dökerken daha özenli bir şekilde devam etti. Sular akarken yeniden başını kaldırdı. Yüzü temizdi.

Arin bazen savaştan önce olduğu çocuğu görebiliyordu. Gördüğünde, sanki Arin'den tamamen farklıymış, kendisinin bir parçası değilmiş gibi o çocuğa şefkat duyuyordu. O çocuk kendisi yokken var olduğu için tam olarak Arin'i suçlamıyordu fakat genellikle gözlerinin önünde oyalanan çocuk gözüne iliştiğinde daima gözlerini kaçırıyordu. Usturanın bıraktığı sıyrık gibi küçük bir keskinlik hissediyordu.

Arin'in yüzü ıslaktı, saçları su yüzünden siyahtı. Birden kışın farkına vararak ürperdi. Giyecek bir şey aradı ve üzerine erkek geceliği ile kaftan geçirdi.

Arin balkon perdesinin önünde duyduğu tedirginliği yeniden hissetti. Kestrel arkasından kapadıktan sonra perde sallanmıştı ve Arin de ihtiyatlı bir şekilde onun salımına dokunmuştu. Kestrel'in kadifenin arkasında gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden attığı o tasalı bakışı hatırladı.

Ve ardından orada, karanlıkta, onunla... susuz kalmış gibi Arin'in boğazı düğümlendi. *Kanıtla*, demişti ona, kelimeler arzudan dolayı yoğundu, hain bir kendine güvenle doluydu,

gelmiş ve Arin'i terk etmiş, ardından o kadar hızlı gelgitler halinde geri dönüp gitmişti ki Arin dengesini koruyamamıştı. *Onu istediğini kanıtla.* Kestrel onu itmişti.

Kestrel'de de kendi içindeki dileği sezdiğine yemin edebilirdi. Adeta bir koku misali tenine sinmişti. Değil mi? Ama sonra Arin, onun Herran'daki evinden nasıl kaçtığını hatırladı. Onu yeniden limanda görmüştü: elinde bir silah, gözlerindeki o parıltıyla. Bu Arin'i mahvetmişti. Bunu *Arin* yapmıştı, bunu o yaratmıştı, Kestrel'e yalan söylemiş, insanlarını öldürmüştü... Arin'in ihanetini öğrenmeden önce, İlkış gecesinde kendisine açılmasını sağlayan şey her neyse onu öldürmüştü.

Tabii ki başkasını seçecekti.

Soyunma odasının kapısı çalındı.

"Arin?" diye seslendi Tensen. "İçeri girebilir miyim?"

Hayır, demek istiyordu Arin ve hâlâ o aynanın karşısında olup yüzünü görse *söylerdi de* çünkü yansıması, savunmasız ve kararsız bir şeyi gösteriyor ve Arin bundan tiksiniyor olurdu. O zaman kimsenin onu görmesine izin vermezdi.

Tensen kapıyı yeniden çaldı.

Arin'in ıslak saçları soğuktu. Ürpertici bir dere, boynundan aşağı süzülüyordu. Arin sırtı aynaya dönük durmaya devam ederken bir havluyla kısa saçlarını kuruladı. Kapıyı açmaya gitti.

Tensen, genç adamı dikkatle süzdü, bu da Arin'in dişlerini sıkmasına neden oldu. Fakat Tensen ona yavaşça gülümsedi, soyunma odasındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Bu," dedi, "çok yorucuydu. Ve kârlıydı."

"Ne öğrendin?" diye sordu Arin.

Tensen ona Thryenne'i anlattı.

"Tanrılar adına," dedi Arin.

“Hayır, Arin. Yüzünde o ifadeyi görmek istemiyorum. Thrynne başkente geldiğinde neyi göze aldığını biliyordu. Bunu Herran için yaptı.”

“Ondan bunu ben istedim.”

“Hepimiz kendi seçimlerimizi yaşarız. Hangisini seçerdin: Herran’ın iyiliğini mi, kendininkini mi?”

Arin’in cevabı hızlıydı. “Herran’inkini.”

Tensen bir an hiçbir şey söylemedi, yalnızca çok kolay cevaplanmayacak bir soruyu değerlendiren birinin ifadesiyle ona baktı. Bu ifade Arin’in hoşuna gitmedi, tüyleri diken diken oldu ancak daha konuşmadan Tensen, “*Benim* hangisini seçmemi isterdin?” diye sordu.

“Kendin için hangisini seçeceğini sana ben söyleyemem.”

“Hayır, *senin* için hangisini seçmemi isterdin? Thrynne’in durumunda olduğunu varsayalım –hapsedilmişsin, belki daha da beteri– ve benim araya girmemin sana yardımı olabilir ama ülkemize de zarar verebilir. Ne yapmalıyım?”

“Beni orada bırak.”

“Evet,” dedi Tensen yavaşça. “Böyle diyeceğini biliyordum.”

Arin nemli saçlarının arasına parmaklarını geçirdi ve kafa derisi acıyınca kadar çekti. “Bu haberden emin misin?”

“Kaynağım sağlam.”

“Kim?”

Tensen elini salladı. “Önemli biri değil.”

“Ama kim?”

“Söylemeyeceğime söz verdim. Yaşlı bir adamı sözünden döndürme.”

Arin kaşlarını çattı ama sadece, “Bu yıl, para yılı değil. Ayrıca Thrynne hakikaten İmparator ile Senato Lideri’nin *neler* konuştuğunu duydu mu?” dedi.

“Bilmiyorum.”

“Ben öğreneceğim.”

“Tedbirli ol, Arin. Ben de bir yolunu bulmuş olabilirim.”

“Öyle mi?”

Tensen gülümsedi. “Yeni bir yardımcı.” Daha fazlasını söylemeye yanaşmadı. Sandalyesinde rahat bir pozisyon buldu ve Arin’in başını döndürecek bir biçimde konuyu değiştirdi. “Eh, bence alımlı bir çift oluyorlar.”

“Ne?”

“Prens ile Leydi Kestrel.”

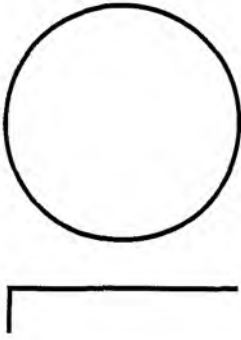
Arin, Tensen’in kimi kastettiğini zaten anlamıştı.

“Öpüşmeleri tatlıydı,” dedi istihbarat şefi. “İnsan, evliliklerinin sadece politik bir ittifak olduğunu farz ediyor; *ben* kesinlikle ettim, ta ki öpüşüklerini görene kadar.”

Arin gözlerini ona dikti.

“Kaçırmış olmalısın,” dedi Tensen. “Balonun başındaydı. Ama tabii sen gecikmiştin.”

“Evet,” dedi Arin sonunda. “Geciktim.”

Kestrel şafakta usulca yatağa girdi. Dans etmekten ayakları ağrıyordu. Çözdüğü hançerini karyola direğindeki kancaya astı. Jess'in yanında battanîyelerin altına girerken, soğuktan çok bitkinlikten titredi. Diğer kız kıvrılıp uyuyakalmıştı.

“Jess,” diye fısıldadı Kestrel. “Kolyeni kırdım.”

Jess körlemesine elini uzattı ve Kestrel'in elini tuttu. “Sana başka bir tane yaparım,” diye mırıldandı. Gözleri hâlâ kapalıyken kaşlarını çatı. “Onu baloda gördüm.”

“Kimi?” Kestrel kim olduğunu biliyordu ve Jess yeniden uykuya daldı.

Balonun ertesi sabahı, saray mensupları ile ziyarette bulunan yüksek mevki sahibi seçkin bir grup, kış bahçesinde Kestrel'le sıcak çikolata içmek üzere davet edilmişlerdi. Hanımlar kendilerini beyaz ve gri renkli kürklere sarmışlardı, erkeklerse siyah olanlarını tercih ediyorlardı, bunun dışında nadiren de doğu kaplanlarının derilerinden elde edilen soluk çizgili postlar giyen

çapkın genç oğlanlara rastlanıyordu. Yaprak dökmeyen çalılık-lardan oluşturulmuş bir labirentin güney ucundaki bahçenin açık verandasının her bir yanında mangallar yakılmıştı.

Kestrel hem geç hem de tek başına gelmişti. Az dinlenme-sine rağmen şafaktan birkaç saat sonra uyanmıştı çünkü bedeni uyanması gerektiğini biliyordu. Jess hâlâ uyuyordu. Kestrel hazırlıklarını yaparken oyalanmış, elbisesini iki kere değiştirip Jess'in uyanmasını beklemişti. Ama Jess kıılmamıştı bile ve Kestrel de onu uyandırmaya kıyamamıştı. Sonunda süitten ayrılmıştı.

Kış bahçesindeki uşakların, Kestrel'in gelişini anons etmeleri gerektiği halde genç kadın bunu yapmamaları için onlara rüşvet verdi. Beyaz kürkünü, yüzünü kapaması için iyice çekerek pembe ve kırmızı meyveli ağaçlardan oluşan bir patikadan yalnız başına yürüdü. Meyveler zehirli olmalarına rağmen güzel görünüyorlardı, siyah dalların üzerinde, parlak birer müzik notasını andırıyorlardı. Kestrel ağaçların arasından gizlice partiyi izledi.

Pek çok kişi danstan dolayı su toplayan ayaklarından şikâyet ediyordu. Güney Adaları'ndan sömürgeci bir hanım, "Ayakla-rımı uyuşturmak için onları doğrudan kara sokacağımı!" diye bağırıyordu.

"Ah, hayır," diyerek gülümsedi muzip bir genç adam. "Ben ısıtırım."

Bütün bu manzara oldukça güzel, eğlenceli... ve aynı zamanda yapmacık görünüyordu. O hovarda genç adamın, kadından hoşlanıp hoşlanmadığını –veya kadınlardan hoşlanıp hoşlanmadığını– kim bilirdi. Belli ki Kestrel istemediği biriyle evlenmeyi planlayan tek kişi değildi.

Kestrel, İmparator'un verandanın ortasındaki en büyük mangalın yanında senatörlerle sarılmış vaziyette oturduğunu görebiliyordu. Verandanın en sonunda, çalılardan oluşan labirentin yakınında, Verex bir Sınır Ülkeleri masasının üzerine iki büküm eğilmişti. Sırtı Kestrel'e dönüktü. Karşısında oturan Doğu Prensesi'nin yüz ifadesi merhametsiz bir hamle yaparken bile olabildiğince nazikti.

Herraniler bu özel etkinliğe davet edilmemişlerdi. Kestrel'in, Arin'in bakışları... veya onunla göz göze gelmeme konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Gerçi yine de gelme ihtimali vardı. Davet edilmeden çıkagelmek tam da ona göre bir davranıştı.

Değil mi?

Kestrel bir ağacın yanında olduğunu fark etti. Elleri ağacın kabuğundaydı. Ağacın gövdesi gümüş rengiydi; bazı yerleri pürüzsüz ve kâğıt gibi, diğer yerleriyse sertti. Körlerin bir nesneyi anlamak için yaptığı gibi parmaklarını kabuğun ince çizgilerinin ve düğümlerinin üzerinde gezdirdi. Bir yandan da Arin'i burada, kış bahçesinde görmek isteyip istemediğini düşündü. Ve bunun budalaca bir merak olduğunu fark etti. Her ikisinin de bir önemi olmaması gerektiğine karar vermişken, her iki ihtimali de düşünmesi saf, yorucu bir budalalıktı.

Bu yüzden Kestrel'in kısa tırnaklarının kabukta bir yarık bulmuş olmasının önemi yoktu. Bir şerit kabuğu tek bir uzun kıvrım halinde soyarken tedirgin olmasının önemi yoktu. Ya da şeridi, okuyamadığı boş mesajlı bir parşömen tomarı gibi yuvarlayıp açarken mutsuz olmasının.

Sonra kabuğa baktı ve Thryenne'in soyulmuş derisini hatırladı. Ağacın kabuğu düştü. Kabuk yere titreyerek düştü. Kestrel bakışlarını kaldırdı ve tekrar İmparator'u gördü.

Zehirli ağaçların arasından çıktı. Ayakları patikada sessizdi. Bir mangalın etrafına toplanmış ilk saray mensubu grubu Kestrel'in geldiğini fark etmedi.

Senato Lideri'nin kızı Leydi Maris, arkadaşlarının heyecanla ve soluksuzca kıkırdamasına neden olan bir şeyler mırıldanıyordu.

"... hepsi öyle görünüyorsa, ben de onları özgür bıraktım," diyordu Maris. "Ya da onu *kendi* kölem yapardım."

Kestrel kasıtlı bir şekilde yerdeki dal parçasına bastı. Dal kırıldı.

Maris başını kaldırıp baktı. Arkadaşlarının yüzü sarardı ve kahkahaları kesildi ancak Maris'in gözleri cüretkârdı. "Çikolata, Leydi Kestrel?" diye öneride bulundu. "Sıcak."

"Evet, teşekkür ederim." Kestrel bayanlara katıldı. Yavaşça uzaklaşarak yer açılar.

Maris çikolata demliğini mangalın üstündeki ayaklığından kaldırıp Kestrel için bir fincan doldurdu, o da ufak fincanı kabul ederek yudumladı. Kestrel, çikolata dilini yakıncaya kadar öfkesinin derecesini tam olarak bilmiyordu. Kaynıyordu: Yoğun, acı ve hatta nedense tatlıydı. Kestrel gülümsedi. "Leydi Maris, babanız çok iyi görünüyor. Çok bronz. Aileniz güneşli bir yerde miydi?"

"Ah, hiç sormayın!" Maris dramatik bir şekilde miyavlamaya benzer bir ses çıkardı. "Çok ama çok korkunç bir şey!"

Diğer hanımlar gevşedi. Kestrel'in ikinci bir mizacı olmadığı için rahatlamışlardı. *Hem neden olsun ki?* diyordu sanki yüz ifadeleri. Sadece zararsız bir dedikoduydu. Aslında Leydi Kestrel'in Herrani valisiyle ilgili iltifatlar duymaktan memnun olması gerekirdi. Onun esiri olmak o kadar da kötü bir şey

olamazdı yani, değil mi? Hanımlar şu Jadis sikkесinin oldukça farklı bir tarafını görüyorlardı.

Kestrel bu konuyu enine boyuna düşünmelerini ve kürklü omuzlarını silkip çikolatalarını içmelerini izledi.

“Babamın Güney Adaları’na bensiz yelken açtığına inanabiliyor musunuz?” dedi Maris. “Tek çocuğu burada, kışın ortasında çürürken masmavi göklere lüks bir yolculuk. Gerçi *ben* gitseydim bile, güneşin tenimi karartmasına asla izin vermeyeceğimden emin olabilirsiniz. Bu, insanı çok kaba saba gösteriyor! Liman işçisi gibi! Cidden, babamın aklından ne geçiyordu sanki?”

Kestrel, Maris’e Senato Lideri’ni sormamalıydı. Onunla alakalı her şeyden uzak durmalıydı. Herran’ın ilişkilerine daha fazla bulaşmamaya yemin etmişti.

Ancak öfkelenmişti. Hâlâ öfkeliydi.

Ancak Senato Lideri’nin teni bronzdu.

Ancak bu alışılmadık bir şeydi.

Genç kadının zihni sürekli adamla ilgili bu detaya takılıp duruyordu, bu durum adeta bir top ipek kumaşın üzerindeki bir sökükte gezinip duran bir başparmağı veya o zehirli böğürtlen ağacının pürüzsüz kâğıtsı kabuğundaki çatlağı andırıyordu.

Ama Senato Lideri’nin teninin bronz olmasının ne önemi vardı? Güney Adaları’na giden bir yolculuk bunu açıklıyordu. Kestrel kendi kendine yeniden meseleyi burada bırakması gerektiğini söyledi.

Ama bırakmadı.

“Güney Adaları’nın pek çok güzelliği vardır,” dedi Kestrel. “Babanız size muhakkak hediyeler getirmiştir?”

“Hayır,” dedi Maris. “Alçak. Ah, onu severim, gerçekten severim ama beni biraz olsun düşünemez miydi? Küçük bir hediye alamaz mıydı?”

“Size hiçbir şey getirmedi mi? Ama Güney Adaları’nda keten, parfüm, şeker, gümüş yapraklı çay vardır...”

“Durun! Hiç hatırlatmayın! Buna dayanamıyorum!”

“Zavallı şey,” dedi arkadaşlarından biri yatıştırırcasına. “Ama bir düşün, Maris. Şimdi pek çok talibinin seni memnun etmek için daha fazla hediye seçeneği var.”

“Var, değil mi? Ve beni memnun *etmeliler* de.”

“Başkentteki sosyetik genç adamlar böyle mi yapıyor?” diye sordu Kestrel. “Hediye mi veriyorlar?”

“Ah, evet... gerçi genellikle karşılığında bir şey istiyorlar.”

“Bir öpücük!” diye bağırdı bir kadın.

“Ya da bir bilmecenin cevabı,” dedi bir diğeri. Bilmeceler çok popüler. Ve cevap daima aşk oluyor.” Bu da, sarayın orduda hizmet vermektense evlenmeyi tercih etmiş genç insanlarla dolu olduğu düşünülürse mantıklıydı. Yirmi yaşını doldurduklarında, her Valoryalı’nın imparatorluk için savaşması veya ona bebekler vermeye başlaması gerekiyordu. *Geleceğin askerleri*, derdi babası. *İmparatorluk büyümek zorunda*, diye eklerdi ve Kestrel bunun bütün generallerin kafasının çalışma şekli mi yoksa sadece babasına özgü mü olduğunu merak ederdi: Bebek gibi tatlı bir şeyin büyüdüğünü ve öldürülemeyecek kadar sert bir kişiye dönüştüğünü hayal etmek. Kestrel babası gibi olma düşüncesinden çekinirdi, babası yanlış bir şey söylediğini bilir, o zaman ikisi de susarlardı.

Kestrel’i yeniden muhabbete çekerek, “Hayır, ben başka bilmeceler de duydum,” dedi bir kız.. “Farklı yanıtları olan bilmeceler: Bir ayna, bir mum, bir yumurta...”

“Bilmeceleri severim,” dedi Kestrel. “Bana bir tane sorun.”

“Kesinlikle çözemediğim bir bilmece var,” dedi Maris’in yanında oturan genç kadın. “Şöyle: *Havaya sıçırıyorum fakat yere konacak ayaklarım yok, kumaştan yapılma başımın içi kumla dolu. Kanatlarım da yok, yine de uçmaya çabalıyorum. ... neyim ben?*”

Kestrel kendine biraz krema aldı. Artık kızgın değildi. Gerçek şuydu ki o da babası gibi, insanları belirli bazı silahlarla kesmenin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyordu. Beyazlaşan çikolatadan bir yudum aldı, krema dudaklarında serin ve yastık yumuşacıktı. “Maris bu bilmecenin yanıtını biliyor,” dedi.

“Ben mi?” dedi Maris. “Hiç de bilmiyorum. Tahmin edemiyorum.”

“Edemiyor musunuz? Bilmecenin cevabı budala.”

Maris’in gülümsemesi soldu. Kestrel’in fincanını tepsiye koymasından çıkan kırılgan tınlamayla sessizlik bozuldu. Kestrel beyaz kürküne sarınıp oradan uzaklaştı.

Doğu Prensesi’nin, Sınır Ülkeleri’nde bir hamle yaptığını fark etti. Atlısı, bir mühendisi öldürmek için Verex’in taşlarının üzerinden atladı. Verex güldü. Bu ses, Kestrel’i şaşırttı. Sesi çok mutlu geliyordu. Kestrel, sırf Prenses’in nasıl bir oyuncu olduğunu görmek ve Verex’i bu kadar çok güldüren şeyin ne olduğunu anlamak onların oturduğu masaya gidebilirdi. Ancak Kestrel’in dikkatini İmparator çekti. Kestrel’i yanına gelmesi için çağırıyordu.

İmparator, Kestrel yaklaşırken ona, “Bir sorunumuz var,” dedi. “Gel de bize yardım et.” Etrafını saran senatörler yüksek rütbeliydi, hepsinin Quorum’da koltuğu vardı. Kestrel onlara katıldı, Senato Lideri’nin sırtının, kızının grubuna dönük olmasından ötürü minnettardı.

“Sorun mu?” dedi Kestrel, İmparator’a. “Şimdiden çikolatanızın bittiğini söylemeyin.”

“Daha ciddi bir konu,” dedi İmparator. “Barbar düzlükleri.”

Kestrel, Doğu Prensesi’ne bir bakış attı ancak Risha, Verex’le oynadığı oyunla meşguldü ve İmparator da duyulmaması için sesini alçaltmıştı. Risha’nın güzelliğiyle mükemmel bir şekilde orantılı bir zarafeti vardı. Siyah saçları bir Valoryalı gibi örülmüştü. Gerçek bir doğulu, parmaklarını çıplak bırakırken, Risha yüzükler takıyordu ve Risha’nın tamamen koyu olan tenindeki altın takıların yarattığı tezatlık göz alıcıydı. Kestrel’le hemen hemen aynı yaşlardaydı. Muhtemelen Risha kaçırılmadan önce doğudaki hayatından çok fazla bir şey hatırlamıyordu. Belki de başkente alışmıştı ve burayı evi olarak görüyordu. Kestrel, İmparator’un kızın ülkesine sorun, halkına da barbarlar olarak atıfta bulunması konusunda ne düşüneceğinden emin değildi. Kestrel huzursuzlukla, sırf tanıdığı insanlar bunu yapıyor diye kendisinin de bir zamanlar onlara barbar dediğini hatırladı. Bunu artık yapmazdı. Bu aynı anda hem anlamlı bir fark hem de çok az değeri olan bir şey gibi görünüyordu.

“Baban, düzlük halkının becerikli çıktıklarını yazıyor,” dedi İmparator. “Sınırlarımızdaki doğu kavimleri gizlice saldırma konusunda kabiliyetliler. General ordusunu onlara karşı topladığında ortadan kayboluyorlar.”

“Düzlükleri yakın,” dedi bir senatör; Kestrel’in babasının altında hizmet etmiş bir kadındı. “Yılın bu zamanında kuru olurlar.”

“Orası verimli bir toprak,” dedi İmparator. “Tarlaya dönüştürmek isterim. Yangın, ödülümü heba eder.”

Ve düzlük halkını öldürün, diye düşündü Kestrel, gerçi bu kimsenin konusunu açmadığı bir unsurdur. Düzlükler muaz-

zamdı ve Dakra'da, yılın bu zamanında yağmur yağmayacağı kadar kuzeydeydi. Valoryalı askerler, düzlük halkı uyurken yangın çıkarabilirdi. Halk uyanır ve eğer başarabilirlerse nehre kaçarlardı. Fakat yangın kuru otların içinde hızla ve acımasızca şiddetlenebilir ve düzlük halkı uyandığında muhtemelen çok geç olurdu. Diri diri yanarlardı.

Yangın çıkarmanın Valorya taburlarını tehlikeye atıp atmayacağıyla ilgili bir tartışma oldu. Ama atmazsa bunun çok önemli bir zafer olacağını savundu Senato Lideri. Düzlükler, Doğu Kraliçesi'nin hüküm sürdüğü deltanın kuzeyinde yer alıyordu. Valorya, düzlükleri ele geçirirse bu, vahşileri kıtanın güneydoğu köşesine sıkıştırırdı. "Ve o zaman da Valorya'nın bütün bir kıtaya hükmetmesi," dedi İmparator, "yalnızca an meselesi olur."

"Öyleyse otları yakın," dedi orduda bulunmuş senatör. "Yangın zaten toprağa iyi gelir. Nihayetinde."

Kestrel, Risha'nın Verex'in taşlarından birini, önemsiz bir tanesini devirişini izledi. Risha kürklerin içinde titriyordu. Doğuda hava asla soğuk olmazdı. Acaba Risha bu bilgiyi kendi başına öğrenerek mi hafızasına almıştı, yoksa tıpkı Kestrel'in yaptığı gibi, bunu bir başkasına ait bilgi parçacıklarından mı elde etmişti? Prenses yakalandığında çocuktu; ailesi başkentten yeni fethedilen Herran bölgesine taşındığında Kestrel kadar küçüktü. Belki de Risha kendi evini hiç hatırlamıyordu.

Kestrel, Herran diyarını ve orada kendisine ait bahçeyi gördü; çocukken, o ufak parmaklarının arasında tuttuğu tohumları, bakıcısının onları yumuşak toprağa ekişini hatırladı.

Alevler içinde bir düzlük gördü. Ateş dalgalanıp patlıyor, atlar çılginca koşuyor, çadırlar iskeletlerine kadar yanıyor, sonra

çatırdarak yıkılıyordu. Ebeveynler çocuklarını kapacak, hava, sıcak ve kapkara bir şekilde onları boğacaktı.

“Kestrel?” dedi İmparator. “Ne düşünüyorsun? Baban senin kendisine daha önce doğu konusunda iyi tavsiyelerde bulunduğunu yazmış.”

Kestrel gözlerini kırptırdı. Kış Bahçesi’nin üzerindeki gökyüzü beyazdı. Ağaçlar zehirli meyvelerini döküyordu. “Atları zehirleyin.”

İmparator gülümsedi. “İlginç. Biraz daha açık ol lütfen.”

“Düzlük halkı atlara bel bağlar,” dedi Kestrel. “Sütleri, derileri, etleri, avlanmak üzere binmeleri için... Atları öldürün, kavimler onlarsız yaşayamayacaktır. Deltaya sığınmak için güneye göç edeceklerdir. Düzlükler sizin olacaktır. Oradaki tüm otları biçtirip bizim atlarımızı beslemek için buraya gönderirsiniz. Toprağı istediğiniz kadar erken ekip biçebilirsiniz.”

“Peki, atları nasıl zehirlememizi önerirsin?”

“Su kaynağı,” diye önerdi asker senatör.

Bu insanları da zehirleyebilirdi. Kestrel başını iki yana salladı. “Nehir geniş ve hızlı akıyor. Her türlü zehir seyreler. Bunun yerine atların nerede otladığını belirlemesi için babama öncü erlerini göndertin. O otlara zehir püskürtün.”

İmparator arkasına yaslandı. Çikolata fincanı buhar çıkarıyor, çenesini uzatıp Kestrel’i yandan incelerken yüzünü perdeliyordu. “Çok zekice, Leydi Kestrel. Bütün kaygılarıma çözüm buluyorsun. Bana zehrin düşük ücretine karşılık tahrip edilmemiş düzlükleri veriyorsun. Aynı zamanda düşmanımızın sivil kayıplarını da asgari seviyeye indirmen ne kadar hoş.”

Kestrel hiçbir şey söylemedi.

İmparator çikolatasından bir yudum daha aldı. “Babanı savaş alanında hiç gördün mü? Görmelisin. Bir kere olsun

siyah bir bayrağın altında *seni* savaşırken görmek isterdim. Seni gerçekten savaşta görmek isterdim.”

Kestrel, İmparator’un dik bakışlarına tam olarak karşılık veremiyordu. Başını kaldırdığında Prens ile Risha’nın oyun masalarından ayrıldığını gördü. Çalı labirentte gözden kayboldular. Kestrel şimdi Verex’in neden o kadar mutlu göründüğünü anlıyordu. Bütün sarayın onunla Prenses’in durumunu bilip bilmediğini merak etti. Biliyor olduklarını tahmin etti.

“Ah,” dedi ağır ağır İmparator, “Herraniler seninle konuşmak istiyor, Kestrel. Resmi bir talepte bulundular.”

İmparator’un sözleri, mümkün olamayacak kadar uzun süre havada kalmış gibiydi. Kestrel, İmparator’un piyano çaldığı ve dinleyen herkesin ilgisini çeken akortsuz bir tuşa bastığı gibi garip bir izlenime kapılmıştı.

“Pek şaşırtıcı sayılmaz,” dedi Kestrel soğukkanlılıkla. “Herraniler zaman zaman benimle konuşmaya mecbur hissediyorlar. Onların temsilcisi ilan edildim.”

“Evet, bunu düzeltmeliyiz. Bu kadar sıkıcı bir iş için fazla meşgulsün. Bu pozisyonu bıraktığın, kendilerine haber verilecek. Bir daha herhangi bir Herrani temsilcisiyle de görüşmene gerek yok.”

Kestrel süitine döndüğünde yatak boştu ve toplanmıştı. Jess’in sandığı yoktu.

Oysa Jess söz vermişti. Ziyaretinin bundan daha uzun sürmesi gerekiyordu. Birbirlerini doğru düzgün görmemişlerdi bile ve Jess’in *gitmesi*, şimdi gitmesi, bu kadar erken...

Kestrel ipek bir zil ipine asıldı. Nedimleri oturma odasına gelince, “Mektubum nerede?” diye sordu.

Nedimler şaşkın görünüyordu.

“Arkadaşımdan,” dedi Kestrel. “Benim için. Gitmek onun yapacağı bir şey değildir. Hiçbir şey söylemeden gitmez.”

Bir sessizlik oldu. Ardından nedimelerden biri, “Hanım, sandığını şehirdeki konağına göndertti,” dedi.

“Ama neden?”

Sessizlik, kimsenin bilmediğini belli etti. Kestrel dudaklarını sımsıkı kapadı.

“Geç oldu,” dedi bir nedime. “İkinci için yeni bir elbise giymeniz gerekmez mi? Ne giyeceksiniz?”

Kestrel, İmparator’da sık sık gördüğüne benzer bir hareketle elini salladı. Bunu yapmak istememişti. Utandı. “Umurumda değil,” dedi azarlıcasına. “Siz seçin.”

Nedimleri hızla işe koyulup Kestrel’in kürklerini ve tören elbiselerini kaldırdılar. Nedimler bazı kumaşlara cık cık sesleri çıkarıp diğerlerine onaylayarak dokunurken Kestrel, Jess’in hangisini seçeceğini merak etti. Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Ama bu yalnızca daha kötü bir el çekmek için bir Akrep ve Yılan taşını atmak gibiydi. Çünkü aklının kadife balkonunda Arın vardı, onun yokluğuyla daha da soğuk olan Kış Bahçesi vardı, pembe ve kırmızı meyveler ve Kestrel’in İmparator’a korkunç tavsiyesi vardı.

Kestrel, doğu atları öldükten sonra ne olacağını biliyordu.

Genç kadın sarı-yeşil dalgalar gibi uzanan otları hayal etti. Kestiren çekirgelerin cırcır seslerini. Güneşte çürüyen at leşlerini.

Düzlük halkı açlıktan ölürdü. Çocukları çelimsiz kalırdı. At sütü için ağarlardı. Düzlük halkı, yayan olarak kraliçelerin deltadaki şehrine giderdi. Yolda pek çoğu yere yığılırdı. Bazıları bir daha kalkamazdı.

Böyle olacaktı. Kestrel’in yüzünden. Bunu o yapmıştı.

Ama böylesi daha iyi değil miydi? Öbür seçenek daha beter değil miydi?

Öbür seçeneğin neredeyse hiçbir önemi yoktu. Kestrel'i sebep olduğu şey yüzünden mide bulandırıcı bir dehşete sürüklenmekten alıkoyamıyordu.

Nedimelerden biri çığlık attı.

Nedime başka bir gardırobu açmıştı. Alacalı güveler dışarı uçuyordu. Panik içinde, gri sarmallar şeklinde lambalara çarpıyor, döne döne yükseliyorlardı. Tozlu kanatları, duvar halılarına karışırken turuncu ve pembe renklerde yanıp sönmeye başladı.

"Kıyafetleri mahvetmişler!" Bir nedime güvelere vurarak onları düşürdü. Bir tanesi haliya düşüp kıpırdamadan yattı. Beyaz kenarlı kanatlarıyla halının tasarımına uyum sağlayarak bir kırmızıya dönüştü. Alacalı güvelerin ölümlerine bile kamuflaj özellikleri vardı.

Kestrel eğilip onu aldı. Tüylü, cansız bacakları eline yapıştı. Kırmızı kanatlar Kestrel'in tenine uyum sağlamak için değişti.

Nedimeler güveleri gaddarca avlıyordu. Alacalı güveler başkentte yaygın bir ev haşeresiydi ve bu, pahalı kıyafetlerin olduğu bir gardırobu ilk yiyişleri değildi. Güvelerin sayısına bakılırsa, larvalar en azından bir haftadır Kestrel'in ipekleriyle besleniyordu. Nedimeler bütün güveleri öldürdüler. Güveler arkalarında belirgin hiçbir rengi olmayan lekeler bıraktı. Hasarlı kanatlar, kamuflaj özelliklerini kaybetti.

"Hepiniz gidin," dedi Kestrel nedimelere. "Gardırobu temizlemeleri için hizmetçileri gönderin."

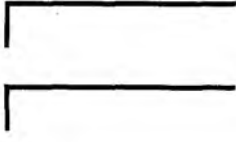
Nedimeler neden *hepsinin* gitmesi gerektiğini sorgulamadı. Ya da neden Kestrel'in sadece bir çanı çalarak hizmetçileri çağırmadığını. Tozlu kanatların katliamına tatminkâr bakışlarla odadan çıktılar.

Kestrel yalnız kalınca gardırobu sonuna kadar açtı ve güve kurtçuklarıyla dolu bir kürklü manto buldu. Hançerini kullanarak kurtçukların en yoğun olarak kıvrandığı yerden bir şerit kumaş kesti. Şişe şişe parfümle yağın, kavanoz kavanoz kremin istiflendiği makyaj masasına getirdi. Banyo tuzu kabını aldı ve içindekilerin hepsini pencereden aşağı döktü, ardından kumaşla larvalarını kabın içine koyup tıpayla ağzını kapadı ama hava girsin diye biraz gevşek bıraktı. Emin olmak için hançerinin ucuyla tıpanın ortasına bir çarpı işareti çizdi. Kestrel kabı, makyaj masasının arkasına koydu ve şişeleri onu kapayacak şekilde düzenledi.

Makyaj sandalyesinde arkasına yaslanıp kabın içinde kumaştan beslenen yaratıkları düşündü. Şimdiden büyümüşlerdi. Yakında güve olacaklardı.

Ve o gün geldiğinde, onlar için bir planı vardı.

Kestrel çalışma odasına gitti ve Herrani Tarım Bakanı'na bir mektup yazdı.

Kestrel fincanı altlığına koydu. “*Seni* görmeyi talep etmiştim,” dedi.

“Çok yazık.” Arin, kütüphanede Kestrel’in masasının karşısındaki sandalyeye ona dayanılmaz derecede tanıdık gelen bir tavırla el koydu. Sandalye sanki hep ona aitmiş gibiydi.

Yerinde kaykıldı, başını geriye attı ve indirdiği gözkapaklarının altından Kestrel’e baktı. Sabah ışığı, yüzünü aydınlatıyordu. “Endişeli misiniz, Leydi Kestrel?” Valorya dilinde konuşuyor, aksanı sesini pürüzlü hale getiriyordu. *R* harflerini daima gırtlığından telaffuz ediyordu, böylece Kestrel’in dilinde konuştuğunda her şey hafif bir hırlama izlenimi bırakıyordu. “Söyleyeceğim... ya da yapacağım bir şeyden mi korkuyorsunuz?” Küçük, zalim bir gülümseme takındı. “Gerek yok. Mükemmel bir centilmen olacağım.” Manşetlerini çekti. Kestrel ancak o zaman manşetlerin kollarına çok kısa geldiğini ve bileklerini açıkta bıraktığını fark etti.

Arin'in özfarkındalığını, bunun kendini birden açığa çıkarışını görmek Kestrel'e acı veriyordu. Bu ışıktaki gri gözleri fazlasıyla netti. Kendinden emin bir duruşu vardı. Sözleri ona üstünlük getiriyordu. Ancak gözlerinde tereddüt vardı. Arin sanki onlarda –kendisinde– bir terslik varmış gibi yine manşetleriyle oynadı. *Hayır*, demeliydi Kestrel. *Mükemmelsin*, demek isterdi. Hayal ediyordu: Uzanıp, Arin'in çıplak bileğine dokunduğunu düşlüyordu.

Bunun sonu iyi bir yere gitmeyebilirdi.

Kestrel tedirgindi, üşüyordu. Midesinde adeta bir kar fırtınası vardı.

Ellerini kucağına bıraktı.

“Nasıl olsa burada kimse yok,” dedi Arin, “ve kütüphaneciler de kitaplıklarına çekildiler. Güvendesin.”

Sahiden de saray halkının kütüphanede olması için daha çok erkendi. Kestrel, olur da biri bir anda ortaya çıkar ve onu Herrani Tarım Bakanıyla görürse böyle bir görüşmenin fazla ilgi çekmeyeceğine güvenmişti.

Fakat Arin'le görüşmesi bambaşka bir sorun teşkil ediyordu. Sinir bozucuydu: Arin'in, Kestrel'in planlarını ve kendi benlik algısını bozma konusunda esrarengiz bir kabiliyeti vardı. Kestrel, “Davet edilmediğin yere zorla gitmek, sende alışkanlık yaratmış gibi görünüyor,” dedi.

“Senin alışkanlığın da insanlara haddini bildirmek olsa gerek. Ama insanlar oyundaki piyonların değil. İşine geldiği gibi oynayamazsın onlarla.”

Bir kütüphaneci öksürdü.

“Sesini alçalt,” diye sinirle fısıldadı Kestrel, Arin'e. “Bu kadar şey olmayı bırak...”

“Münasebetsiz mi?”

“Aslında, evet.”

Arin’in yüzüne bir gülümseme yayıldı; aniden, samimi ve şaşkına dönmüş bir gülümsemeydi. Ardından ifadesi yavaşça değişti. “Daha beter de olabilirdim.”

“Eminim.”

“Nasıl daha beter olacağımı söyleyebilirim.”

“Arin, burada, başkentte olmak sana ne hissettiriyor?”

Arin gözlerini ondan ayırmadı. “Konuşmakta olduğumuz şeyi konuşmayı tercih ederim.”

Kestrel parmaklarını, yeşil deriyi masaya tutturan vidaların üstüne koydu. Serin, küçük, sert çivileri tek tek hissetti. İçindeki sessizlik de bu vidalar gibiydi. Bastırdığı şey katıksızdı: Arin’in sesiyle kabaran narin, ipek gibi bir duygu.

Arin’le daha önce konuştukları konuya dönerlerse o ipek yırtılıp serbest kalırdı. Su yüzüne çıkardı. Üzerine ışık vurur ve renkli bir gölge verirdi.

Kestrel hissettiği duygu ipeğinin ne renk olacağını merak etti.

Onu bırakmak, üzerini örtmesine izin vermek nasıl bir şey olurdu?

“Bu öylesine bir soru değildi,” dedi usulca. “Başkentte olmak tuhaf gelmiş olmalı.”

Arin yüzüne uzun uzun baktı, düşünceliydi. “Sana da öyle mi geliyor?”

“Gelmemeli.”

“Herran’da büyüdün. Burası senin evin değil.”

“Benim ülkem.”

Kestrel’in, Arin’in iyi bildiği yüz hatları karardı. Omuzlarını silkti, hareket küçük ve kısa bir anlıktı. Kendine çay koydu.

Kestrel tereddüt içinde, “Burada sana iyi davranıyorlar mı?” diye sordu.

Yükselen bir buhar şeridi Arin’in yüzünün etrafında kıvrıldı. Arin çayını içip fincanını indirdi, hareketleri herhangi bir saray mensubununki kadar akıcıydı. Ama eli bir işçinin eliymiş ve çiçeklerle bezenmiş altın kaplama porselen fincan abes görünüyordu. Arin kaşlarını çattarak fincana baktı. “Bazen görmezden gelinmenin daha kolay olduğunu düşünüyorum. Burada kimse beni görmezden gelmiyor. Görmezden geldiklerinde bile aslında *görmezden gelmiyorlar*. Bakmadıkları zaman bile gözlerini bana diktiklerini hissediyorum. Ben Herran’da köleyken, kimse bana bakmazdı. Kimse bir köleye bakmaz.” Arin fincanı ani bir *tık* sesiyle tabağına koydu. “Kestrel, bunu ne zaman yaptım? Kendime sana anlaşılmaz geleni ne zaman yaptığımı sorup duruyorum. Beni bağışlayamayacağın kadar büyük bir şey var mıydı? Yalanlar...”

“Ben de yalan söyledim.”

“Herrani isyanı. Aylarca komplo kurdum. *Sana* komplo kurdum.”

“Sebebini anlıyorum.”

“Sonra arkadaşların. Halkın. Zehir. Benix’in ölümü. Jess’in hastalığı. Benim suçumdu. Beni suçluyorsun.”

Kestrel başını iki yana salladı: Arin’in sözlerini inkâr etmek için değil, hiçbirini, söylediği kadar basit olmadığı için. “Bazen sen olduğumu hayal ediyorum. Hayatını hayal ediyorum. O hayata ne yaptığımızı. Ve senin o zaman neler yaptığını biliyorum. Yani evet, seni suçluyorum... ve suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Daha beterini bile yapabilirdim.”

“Öyleyse neyi *anlayamıyorsun*?” Arin’in sesi boğuk çıkmaya başlamıştı. “Seni... öpmem miydi? Evimin mutfağında. Affedilmez olan *o* muydu?”

“Arin.”

“Bunu yapmamalıydım.”

“Arin.”

“Özür dilerim, Kestrel. Özür dilerim. Ne söyleyebilirim ki.”

Kestrel’i duraksatan bu ısırap değildi. Arin’in sesiydi. Sesinin altında yatan şeydi: daima orada olmuş, Arin’in hep zapt etmeye, engellemeye ve gömmeye çalıştığı o yeraltı şarkı nehri. Bu onun sırrı olmuştu. Kestrel, Arin’i satın aldığı anda bu sırrın ağırlığını o zaman bile hissetmişti. Arin şarkıcıydı. Fakat bunu inkâr etmiş, hep saklamıştı. Sırrı o kadar hayati, o kadar şiddetli bir biçimde saklanmış gibi görünüyordu ki Kestrel bunun gerçekliğinin su yüzüne çıkması için hiç baskı yapmamış ve Arin’in başka bir şey saklayıp saklamadığını sorgulamak aklına gelmemişti.

Arin onun konuşmasını bekliyordu. Bir kütüphane saati çaldı. Ses, Kestrel’i hatırasından uyandırdı. Yeni bir düşünce, tenini korkuyla karıncalandırdı.

Arin onun sırlarını bilmesede de seziyordu. Adeta Kestrel’in karanlık yüreğindeki hışırtılarını duyuyordu. Kestrel ona hiç bir zaman anlatmamaya karar vermişti. Ancak daha saniyeler öncesinde, Arin’in onun sırlarını tam olarak tahmin etmesini bekleyen biri gibi fazlasıyla açık konuşmuştu.

Arin’in endişeli gözleriyle buluştu. Masadaki çivileri ve onları oraya sokmak için gereken gücü düşündü. Ayartıyı ve akıllıca olanı ve Arin’i tanımadan önceki on yedi yılda daima hangisini seçeceğini nasıl bildiğini düşündü. “Seni affediyorum.” Kestrel’in sesinde yapmacık bir kibarlık ve hatta bıkkınlık be-

lirten bir ton vardı. “İşte, kendini daha iyi hissediyor musun? Prens’le evlenme kararımın seni suçlamakla ilgisi yok. Seninle hiçbir alakası yok. Sadece başka bir şey istiyorum.”

Arin gözlerini dikip ona baktı.

“Gerçekten, Arin. Bir gün bilinen dünyanın yarısına hükmetme şansım var. Bunu anlamak o kadar da zor değil.”

Arin pencereden dışarı bakmak için döndü. Şimdi ışık daha güçlüydü. Yüzünü aydınlatıyordu.

“Bu kadar dürüst olduğumuza göre,” dedi Kestrel, “bana neden Tensen’in yerine senin burada olduğunu söylemeni isterim. Seni o mu gönderdi?”

“Senin notunu hiç okunmadı,” dedi Arin pencereye bakarak. “Mührünü gördüm. Mektubu açtım.”

“Sanırım seni bunun için azarlamalıyım.” Kestrel bir omzunu hafifçe kaldırıp silkti. “Gerçi ona söyleyeceğim gibi sana da söyleyebilirim.”

Ancak o zaman Arin ona baktı. “Ne söyleyeceksin?”

“Artık Herran’ın imparatorluk elçisi olmadığımı.”

“Ama kabul etmiştin. Bu, İmparator’un imzaladığı antlaşmanın bir parçasıydı. Benim imzaladığım antlaşmanın. Bu *kanun*.”

“Kanunlar kılıçla yazılır. Kılıcı İmparator tutuyor, sen değil ve yorucu bir makamın ağırlığının bana yüklenmeyeceğini söylüyorsa biz kimiz ki ona karşı çıkalım? Haydi, münakaşa etmeyelim artık. Çay güzel, değil mi? Gerçi biraz fazla demli. Kendi fincanımı bitiremeyebilirim.”

Arin’in ifadesi tehlikeli bir hal alıyordu. “Yani *çaydan mı* bahsedeceğiz?”

“Çikolatayı mı tercih ederdin?”

“Peki, seni bir sonraki görüşümde, baş döndürücü ayak-kabılarına ve ince yünlü eldivenlerine mi iltifat edeyim? Yoksa konuşacak neyin olacak ki? Geleceğin İmparatoriçesi hayatı seni sıkıyor mu?” Arin kendi dilinde konuşmaya başlamıştı fakat Kestrel sesinin hiç böyle çıktığını duymamıştı. Sesi alaycı ve keskindi. Saray mensuplarının konuşma şeklinin alaylı bir taklidiydi. “Belki çay içerken sevgili imparatorluğunun son suçlarını tartışabiliriz. Katılaştırılmış şekerin şirin küçük biçimlerini takdir edip sana bir kaşığın üzerinde ufacık, tatlı bir kuğu uzatabilirim. Sen de doğudaki katliamlar gerçekleşmiyormuş gibi numara yaparken, kuğuyu fincanının içinde yüzdürebilirsin. Ve belki Güney Adaları’ndaki insanların nasıl hâlâ köle olduklarını ve Kuzey Tundrası’ndaki kavimlerin uzun zaman önce yok edildiğini anlatırım. Sen de Güneyli kölelerin, imparatorluğun kontrolündeki hayatlarının özgürken olduğundan daha iyi olduğunu söylersin. İmparatorluk sukemerleriyle dağlardan taşınan onca temiz suya bak, dersin. Çok güzel değil mi? Kuzeyli kavimlere gelince, nasıl olsa onlardan hiçbir zaman çok fazla olmadı.”

Sesi giderek gergin bir hal aldı. Alaycılığı gitmişti. “Ben de sana Herran’ın açlıktan ölme noktasına gelecek kadar zayıflatıldığım söyleyebilirim. Biz yoksuluz, Kestrel. Az bir miktar tahıl yiyor, evfindiği hasadını ve imparatorunun ne kadarına el koyacağını haberini bekliyoruz. Ya sana ne kadar olduğunu bilip bilmediğini sorarsam? Muhtemelen Herrani bakıcının sana nasıl evfindiği ekmeği pişirdiğini hatırladığını söylersin. Belki evfindiği ağaçlarının yetiştiği Herran yarımadasının güney ucunda bulunmuşundur ve güneşin orada nasıl yıl boyunca sıcak olduğunu hatırlıyorsundur. Bütün bunları sanki bir şey

paylaşıyormuşuz gibi samimi bir ses tonuyla söylersin; üstelik paylaştığımız şey, halkının halkımdan çaldıklarıyken.

“Söyle bana derim. İmparator’un aşar vergisinden sonra geçinecek ne kaldığını söyle. Bilmediğini söylersin. Belli ki bilmeye de niyetin yok.”

Kestrel koltuğundan kalkmıştı.

“Sonra susarım,” dedi Arin, “sen de çayını karıştırırsın. Sen içersin, ben içerim. İşte. Böyle mi olacak?”

Kestrel’in başı dönüyordu. “Git buradan,” diye fısıldadı, ayakta duran kendisi olduğu halde. Arin yerinden kıpırdamadı. Çenesi gerilerek başını kaldırıp Kestrel’e baktı ve Kestrel bunun hâlâ nasıl yüzünde olabildiğini anlamıyordu: O acı umut, o öfkeli inanç. *Beni yüzüstü bırakma*, diyordu gözleri. *Kendini yüzüstü bırakma*.

Kestrel masadan ayrıldı.

“Sen bundan daha iyisin,” diye seslendi Arin arkasından. Bir kütüphaneci onu susturmak için kitaplıkların arkasından çıktı. Kestrel yürüyerek uzaklaştı.

Arin, “Hayatının tutarsızlıkları seni nasıl utandırmıyor, anlamıyorum,” dedi.

Arin, “Kendini nasıl bomboş hissetmiyorsun?” diye sordu.

Kütüphanenin kapılarını iterek açıp arkasından çarpmasına müsaade ederken, *Hissediyorum*, diye düşündü Kestrel. *Hissediyorum*.

Kestrel makyaj masasının önüne oturduğunda titriyordu. Tensen’a lanet olsun, diye düşündü. Kendi mektuplarını almadığı veya Arin mektupları hızla karıştırırken geç kalktığı için lanet olsun. Kestrel yazdığı şeylerde dikkatli davranmıştı –burası impara-

torluk sarayıydı ve sadece dedikodu olması *gereken* sırlar kâğıda geçirilirdi— ama ya yeterince dikkatli davranmadıysa?

Planını yeniden gözden geçirse iyi olurdu. Arin'i kontrol altında tutması için Tensen'a güvenilemezdi. Kestrel, tarım bakanının yeni casusu olmayı düşünmekle bile budalalık etmişti. Hangi istihbarat şefi mektuplarının okunmasına izin verirdi ki?

Gerçi hangi casus özentisi bir mektubu kendi mührüyle damgalardı? Ne aptalca bir hata.

Kestrel makyaj masasındaki şişelere baktı ve hepsini taş zemine çarpsa nasıl bir ses çıkacağını hayal etti. Harika, fevkalade bir düşüş. Fakat bir saniye geçti, sonra bir tane daha ve Kestrel sakinleşti, diğerlerinin arkasına konulmuş bir kaba uzandı.

Kestrel elindeki kaba sanki çok uzaktaymış gibi baktı.

Sen bundan daha iyisin, demişti Arin.

Parmakları kabı daha sıkı kavradı. Kendine yaklaştırdı. Sertçe gülümsedi, tırnaklarının altındaki cam kadar ince bir gülümseme.

Alacalı güve larvası koza olmuştu. İpeğin her tarafında yumağa benzer kabarık kılıflar vardı.

Kestrel kabı yerine bıraktı. Güvelerin çıkmasını bekleyecekti. Uzun sürmezdi. O zaman hamlesini yapardı.

Önemsiz bir hastalığı mazeret gösterdi: Balodan sonra Kış Bahçesi'nde çok uzun oturmaktan kapılan bir grip. Verex onu ziyaret etmedi ancak küçük bir şişe ilaçla birlikte kibar bir not gönderdi.

İmparator hiçbir mesaj göndermedi.

Kestrel, Jess'e yazdı: Kestrel'i zor zamanlarında terk ettiği için fırça atan, neşeli bir üslupla yazılmış bir mektup. Çok

fazla parti, çok fazla sıkıcı insan vardı. Jess onu savunmasız bırakmıştı.

Arkadaşıma ihtiyacım var, diye yazdı Kestrel. Sonra sivri el yazısındaki kaygıyı gördü. Kestrel'in içinde gerçekten terk edildiğine, farkında olmadan Jess'i gücendirdiğine dair içini kemiren bir korku vardı.

Onu gördüm, demişti Jess. Baloda Arin'i görmüştü.

Ama sonra karanlıkta Kestrel'in elini sıkıca tutmuştu. Dansçılar dans ederken Kestrel ile Arin'in ne yaptığını tahmin etmiş olsa Jess muhakkak ki bunu yapmazdı.

Belki de Arin'i görmek Jess'i korkutmuştu. Kestrel onu suçlayamazdı. İlkış İsyanı'nda Jess, Kestrel'in görmediği şeyleri görmüştü. Ve Jess bunların Arin'in eseri olduğunu biliyordu.

Kestrel son satırını karaladı.

Seni özlüyorum, küçük kız kardeşim, diye yazdı bunun yerine.

Jess'in yanıtı geç geldi. Kısaydı. Jess yorgundu, mektup öyle açıklıyordu, sağlığı sanılanandan daha kötüydü. *Bunu aldığında, biz yine güneşe gitmek üzere ayrılmış olacağız*, diye yazıyordu Jess. Bütün aile gidecekti. Jess üzgündü.

En azından bu da bir açıklama sayılırdı. Ancak Kestrel boş kabul odasında kendini mektubu yeniden okurken, sanki bu iki noktalı bir *i* harfinde ya da Jess'in son cümlesindeki son kelimenin süslü eğik çizgisinde yakalanabilirmiş gibi sevgi belirtileri ararken buldu. Kestrel'in elindeki kâğıt inceymiş gibi geliyordu.

Kestrel huzursuzca mektubun mührünü parmaklarının arasında ufaladı. Jess'i nasıl bir kez daha göremediğini düşünmemeye çalıştı. Boş odanın birden nasıl da daha boş geldiğini düşünmemeye çalıştı.

Kestrel süitinin, tartışmasız olarak sadece ona ayrılmış olan kısımlarında kalmaya devam etti: Yatak odası ve soyunma odası. Ve bir gün, o kadar küçük kanatların çırpınışını duymuş olamayacak bile olsa başını kaldırdı, çabucak makyaj masasına geldi ve alacalı güvelerinin kaplarının içinde kozadan çıktıklarını görmek için şişelerin arasından bir yol açtı. Bazıları zorlanarak kozalarından çıkıyordu. Diğerleri, kanatları şeffaf bir şekilde cama yapışmış veya tıpanın altında baş aşağı toplanmış ve benek benek bir açık kahverengiye dönmüşlerdi.

Kestrel bir mum yaktı. Bütün güveler kozadan çıktığında ve mum yanıp bittiğinde, erimiş mumu, güveleri içinde tutan kabın kapağına döktü. Kabın içine hiç hava sızmaması için onu güzelce mühürledi.

Güvelerin ölmesi bir gün sürdü. Ardından Kestrel, nedimelerine kendini çok daha iyi hissettiğini duyurdu.

Saray galerisinde bir resepsiyon vardı. İmparator'un çalıntı sanat eserleri herkesin beğenisine sunulmuştu. Bir keresinde Kestrel'in babası ona, şehrin yağmalanması esnasında askerlere sanat eserlerine el sürülmemesinin emredildiğini söylemişti. "İstila ettiğimizde, Herrani sarayını dümdüz etmemden hoşlanmamıştı." General omuzlarını silkmişti. "Ama yapılacak doğru askeri hamle buydu."

Babası hiçbir zaman İmparator'dan korkmamıştı, Kestrel kendine, kendisinin de korkmaması gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden Kestrel heykel ve tabloların arasında boş boş gezinen misafir kalabalığının gözleri önünde Tensen'e doğru ilerledi.

Meraklı birkaç kaş kalktı –Kestrel *Herranilerden uzak duramıyor gibi görünüyor, değil mi?* dendiğini duyabiliyordu– ancak İmparator'un sırtı şimdilik Kestrel'e dönüktü ve Kestrel'in sadece birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. Elini elbisesinin cebine soktu.

Tensen, Güney Adaları'ndan çalınmış bir manzaranın önünde duruyordu. Arin yanında değildi. Geç kalmıştı. Son sohbetleri düşünülürse belki de hiç gelmezdi.

Tensen'in seçtiği tabloda, kumaşların güneşte ağarmaları için gerildikleri ve boya yapmak amacıyla çivit çiçeklerinin yetiştirildiği ağartma tarlaları resmedilmişti. "Leydi Kestrel," diye söze başladı Tensen keyifli bir şekilde ama Kestrel sözünü kesti.

"Güzel bir manzarayı takdir ettiğinizi görüyorum," dedi Kestrel. "Bu çiçeklerin gerçek çiviotuyla boyandığını biliyor muydunuz? Aynı anda hem çiviotunu hem de kendilerini temsil ediyorlar." Kestrel uzun uzun ve yüksek sesle resim hakkında konuşmaya başladı. Bir zaman önce bu muhabbete kulak misafiri olmakla ilgilenen yakındaki saray mensuplarının sıkılıp arkalarını dönmelerini seyretti. Tensen, yeşil gözleri merakla –ve tedbirli bir umutla parlak– beklerken, Kestrel sesini yavaş yavaş alçalttı. Arin'in çaldığı notu hiç görmese de, Kestrel'in resimden fazlasını konuşmak istediğini tahmin etmesi zor olamazdı.

Kestrel elini cebinden çıkardı. "Ne zarif ayrıntılar," dedi işaret ederek. "Bakın, resmen her yaprağı görebiliyorsunuz." Parmaklarını bir kere sürterek, ölü bir güveyi tablonun çerçeveyle buluştuğu köşeye koydu. Güve tutundu. Koyulaşıp mora dönüştü. Tablonun bir parçası oldu.

Tensen güveye, ardından Kestrel'e baktı.

Kestrel alçak sesle, "Thrynn'e kulak misafiri olduğu konuşmanın içereğini öğreneceğim. Ve öğrendiğimde, buraya sizin için bir güve daha bırakacağım. Her sabah galeriye gelin. Bu tabloya bir sevgi beslemeye başlayın. Güveyi arayın. Benimle buluşacağınızı o şekilde anlayacaksınız."

"Nerede?"

“Sarayın dışında.” Ancak Kestrel’in şehir bilgisi zayıftı ve aklına kesin olarak belirteceği bir adres gelmiyordu.

“Şehirde Herranilere hizmet veren bir taverna var...”

“O zaman Muhafız Komutanı’nın casuslarına da hizmet veriyorlardır. İmparator sizin ne olduğunuzu biliyordur, Tensen. Şu anda yolunuza çıkmak için hiçbir şey yapmıyor çünkü ne bildiğinizi ve onunla ne yapacağınızı görmeyi bekliyor.” Kestrel yine İmparator’a baktı. Yanına Prens Verex yaklaşmıştı ve yüzü kızarmış bir şekilde hararetle ona bir şeyler anlatıyordu. İmparator’un yüz ifadesinde alaycı bir can sıkıntısı belirmişti.

“O zaman nerede?” diye sordu Tensen.

Kestrel, İmparator’un, kendisi de alacalı bir güveymiş gibi arka planda kaybolan bir hizmetçiden bir kadeh şarap alışını izledi. *Kimse bir köleye bakmaz*, demişti Arin. Bu, Kestrel’e bir fikir verdi. “Taze yiyecekler saraya nasıl sokuluyor?”

“Mutfak personeli onları şehir pazarından, bakkal tezgâhlarından ve Kasaplar Çarşısı’ndan alıyor.”

“Evet. Orada. Çarşı’da buluşacağız. Bir hizmetçi gibi giyinirseniz kimse gözünü dikip size bakmaz.”

“Prens’in müstakbel eşinin bakışları üzerine çekeceği kesin.”

“Bırakın bunu da ben kendimi düşüneyim.” Kestrel buluşmanın daha zor ayrıntısını halletmeye can atıyordu; *ne zaman* olacağına. “Bakın.” Tablonun çerçevesinin alt köşesini işaret etti ve Tensen’in çizgiyi nasıl bir saatin yüzünün düzleştirilmiş kenarı olduğunu ve zamanının çerçeve boyunca şafaktan günbatımına hareket ettiğini hayal edeceğini açıkladı. Güvenin durduğu yer, ertesi günkü buluşma saatlerini belirtecekti.

“Ya başka biri güveyi fark ederse?” diye sordu Tensen.

“Bu sadece bir güve. Sıradan bir haşere. Hiçbir anlamı yok.”

“Bir hizmetçi onu benden önce bulup süpürebilir.”

“O zaman kararlaştırılan saatte sizi Çarşı’da görmezsem böyle olduğunu varsayacağım. Gerçekten, Tensen. Yardımımı istiyor musunuz istemiyor musunuz?” Kestrel onun tereddütünü ama bu, içine daha da çok dert oluyor ve canını sıkıyordu çünkü içinde talihsiz bir oyun oynadığına dair huzursuz bir his vardı. Kazanan, tüm oyun taktiğini bilirdi. Ancak Kestrel sadece sıradaki hamleyi ondan sonrakini görüyordu.

Verex’in sesi gittikçe yükseliyordu. Kestrel İmparator’a ne söylediğini duyamıyordu fakat Verex daha galeriden hızla çıkıp gitmeden önce bile başlar onlara dönmeye başlamıştı.

“Duyduğuma göre Prens doğuda olanları onaylamıyormuş,” diye fısıldadı Tensen.

Kestrel doğuyu düşünmek istemiyordu.

“Köleler, Verex’in Doğu Prensesi’ni kardeşi gibi gördüğünü söylüyor,” diye ekledi Tensen. “Prenses kaçırıldıktan sonra –başlangıçta– birlikte büyümüşler.”

Kestrel’in gözleri istemsizce Risha’yı aradı ve onu uzun koridorun sonunda dururken gördüğünde, adeta kanı dondu. Kalp atışlarının yavaşladığını hissetti. Kestrel nabzının vücuduna pompaladığı kanın pembeleştiğini, sonra berraklaştığını hayal etti. İnce, damlayan bir su misali...

Kestrel’e buz kestiren Risha ya da Prenses’in aya asılıymış gibi baktığı doğu tablosu değildi. Kestrel kendi kendine bunun, Risha’nın yüzündeki apaçık şaşkınlıktan kaynaklandığını söyledi.

Ancak bu galeride Kestrel’i böylesine bir suçluluk duygusuyla vuracak başka hiçbir şey yoktu.

“Valorya Doğu düzlüklerinde, zafer kazandı,” dedi Tensen. “Duydunuz mu? Hayır mı? Eh, hastaydınız. Babanız kavmin atlarını zehirledi ve düzlükleri ele geçirdi. Hızlı oldu.”

Kestrel onu duymamaya çalıştı. Yalnız başına duran Prenses’e baktı.

Kestrel onun yanına gidecekti. Tensen'i ve çivit güveyi bırakacak ve saray halkının arasından yol açıp Kuzey Tundrası'nda yağmalanmış sabuntaşı heykellerin arasından geçecekti çünkü yanma gitmezse Risha'nın heykele dönüşeceğinden emindi: pürüzsüz, soğuk ve sert.

Kestrel harekete geçmeden, Prenses'in yanında başka biri belirdi.

Arin. Risha'yla nazıkçe konuşuyordu. Kestrel'in bu kadar uzaktan, saray halkının konuşmasının yankısından Arin'in sesinin nazik olup olmadığını anlaması mümkün değildi. Ama Kestrel biliyordu. *Biliyordu*, Arin'in gözlerindeki, dudaklarının ince kıvrımındaki şefkati görebiliyordu. Arin bu genç kadına nazik sözlerden başka hiçbir şey söylemezdi. Ona doğru eğildi. Risha ona cevap verdi ve Arin üç parmağıyla kızın elinin okşadı.

Arin niye Risha'yla yas tutmasını ki? Kendi ailesini kaybetmişti. Her şeyini Valoryalıları kaybetmişti. Tabii bu da Risha'nın kaybını anlamasını sağlıyordu. Acıların ortak olması, etraflarında Kestrel'in asla giremeyeceği bir sığınak yaratıyordu.

Zaten Kestrel, Risha'ya ne söyleyecekti ki?

Benim hatamdı.

Ya da: *Daha beteri de olabilirdi.*

Bu da Arin'e gerçekleri söylemek kadar aptalcaydı. Kestrel'in sözlerini yutup ta ki karnı söylemediği her şeyle şişene kadar sessiz olması gerekecekti.

Arin'in başını kaldırıp onlara bakan Kestrel'i görüp görme-yeceğini merak etti. Fakat Arin gözlerini Risha'dan ayırmadı.

Kestrel'e hayatı, katlanan bir bıçağın biçimini almış, kalbi ise ahşap bir gövdenin içindeki bıçakmış gibi geliyordu.

"Gitseniz iyi olur," dedi Tensen birden. Kestrel, Tensen'in yanında durduğunu, etraflarının saray mensuplarıyla çevrili

olduğunu ve Tensen’le sohbetinin olabildiğince kısa olmasını amaçladığını unutmuştu. İmparator’un durumun farkına varmasından kaçınmayı amaçladığını unutmuştu.

O da galerinin diğer ucundan onlara bakıyordu.

İmparator hiddetten köpürüyordu. En yakınındaki saray mensupları bunu sezmişti. Yavaş yavaş uzaklaşıyorlardı.

“Bekleyin,” dedi Kestrel, Tensen’e, İmparator kalabalığın içinden onlara doğru gelirken.

“Sanmıyorum.”

“*Bekleyin.* Babam niye doğunun atlarını zehirlemiş?”

“Siz Valoryalıları için her şey mubah değil midir? Onları zafer kazanmak için zehirlemiş. Şimdi izin vererseniz...”

“Bu onun fikri miymiş? İmparator’un mu? Yoksa... insanlar ne diyor?” Kestrel’in düzlükleri ele geçirmedeki rolü ne kadar biliniyordu?

“Saray halkı, General Trajan’ın bunu nasıl veya neden yaptığını umursamıyor. Sonuca seviniyorlar.”

“Teşekkür ederim,” dedi Kestrel ancak Tensen çabucak uzaklaştı.

İmparator ona yaklaşıyordu. Kestrel yeni elmas hançerine uzanmamaya veya babasının verdiği ve İmparator’un aldığı hançerin elinde olmasını dilememeye çalıştı. Kalabalık onlardan uzak durmaya uğraşıyordu.

“Herranilerden uzak durmanı söylemiştim,” diye sinirle fısıldadı İmparator.

“Hayır, söylemediniz.” Kestrel’in sesi bir mucize gibiydi. Sakin. Dengeli. Ona ait olması mümkün değildi. “Tam olarak bu sözleri söylediğinizi hatırlamıyorum.”

“Gayet açık konuştum.” İmparator’un eli Kestrel’in koluna indi. Sarayın geri kalanına bu hareket sevecen görünmüş

olabilirdi. İmparator'un başparmağını Kestrel'in dirseğinin iç kısmına nasıl batırdığını görmediler.

Başta acı küçüktü. Kötü niyetli ve neredeyse çocuksu bir histi. Ciddi görünmüyordu, bu da Kestrel'e yalan söyleme cesareti verdi. "Bakan Tensen'e de bunu söylüyordum. Artık Herran'ın imparatorluk elçisi olmadığını. İstedığınız şey bu değil miydi? Bakana bizzat söylemenin kibarlık olacağını düşündüm."

"Vali'ye söylememiş olmana şaşırdım."

"Vali'yle konuşmak istemiyorum."

"Öyle mi? Arin'le konuşmadın mı?" İmparator'un tırnakları keskindi.

Kestrel hatasını neredeyse görüyordu ancak diğer bir yanı hata olamayacağı, İmparator'a karşı olamayacağı konusunda diretiyordu. Aklı köreldi. *İnkâr et* diyordu. Ve yaptığı yanlış hızla idrak etse de korkusu düşüncelerine baskın çıkarak ona yalan söyledi ve yalanı doğru kılacak kadar şiddetle yalan söylemesini tembihledi. "Hayır," dedi İmparator'a. "Tabii ki konuşmadım."

"Kütüphanecilerim," diye fısıldadı İmparator, "öyle demiyor."

Tırnağını daha da batırdı. Acı arttı. Kestrel'in korkusuna saplandı. Ayaklarını yerde çakılı bıraktı.

"Bana itaatsizlik ettin, Kestrel. Bana iki defa itaatsizlik ettin."

"Üzgünüm," dedi Kestrel. "Üzgünüm."

İmparator onu bıraktı, tırnağı kanlıydı. "Hayır, değilsin," dedi. "Ama üzüleceksin."

Fakat İmparator hiçbir şey yapmadı.

Kestrel'in korkusu büyüyordu. Dirseğinin iç tarafında yarım ay şeklinde bir yara kabuğu ve şiddetli bir çürük vardı. Aldığı tek ceza bu olmayacaktı.

Kestrel'in Jess'e yazdığı, yapmacık bir neşeyle dolu mektuplar cevapsız kalıyordu. Kestrel'in aklına, İmparator'un mektupları engellediği geldi. Fakat bu can yaksa da İmparator'un intikamı için yeterli olmazdı. Muhtemelen daha beteri yoldaydı.

İmparator'un başkalarına nasıl davrandığını görmüştü. Yakın zamanda bir asker, firardan suçlu bulunmuştu ve askerin yüksek sosyeteye mensup ailesi hoşgörü gösterilmesi için yalvarmıştı. Firar, vatana ihanetti. Vatana ihanetin cezası ölümdü. Saray halkı sadece bu seferliğine askerin "kuzeye gönderebileceği" –tundranın çalışma kampına– hakkında dedikodu yaymışlardı. Ama ailenin bundan da iyi bir çözüm beklediği açıktı. Altınları ulaşması gereken ceplere girmişti. Mütemadiyen oğullarını serbest bırakması için İmparator'a ricada bulunuyorlardı.

İmparator gülümsüyor ve düşüneceğini söylüyordu. İnsanların bu bıçak sırtı bekleyişle kıvranmalarını görmek İmparator'u eğlendiriyordu.

Kestrel hatasının sebep olduğu utancı hissediyordu. Yakalanmış olmanın verdiği içgüdüsel suçluluk hissi. Ve daha da beteri vardı: kendinden bir yılanbalığı kadar kaypak bir kuşku duyması. Güveleri ve Tensen'e haince vaatleriyle ne yaptığını sanıyordu ki?

Babası bilseydi ne diyeceğini düşündü.

Hapishaneyi ve Thrynne'in derisi soyulmuş parmaklarını düşündü.

Belki de İmparator, Kestrel'in piyanoya erişimini engellemek gibi çocukça bir ceza planlıyordu.

Belki Kestrel'i sarayda küçük düşürürdü.

Belki de çalınan mektuplar gerçekten yeterliydi.

Yarasının kızarıklağı geçti. Kabuğu pul pul döküldü.

Kestrel huzursuzca, İmparator'un General Trajan'ın kızına çok büyük bir ceza verme riskine girmeyeceğine karar verdi.

Her gün İmparator'la akşam yemeği yedi. İmparator kurnaz bir şekilde kibar, hatta meraklı görünüyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Kestrel gelip gelmeyeceği belli olmayan bir darbe yüzünden kendini sıkılmaktan vazgeçti.

Belki de o darbe hiç gelmeyecekti.

Arin için imparatorluk sarayı, mimari hilelerden oluşan büyük bir kutuydu. Ancak kaç tane çıkmaz koridor olduğunun bir önemi yoktu. Baş döndürücü, sıra sıra dinlenme odaları umurunda değildi. O dar, döner merdivenlerin birkaç yöne birden ayrılmasına aldırış etmiyordu.

Sonuç olarak saray sadece bir binaydı ve her binada hizmetçiler aynı yere yerleştirilirdi: en kötü bölüme.

Dolayısıyla Arin, Kestrel'in terzisini aramaya gittiğinde, onu bulması zor olmadı. Merdivenlerden indi. Karanlığa girdi. Rutubetli havayı takip etti. Katlanılmaz sıcaklığı. Mutfağın ateşini. Ter ve kızartılmış soğan kokularını.

Herrani hizmetçiler yardımcı oldu. Fazlasıyla. Gözleri parlıyordu. Arin'le her şeyi paylaşırlardı. Ancak hizmetkârların yüzleri, bir terzinin nerede olduğu gibi basit bir soru karşısında hemen asılıverdi. Arin'in dillerini bilmediği, fethedilmiş farklı diyarlardan gelen ve gergin şartlar altında çalışıp, hürriyetlerine yeni kavuşan Herraniler'le beraber kadim bir hiyerarşiye tabi tutulan köleler bile, Arin'e korku ve merakla karışık bir saygıyla bakıyorlardı.

Arin'in başarısızlığının verdiği his içini alev alev yakıyordu. Bu bir çeşit zehirdi, durmaksızın demleniyordu. Herrani hizmetçiler, Arin'in bir dağı nasıl Valoryalı birliklerin üstüne yıktığıyla ilgili hikâyeyi dinlemek istiyorlardı. Bir yurtluktaki o taarruz sırasında Bakan Tensen'i nasıl kurtarmıştı? Bir arbalet dalaşması mı yoksa fırlatılmış bir hançerle mi olmuştu?

Hikâyeler değersizdi. İlkış İsyanı'ndan Valoryalı generale karşı son savunmasına kadar Arin'in yaptıkları hiçbir şeyi değıştirmemişti. Halkı hâlâ imparatorluğa aitti.

"Deliah," diye hatırlattı Arin en büyük mutfakta toplanmış Herranilere. "O nerede?"

Terzinin atölyesi, sarayın daha güzel bir bölümünde, zemin katta, kumaş rulolarının parlamasına yetecek kadar aydınlık bir odadaydı. Arin içeri girdiğinde Deliah dikiş dikiyordu, kucağında pahalı, şarap koyuluğunda kumaşlar vardı. Ağzı

iğnelerle doluydu. Arin sorusunu sorunca Deliah onları yavaşça ve birer birer çıkardı ağzından.

“Sana kimin rüşvet verdiğini öğrenmek istiyorum,” dedi Arin.

“Bunu soracağınızı sanmıyordum.”

“Şehre gittim.” Arin sarayda olmaktan nefret ediyordu. Şehirde kendini daha iyi hissediyordu Bundan hoşlanmıyor ve düşman topraklarda olduğu hissini bir türlü üzerinden atmıyordu. Genç adam etrafını kolaçan ederek dolaşüyor ve ara sokaklardan ayrılıyordu. “Bir taverna var..”

“Kastettiğiniz tavernayı biliyorum. Herranilere hizmet veren tek yer orası.”

“Herkes hizmet veriyorlar; özellikle de bahisçilere ve saymanlara. *Ben* bir bahse girecek olsam bu, saraydaki herkesin leydinin düğününe ne giyeceğiyle ilgili bir tüyo almak için seni kovaladığı üzerine olurdu. Getirisi büyük olurdu.”

Deliah bu arada iğneleri bileğine bağlı küçük yastığa batırıyordu. Sonra durdu ve bir parmağını kümelenmiş iğnelerden oluşan katı, gümüş çimlerin üstünde gezdirdi. “Gelinlikle ilgili kimseye bir şey söylemiyorum. Rüşvet almıyorum. Sizden bile.”

“Aldığını söylemiyorum. İstedğim şey bu değil. Bana sadece kimin böyle bir istekte bulunduğunu söyle yeter.”

“Bir liste istiyorsanız bu uzun olacak.”

“Öyleyse kimin soru *istemediğini* söyle.”

Terzi hâlâ temkinliydi. “Niye soruyorsunuz?”

“Çünkü o kişi bunu zaten biliyor.”

Deliah tekrar iğnelere dokundu. “Senato Lideri,” dedi. “Saray mensuplarının çoğu bizzat soruyor, hatta önemli olanları bile. Söyleyeceğimi düşündükleri şeyi bir başkasının öğrenmesi riskine girmek istemiyorlar. Ama Senato Lideri’ni hiç görmedim.

Kızı Maris bile öğrenmek istiyor. Onun rüşveti de kendisine çalışabileceğim vaadiydi.” Deliah hafifçe güldü. “İmparatorluk ailesini giydiriyorum. İmparator asla gitmeme izin vermezdi.” Gözleri Arin’e meydan okuyordu, bir şeyin değişeceğine, onun için değiştirebileceğine söz vermesi için kafa tuttu.

Arin’in o sıcak utanç duygusu soğuyarak kara bir yumruya dönüştü: sert, yanık bir şeye.

Arin gitmek üzere harekete geçti.

“Ona bir şey olmuş,” dedi Deliah aniden.

Arin durdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Siz gelmeden önce –gelmenizden haftalar önce– Leydi Kestrel’in nedimleri bana bir elbise getirdi. Beyaz ve altın renkteydi. Ancak kirliydi. Etekleri bir şeylere sürtünmüştü, ne olduğundan emin değilim. Elbisenin başka yerlerinde de aynı şey vardı. Dizlerinde. Bir kolda kusmuk vardı mesela. Bazı dikişlerse sökülmüştü.”

Arin’in ağzı kurudu.

“Nedimler elbiseyi kurtarıp kurtaramayacağımı bilmek istiyordu,” dedi Deliah. “İmkânsızdı. Mahvolmuştu. O elbiseyi parçalara ayırıp toz bezi yaptım.”

Arin kendini konuşmaya zorladı. “Ne zaman?”

“Size ne zaman olduğunu söyledim.”

“Kestrel o elbiseyi giydiği gün biriyle birlikte miydi?”

Deliah çaresizce ellerini açtı. “*Tam olarak* ne zaman giydiği ya da yanındaki kişiler konusunda hiçbir fikrim yok. Onu nedimelerine sormanız lazım ancak bunu tavsiye etmem. Onlardan en azından bir tanesi Prens’in hizmetinde ve İmparator’a çalışanların sayısınıysa sadece tanrılar bilir.”

“Daha fazlasını biliyor olmalısın.”

“Size her şeyi anlattım.”

“Onu görüyorsun. Elbise provası yaparken... tenini görüyorsun. Hiç... yara var mıydı?” Arin’in kafasında, Düzenbaz ona saldırdıktan sonra Kestrel’in yüzünün yürek burkan anısı vardı. “Çürükler. Yara izleri. Ne olursa. O sıralarda olan herhangi bir şey. O zamandan beri olan.”

“Hayır,” dedi Deliah ki bu da Arin için büyük bir teselliydi, ta ki Deliah, “görebildiğim kadarıyla. Gerçi geçen hafta elbise provası yapmadık,” diye ekleyinceye kadar.

“Ona göz kulak ol.”

“Bunu yapamam. Size rapor vermeye devam edemem. İmparator...”

“*Ben de Herran valisiyim.*”

Deliah ona acıyarak baktı. “İkimiz de bunun ne kadar kıymetsiz olduğunu biliyoruz.”

Arin eliyle gözlerini kapadı. Başını iki yana salladı. “En azından bana... garip başka bir şey olup olmadığı konusunda bilgi ver.”

Deliah omuzlarını silkti. “Her zamanki şeyler. Yeni bir günlük elbise için siparişler. Önemsiz tamirler. Haşerelerin gardıropların içindeki kumaşları yemesiyle ilgili şikâyetler. Bu tür şeyler...” Deliah’ın yüzünde hâlâ o ifade vardı ve Arin kendini savunmak, sadece General’in kızı açık bir şekilde bir iş çevirdiği, mahvolan elbisenin Arin’in göremediği ama görmesi *gereken* bir şeyin ispatı olduğu çünkü Kestrel’in burnunu entrikalara sokma becerisi olduğu için Deliah’ın Kestrel’in yaptıklarını rapor etmesi gerektiğini söylemek istiyordu. Çünkü bazen ipler Kestrel’in elinde oluyor bazense ortaya çıkarmaması gereken bir şeyi çıkarıncaya kadar kenarlardan çekiyordu.

Arin, bir sır Kestrel’i ilgilendiriyorsa, İmparator’u da ilgilendirdiği ve bunun da Herran’ı ilgilendirdiği konusunda ısrar

ediyordu. Bu yüzden Deliah'nın yardımını istemişti. Ülkesi için. Yalnızca bunun için.

Kestrel için endişelendiğinden değil.

Aşktan değil.

Bunun sebebi elbisenin tarifinin, Kestrel'in o elbiseyi giyerken yaptığı veya yapabileceği muhtemel herhangi bir şeyi Arin'in hayal etmesine yol açması da değildi.

Sonuç olarak bunların hiçbirini söylemek onun için kolay değildi. Deliah'nın atölyesinden ayrılmak için yola koyulurken sessizdi.

"Sizi önemsiyor," dedi birden Deliah. "Önemsediğini biliyorum."

Bu o kadar asılsızdı ki zalim bir şakaya benziyordu.

Arin güldü.

Arin'in aklı kararmıştı, bu da muhtemelen koridorun da karanlığa gömüldüğünü fark etmemesinin nedenlerinden biriydi. Bir tanesi dışında bütün lambalar sönmüştü. Sonuncusu da yağının içinde cazırdıyordu.

Gittiği yere dikkat etmiyordu. Kendi odasına dönme niyetindeydi fakat bu koridor, o kanadın hiç de yakınlarında değildi. Genç adam kendini sarayın kullanılmayan bir kısmında buldu, karanlıkta seçebildiği kadarıyla; üzerlerinde yüzyıl önceki Valorya fetihlerine ait şaşaalı betimlemelerin işlendiği solmuş duvar kilimleri etrafa asılmıştı. O dönemde Herran altın çağını yaşıyordu ve Valorya'ysa içinde kan görmeye son derece meraklı olan ve bu uğurda kendi etlerini bile kesmekten geri kalmayan pislik içindeki savaşçıların yaşadığı, haritada nokta büyüklüğünde yer kaplayan bir ülkeydi.

Duvar kilimleri basitti. Arin eğlenecek durumda olsaydı Valoryalıların güzellik konusunda bu kadar kötü olmaları onu eğlendirebilirdi. Valoryalılar güzelliği çalışıyorlardı. Zorluyorlardı. Hiçbir zaman hayata güzellik katmayı başaramamışlardı.

Ancak bu ona piyano tuşlarından hızla çekilen ve yeniden inen, çılginca hareket eden Kestrel'in ellerini hatırlattı, bu ona mahvolan elbiseyi hatırlattı ve kendi düşüncelerinden kaçabilirmiş gibi gölgeli koridorun daha da içlerine doğru uzun adımlarla yürümesine neden oldu ve böylece boş bir duvara tosladı.

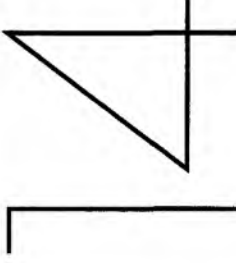
Arin küfretti. Başını kaldırıp tavanın kıvrık ahşaplarına baktı ve kayıpların tanrısına hakaret etmemeye çalıştı. Bunun yerine kendi bulunduğu taraftaki çıkmazın ahşap oymalarına dikkatini verdi ve sarmal deseni bölen tuhaf, sabit bir çizgiyi fark etti. Sönmeye yüz tutan lambanın ışığında gözlerini kısarak, tavanda bir pırıltı yakaladı. Metal. Tavandan boylu boyunca geçen yatay, metal bir şerit vardı; hayır, tam olarak *tavandan* geçmiyordu. Tavanın *içine* yerleştirilmişti.

Arin'in dikkati, bu şeyin ne olduğunu merak etmekten o kadar dağılmıştı ki bir gölgenin kendisine doğru usulca geldiğini, ardından da arkasına geçtiğini görmedi.

Metalik bir levye sesi işitti. O çizgi, tam anlamıyla vücut buldu; tavandaki aralığından yere doğru hızla düşen, demir bir kapıydı bu.

Kapı, taş zemine çarptı. Arin'i çıkmaz yolda kapana kısırdı. Ve adrenalin damarlarını yumruklar, beyinde yüksek sesle uğuldarken şimdiden dönüyor olsa da arkasındaki gölgenin bir adama dönüştüğünü tam olarak göremedi. Bir yüz göremedi.

Havada hızlı bir akım oldu. Arin demir parmaklıklara doğru itildi ve sonra herşey karardı.

Arin taşın üzerinde yatıyordu. Boynu son derece sert, soğuk ve can acıtan bir şeyin üzerinde kalmıştı. *Kapı* ve ardından *pusu* diye düşünmeden önce birkaç bulanık saniye geçti.

Kıpırdamadı. Gözlerini açmadı. Uzun süredir baygın olamazdı çünkü eller, silah bulmak için üzerini yokluyordu. Arin kalçasında hançer taşımıyordu. Bu daha çok Valoryalılara özgü bir şeydi. Ancak bıçağı bir çizmesinden çekilip alındı. Saldırgan üzerine gelip dizlerini göğsüne koydu. Ağırdı. Arin'in soluğu kesildi.

Arin'in başı zonkluyordu. Bütün gayretiyle kusmamaya çalıştı.

Göğsündeki ağırlık yer değiştirdi. "Seni bir güzelleştirelim bakalım," dedi adam ve bıçağın ucunu Arin'in dudaklarına dayadı.

Arin'in yumruğu kalkıp kemiğe vurdu. Adamı üzerinden itti. Şimdi uyanıktı, ayaktaydı. Tekrar yıkılamazdı.

Saldırgan, Arin'in darbesinin verdiği sersemliği üzerinden attı, saçlarına ışık vurdu. Adam sarışındı. Valoryalı'ydı. Askeri siyahlara bürünmüştü.

Ve iyi silahlanmıştı. Her iki elinde birer hançer ve belinde de kısa bir kılıç vardı. O bıçaklardan biri Arin'indi.

Onu geri alması gerekecekti.

Arin hâlâ adamların arasında kapana kısılmış durumdaydı. Kötü bir konumdaydı. Adam, Arin'in bıçağını tutan elini savurunca Arin kaçtı. Bıçak, arkasındaki kapıyı sıyrırken kıvılcımlar çıkardı. Et yerine metale vurmak, Arin'in rakibinin dengesini bozmuş gibi görünüyordu ve Arin, adamın bıçağını geniş açılı ve yanlı bir biçimde savurmasından yararlanarak hamle yaptı. Arin bir dizini kaldırdı, adamın karnına indirdi, bir bileğini yakaladı ve güreşerek hançeri geri aldı.

Ancak ondan önce adam hançeriyle havayı yarmıştı bile.

O hançer çok güzeldi. Arin parlayışını gördü. Nedense Arin'in dikkatini çekmiş, hiç sırası değilken onu düşünmeye başlamıştı. Arin yeterince hızlı bir biçimde geriye kaçamadı. Bıçak yüzüne saplandı.

Alnından yanağına kadar bir acı içini yaktı. Arin'in sol gözüne kırmızı bir sel akın etti. Gözlerini kırptırıyordu, yarı kör olmuştu, çaresizlik içinde, gözü oyulan birinin hâlâ göz kırpıp kırpamayacağını bilmek istiyordu. Kan ağlıyordu. Yüzü yarılmıştı. Yarılan etlerin arasındaki havayı hissedebiliyordu ve eli içgüdüsel olarak oraya gitti.

Bu onu kurtardı. Arin bilmeden onu kolunun altından yakalayan ikinci bir darbeyi engellemişti. Yan düştü ve Arin yaşadığı şokla bu ivmeye karşı koyamayınca koridorun duvarına çarptı.

Bıçağını düşürmüştü. Ancak beyni ona aptal olmamasını, orada bir silah olmadığını haykırmasına rağmen eli duvarı eşeliyordu.

Arin'in eli, duvarın içine yerleştirilen sönmüş bir lambayı kavradı ve onu oradan söktü. Lambayı adamın kafasına vurdu. Bir çılgılık duydu. Kırık parçaları içeri bastırdı.

Ve şimdi üstünlük ondaydı. Arin şimdi yumrukları, dirsekleri ve ayaklarıyla, öğrendiği bütün çirkin hileleri hatırlıyor ve çocukluğunun dışında, hiç silahı tutma eğitimi almadığını ve o çocuğun kolunun da çocuk boyundaki kılıcın ağırlığının altında titrediğini, küçük Arin'in bunu yapmaya mecbur bırakılmamak için yalvardığını, yani yetişkin halinin, saldırganın kınından çektiği kılıç konusunda gerçekten hiçbir şey bilmediğini unutuyordu. Arin, sanki onu oraya Tanrı koymuş gibi elinde beliren Valorya hançeriyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Genç adam, elindeki iki bıçağı da karanlıkta hızla öne savururken ve Valoryalı, "Lütfen," diye yakarıırken Arin, sanki bu bir tür sanatmış, *onun* sanatıymış gibi, bıçaklarıyla adamı deşip geçerken ne yapabilirdi ki?

Adamın ruhunu bedeninden ayırırken vücudu tüm zara-fetiyle *benim* diyordu.

Arin'in soluğu nereye gitmişti?

Güçlkle nefes aldı. Arin sağlam olan tek gözüyle, ayağının dibinde kana bulanmış Valoryalıya baktı. Kılıcı bıraktı. Kırmızı-siyah körlüğü, yüzünün sol tarafından silmeye çalıştı. Kan oluk oluk aktı. Arin akan ıslak perdeyi ne kadar elleyip dursa da arasından bir şey göremiyordu.

Vazgeçti.

Hâlâ Valorya hançerini tutuyordu. Sanki kendisine aitmiş gibi, bu imkânsızdı, garip bir şekilde tutuyordu. Ancak parmakları ona yapışmıştı ve bırakmayı reddediyordu.

Soluğu hâlâ içinde titrerken, acısı hâlâ sıcakken hançeri zayıf ışığa doğru kaldırdı.

Bu bıçağı tanıyordu.

Ama neden?

Hançer hafifti, dengeliydi. Kuvvetli bir el için yapılmamıştı. Arin eskiden demirciydi; demirin kalitesinden anlardı. Pıravazana basit ama güçlüydü. Kabza altınla yivlenmişti ama aşırı derecede değil; hançere fazla ağırlık veren veya kusursuz işlevlerini engelleyen hiçbir şey yoktu.

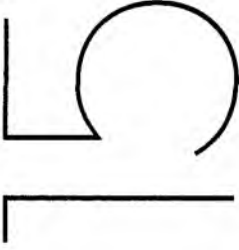
Ve bu hançere sevgi gösterilmişti. Arin'in yüzünü yaran bu bıçağa, biri çok iyi bakmıştı.

Bunların hiçbirisi Arin'in elinin silahı niye bu kadar sıkı tuttuğunu açıklamıyordu. Arin kaşlarını çattı, sonra kabzadaki kanı sildi. Kırmızının altında kırmızı bir şey vardı. Bir yakut.

Bu bir mühüdü.

Hançerin mührü, bir kerkenezin³ kanca şeklindeki pençelerini gösteriyordu.

3 (İng.) Kestrel. Kartalgillerden kızıl tüylü bir kuş. (ç.n.)

Tensen, Arin'den sütlerindeki halının üzerine damlayan kanın görüntüsü karşısında kendini toparladıktan sonra, son derece soğukkanlı bir tutum sergilemişti. “Şuna bir bakayım,” dedi ve Arin'i yavaşça götürüp bir sandalyeye oturttu.

Arin sırlıslam olan kumaşı yüzüne tutmaya devam etti. O karanlık koridorda iç gömleğinin kolunu yırtmış ve zonklayan kesiğe bastırmıştı. O zamandan beri de oradan kaldırmamıştı. Altındaki şeyden korkuyordu. Her şey, ne kadar kötü bir biçimde yaralandığını anlayamayacağı kadar acı veriyordu.

“Arin.” Tensen, Arin'in parmaklarını yüzünden çekmeye çalıştı. Arin iç çekip ona izin verdi. Derinlik algısı ve tek gözü varsa nasıl savaşıacağı gibi şeyleri düşündü. Bir canavarın yüzünü düşündü.

Kesikten, oluktan boşalırcasına kan akıyordu. Tensen onu gözden geçirirken kan Arin'in ağzına giriyor, boynuna akıyordu.

“Aç,” dedi Tensen.

Arin'in kirpikleri kandan yapış yapıştı. "Aç," dedi Tensen yeniden ve Arin yine açmayınca Bakan banyodan bir sürahi su aldı ve Arin'in yüzüne döktü.

Arin dişlerinin arasından nefesini içine çekti. Sudan boğulurcasına öksürdü. Tensen'in parmakları Arin'in gözünün kenarına gidip gözkapaklarını zorla ayırırken, Arin ıslak bir hayvan gibi titreyerek sandalyeye yaslandı.

Arin bir anlığına ışığı gördü, ardından yine kan boşaldı.

"Gözünü iskalamış," dedi Tensen. "Alnının ortasından kaşlarına, oradan da yanağına kadar kesilmiş. Gözkapağın çizilmiş ama çok az. En kötü kaşının altındaki kemik darbeyi almış."

Arin'in içi rahatladı.

Tensen temiz bir mendil çıkarıp Arin'in yüzünün sol tarafına hafifçe dokundu. "Dikişe ihtiyacın var. Ve," Arin'in kalçasında kıvrılmış sağ eline dikkatlice baktı, "cımbıza."

Lamba kırıkları. Arin tuzağından kaçmak üzere demir kapıyı kaldırdığında, kırıklar avcuna batmıştı.

Tensen, "Şans tanrısı seni seviyor olmalı," dedi.

"Ne demezsin."

"Tanrılara hakkını ver, Arin yoksa bir sonraki suikast girişiminde sana merhamet göstermezler."

"Beni öldürmek niyetinde olduğundan emin değilim. En azından hemen." *Seni güzelleştirelim bakalım*, demişti adam. Arin'in içinde, birilerinin onun yüzünü, üzerine mesaj karalanan bir kâğıt parçasına çevirmek istedikleri yönünde bir his vardı. Arin, Tensen'e de bunu söyledi, ölen adamın saray muhafızı nişanı taktığını da ilave etti. Ancak Arin hançer ile mührü konusunda hiçbir şey söylemedi. Hançeri çizmesinin içine, kendi bıçağı için olan ve bu hançere uymayan kına sokmuştu. Ayaklarını ne zaman hareket ettirse Valorya bıçağının takır-

dadığını hissediyordu. Hançerin topuzu, Arin'in çizmesinin üstünden çıkıyordu fakat onu saklamak için pantolonunun paçasını indirmişti.

Tensen onunla ilgilenmeye koyuldu. Arin'in ön kolundaki kesiğin ciddi olmayışı, giydiği yün ceketin darbenin ağırlığını hafifletmesi sayesindeydi. Tensen yarayı temizledi, sıkıca sarıp bıraktı. Ardından sabunu ellerinde, baloncukların hafifçe patladığı, titreyen beyaz bir bulut haline gelinceye kadar köpürtmek için ovdu. Bu son derece hoş bir buluttu. Yaz çiçekleri gibi kokuyor; havai bir şiiri andırıyordu. Çok masum görünüyordu. Ama Arin, Tensen'in onunla ne yapmak niyetinde olduğunu biliyordu.

"Bu," dedi Tensen, "çok iyi gelecek." Köpüğü, Arin'in yüzündeki yarığın içine sürdü.

Öldürücüydü. Sabun, yarayı kemiriyordu. Arin'in etine yakıcı bir dil atarak yalıyordu. Arin nefes alamıyordu. Nefes alsa çılgın atardı.

Tensen hepsini duruladı. Sonra daha çok sabun. Daha çok su. İş bittiğinde, Arin sandalyesinde iyice gevşemişti ve Tensen yaraya temiz bir bez bastırdığında buna son derece minnettar oldu. Yüzündeki yangın zonklayarak azaldı. Arin gözlerini kapalı tuttu ve eski, tanıdık, süzülen acıya ılık bir banyoya girer gibi kolayca geri döndü. Şimdi o eski acı ne kadar iyi geliyordu. Ne kadar teselli edici, ne kadar da eski bir dost gibi. Arin neredeyse ona âşıktı.

Fakat Tensen süitin içinde gidip geliyordu ve Arin bunun ardından ne olacağını biliyordu. Sağlam olan gözünü açınca Tensen'in bir iğneyi yağ lambasının alevinde mikroplardan temizlediğini gördü.

"Hayır," dedi Arin sesi çatlayarak. "Deliah'yı getir."

“Sen elbise değilsin.”

“Getir,” dedi Arin, Tensen’in savaş alanında yaraları tedavi ettiğini gördüğü halde. Bu yüzden yaşlı bir adamı Herran’daki bütün askeri görevlere götürmeyi kabul etmişti; hem bu yüzden hem de ülkesi için her şeyi yapmaya ant içtiğinde Tensen’in yeşil gözlerindeki ateş, sesindeki hakikat yüzünden. Tensen’in, istediği şey olabilme konusunda aktörlere özgü bir becerisi vardı. Bu bir hekimse o zaman hekim olurdu. Bir zamanlar bir tiyatro oyununda hekim rolünde oynamasının bunda etkin olduğuyla ilgili şakalara alıştı. Arin, Tensen’in kabiliyetlerinin nereden geldiğini pek umursamıyordu. Onları takdir ediyordu. Ancak Tensen’in yüzünü dikmesine izin vermezdi.

“Deliah’nın öğrenmesinin akıllıca olacağını sanmıyorum,” dedi Tensen.

“*Bunun* sır olarak saklanabileceğini mi düşünüyorsun?”

Tensen cevabını almış gibi hafifçe gülümsedi. Arin bir daha asla aynı görünmeyecekti.

Bakan oradan ayrıldı.

Deliah’yla döndüğünde, Arin’in yüzündeki bezden kan sızıyordu ve neredeyse uykusu gelmişti. Arin tam da ona yapmamasını söylediği bir şeyi yaparken yaralanmış bir çocuk gibi, Deliah ona bıkkınlıkla karışık bir ciddiyetle baktı. Böyle yapınca Arin annesini hayal etmişti. Deliah iğneye iplik geçirip serin ellerini onun sıcak yüzüne koyarken, Arin’in hayal ettiği şey buydu. Sulanan tek gözünü kısarak baktığında, annesini görmesi zor değildi. İğne girdi. Sızıyla çıktı. İplik, derisini nahoş bir şekilde çekiyordu. Geren bir acı. Tensen, Deliah’nın daha iyi görebilmesi için kanı kuruladı ve işlem yeniden başladı. Arin’in yanağına yıldırım düşmüştü.

Belki bunun nedeni, yüzünün yarısının artık kendi yüzüymüş gibi gelmemesiydi. Belki Arin'in, Deliah'nın yaptığı şeyi unutmak istemesi ya da durumun daha kötü olabileceğine inanmaya ihtiyaç duymasıydı. Arin, Kestrel onu satın almadan bir gün önce yediği dayağı düşündü. Valorya için yeni bir yol döşemeye koşulan diğer kölelerle birlikte çakıltaşı kürüyordu. Başını bile kaldırmıyordu. Uslu duruyordu... ta ki bir boğuşma sesi gelinceye kadar.

Arin başını kaldırdı. İki Valoryalı, doğulu bir köleyi diğerlerine doğru sürüklüyordu. Yolda çalışan Herranilerin arasında bir mırıltı oluştu. Arin'in duyduğuna göre, doğulu köle birkaç gün önce kaçmayı başarmış ve daha yeni yakalanmıştı.

Kaçak köleler için Valorya kanunu netti.

Arin öne atılmıştı. Valoryalılara bağırıyordu. Onları lanetlemişti.

O günkü sahipleri Arin'in dilini çok iyi anlamıyordu yoksa cezası daha beter olurdu. Gözetmen, Arin'in yüzüne yumruk atmıştı. Valoryalılar, Herranilere Arin'i tutmalarını emretmişti. Onlar da bunu yapmıştı. Arin'i çakıltaşlarının içine itmişlerdi. Gözetmen yeniden vurmuş ve Arin yattığı yerden bile diğer sahiplerin doğulu kaçağı hazırladıklarını görebilmişti. Saçından tutup kölenin kafasını geriye çekmişlerdi.

Bir Valoryalı hançerini çekerken doğulu, Arin'le göz göze gelmişti. Köle, Dakra'nın doğu lisanından çok farklı olmayan Herrani dilinde, "Merak etme," diye seslenmişti Arin'e. "İmparator hak ettiğini bulacak."

Ardından Valoryalılar adamın kulaklarını ve burnunu kesmişlerdi.

"Tamam," dedi Deliah ipliği kopararak. "On üç dikiş, iki ayrı dikiş yeri: Alın ve yanak. Göze dokunmadan."

Kan artık hafifçe sızıyordu. Arin acıyan sol gözünü açtı. Her iki gözü de açık ve temizken, Deliah hiç de ölen annesine benzemiyordu. Deliah kırmızı ellerini bir tasın içinde yıkadı.

“İyi iş çıkarmışsın,” dedi Tensen.

“Bir daha benden böyle bir şey yapmamı istemeyin,” dedi Deliah ve gitti.

Tensen, Arin’in yanına bir sandalye çekip oturdu ve sağ elindeki camları arayıp çıkarmaya başladı. Tüm olup bitenlerden sonra bunun verdiği his garip bir şekilde tatmin ediciydi.

“Bugün Deliah çok ilginç şeyler anlattı,” dedi Arin. Tensen’in cımbızı büyük bir parçayı yakalayıp dışarı çekti.

“Öyle mi?” Tensen camı yakındaki bir sehpanın üstüne bıraktı.

Arin, Deliah’nın söylediklerini anlattı. Yaşlı adam dinledi. Kan lekeli cam kırıkları çoğalarak küçük bir yığına dönüştü.

“Araştırmaya değer,” dedi Arin.

“Leydi Kestrel’in elbise seçiminin Herran’ın en büyük önceliği olduğunu sanmıyorum.”

Arin ellerini sıktı ama cam kırıkları daha derine batınca yüzünü ekşitti. Cımbızı havada tutan Tensen, Arin’e hak ettiğini bulduğunu söyleyen soğuk bir bakış attı. “Yanılıyorsun,” dedi Arin. “Senato Lideri’nin elbiseden haberdar olması gerektiği gerçeği önemli. Doğru bahisten kazanılanlar, Senato Lideri’ne küçük bir ada satın aldırabilir ve bu para da hiçbir kısmı imparatorluk sandıklarından gelmiş olmaz. Thrynne, Senato Lideri ile İmparator’un arasında geçen bir şeye kulak misafiri oldu. Ya İmparator bir iyilik gördüyse ve bunu Senato Lideri’ne mükemmel bir bahisle ilgili ipucu vererek ödediye? Bu iyiliğin ne olduğunu öğrenmeliyiz.”

Tensen ufacak bir kırığı Arin'in avcundan çıkmaya çalıştı. Dikkatle inceledi.

"Ve mahvolan elbise," diye devam etti Arin. "Kestrel'le alakalı tehlikeli bir şeyler dönüyor."

"Bir kolda kusmuk ve dizlerde kir mi? Dramatik olmayalım. Yani Leydi çok fazla şarap içmiş ve Kış Bahçesi'nde çakırkeyif bir halde dolaşırken ayağı takılmış. Bu bizi ilgilendirmez."

"Kestrel bir dolap çeviriyor," diye belirtti Arin. "Bunu hissedebiliyorum."

Tensen cımbızı bıraktı. "Görmek istediğin şeyi görüyorsun."

"Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Başının derde girmesini istemiyorum."

"Belki de *dertli* olmasını istiyorsun. Yeni hayatından mutsuz olmasını. O zaman ne yapardın, Arin? Onu bu hayattan kurtarır mıydın?"

Arin hiçbir şey söylemedi.

"Bana mutlu görünüyor," dedi Tensen.

"Elbisenin dikişleri sökülmüş. Etekleri pismiş. Kış Bahçesi'nde çamur yok. Bahçenin kaldırım taşları var. Lekeler nereden geldi?"

Tensen ona dik dik baktı. "Arin. Düşüncesizlik etmek istemem ama Deliah'nın söylediği şeyin önemli olduğunu hissettiğini biliyorum ama tek duyduğum, Prens'in müstakbel eşine ve ne giydiğine duyulan karşı bir saplantı o kadar."

Arin ağzını kapadı. Titredi, ikna olmamıştı, aniden üşümeye başladı.

"Lütfen," dedi Tensen. "Casusluğu bana bırak."

"Ama hiçbir şey öğrenemedin. Bana Thryrne'den bahsettiğinden beri öğrenmedin."

"Her şeyin zamanı var."

“Bu yeni işe aldığın adam mı? Bir şey mi öğrenmiş?” Arin, Tensen’in ifadesinin hafifçe değiştiğini gördü. “Yoksa *kadın mı?*”

“Daha değil. Ama yakında bir şey duyacağımız konusunda temin edildim.”

“Bu hoşuma gitmiyor. Adını bile bilmediğim birinden gelen bir hiç konusunda bu kadar mutlu görünmen hoşuma gitmiyor.”

“Muhbirime Güve demeyi tercih ediyorum.”

“Bir *isim* istiyorum.”

“Anlıyorum. Bu kişiye güvenip güvenemeyeceğimiz konusunda endişelisin. Endişelenme. Güve, bize ihtiyacımız olanı vermek için fazlasıyla azimli.”

Arin sağlam elini sehpa vurdu. “Seni Herran’a geri göndereceğim. Yemin ederim, bana muhbirinin kim olduğunu söylemezsen oraya giden ilk gemiyle seni postalayacağım. *Şimdi.*”

Tensen dağılan kırıkları tekrar yığının içine süpürdü. Sandalyesinde gevşedi. Küçük, yeşil gözleri parlaktı. “Geçen gece Prenses Risha’yla konuştuğunu fark ettim.”

Sustu ve sessizliği Arin’le konuşmaya başladı.

“Evet,” dedi Arin usulca. “Üzgündü.”

“Elbette. Düzlüklerde olanlar trajikti. Halkı, doğunun başkentinde mülteci. Düzlüklerdeki göç sırasında yüzlercesi öldü.”

“Sen bana?..”

“Bir insanın kendi halkının boğazına tutulmuş bir bıçak olması kolay değil. Risha bu yüzden çocukken kaçırıldı. İmparator, Doğu Kraliçesi’ni bir anda yasa boğmaya karar verebilir. İmparator’un Kraliçe’nin kız kardeşini henüz öldürmemiş olmasına şaşıyorum; gerçi bu, yalnızca bir kere oynayabileceği bir kart. Doğru anı bekliyor olmalı. O beklerken Risha’nın ne düşündüğünü merak ediyorum.”

Arin, Bakan'ının söylediklerini –veya söylediğini *düşündüğü* şeyleri– idrak etmeye çalıştı. İnsanın, hile yoluyla ticaret yapmak için işe alınmış kendi istihbarat şefinden kuşkulanasının akıllıca olacağı aklına geldi. Ayrıca Tensen savaştan önce aktördü. Fakat Arin, Tensen'in, güvesi Risha'ymış gibi davranması için hiçbir sebep göremiyordu. Risha'nın *neden* imparatorluğa karşı çalışacağını ise anlayabiliyordu.

Yaşlı adam ona baktı, yüzünde şefkat vardı. Arin aniden şefkati şiddetle arzuladı. Korkunç, tanıdık bir duygu tarafından ele geçirilmişti. On senedir onun pençesindeydi. Bundan bıkmıştı. Niye bunu bırakamıyordu? Çocuk değildi. Kendini yalnız hissetmeye hakkı yoktu.

Kan kaybı, Arin'in başını döndürdü. Düşünceleri yüzüp sürükleniyor gibiydi.

Tensen ayağa kalktı ve Arin'e bir kâse temiz su getirdi, o da sağ elini içine soktu.

“Risha çok güzel,” diye yorumda bulundu Bakan.

“Evet,” dedi Arin. “Öyle.” Düşünmek zordu. Arin çok yorgundu.

“Eh, ben yatmaya gidiyorum,” dedi Tensen. “Tabii fırtınanın altüst ettiği kış denizinde yolculuk yapmak için eşyalarımı toplamam gerekmiyorsa?”

“Hayır. Uyu.”

Tensen gülümsedi ve gitti.

Arin o sandalyede uzun zaman oturdu. Bildiği şeyleri, bildiğini sandığı şeyleri ve bilmediğini bildiği şeyleri düşündü. Sonra her şeyi yeniden düşündü.

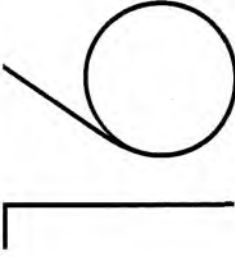
Düşünceleri garip şekiller almaya başladı. Sonra kanat çırparak uçup gittiler. Arin kendini o kanatların üzerinde taşınır ve uykuya akar halde buldu.

Güvelerin yüzünde süründüğü rüyalar gördü. Güvelerin bacakları, siyah dikişlere dönüştü. Genç adamın alnından aşağı inen ve yanağının üzerindeymiş gibi uyuyakaldı.

Rüyasında Kestrel'i gördü. Risha'yı gördü.

Rüyasında Kestrel'in Risha'ya dönüştüğünü, güneşin aya dönüştüğünü ve ışıktan mı yoksa karanlıktan mı kör olduğunu anlayamadığını gördü.

Yara iltihap kaptı. Arin'in ateşi fena halde yükseldi.

Kimse bir köleye bakmaz, demişti Arin. Kestrel kendi kölelerine çok dikkatli bakmaya başlamıştı. Birinde karar kıldı. Bu kadın aslında köle değil, maaşlı bir hizmetçiydi, Kestrel’in İmparatoriçe nedimesi olması için seçilmiş Valoraylılardan biriydi. Kendi halkından biri tarafından hizmet edilmek, yüksek statü belirtisiydi; bunun karşılığında nedimelere iyi ücret verilirdi ve mavi hizmetçi elbiseleri beyazla süslenirdi.

Kestrel kadının adını hatırlayamıyordu. Fakat Kestrel’in boylarında ve ölçülerindeydi. İşe yarardı.

İmparatorluk galerisindeki resepsiyonun üzerinden çok geçmemişken bir sabah Kestrel, hizmetçiyle yalnız kalmanın bir yolunu buldu ve üzerine büyük bir bardak su döktü.

“Çok üzgünüm!” diye bağırdı Kestrel. “Ah, gerçekten de çok sakarım.”

“Sorun değil, hanımefendi,” dedi bocalayan kadın. “Sadece su.”

“Ama su sonuçta çok ıslaktır. Kendini rahatsız hissediyor olmalısın. Al, bunu giy.” Kestrel basit bir kesimi olduğu, süssüz olduğu ama pahalı bir kumaştan yapıldığı için özenle seçtiği elbiselerinden birini verdi.

“Yapamam,” dedi hizmetçi.

“Tabii ki yapabilirsin! Ayrıca sende kalacak. Özleyeceğimi mi sanıyorsun? İşte buna inanyorsan bana hakaret etmiş olursun. Haydi, soyunma odamı kullanabilirsin.”

Hizmetçi isteksizdi ama Kestrel elbiseyi kadının eline sıkıca tutuşturdu. Durumu uzun uzadıya düşünmeye başlayınca kadının yüz ifadesi değişti. Kestrel onun düşüncelerini görüyordu. Hizmetçi bütün bir sefe çalışsa bile böyle bir elbiseye almaya gücü yetmezdi. Bu adeta bir hazineydi. Onu giyebilir ve çok çarpıcı olabilirdi. Belki de satardı. Kumaşı kadifeydi. İyi para ederdi.

Hizmetçi, Kestrel’in elbisesini denemeye gitti.

Kadın oturma odasına geldiğinde Kestrel kendi etrafında dönüp eteklerinin sallamamak için kendini nasıl sıktığını görebiliyordu. “Mükemmel oldu,” dedi kadın. “Bende kalabileceğinden emin misiniz?”

“Tabii ki.” Kestrel kadının katlayıp kolunun üstüne koyduğu iş kıyafetini aldı.

“Ah. İş kıyafetimi kâhyaya geri götürmem lazım.”

“Ben hallederim.”

“Ama sizin bunu yapmanıza...”

“İsrar ediyorum.” Kestrel gülümsedi. Sonradan kâhyadan özür diler, elbiseyi nereye koyduğunu hatırlamadığını söyledi. Bütün masraflarını da karşıladı.

Hizmetçi gittikten sonra Kestrel ıslak iş kıyafetini yatak odasına götürdü ve ateşin önünde kuruttu. Elbiseyi, önümüz-

deki iki mevsim boyunca orada kalacak yaz giysileriyle dolu gardırobun arka tarafına yerleştirdi.

Bu hizmetçi Verex'e –ya da daha kötüsü, Saray Muhafızları Komutanı'na veya İmparator'a– rapor veriyor olabilirdi. Ancak Kestrel elbise değiş tokuşunun dikkate değer görüneceğini düşünmüyordu. Bu sadece nazik bir anlık kaprisiydi.

Kestrel, herhangi bir davete çağırılmadığı bir gecenin gelmesini bekledi. Bu da biraz zaman almıştı. Akşam yemekleri, oyun geceleri ve coşkulu izleyiciler için dostane, kansız kılıç dövüşleri oluyordu. Prens'in nişanlısının bütün etkinliklere katılması bekleniyordu.

Ancak Herran Valisi, üzerinde böyle bir baskı hissetmiyormuş gibi görünüyordu.

Arin gelmiyordu. Kestrel onu sanat galerisinde görel bir haftadan fazla zaman geçmişti. Onunla ilgili haberleri sormaya cesaret edemiyordu. Bir keresinde saray halkından oluşan bir kalabalığın diğer ucundan Tensen'le göz göze geldiğinde, Tensen başını iki yana sallamıştı.

Tensen'e verecek bilgisi olmadığı sürece mesafesini korumalıydı; özellikle de son seferinde olanlardan sonra. Kestrel hâlâ İmparator'un tırnaklarının tenine batışını hissedebiliyordu.

İmparator, Kestrel'e savurduğu tehdidi uygulamamıştı ya da Kestrel öyle sanıyordu. Ancak ruh hali bozulmuştu. Bütün saray bunu hissediyordu. Nihayet kimseden süslü elbiseler giyip İmparator'un huzurunda toplanmasının beklenmediği bir gece gelince, içi rahatlayan tek kişi Kestrel değildi. Sarayda adeta bir tatil havası hâkimdi. Kış bahçesinin çalı labirentinde birbirlerine buz gibi öpücükler kondurmak için buluşan sev-

gililerle ilgili birtakım söylentiler vardı. Bazı saray mensupları yataklarına erkenden, ayaklarında sıcak tuğlalarla girdiklerine yemin ediyordu.

Kestrel'in kendi planları vardı. O gece alnındaki nişan işaretini silip temizledi ve başına bir eşarp sardı. Üzerine kaba mavi-beyaz iş kıyafetini geçirdi ve rahat bir çift ayakkabı arandı.

Aynadaki görüntüsü gözüne ilişince tereddüt etti. Yüz hatları nedense daha küçük görünüyordu. Fazla solgundu.

Bana itaatsizlik ettin, dediğini duyuyordu İmparator'un.

Artık yok "hayır", yalnızca "evet" var, diyordu babası ile Muhafızların Komutanı aynı sesle.

Ama:

Sen bundan daha iyisin, diyordu Arin ve ardından Kestrel, onu satın almak için en yüksek teklifi veren kendi sesini duyuyordu. İmparator'u, atları zehirlemeye ikna etmek için kullandığı sakın, görgülü ses tonunu duyuyordu. İçindeki suçluluk duygusu kabardı.

Kestrel süitinden çıktı. Başını yerde, adımlarını canlı tuttu.

Kimse Leydi Kestrel'i görmedi. Koridorlardaki soylular yüzüne bile bakmadılar. Gerçi hizmetkârlar ona bakmıştı ancak genç kadın yalnızca, onlara tanıdık gelen fakat kim olduğunu çıkartamadıkları biriydi, zaten bu durum da yüzlerce hizmetkârın ve kölenin görev aldığı bir sarayda tuhaf karşılanmazdı.

Kestrel sadece bir hizmetçiydi. Adımları biraz fazla mağrur olsa da fark edilmedi. Hizmetçilerin odalarında biraz kaybolmuş gibi görünse de, bu yeni başlayan bir kız olarak görüldüğü için umursanmadı.

Hizmetçi, eşarbını sıkıca bağladı. Mutfak avlularından birinden çıkış yolu buldu. Ona aldırmayan saray bekçilerinin

yanından geçti. Orduda olmayan kadınların tek başlarına yürümemeleri gerekse de hizmetçilerinin kuralları çiğnemesine çok az insan aldırıyordu. Kestrel üzerinde durulmaya değmez biriydi.

Buza kesen şehre doğru yürüdü.

“Sonunda,” dedi Tensen. “Bu akşam yapacak bir şey yok.” Oturma odasının şöminesinin yanındaki bir divanda yatan Arin’e dikkatli gözlerle baktı. “Daha iyi görünüyorsun. Artık toplum içine bile çıkabilirsin.”

“Hiç sanmam.”

“Eh, artık ateşin yok, değil mi? Ayrıca yüzündeki şişlik indi. O kadar da şişkin görünmüyorsun. Bir gece daha dinlen, Arin sonra yine mücadeleye dönersin. Sonsuza dek saraydan kaçamazsın. Hem tepkiler de çok şey anlatabilir.”

“Evet, bastırılan nefesler ve bariz tiksinnmeler çok aydınlatıcı olacak.”

“Kaos yaratacaksın. Kaos iyidir. Her türlü dedikodu ve varsayımı ortaya çıkarır... bazen de gerçekleri.”

“*Bana* ihtiyaç duymana şaşırdım. Bilgiye mükemmel erişiminin olduğunu sanıyordum. Güven nerede, Tensen?”

Bakan bir şey söylemedi.

Arin ayağa kalkıp şömineye doğru ilerledi. Yüksek ateş yüzünden güçsüz düşmüştü, hareketleri zayıftı. Ateşin kalbi, Arin’in çizmesinde sakladığı hançerin kabzasına yerleştirilmiş yakut kadar kırmızıydı. “Hâlâ kimin pusu kurduğuna dair herhangi bir haber yok mu?”

Tensen omuzlarını silkti. “İmparator mutlu değil. Sebebin tahmin etmek zor değil. Sen hayattasın, saldırganın ise değil.”

“Arkasında İmparator’un olduğuna dair hiçbir kanıt yok.”

“Ölü adamın üzerindeki saray muhafızı nişanı senin için yeterince iyi bir kanıt değil mi?”

“Peki İmparator’sa neden bir şey yapmıyor? Hiçbir şey söylemiyor?”

“Bence,” dedi Tensen, “başarısızlığı kabul etmek istemiyor.” Yeşil gözleri kısıldı. “Seni, İmparator’un bunun arkasında *olmadığına* inandıran nedir? Benim bilmediğim başka düşmanların mı var?”

“Hayır. Oydu.”

“Yani sadece zorluk çıkarıyorsun.”

“Baki kalan özelliklerimden biridir.”

Tensen sandalyesinden kalktı. “Ben sanat galerisine gidiyorum.”

“Oraya çok fazla gidiyorsun.”

“On beş sene önce Herrani tiyatro festivalinde bir sanat eksperini canlandırmıştım. Huylu huyundan vazgeçmiyor.”

“Öyleyse İmparator’un bütün güzel şeylerine bakmaktan zevk alıyor olmalısın.”

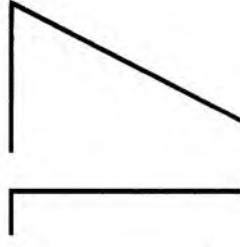
Tensen, eli kapının tokmağında, duraksadı. Dönüp Arin’e baktı. “Bana inanmayabilirsin ama bazı insanlar şu anki görüntün sayesinde sana daha çok saygı duyacaklar. İmparator sende böyle bir iz bıraktığına pişman olacak. Yarına hazır ol, Arin. Bu süitten ayrılma vaktin geldi. Yeterince iyisin ve dünyadan saklanmak için bahanen yok.”

Bakan gittikten çok uzun zaman sonra bile Arin, Tensen’in sözlerini düşünüp durdu. Ateşi çıktığında gördüğü ve tam olarak hatırlayamadığı rüyalarını düşündü ama bu rüyalar içini tarifsiz bir aciliyet hissiyle doldurdu. Bir huzursuzlukla.

Arin'in çizmesinde bir kın vardı, kınının içindeyse Kestrel'in hançeri ve hançerin ağzında kendi kurumuş kanı.

Başkentte bir taverna vardı, tavernada bir sayman ve saymanın ellerinde bir bahis defteri.

Arin üzerine kışlık paltosunu geçirdi, ihtiyacı olan her şeyi yanına aldığından emin olunca şehre gitmek için yola koyuldu.

Soğuk hava canlandırıcıydı. Kestrel'in yanaklarını yakıyor, inişli çıkışlı sokaklarda peşini bırakmıyordu. Kestrel gülmek istiyordu. Saray arkasında, bulunduğu tepede yükseliyor, Kestrel ise burada, mağrur konakları ve harıl harıl yanan gaz lambalarıyla şehrin zengin mahallesinde kıvrıla kıvrıla yürüyordu. Kaldırım taşlı sokaklar, mermer buz tabakaları gibiydi. At arabaları yavaşça ilerliyordu ancak Kestrel yavaş değildi. Bu mahalleden patinaj yaparcasına geçti. Burasıyla hiçbir alakasının olmasını istemiyordu.

Boğaz'ın dar, kirli sokaklarını, rıhtımın balık kokusunu istiyordu. Ve elde edecekti de.

Özgürlüğü hissetmek istedim, demişti Arin, Herran'da. Kestrel soğuk havayı içine çekti, özgür olduğunu hissetti, özgürlüğü hissetti; yaşamı hissetti.

Kestrel bir daha asla saraya dönmezse neler olacağını merak etti.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Şehrin daha karanlık bir mahallesine girmişti. Az sayıda sokak lambası vardı. Bir süre sonra hiç kalmadı. Kestrel aşağıya inen bütün sokakları seçti çünkü denize giden yol buydu. Sokaklar, ara sokaklardan bir şebekeye dönüştü; Boğaz.

Gölgelerin içine rüzgar gibi giren bir kediyi görünce yana kaçtı. Soğuk burada gürültülüydü. Tıka basa dolu binalardan cınlıyordu. Bir tavernanın birden açılan kapısından devrilen gürültüyle parçalanıyordu. Kestrel kırık bir insan kolunun resmedildiği tabelayı gördü ve Valoryalı soylulara benzeyen bir adamın tavernadan tökezleyerek çıkıp sokakta kusmasını izledi. Adam kafasını kaldırdı, ağzını sildi ve onu gerçekte görmeden, kızarık bir yüzle Kestrel'e baktı.

Sonra gözlerini kıstı. Bakışları donuktu ama odaklanmaya başlıyordu. "Sizi tanıyor muyum?"

Kestrel hızla uzaklaştı.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi sayman. Kadın ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, çizmeli ayaklarını da masaya uzatmıştı. Çelik destekli çizmelerinin üzerinden Arin'e baktı.

Kırık Kol'un bu kadar hareketli olması için daha erkendi. Fakat limana bir gemi yanaşmış ve denizciler çoktan sarhoş olmuştu. Bir köşede Valoryalı askerler bir Akrep ve Yılan oyunu yüzünden tartışıyordu.

Ancak sayman sakindi; sandalyesinde sakince arkasına yaslanmış, manzarayı gözden geçiriyor, sigara içiyor bekliyordu. İnsanlar ona yaklaşıyordu.

"Bahis oynamak ister misin?" diye sordu Arin'e. Ya Arin'in yaşlarında ya da ondan biraz daha büyük olan sayman yarı Valoryalıydı. Dağınık bıraktığı saçları, Valoryalılarca "savaşçı

kızılı” diye adlandırılan ve Valoryalılar arasında nadir rastlanan bir renge sahipti. Ancak kadının kapkara gözleri ve hafif, esmer teni, kuzeyli genleri taşıdığına işaret ediyordu.

Arin gülümsedi. Gülümseme, acı verici bir şekilde dikişlerini gerdi. “Ben,” dedi, “bilgi istiyorum.”

“O kadar mı? Bana kendi iyiliğinden fazlasını isteyen biri gibi geldin. Yüzündeki o iz yeni.”

“Bahisleri görmek istiyorum.”

Kadın ağzından bir duman bulutu üfledi. “Haklıymışım. Sen sahiden de delisin. Kimse bahisleri göremez... tabii kibarca istemezlerse.”

“Kibar olabilirim.”

Kadın başıyla yanındaki boş sandalyeyi işaret etti.

Arin oturdu. “Bilgi veririm.”

Kadın omuzlarını silktilti. “Sözüne güvenmek için bir nedenim yok.”

“Sana çalışabilirim.”

“Sen benim istediğim şeyi veremezsin. Ben tek başına çalışan bir kadıyım. Tabii, insanlara ödemelerini geciktirmelerini hatırlatacak haydutlarım var. O işe uygun olurdun. Ama alınma da, bu, istediğin şeye değmez.”

Arin tereddüt etti, sonra cebine uzandı. Elini açtı. Avcunda zümrüt bir küpe vardı, taşı bir kuş yumurtası büyüklüğündeydi. Annesine aitti.

“Bu yeter mi?” dedi.

Kestrel’in soğuk havayla bulduğu neşesi, rıhtıma vardığı sıralarda geçmişti. İş kıyafetinin altına sığabilecek kadar kat kat giyinmişti ama Liman Amiri’nin evine yaklaşırken titriyordu. Çizmelerinin altındaki taşlar ve istiridye kabukları çatırıyordu.

Evin girişi denize ve meşaleyle aydınlatılmış iskelesine bakıyordu. Kestrel binanın arka tarafında ve oraya toplanmış gölgelerin arasında kaldı. İsimlerini defterine kaydetmesi için Liman Amiri'ne bildirmek amacıyla eve giren, denizcilerin şa-kalaştıklarını duydu. Liman Amiri, limana girip çıkan her şeyi kaydederdi; şehirde izin yapmak için karaya çıkan denizcileri ve limana giren gemileri. Gemilerin çıkış noktasını ve taşıdıkları malları kaydederdi.

Defterinde, Kestrel'in Senato Lideri'nin gemisiyle ilgili bil-mesi gerekenler yazıyor olmalıydı. Güney Adaları'na yaptığı yolculuktan kızına hiç lüks eşya getirmemişti. Belki pintilik etmiş ya da Maris'e kızmıştı... ya da gemisi öyle lüks mallar-dan hiç getirmemişti ki bu da hakikaten garipti çünkü adalara yapılan yolculukların tek amacı oradaki mallardı.

Ya Senato Lideri adalara *hiç gitmediyse*? Başka bir yere, güneşin kışın bile yaktığı, cildini bronzlaştıracak kadar sıcak olduğu başka bir yere gitmiş olabilirdi. Ya Herran yarımada-sının evfindığı ağaçlarının yetiştığı en güney ucuna gittiyse? Kestrel, Arin'in hasadı ve İmparator'un ne kadarına el koyacağı konusundaki tedirginliğini hatırladı. Belki de Senato Lideri gizlice mahsulün değerini hesaplıyordu.

Kestrel, denizciler evden çıkıp iskelenin şehre giden kıvrımından dönene kadar bekledi. Sonra eğilip ufak kabuklarla kaplanmış bir taşı eline aldı ve Liman Amiri'nin evinin arka pencerelerinden birini kırdı.

Evin içinden gürültü geldi. Geriye yaslanmış bir sandalye, dört ayağının üzerine düşmüştü.

Ağır çizmelerin sesi. Denizin yıpratmış bir kapının men-teşelerinden gıcırdaması. Taşların üzerinde, onları ezerek yak-laşan ayaklar.

Kestrel, amirin hançerini çektiğinden emin olabiliyordu. O da hançerini çekmişti. En sade kını seçmiş ve hançerin değerli taşlı topuzuna bir bez bağlamıştı fakat elmasların keskin gözlerini hâlâ kumaşın arasından görebiliyordu.

Liman Amiri evin arka köşesini döndü. Adam iriydi; bütün liman amirleri gibi eskiden askerdı. Elinde kılıç tutuyordu, hançer değil. Kestrel'i henüz görmemişti.

Kestrel bu oyunu yanlış oynarsa büyük ihtimalle kaybederdi. Bu adamla girilecek bir kavga, ölüm... ya da esaret anlamına gelirdi. İmparator'un karşısına çıkarılırdı.

Her şeyi açıklaması istenirdi.

Dondurucu deniz, Kestrel'in kanındaydı. Damarlarında akıyordu adeta.

Bir taş daha aldı ve gölgelerin içine attı. Taş, sahilde daha uzağa düştü.

Liman Amiri o sesi neyin çıkardığını görmek için içgüdüsel olarak döndü.

Kestrel hançerinin topuzunu adamın kafasının arkasına savurdu.

Sayman ıslık çaldı. "Beni hakikaten şaşırtıyorsun." Arin'in avcundaki zümrüde dokundu. "Gerçek olduğunu nereden bileceğim?"

"Bu da senin alacağın risk. Teklifim yalnızca bu gece için geçerli. Ya kabul edip istediğimi verirsin... ya da benden şüphe edersin ve bende çekip giderim." Elini küpenin üzerine kapadı. Arin, saymanın onu yeniden görmeye istekli olduğunu fark etti. Tam da Arin'in beklediği gibi.

"Küpeler çift olur," dedi kadın. "Diğeri nerede?"

"Yok."

“Böyle başka sürprizlerin de var mı?”

“Hayır.”

Kadının kara gözleri, saz mumunda parlıyordu. Kırık Kol tavernası, onlar konuşmaya başladıklarından beri giderek daha gürültülü bir hal alsa da Arin ortalığın sakinleştiğini seziyordu; dünyanın sesinin boğulduğunu, sayman kararını verirken bir nefesin tutulduğunu. Çaresizce kadının evet demesini bekledi. Çaresizce hayır demesini bekledi.

“Onu bana ver,” dedi kadın.

Arin’in eli kımıldamadı. Ardından yavaşça elini gevşetti. Yeşil ve parlak bir şekilde kayıp gitmesine izin verdi. Hatırayı yalnızca parmaklarının ucuyla tutuyordu: annesinin, geceleyen gökyüzündeki iki yeşil yıldızın altındaki yüzü. Avcunu Arin’in alnına koyuyor ve rüya duasını okuyordu. Arin’in annesi elini çekti ve Arin kendi elini açıp küpeyi saymanın avcuna bıraktı.

Kestrel, Liman Amiri’nin baygın bedenini sürükledi. Kolları yanıyor, sakat olan dizi karşı çıkıyordu ama Kestrel topuklarını taşlara gömdü ve adamı, gölgelerin en karanlık olduğu evin arka kısmında gözden kayboluncaya kadar çekti. Sonra, soluk soluğa içeri girip kapıyı kilitledi ve adamın masasında açık duran deftere yaklaştı.

Sayfaları hızla o kış başındaki kayıtlara çevirdi. Senato Lideri’nin gemisini buldu... *Maris*.

Çıkış noktası: Güney Adaları. Yük: Yok.

Kestrel sayfayı bıraktı. Sayfa ah çekercesine kapandı.

Senato Lideri’nin Güney Adaları yerine Herran’a seyahat ettiğinden şüphelenmekle hata etmişti. İspatı buradaydı.

Başka hangi konuda yanlış olmuş olabilir? Kendiden, yaptığı seçimlerden ve kararlılığından duyduğu korku karşısında nabız

hızlanmaya başladı. Kestrel'in kalp atışları bir kitabın hızla çevrilen sayfaları misali birbiri ardına çırpınmaya başladı.

Gerçekleri göremiyorsa Arin'e söylediği bütün o yalanlara değer miydi? Kestrel, Arin için neyin en iyisi olduğunu bildiğini düşünmüştü. Belki de en büyük yalanları kendine söylemişti.

Ama sonra...

Defterin sayfalarını bir daha çevirdi.

Ya Senato Lideri, Liman Amiri'ne yalan söylediye? Ya Liman Amiri, bu deftere yalan yanlış şeyler yazdıysa?

Son kayıtları buldu. *Maris* şimdi limandaydı. Defter, geminin iskele numarasını belirtiyordu.

Kestrel defteri bulduğu gibi açık bırakıp koydu masaya. Gümüşle dolu küçük bir kese buluncaya kadar çekmeceleri aceleyle karıştırdı. Keseyi cebine attı, çekmeceyi çıkardı ve içindekileri yere boşalttı.

Liman Amiri'ne saldırıldığını duydun mu? dediğini hayal etti şehir muhafızlarının. *Küçük bir hırsızlık vakası.*

Kestrel evden çıkıp rıhtıma yöneldi.

"Defterime baktın sonra," dedi Sayman zümrüdü sakladıktan sonra, "kesinlikle bahis oynayamayacağının farkındasındır. Benimle oynayamazsın, asla." Şimdi daha ciddi oturuyordu, tamamen iş odaklıydı, sandalyenin dört ayağı da yere sağlam basıyordu. Ceketinin iç cebinden ince bir defter çıkardı. "Özelikle bakmak istediğin bir şey var mı?"

"Bana düğünle ilgili kayıtları göster."

Sayman bir kaşını kaldırınca Arin kadının kendisini tanıyıp tanımadığını merak etti. Sayman listeyi buldu ve defteri Arin'e uzattı, başparmağını defterin açık dikişine sıkıştırmıştı.

Bahisler düğün gecesiyle ilgiliydi. Son derece detaylıydı. Bahisçiler, Arin'e hiç bakmamış olmayı dilediği bir merak ve geniş bir hayal gücü sergiliyorlardı.

"Bu değil," dedi Arin. "Kastettiğim şey bu değil. Gelinlikle ilgili bahisleri görmek istiyorum."

Sayman bu kez iki kaşını da kibirli bir can sıkıntısıyla kaldırdı. Birkaç sayfa çevirdi ve yine defteri uzattı.

Arin, Senato Lideri'nin bahsini gördü. Gelinlikle ilgili birkaç kaydın ortasındaydı. Diğerleri de Senato Lideri'nin, üzerine bahis oynadığı rengin aynısını tahmin etmişti –kırmızı– ama başka kimse düğmelerin sayısı, yaka, kuyruğun uzunluğu, kının tarzı konusunda bahse girmemişti...

Arin sayfaları tekrar inceledi. Bir konuda yanılmıştı. Daha önce gelinlik bahisçilerini çok hızlı geçmiş, Senato Lideri'nin adını bulmak ve gördüğü ilk gruptaki bahislerin anısından kaçmak için acele etmişti. Senato Lideri'nin gelinlikle ilgili özenli ayrıntılara giren tek kişi olmadığını şimdi görüyordu. Başka biri de tam olarak aynı şekilde ve daha yakın zamanda bahis oynamıştı.

Arin isme dokundu. "Bu kim?"

Sayman işaret edilen isme baktı. "Bir saray mühendisi. Kadın su üzerine çalışıyor. Sukemerleri. Kanallar. Bu tür şeyler."

Arin defteri kapayıp geri verdi.

"Bu kadar mı?" dedi Sayman.

"Evet." Arin ekledi: "Bahşış istiyorsan, doğru bahis o."

Sayman otururken sandalyesinin oturağına gelecek şekilde çizmeli ayağını çekti, bir bacağı sarkıyordu, diğeri, dirseğini dizine dayaması, çenesini yumruğunun üzerine indirmesi ve başını kaldırıp Arin'e bakması için mükemmel bir pozisyonda

bükülmüştü. “Bence fazlasıyla ödeme yaptın. Gitmeden sana ilaveten bir şey versem nasıl olur?”

Rıhtımda denizciler geziyordu. Kestrel ısınmak için kollarını sıvazlayarak geride bekledi. Dalgalar, siyah, cam gibi denize uzanan iskelelerde demirleyen büyük tüccar gemilerini tokatlıyordu.

Kestrel gözlerini özellikle bir gemiden ayırmadı. *Maris*’ten birkaç denizcinin karaya çıkma iznine hazır bir şekilde iskeleye gürültüyle indiğini gördü ama gitmelerine izin verdi.

Sonra mükemmel hedefini gözüne kestirdi. Adam tek başına yürüyordu, yanakları soğuk ve alkolden al aldı. Şen adımları biraz sendeliyordu. Şarkı mırıldanıyordu.

“Denizci,” diye seslendi Kestrel, adam yanından geçerken, “iskambil oynamak ister misin?”

Adam durdu. Yaklaştı ve Kestrel aslında sarhoş olmadığını şimdi görebiliyordu. Gözleri tetikteydi, yüz ifadesi dost canlısı ile kurnazlık arasında gidip geliyordu. Denizci piposunu almak için paltosunun cebine uzandı ve pipoyu yavaşça, dikkatli bir şekilde dolduruş şekli, Kestrel’e adamın kolay lokma olmayacağına gösterdi.

Kestrel oyundan daha da çok zevk alacaktı.

“Evet?” dedi Kestrel. “Oynayacak mısınız?”

Adam, Kestrel’e hoşnut bir sırıtmayla baktı. “Kesinlikle.”

İskeleden ayrıldılar ve bir araya toplanmış birkaç ahşap kasa buldukları taşlı sahile geçtiler. Daha önce oynanıp bırakılmış bir oyunun izleri vardı: Boş bir şarap şişesi ve dağılmış tütün külleri.

Kestrel oturdu. “Bir desten vardır umarım.”

“Bir denizcinin yanında daima bir deste vardır.” Adam ona katıldı. Pipoşunu yakıp, tütün çıtırdayıp parlayıncaya kadar içine çekti ve çantasına uzandı.

Kestrel, “Başka bir şey üzerine oynayalım,” dedi.

“Bunu söylemeni umuyordum.”

“Aklından müstehcen şeyleri çıkar, denizci. Soru ve cevaplara oynuyoruz.”

“Müstehcen sorular sorabilir miyim?”

“Eğer kazanırsan.”

“Seni uyarıyorum, oldukça iyiyimdir.”

Kestrel gülümsedi. “Ben daha iyiyimdir.”

Sayman, Arin’in kucağına çıktı. Dizlerini onun kalçalarına koydu, sigara kokan parmaklarını çenesine doğru kaldırdı. Arin’in başını arkaya attı. Siyah gözleri yukarıdan Arin’e doğru parladı ve kızıl saçları Arin’in yanağına düştü. Saçları, Arin’in dikişlerinin üzerinden serin serin dökülüyordu. Arin mahvolan yüzünü ve şu an kendini hiç de o kadar mahvolmuş gibi hissetmediğini düşündü.

“*Ben* bir bahis oynamak isterim,” dedi kadın ve Arin’in kulağına fısıldamak için eğildi.

Arin’in elleri kadının beline gitti.

“Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun,” dedi Kestrel.

Denizci kartlarını, Kestrel’in kâsada açılmış olarak duran, kazanan elinin üzerine attı. “Sana evet, *Maris* bir ay kadar önce Güney Herran’a gitti demekten daha heyecanlı şeyler söylemeyi umuyordum. En azından *ilginç* bir şekilde kaybedemez miyim?”

Kestrel’in kahrkahası soğukta beyazdı. “Palton için kumar oynayabiliriz.”

“Ah, tatlım, neden senin kazanıp benim de onu sana verdiğim kısma atlamıyoruz?”

Arin, Sayman’ı kucağından indirdi. Kadını kıbarca sandalyesine bıraktı.

“Bir insanın,” dedi kadın, “kendi çıkarının aleyhine hareket ettiğini görmek üzücü.”

Bazen Kestrel hâlâ onun sahibiymiş gibi hissediyordu. Arin, kendisi için ödediği gümüşü düşündü. Korkunç ağırlığını hissetti. Bunu bağışlayamıyordu. İçinde katı ve parlak bir şekilde duruyordu. Kestrel’i Herran’da yavaş yavaş tanıdıkça, gümüş para da usul usul belirsiz sulara batmaya başlamıştı. Ardından bir akıntının ılık itiş gelmişti. Arin suyun üstüne süzölmüştü. O gümüş aşağıda, çok derinlerde yatıyordu ve onun için dalma düşüncesi boğulmak gibi geliyordu. Ama bazen –özellikle antlaşmadan beri, özellikle bu lanet şehirde ve özellikle de şimdi– gümüş yakındaymış gibi görünüyordu. Hazineler kadar parlaktı.

Ancak Arin kanının çekildiğini anlıyordu. Saymana sırtını döndü. “Nelerin benim çıkarıma olduğunu biliyorum,” dedi ona.

Kadın gülümseyip çizmelerini yeniden masanın üzerine dayadı. “Bir gün daha iyi öğreneceksin.”

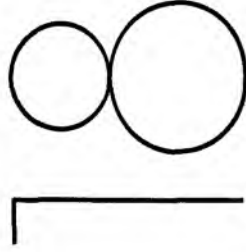
Arin masadan ayrıldı. Tavernadan çıkıp gecenin içine daldı.

Denizci ayağa kalkıp abartılı hareketlerle elini Kestrel’e uzattı. Kestrel adamın kendisini ayağa kaldırmasına müsaade etti. Adam paltosunu Kestrel’in omuzlarına sardı ve gevşek kumaşı neredeyse büyülenmiş bir şekilde bir araya topladı. “Tatlı saray hizmetçisi, benimle denize gelir misin?”

“Gemiye batırırdım. Görmüyor musun? Ben şanssızlık getiririm.”

“Tam da benim tipim.” Kestrel’in yanağına içten bir öpücük kondurdu. Sonra kayaların üzerinden sıçrayıp iskeleye koştu. “Donuyorum!” diye bağırdı. Şehre doğru koşturdu. Daha önce mırıldandığı ezgiyi yüksek sesle söylemeye başladı. Şarkıyı dolu dolu ve yüksek sesle söylüyordu. Şarkı aşağı yukarı doğru aralıktaydı ve şarkının, koşucusunun soluğuyla pürüzlü bir şekilde dalgakıranların üstünden atladığını duymak, Kestrel’in hoşuna gidiyordu.

Güzel değildi. Arın’ın sesi değildi: Ağzına kadar doldurulan pahalı bir likör. Ama neşeli bir sestti. Kestrel onu dinlemekten memnundu ve elindekinin kıymetini bilmek üzerine düşündü.

Kestrel istediğini almıştı. Saraya dönme vaktiydi. Fakat şehrin içinden geçen dönüş yolu esnasında adımları yavaştı. Tepeye çıkarken ayakları gerisin geri gidiyordu.

Dönmek istemiyordu. İçinde bir inkâr yükseldi: Boğazına bir taş misali oturmuştu, sertti ve acıtıyordu. Genç kadın, dağdan akıp şehrin içinden bir dönemeç yaparak kıvrılarak geçen nehrin üstündeki yüksek köprünün önüne gelince durdu. Bu köprüden geçmeliydi. Diğer tarafa inmeli ve baklava dilimli gaz lambalarının sokakları süslediği soylular mahallesine çıkmalıydı.

Ama bunu yapmadı.

Kestrel nehir boyunca uzanan demir parmaklıklara dokundu. Soğuk metal yakıyordu. Genç kadın yürüdükçe avcunu da parmaklıkların üzerinde gezdiriyordu; olması gereken yerden onu uzaklaştırdığı sürece kendisini nereye götüreceğini görmek dışında bir amacı olmaksızın yavaşça, ardından hızla, nehrin kenarında koştu.

Bir su mühendisi. Arin ince bir merdiveni tırmanarak Boğaz'dan çıktı. Yukarıda dönüp aşağıdaki şehre baktı. Lambaların ışıkları karanlıkta dağılmıştı: siyah kadife bir gerdanlıktaki mücevherler.

Arin için gelinlikle alakalı bahisler açıktı. Tensen ona güvenmemiş olsa da Arin haklı çıkmıştı: Senato Lideri'ne kârlı bilgilerle ödeme yapılıyordu. İmparator'a bir iyilik yapmıştı. Ama ne?

Ve eğer su mühendisine de aynı şekilde ödeme yapıldıysa, karşılığında ne vermişti?

Arin hızla akan suyun sesini duydu. Nehir.

Nehrin incelip uysallaştığı yerde bir kanal olduğunu hatırladı. Su mühendisinin ta kendisi tarafından ustalıklı yapılmış bir lok.⁴

Arin nehri bulup takip etti.

Kestrel lok manzarasının karşısında durdu. İlk başta tasarımlarına hayran kalmıştı; açılıp kapanabilen bir dizi su kapısı, suyun seviyesini alçaltıp yükseltebiliyor, böylelikle mavnalar taşıdıkları malları geçirebiliyorlardı.

Ne büyük bir icattı. Bunları ne kadar da keskin bir zekâ yapmıştı.

Arin loklara geldiğinde, orada biri daha vardı. Arkası ona dönük bir saray hizmetçisi. Valoryalı'ydı; çok uzaklardaki bir lambanın zayıf ışığında, mavi eteğinin beyazlarla süslenmiş kenarlarının, büyük bir paltonun altından çıktığını görebiliyordu. Saçları bir

4 Su akışını kontrol etmek üzere kapıları olan bir kanal veya nehrin belirli kısımları. (ed.n.)

iş eşarbiyla örtülmüştü. Tamamen gölgelerden ibaretti, küçük bir gölge yığını gibiydi.

Nedense Arin'in kalbi bu manzaraya kapılmıştı. Eskiden olduğu çocuk, Arin'in bazen aynada gözüne ilişen çocuk, içinde yalnız demek için utangaçça konuştu. *Çok güzel* dedi.

Ancak bu bir tablo değildi. Bu bir insandı. Bu, saray elbisesiyle Arin'e imparatorluğun kendisine mal olduğu her şeyi anımsatan, Arin'in hiçbir şeyini istemediği Valoryalı bir yabancıydı.

O çocuğa gitmesini söyledi.

Arin yürümeye devam etti. Kanalı kıvrılınca kadar takip etti. Arkasına dönüp baksaydı bile, artık hizmetçiyi göremezdi.

Kestrel o loklara baktıkça kendini üzerinde bulunduğu nehir gibi hissetmeye başladı. Kendi afallamış benliğini sezdi. Bent kapaklarının ardındaki bastırılmış şeyleri. Kendisinin kurgulayıp sınıksız kilitler altına aldığı, demir kadar sağlam yalanları.

Kestrel ayak sesleri duydu: Gecenin geç saatlerinde başka bir gezgin daha. Ayak sesleri yavaşladı ama durmadı. Devam ettiler, uzaklardan gelen yankılara dönüşüp ardından kayboldular.

Onun da gitmesi gerekiyordu. Kestrel sonsuza dek saraydan kaçamazdı.

Bir şeyler Arin'in geri dönmesine sebep oldu. Bu bir tanrının takdiri miydi? Bilmiyordu. Ancak ayakları, daha kendisi fark edemeden adımlarını geriye doğru takip ediyordu. Bedenini ateş sarmıştı, zinde hissediyordu, ısrarcıydı.

Adımlarını hızlandırırken bile Arin'in aklı bu bilmeceyle uğulduyordu. Niye geri dönme isteği duymuştu? Kanalı ya-

nında tek başına duran bir saray hizmetçisinin büyük bir gizemi yoktu. Daha fazla görülecek bir şey yoktu.

Fakat:

Çabuk ol, dedi ayakları.

Çabuk ol, dedi kalbi.

Ancak hizmetçi gitmişti.

Arin aramaya devam etti. Kanal nehrin içine doğru genişleyip köprü karanlıkta sırtına kavis verirken, hizmetçinin ayakbılarını hatırladı: siyah düello çizmeleri. Bir hizmetçi neden Valorya düellolarının törensel kıyafetlerinin bir parçası olan çizmeler giyerdi ki?

Tabii giyecek daha pratik bir şeyi yoksa. Onlarca şaşalı ayakkabı arasından kendine rahat bir çift seçmeye çalışan, yüzünü zihninde canlandıramadığı o hizmetçinin tuhaf görüntüsü Arin'in aklını kurcalamaya başladı.

Bunu niye düşünüyordu ki?

Kızın hançerinde de sorun vardı. Bir hizmetçinin hançer takması olağandışı değildi –bütün Valoryalılar takardı– ama kabzalarına bez sarmazlardı. Bu tutuşu değiştirdi. Arin'in aklına birinin kabzayı bu şekilde kapaması için hiçbir sebep gelmiyordu... tabii kabzanın gizlenmesi gerekmiyorsa.

Koşmaya başladı. Ter, yüzündeki yarayı yakıyordu.

Hizmetçinin ellerini görmemiş olsa da onların bir anısını hayalinde canlandırıp duruyordu.

Solgun, kıvrak parmaklar görüyordu. Onların kendi parmaklarına uzanışını hatırlıyordu. Gömleğinin altına girip tenninde durduklarını hissediyordu. Siyah beyaz tuşlardan müzik çıkardıklarını, fırtına gibi inip ardından ezgiyi sakinleştiklerini,

uyuşturduklarını, sonra da uyumaları için kandırdıklarını görüyordu.

Arin, kızın ellerini köprünün parmaklıklarına yaslayışını tam olarak gördüğünde, onları kendi hayal gücünün ürünü sandı. Hizmetçinin parmakları, parmaklıklar boyunca dalgalanıyordu. İşitilmeyen bir şarkıyı çalıyorlardı.

Arin bu hareketi tanıyordu.

O eli tanıyordu.

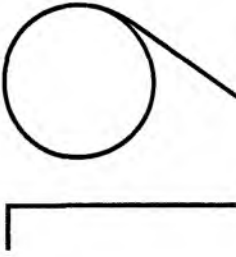
Arin yavaşladı. Kız düşüncelere dalmıştı. Ya Arin'in geldiğini duymamıştı ya da onun için bunun bir önemi yoktu. Nehir önemliydi. Kafasının içindeki müzik önemliydi. Karanlığa bakıyordu.

Arin usul usul yaklaştı, seslendi kıza ve soğuk, çıplak eline usul usul dokundu. Başparmağının altındaki, doğum izi olan küçük siyah yıldıza dokundu.

Onu ürkütmek istememişti. Başta da ürkütmediğini sandı. Arin'e bakmak için arkasını dönmeden önce hareketsiz kalışını hissetti. Tanıdığını hissetti. Ama Kestrel nihayet başını kaldırıp Arin'e baktığında onu tanıımıyormuş gibi irkildi. Elini, Arin'inkinden çekip kaldırdı. Arin onu kendinden uzaklaştırmak için yaptığını düşündü. Genç adamın görüntüsüne bile bakmak istemiyor gibiydi.

Sonuç olarak onu korkutmuştu. Kestrel'in dudaklarında bir çığlık vardı. Gözlerinde dehşet.

Karşısında bir canavar duruyordu. Arin şimdi hatırlıyordu. Canavar kendisiydi.

Kestrel, ona dokunmak için kaldırdığı elinden Arin'in sertçe kaçındığını gördü. Eli, yanmış gibi düştü.

Ona bunu yapan bıçağı hissediyor gibiydi. İçine girmişti. Sanki bıçak hayati bir yerine isabet etmiş, o da acıyla iki büküm olmuştu. Şok, konuşmayı olanaksız kılıyordu. Acı, havayı boğazından oyarcasına alıyordu.

Arin, parmaklarıyla yüzünün sol yanındaki uzun, biçimsiz kesğin üzerindeki dikişlere dokundu.

"Sana ne oldu böyle?" diye fısıldadı Kestrel.

Arin eliyle yarayı kapadı. Fakat Kestrel uzunluğunu görmüştü. Mosmor derinin siyah dikişlerle gerildiğini. Bunun Arin'i nasıl değiştirdiğini. Arin'in bunu nasıl sakladığını.

"Arin, söyle bana."

Arin sessiz kaldı.

"Lütfen," dedi Kestrel.

Arin yere çömeldi ve Kestrel, çizmesinden bir hançer çıkarıncaya kadar bu hareketin nedenini anlamadı.

Kestrel'in hançeri. Mükemmel ağırlığı ve kabzanın yakutuna işlenmiş mühürle sevgili hançeri. İmparator'un haftalar önce kendisinden aldığı hançeri.

"Bu," dedi Arin ve onu Kestrel'e verdi.

Üzgünüm, demişti İmparator'a.

Hayır, değilsin. Ama üzüleceksin.

Kestrel hançeri yere attı.

Arin yerden aldı. "Dikkat et. Bıçak kısmına zarar vereceksin. Güzel, keskin bir ucu olduğunu bizzat öğrendim. Kendisinden aldığım saray muhafızının da öğrendiğinden emin oldum. Bir de Valoryalıların, karanlık bir köşede bana saldırması için birini tutmaktan daha cesur olduğunu sanırdım."

"Arin, ben yaptırmadım."

"Öyle olduğunu söylemedim." Ama Arin öfkeli ve sesi sertti.

"Asla böyle bir şey yapmam."

Arin, Kestrel'in ağlamak üzere olduğunu, ellerinde tuttuğu hançerin, ıslak bakışlarında yamulmaya başladığını sezmiş olmaydı. Daha nazik konuştu. "Senin yaptığını düşünmüyorum."

"Neden?" Kestrel'in sesi dalgalanıp çatladı. "Bunu ayarlamış olabilirdim. O benim hançerim. O benim mührüm. Neden söylediklerime inanıyorsun? Neden bana inanasın ki?"

Arin, ilerleyip köprünün parmaklıklarına yaslandı; kollarını kavuştururken elindeki hançeri nehrin üzerinde sallıyordu, genç adamın yüzü profilden görünüyordu. "Sana güveniyorum," dedi en sonunda.

"Güvenmemelisin."

"Biliyorum," diye homurdandı Arin.

Kestrel, sesindeki gerginliği duydu. Arin'in keskin bakışları ona dönünce ve Kestrel onun da bunu fark ettiğini anladı. Arin

kararlı bir umursamazlıkla pozisyonunu değiştirdi. “Mantıklı konuşmak gerekirse,” dedi umursamazca, “bana saldırması için birini tutacağın fikri pek de olası gelmedi. Hangi gerekçeyle buna kalkışacağından emin değilim.”

“Söylentilere bir son vermek istemiş olabilirdim.”

“Bu çok kötü olurdu. Söylentileri severim.”

“Alay etme. Beni suçlamalısın. Suçlamak zorundasın.”

Arin başını iki yana salladı. “Sen kendi pis işlerini yaptırmak için başkasını yollamazsın.”

“Değişmiş olabilirim.”

“Kestrel, niye beni suçlu olduğuna ikna etmeye çalışıyorsun?”

Çünkü bu benim hatam, demek istiyordu Kestrel.

“Daha bir saniye önce bununla hiçbir ilgin olmadığında diretiyordun,” dedi Arin, “ve mantıklı olan da bu. Bana İmparator’un neden senin hançerini aldığını söylemek ister misin? Onunla kimi cezalandırmak istediğini? Yalnızca beni mi... yoksa seni de mi?”

Kestrel konuşamıyordu.

“İmparator’un gurur okşama şekli bu kadar canımı yakmasaydı,” dedi Arin, “gururum bile okşanmış olabilirdi.” Doğruluk hançeri yine Kestrel’e uzattı.

“Hayır,” dedi Kestrel sertçe.

“Bu, hançerin suçı değil.”

Kestrel üzüntüden tıkanmıştı. Suçluluk duygusundan, kendi hatasından ve Arin’in hâlâ ona inanmasından. “O hançeri bana verirsen nehre atarım.”

Arin omuzlarını silkti. Hançeri tekrar çizmesine soktu, ardından Kestrel’e döndü. Kesik, yanağında yarım bir gülümseme gibi kıvrılıyordu ama Kestrel’in ona bakışını izlerken dudakları

düz bir çizgi halindeydi. “Yeni görüntümün her açıdan büyüleyici olduğundan eminim ama artık bununla ilgili konuşmak istemiyorum. *Bu* konuda konuşmayı tercih ederim.” Kestrel’in başındaki hizmetçi eşarbını işaret etti ve parmağını onun siyah çizmelerine doğru indirdi. “Kestrel, sen ne yapıyorsun?”

Kestrel ne giydiğini unutmuştu. “Hiç.”

Arin kara kaşlarını kaldırdı.

“Doğruluk mu cesaret mi,” dedi Kestrel. “Bir senatörün kızı, yanımda refakatçi olmadan saraydan gizlice çıkmam için bana meydan okudu.”

“Daha inandırıcı ol, Kestrel.”

Kestrel homurdandı. “Saraya tıkalı kalmaktan bıkmıştım.”

“İşte buna inanırım. Ama gerçeğin tamamı olduğundan şüpheliyim.”

Arin’in gözleri kısıktı, onu inceliyordu. Yanaşırken eli parmaklıklarda kaydı. Denizcinin paltosunun yakasına uzandı. Yakayı, Kestrel’in boynundan çekti.

Dünya tatlı, yavaş ve hareketsiz bir yere dönüştü.

Arin başını eğdi. Dikişler, Kestrel’in yanağını çizdi. Arin yüzünü Kestrel’in boynuyla palto yakasının arasındaki çukura gömdü ve nefesini içine çekti. Kestrel’in içini bir sıcaklık bastı.

Kestrel hayal kuruyordu: Arin’in dudaklarının kendi teninde aralanışını. Gülümserken ortaya çıkan dişlerini. Ve daha fazlasını hayal etti, kendisinin ne yapacağını, kendini nasıl kaybedeceğini, her şeyin, pahalı elbise kuyruğunun kurdelesı gibi kayıp ilmeklerinin açılacağını. Bunun hayaliyle olduğu yerde kalmıştı. Hareket edemiyordu.

Arin onun kıpırdamadığını fark etmişti. Duraksadı. Başını kaldırıp ona baktı. Gözlerinin karası kocamandı.

Arin onu bıraktı. “Erkek gibi kokuyorsun.” Aralarına biraz mesafe koydu. “O paltoyu nereden buldun?”

Kestrel’in sesi, vücudu kadar titremiyordu. “Kazandım.”

“Bu kez kurbanın kimdi?”

“Bir denizci. İskambilde. Üşüyordum.”

“Elin ayağına mı dolaştı yoksa?”

“Hiç de değil.” Kestrel kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı. “Dürüst olmak gerekirse paltoyu o bana verdi.”

“Oldukça ilginç bir akşam geçiriyorsun. Gizlice kaçmalar. Denizcilerden paltolar almalar. Neden bütün olayın bundan ibaret olmadığını hissediyorum?”

Kestrel omuzlarını silkti. “Güzel bir iskambil oyunundan zevk alıyorum. Saray halkı bu ortamı çok az sağlayabiliyor.”

“Gecenin geç saatindeki kumarında ortaya konulan neydi?”

“Sana söyledim. Palto.”

“Sana paltoyu *verdiğini* söyledin. Ayrıca kazandığını da söyledin. Peki iskambilde *ne* kazandın?”

“Hiçbir şey. Sadece eğlenmek için oynadım.”

“Sen ve ortada bahis olmayan bir oyun mu? Asla.”

“Neden olmasın, anlamıyorum. Bir zamanlar seninle kibrit üzerine oynamıştım.”

“Evet, oynadın.” Arin bir anlığına gözlerini kapadı. Kestrel, sol gözkapagını damgalayan ince, neredeyse dikey kırmızı çizgiyi gördü. Yüreği cız etti.

Arin ona baktı. Gri gözleri, Kestrel’in yüzünü araştırıyordu. Kestrel her zamanki gibi o gözlerin tuzağına düştü. Arin gülümsedi. Gerçek bir gülümseme değildi ve yüzünün sol tarafını

tam olarak oynatamıyordu. “Akrep ve Yılan oyunu için sana meydan okuyorum, Kestrel. Oynayacak mısın?”

Kestrel nehre döndü. “Başkentten ayrılmalısın.”

“Bana arkadaşlık edecek kimse olmadan denizde fırtınalı bir yolculuk mu? Ne baştan çıkarıcı.”

Kestrel bir şey söylemedi.

“Gitmek istemiyorum,” dedi Arin. “Seninle oynamak istiyorum. Tek bir oyun.”

Ya ayartılmaya razı gelecek ya da akıllıca davranmayı seçecekti ancak Kestrel için doğru kararı vermek gittikçe zorlaşıyordu. “Ne zaman?” demeyi başardı.

“Mümkün olan ilk fırsatta.”

Önlerinde bir Akrep ve Yılan takımı yoktu. Kestrel’in hazırlanmak için vakti olurdu... gerçi nasıl bir hazırlık yapabileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Bu yalnızca bir oyun değil miydi? Yalnızca bir el? Ağzından “Pekâlâ,” sözcüğü döküldü.

“Kazanan her şeyi alır,” dedi Arin.

Kestrel ona baktı. “Nesine?”

“Gerçeklere.”

Kestrel bunu kabul edemezdi. Hayır bile diyemezdi çünkü bu, gerçeklerin Kestrel’in vermeyi göze alamadığı bir şey olduğunu itiraf etmek olurdu.

“Cazip değil mi?” dedi Arin. “Anlıyorum. Belki de ortaya konulan bu tür şeyler yeterince büyük değildir. Senin için. Sorun da bu değil mi? İstesen sana *kendi* gerçeklerimi sunardım. Bunu biliyorsun. Zaten alabileceğin bir şeyi kazanmak istemiyorsun.” Gözleri Kestrel’i ölçüp biçiyordu. “Kestrel. Bir şey saklıyorsun. Ve ben onu öğrenmek istiyorum. Şöyle diyelim. Sen kazanırsan

ne istersen yapacağım. Başkentten gitmemi istersen giderim. Hatta istersen bir daha seninle asla konuşmam. Fiyatını kendin belirle.” Arin elini uzattı. “Layığıyla ödeme yapacağına söz ver. Bir Valoryalı olarak, şerefın üzerine.”

Kestrel, Arin’in eline bakmamaya çalıştı. Paltosunun yakasını soğuğa karşı sımsıkı kapalı tuttu.

Kaybetmek düşünülemezdi bile. Ama kazanırsa... Arin’i evine gönderebilirdi. En iyisi bu olurdu. Kalması onun için çok tehlikeli bir hal almıştı. Çok zordu.

“Kestrel.” Arin kızın çıplak bileğine dokundu. Parmaklarını yavaşça parmaklarının paltonun geniş kol ağzından içindeki sıcaklığa soktu. Kestrel’in nabızı, Arin’in başparmağının altında birden hızlandı. “Son bir kez var mısınız?” diye sordu Arin.

Kestrel’in parmakları neredeyse kendisine ait değillermiş gibi gevşedi. Açılıp Arin’inkileri buldular.

Kestrel sanki boş bir odaymış ve bütün dilekleri bir anda içeri üşüşmüş gibi geliyordu. İzdiham yaratıyorlardı: Narinlerdi, belden büzgülü etekleri vardı, ipekleri birbirine sürtünüyordu. “Evet,” diye fısıldadı Kestrel.

Arin’in gözleri karanlıkta parladı. Eli çok sıcaktı. “Yemin et.”

“Bir Valoryalı sözünü tutar.”

“Gel.” Arin onu aşağı inen dar bir sokağa doğru çekiştirdi.

“Şimdi mi?”

“Sarayda oynamayı mı tercih ederdin? Acaba neresi daha iyi olurdu, benim odam mı seninki mi?”

Kestrel, Arin’in elini bıraktı. Onun bıraktığı hissi çıkarmak için avcunu ovuşturdu.

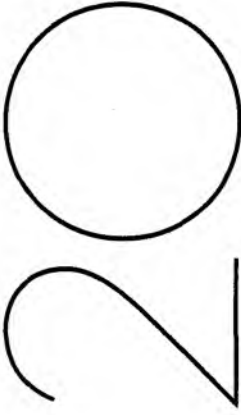
Arin ona bakıyordu. Yüz ifadesi değişti.

“Daha sonra oynarız,” dedi Kestrel ve bu, sırf Arin’e karşı oynamanın zevki, hatta Arin’i başkentten göndermenin o zehirli ödülü için kabul ettiğini kesin olarak anladığı andı ama zayıf bir parçası, kaybedebileceği umuduyla bunu kabul etmişti. “Daha sonra,” dedi yeniden.

“Hayır. Şimdi.”

“Boğaz’da dolanıp bir Akrep ve Yılan takımına denk gelmeyi bekleyemeyiz.”

“Merak etme,” dedi Arin. “Bildiğim bir yer var.”

Arin yaradan kaynaklanan ateşin hakikaten geçip geçmediğini merak etti. Kendini garip hissediyordu.

Kafası karışmıştı.

Boğaz'a inen yolda önden gitti. Adımları, Kestrel'inkinden daha uzundu. Onları kısalttı... ve birkaç saniye sonra resmen koşar adım gidiyordu.

Arin artık neyin gerçek olduğunu neyin olmadığını bilmiyordu. Hangisi gerçektir? Onu ilk gördüğünde Kestrel'in tiksiniş görüntüsü mü? Ama ardından solgun lamba ışığı onun yüzüne daha çok vurmuştu. Arin şaşkınlığı ve kederi görmüştü.

Ya da gördüğünü sanmıştı. *Görmek istediğin şeyi görüyorsun*, demişti Tensen ona.

Arin o çalınmış –ödünç alınmış? Kazanılmış?– paltoyu Kestrel'in yakasından çektiğinde, bir heyecan aralarındaki havayı elektriklendirmişti. Değil mi? Ama ardından Kestrel taş kesilmişti. Tıpkı o ilk gece balkonda kesildiği gibi. Belki o

kıvılcımlar Arin'in kafasındaydı. Belki de biri yüzüne yumruk attığında oluşan kıvılcımlardandı.

Arin ona güvendiğini söylediğinde yalan söylememiştir. Fakat o güven, daima yüreğin burkuluşuyla geliyordu. Kestrel'e güvenmenin hiçbir mantığı yoktu. Arin mantıklı olmamasının bütün nedenlerini biliyordu. Güveni budalacaydı. Sağlıksızdı. Dürüst olmak gerekirse, Arin bu güvenin nedenini anlamıyordu. Bu inatçı dürtünün gerçek bir umuttan mı kaynaklandığını yoksa küçük madeni paralar için eli uzatılmış bir halde uyuyakalmış bir dilencinin alışkanlığı mı olduğundan bile emin değildi.

Arin arkasına baktı. Kestrel dar ara sokağa –hastalara ve su oluklarındaki atıklara, meşalelerle aydınlatılmış kumarhanelerin dalgalı turuncu ışığına, dağılan merdivenlere– endişeyle bakıyordu. Tehlikeli görünen, düzgün buz parçalarına.

Kestrel onun bakışlarını yakaladı. Arin bir yabancıymış gibi yanağını saklamak için hizmetçi eşarbını çekti. Sanki Arin onun kim olduğunu zaten bilmiyormuş ve Kestrel kılık değiştirmekle onu kandırabilirmiş gibi.

Kılık değiştirmek! Arin olduğu yerde durdu ve Kestrel'in bir hizmetçi gibi giyindiği bu görüntüye hayretle baktı. Parlak saçlarını saklamıştı. Yüzü açıktı. Alnı temizdi. O kahrolası altın işaret yoktu.

İçinde bir umudun kıpırdandığını hissetti. Neredeyse uçarı bir umut. Ciğerlerini doldurdu. Bir hikâye uydurmasına neden oldu. Aklının ne kadar başından gittiğini açığa çıkaran katıksız bir fantezi.

Kestrel'in Tensen'in Güve'si olduğunu hayal etti.

Evet, diye kendisiyle alay etti Arin, kesinlikle cevap buydu. Böylece her şey açıklanmıştı.

Arin kendini kandırma gücünden hayrete düşerek kendi kendine küçük, gülünç masalını anlattı. Tensen'in Risha'nın Güve olduğu konusundaki imaları sadece kinayeydi. Tensen doğrudan hiçbir şey söylememişti. Ayrıca Kestrel de Arin'in istihbarat şefine bilgi toplamak için iyi bir konumdaydı, değil mi? Saray halkı tarafından seviliyordu. General'in kızıydı. İmparator'a yakındı. Oğluyla nişanlıydı. Kaynağı *Kestrel* olsa, Tensen bunu asla Arin'e söylemezdi.

Mükemmel uyuyordu. Şimdi şu haline bakıyordu. Hizmetçi üniforması. Şu palto. Gözlerinde saklı bir şeyler. Ah, evet. Kestrel'den iyi bir casus olurdu.

Ayrıca Deliah'nın tarif ettiği şu sökükle dikişli, kumuklu ve pis etekli elbiseyi de unutmamak gerekiyordu.

Kendini tehlikeye atmak tam da Kestrel'in yapacağı bir şey değil miydi?

Ne için tehlikeye atmak? Herran mı?

Arin için mi?

Delilik ve yalan tanrıları adına. Arin aklını kaçırmıştı.

Kahkaha attı.

Kestrel de durmuştu. Arin gülmeden önce bile yüzünün garip, sert bir neşeyle kaplandığını görmüştü. "Arin," dedi, "neyin var?"

"Hiç." Arin hâlâ gülerken başını iki yana salladı. "Çok şey, bilmiyorum."

"Sorun nedir?"

"Bir fıkra. Aptalca bir şey. Gerçek değil. Boş ver."

Kestrel üsteleme konusunda isteksizdi. O kederli kahkahayı tekrar duymak istemiyordu.

İşyerlerinin kapılarının üstünde kaskatı bayraklar gibi asılı duran ahşap tabelaların altında birkaç adım daha gitti-

ler. Arin'in onu nereye götürdüğünü anlayan Kestrel durdu. Sokağın karşısındaki tavernaya, altında o hasta lordun Kestrel'in kılık değiştirdiğini neredeyse anladığı, kırık kol işareti olan tavernaya baktı. "Oraya giremem."

"Senin için yeterince azametli değil mi?" Arin'in gözlerinde hâlâ o hicivli ışık vardı.

"Biri beni tanıyabilir."

"Tanımayacaklar."

"Sade kıyafetlerle gerçekten çok mu farklı görünüyorum?"

Kestrel kendi sesindeki mahcup tonu duyunca utandı.

"Kestrel, kendini Kırık Kol'a giremeyecek kadar iyi bir hanımefendi olarak gördüğünü varsayacağım. Veya bana kaybetmekten korktuğunu ki aslında bu oldukça anlaşılır bir şey."

Kestrel ona kaşlarını çattı, önden gitti.

Taverna çılgın sesler ve ışıklarla doluydu. İçersi tıka basa insan doluydu. Etraf tütün dumanına boğulmuştu, ortalığa hâkim olan kokuların içinde ucuz hayvan iç yağından yapılma mumların çıkardığı et kokusunu andıran rayiha ile muhtemelen alkol ve terin karışımından ortaya çıkan mayalı ve rutubetli bir hava vardı.

Arin'in, eğlenerek kulağına, "Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sorduğunu duydu.

Kestrel ilerlemeye devam etti. Barın yakınlarında biraz daha iyi nefes alabiliyordu ancak yaklaştığında, sarhoş ve gürültülü, kendini dağıtmış üç saray mensubunu gördü. Birinin adını biliyordu. Yüksek rütbeliydi ve kış bahçesindeki partide İmparator'un yakın çevresinin bir parçası olmuştu.

Kestrel tanınmaktan korkarak başını eğdi.

Yeterince hızlı değildi. Adamın bakışları ona kaydı... sonra başka tarafa döndü. Kestrel onu *görmediği* ya da en azından

dikkatine degecek bir şey görmediğini anladı. Arkadaşlarından biri, diğerinin söylediği bir şeye güldü. Senatör onlara döndü. Şen şakrak, birer içki daha söylediler. Kestrel'in bulunduğu tarafa bakmadılar.

"Durdun," diye fısıldadı Arin, Kestrel'in kulağına.

Kestrel'in kalbi hâlâ küt küt atarken, Arin'e bakmak için o kadar ani döndü ki ona çarptı. Arin'in eli, omzuna dokundu.

"Ben gidiyorum," dedi Kestrel.

"Söz verdin. Tek bir oyun."

"Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Arin'in eli omzunu daha sıkı tuttu. "Öyleyse hükmen mağlupsun. Ben kazandım."

Kestrel'in kalbi adeta kulaklarında atıyordu. Arin'in dokunuşuyla daha da heyecanlanmıştı. Bir şekilde ayartıldığını hissediyordu ve bir de... bir şey daha vardı, Kestrel ne olduğunu unutmuş olmasa akıllıca olan bir şey.

O başka şey biçim değiştirdi. Kestrel'in içinde katılaştı. *Eveti* şiddetle arzuluyor, *hayırı* elinin tersiyle itiyor ve Kestrel'e korkak diyordu. Arzuyla el ele tutuştular.

"Ben asla hükmen mağlup olmam," dedi Kestrel. Arin gülümsedi. Kestrel onu masaların kümелendiği uzak bir köşeye götürdü. Masaların hepsi doluydu. İki Valoryalı tüccar, senatörlere en uzak yerde oturuyordu. Kestrel, tüccarlara doğru gitti. "Sandalyelerinizi bize verin," dedi ve Liman Amiri'nden çaldığı çantayı keseyi bıraktı. Tüccarlar keseye baktı, Kestrel'e baktı ve ayakta içmeye karar verdi. Keseyi alıp oradan ayrıldılar.

"Pervasızca ama etkili," diye yorumda bulundu Arin, Kestrel arkasını saray mensuplarına dönüp bir sandalyeye otururken. Arin ayakta kaldı. Kestrel onun iğneleyici bir şey söyleyebileceğini düşündü. O sert neşesi henüz Arin'i tam olarak terk

etmemiş ancak tavernada zorla ilerlerken yumuşamıştı. Koşuşunu henüz bitirmiş bir koşucu gibi yorgun görünüyordu. Dar sokakta onu ele geçiren düşünce her neyse artık yoktu... veya yeterince uzaklaşmıştı. Kestrel parçalanmış yüzünde artık o ifadeyi göremiyordu.

Arin'in o değerli yüzü, Kestrel için çok kıymetliydi, şimdiyse kıymeti daha da artmıştı... Onun yüzünü hasarından örütürü nasıl daha çok sevebiliyordu? Sevdığının acı çekişini gördükten sonra kalbi paramparça olacağı yerde, nasıl bir insan onu her zamankinden daha tatlı bulurdu ki?

Kestrel'de ters olan bir şeyler vardı. Bir yara izine dokunup ona güzel demek yanılttı.

Arin artık ona bakmıyordu. Dikkati dağılmıştı.

Kestrel onun bakışlarını takip ederken yakındaki bir masadan Arin'e soğuk bir bakış atan kara gözlü, kızıl saçlı kadını gördü. Arin'in yüz ifadesi değişmedi ama içindeki bir şey değişti. Kestrel bunu hissetti. Bu yüreğini burktu.

Arin'in dikkati tekrar Kestrel'e dönünce, Kestrel masanın kıymıklı yüzeyini inceledi. "Ben bir Akrep ve Yılan takımı alacağım," dedi Arin. "Ve şarap. Şarap alayım mı?"

Bunun cevabı net bir hayırdı. Kaybetmemesi gereken *-kaybedemeyeceği-* bir oyun için Kestrel'in aklının başında olmalıydı. Fakat kendini birdenbire perişan hissetmeye başlamıştı ve Arin onu nehrin kıyısında bulduğundan beri gergin olduğunu fark etti. Evet dedi.

Arin bu seçiminin yanlış olduğu konusunda Kestrel'i uyar-mak istediye de sonra vazgeçti. Masadan kalktı.

Kalabalığın arasında kayboldu. Kestrel nereye gittiğini göremiyordu.

Onu uzun süreli yalnız bırakmak Arin'in hoşuna gitmiyordu. İlgi çekecekti. Bu onun doğasında vardı. Ancak şarap ve bir oyun takımıyla geri dönüğünde, Kestrel yalnızdı ve sessizliğe gömülmüştü: Tavernanın fırtınasında neredeyse tekinsiz bir sessizlik.

Daha Kestrel görmemişken Arin gördü. Mutsuzluğunu. Kanalin yanında, Kestrel'in isimsiz bir hizmetçi olduğunu düşündüğünde kendisini çeken şeyin bu olduğunu anladı: Bu yabancıнын, kendisine ait kıymetli bir şeyi kaybettiğini hissetmişti, tıpkı genç adamın da kaybettiği gibi.

Arin hayalinde Akrep ve Yılan'da Kestrel'e kaybediyor ve bütün sorularının yitip gitmesine izin veriyordu.

Hayalinde, *Bana ne istediğini söyle*, diyordu.

Ve Kestrel, *Bu şehirden git*, diyordu.

Beni de yanına al, diyordu.

Kestrel başını kaldırıp baktı. Arin, onunla göz göze gelirken –aşırı derecede açık bir kahverengi, kahverenginin altın rengine dönüşmeden önceki en açık tonu– ne kadar budala olduğunu biliyordu. Hem de budalanın önde gideniydi.

Durmak zorundaydı. İnsanı uykusundan eden bu düşler acı veriyordu. Niye hâlâ onları düşünüp duruyordu ki? Her şeyi çarpıtıyorlardı. Arin –bir anlığına bile olsa– Kestrel'in Güve olduğuna inandığı için şimdi utanıyordu. O tatlı küçük yalanı kafasından attı. Bir daha düşünmeyi reddetti. Böyle düşünceler, kendini tıpkı suratı gibi, ikiye bölündüğünü hissettiriyordu: Bir tarafı iyi, diğer tarafı ağrılı ve zonkluyordu.

Oturdu ve oyunu, şarap şişesini ve kadehi masaya koydu. Şarabı kadehe doldurdu.

“Sadece bir kadeh mi?” diye sordu Kestrel.

Arin bardağı ona verdi. “Şarap içecek havamda değilim. Nasıl?”

“Berbat.” Ama Kestrel dolu dolu içti.

Arin oyun takımını açtı. Kestrel kaba ahşaptan yapılmış taşlardan birini aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. Başparmağı bir kire sürtündü. Arin şarabı içişini izledi.

Arin, Deliah’nın tarif ettiği mahvolan elbiseyi düşündü. Tensen elini sallayarak bunun ne kadar önemsiz olduğunu vurgulamaya çalışmıştı; bu hareketi Arin’e ortada vahim bir şey olduğunu düşünmenin saçma olduğunu söylemişti. Elbisenin kolunda kusmuk mu? Eh, saray-mensupları şarabı sevmiyor mu? Arin kusuncaya kadar sarhoş olmuş yığınla Valoryalı görmüştü. Elbisedeki kir ile sökülmüş dikişlere gelince... herkesin ayağı takılabilirdi. Kış bahçesinde çamur yoktu, doğru ama Arin sarayın bütün arazilerini görmemişti. Gitmesine izin verilmeden yerler vardı. Kestrel’in ayağı her yerde takılmış olabilirdi.

Ne ayağının takılması ne de sarhoşluk Kestrel’in yapabileceği şeylerdi. Ama Arin kadehi nasıl kafaya diktiğini görmüştü.

Değişmiş olabilirim, demişti nehir kıyısında.

Arin oyun taşını Kestrel’den aldı. Taşları gereksiz bir güçle karıştırdı. Ellerini çektiler.

Arin’in eli acınasıydı. Bu oyunu ümitsiz vaka olmaktan kurtaran tek şey, bir çift fareydi ve fare de neredeyse en düşük değere sahipti. Genç adamın elindeki taşlardan geri kalanı, Yılan destesine ait bir karışımdan oluşuyordu, bunlar Kestrel’in keyif olarak oynadığı taşlardı. Arin’se bu konuda pek başarılı değildi.

Ve Kestrel’in eli iyiydi. Arin bunu biliyordu. Hiç belli etmiyordu, tam olarak değil. Daha çok kendini oyuna odak-

layışından bunu belli *etmişti*. Kestrel bir belirti göstermeksizin değişmişti. Dikkat kesilmişti.

“Kestrel.”

Kestrel bir taşı attı ve başka bir tane çekti. Arin’e bakmadı. Arin şimdi onun kendisine bakmadığını fark etmişti; tabii ki fark etmişti. Ve şaşılacak bir şey yoktu. Arin’in yüzü acıyordu. Dikişler kaşındırıyordu. İçinden onları söküp atmak geliyordu. “Bana bak,” dedi. Kestrel baktı ve Arin birden keşke bakmasaydı diye düşündü. Boğazını temizledi. “Onunla evlenmemen konusunda seni ikna etmeye çalışmayacağım artık,” dedi.

Kestrel yeni taşı yavaşça eline ekledi. Taşa gözlerini dikti ve bir şey söylemedi.

“Seçimini anlamıyorum,” dedi Arin. “Belki de anlıyorumdur. Fark etmez. Bunu istiyorsun. O kadarı belli. Her zaman ne istersen onu yaptın.”

“Öyle.” Kestrel’in sesi tekdüze ve donuktu.

Arin hızla lafa daldı. “Merak ediyorum da...” Bir fikri vardı. Bir süredir vardı. Bundan hoşlanmıyordu. Kelimeler dilinde acı bir tatla bekliyordu ama bunu defalarca düşünmüştü ve hiçbir şey söylemezse...

Arin kendini taşları incelemeye zorladı. Hangi Yılan taşının Kestrel’e en az yararının dokunacağını düşünmeye çalıştı. Bir arıyı attı. Taşı koyduğu anda bundan pişman oldu.

Yüksek bir Akrep taşı çekti. Bu onu cesaretlendirmeliydi ama Arin’in içinde Kestrel’in kazanacağı ve genç adamın ona ne istediğini soracağı, o kaçınılmaz ana doğru uçarcasına ilerlediklerine dair bir his vardı.

“Düşündüm de...”

“Arin?”

Kestrel kaygılı görünüyordu. Arin kararını verdi. Arin derin bir nefes aldı. Midesi demir gibi sertleşti. Bedeni kendini hazırlıyordu. Arin derin sulara dalmadan önce gerekli kasları sıkıyordu. Midesine bir yumruk aldı. Şarkı söylerken çıkarabileceği en zor, en alçak, en yüksek notalara bir çıkış. Midesi neye katlanmak zorunda olduğunu biliyordu.

“Evlen onunla,” dedi Arin, “ama gizlice benim ol.”

Kestrel’in eli yanmış gibi taşların üstünden kalktı. Arkasına yaslandı. Dirseğinin iç tarafını ovdu. Şarabının tortularını içti ve sessiz kaldı. Sonunda, “Bunu yapamam,” dedi.

“Neden?” Arin küçük düşmekten dolayı öfkeliydi, sorduğu için kendinden nefret ediyordu. Yarası yanıyordu. “Bu daha önce seçeceğin şeyden çok da farklı değil. İlkış’ta, arabanda beni öptüğünde, beni bir sır olarak saklamayı düşünüyordun. Tabii herhangi bir şey düşündüysen. O özel kölelerden biri olurum, hani evin geri kalanı uyurken bir geceliğine çağrılanlardan. Öyle değil mi?”

“Hayır.” Kestrel kısık sesle konuşuyordu. “Değil.”

“O zaman söyle bana.” Arin her kelimeyle birlikte kendine lanet okuyordu. “Nasıl olduğunu söyle.”

Kestrel yavaşça. “İşler değişti,” dedi.

Arin çenesi kalkık, dikişli sol yanağının ışığa gelmesi için eğilerek kafasını hızla yana eğdi. “*Bunun* yüzünden mi?”

Kestrel sanki yanıt aşıkarmış gibi cevapladı. “Evet.”

Arin kendini masadan geriye itti. “Sanırım o içkiden alacağım.”

Arin uzaklaşmaya başladı, ardından omzunun üstünden arkasına bir bakış attı. Sözlerinin hakaret olarak algılanmasından emin olmak istedi. “Taşlara dokunma.”

Kestrel anlamıyordu. Arin'in öfkesi hiç mantıklı değildi. Arin'in yarasının Kestrel'in suçu olduğu açık değil miydi? Ve daha kötüsünün de olabileceği?

Arin dönmedi.

Kestrel anlamadığı şeyi düşündü. Arin'in yarasının etten daha derine iniyor olabileceğini düşündü. Onun sorusunu ve kendi cevabını hatırladı. Onları yeniden hatırladı.

Yavaş yavaş yanlış anlaşılmayı görmeye başladı. Kestrel için *evetin* karşılığı, İmparator'un Arin'in yüzüne kazıtarak verdiği mesajdı. Arin içinse *evet*, yaranın kendisiydi, ne anlama geldiği değil. Arin'i öfkelendiren şey yüzünün nasıl görüldüğüydü... yani Kestrel'e nasıl görüldüğü.

Kestrel'in içini dehşet kapladı. Arin dönene kadar bekleyemezdi. Onu bulmak zorundaydı. Yanlış anlaşılmaları düzeltmeliydi.

Arin yolunu zorla açarak, şimdi ikinci bir kadeh istemek üzere beklediği bara ulaşmıştı. Valoryalı meyhaneci onu görmezden geliyordu. Kadın önce diğerlerine servis yaptı. Bara yeni Valoryalılar gelince onlara da servis yaptı. Arin olay çıkarmadıkça –ki çıkarmaya fazlasıyla hazırdı– ona bakmayacaktı. Kestrel'in *eveti* Arin'in kulaklarında çınılıyordu.

Bar tezgâhının üstü yapış yapıştı ve ekşi kokuyordu. Arin gözlerini ona dikti ve zümrüt küpeyi, nasıl parladığını düşündü: Büyülüydü, onundu. Sarsine onu katlanıp Herran'daki evinin kullanılmayan bir bölümündeki ardiyeye tıklımış desenli bir halıya takılmış halde bulmuştu. Zümrüt, bir tanrının ortaya

çıktığı masallardan biri gibiydi. Arin ondan asla ayrılmayacağına yemin etmişti.

Ama ayrılmıştı ve satın almak istediği şeyin aslında bilgi olmadığını şimdi anlıyordu. Satın almak istediği güvendi. Arin artık kendine güvenemiyordu. Arin, saymanın elindeki bahislerin önemli olduğuna inanmıştı. Zümrüt, bu inancın doğruluğu ispatlanırsa Arin'in inandığı her şeyin güvenilir olabilir olduğu anlamına geliyordu.

Arin'in bar tezgâhına koyduğu avuçları yapış yapış olmuştu. Sinirleri yatıştı. Herran'da tanıdığı Kestrel'i düşündü. Son zamanlarda olduğu kişiyi düşünmedi. Ve gittikçe daha sık yaptığı gibi –tamamen Valoryalı olan, saraya ve şehre bu kadar yakışan– yeni Kestrel'i, olmasını istediği kişi olarak yeniden hayal etme hatasına düşmedi.

Sadece eskiden olduğu kişiyi hatırladı. Arin o Kestrel'e, bir saray hizmetçisi olarak giyinmiş Kestrel'e sorduğu sorunun aynısını sordu ve Kestrel aynı cevabı verdi. Ama bu kez *eveti* aynı zamanda bir *hayırdı*. Bu kez cevabı sahte bir dibi olan bir kutuydu ve anlamı, Arin'in gördüğünden daha derinlere iniyordu.

Kestrel'i yanlış anlamıştı.

Arin o masadan ayrılmaması gerektiğini düşünmeye başladı. Geri dönmeliydi. Hemen geri dönmeliydi.

Ve eğer yakındaki bir masada dönen bir muhabbet dikkatini dağıtmamış olsaydı dönecekti de.

Bir grup senatör içki içiyordu. Kırık Kol'un o gece çok karışık bir kalabalığı, genelde olduğundan fazla sayıda saray mensubu vardı ve doğudan bahsediyorlardı.

“... etkileyici bir zafer,” dedi biri. “Tam da General Trajan'dan beklenecek bir şey.”

“Hepsi ona mal edilemez,” dedi bir diğeri. “Fikir kızına aitti.”

“Gerçekten mi?”

“Oradaydım. Nişan balosunun ertesi sabahı kış bahçesinde bir toplantı vardı. Tabii sadece sarayın en önemli üyeleri davet edilmişti. Bir kısmımız doğu düzlüklerinin en iyi nasıl alınacağını tartıştık. Hatta İmparator *benim* tavsiyemi istedi. Övünmek gibi olmasın, benim fikrim çok iyiydi. Fakat kimse cömert olmadığımı düşünmesin. İmparator’un neden Leydi Kestrel’in planını tercih ettiğini anlıyorum. General’in atları zehirlemesini tavsiye eden oydu. Doğulu vahşiler onlarsız yaşamayacaklar, dedi. Hepimiz bunun işe yarayacağını biliyorduk. Zaten öyle de olmadı mı?”

Kahkahalar yükseldi.

“Leydi Kestrel’e.” Senatör kadehini kaldırdı.

“Leydi Kestrel’e!”

Kestrel tezahüratı duyduğunda, Arin’i bulmak için masadan kalkmıştı.

Tanınmış mıydı?

Kimse köşedeki hizmetçiye bakmıyordu. Yine de Kestrel gittikçe daha da huzursuz oldu.

Arin’i göremiyordu. Barın yanma akın etmiş insanların içinde kaybolmuştu.

Yoksa tavernadan çıkıp gitmiş miydi? Kestrel onu bu kadar çok mu gücendirmişti?

Kestrel kendi kendine Arin’in, oyunlarını bitmeden bırakmayacağına dair güvence verirken, Arin boş ellerle kalabalığın içinden çıktı.

Sandalyesini masadan çekti.

“Arin... yaranla ilgili söylediğim şey...”

“O konuda konuşmak istemiyorum.” Arin oturdu ve taşlarını tekrar konumlandırdı.

“Ama söylemem lazım. Arin, yüzün...”

“Yüzüm umurumda değil!”

Kestrel çenesini kapadı. Arin başını kaldırıp ona bakmayı reddediyordu. Kestrel henüz anlayamadığı bir dehşetle sandalyesine gömüldü. “O senatörler niye bana kadeh kaldırıyordu?”

Arin yanıtlamadı.

“Nedenini biliyor musun?”

Arin kararlı bakışlarla onun gözlerine baktı. “Oyna.”

“Yine kadehin yok.” Kestrel kendi kadehini doldurdu. Birkaç damla döktü. Başparmağıyla sildi, camı sertçe ovdu ve Arin’e uzattı. Arin hiç oralı olmadı.

Böylece Kestrel oynadı ve Arin’in taşları atıp başka taşları alışını izledi. Arin’in hiddetinin nabzını hissetti. Masadan ayrıldığındaki halinden daha beterdı. Öfkesi şiddetlenmiş, neredeyse somutlaşmıştı. İnsanı sinirden titretecek cinsten. Oyun, Kestrel’in kontrolünden çıktı.

Sonunda Kestrel kaybetmeyi kabul etti. Arin’e gerçekleri anlatırdı. Anlatacağına dair kendi kendine söz verdi. Her şey açıklanabilirdi. Kestrel bundan korkuyordu, şimdi Arin’in içindeki öfkeden, gerçeklerle ne yapacağından korkuyordu. Ama gerçekleri ona verecekti. Artık vermemeye katlanamazdı.

Arin, “General’e Doğulu Düzlükleri halkının atlarını zehirlemelerini söyledin mi?” dedi.

“Ne?”

“Söyledin mi?”

“Evet,” dedi Kestrel duraksayarak, “ama...”

“Ne yaptığının farkında mısın? Kraliçe’nin Şehri’ne toplu göçte yüzlerce insan –*masum* insanlar– öldü.”

“Biliyorum. Bu korkunç bir şey...”

“Korkunç mu? Anneler ağlarken çocuklar açlıktan öldü. Bunu anlatacak kelime yok.”

Suçluluk duygusu Kestrel’in boğazına yapıştı. “Açıklayabilirim.”

“Katliamı nasıl açıklarsın?”

“*Sen* nasıl açıklarsın?” dedi Kestrel öfkeyle parlayarak. “Senin yüzünden de insanlar öldü, Arin. İnsanları öldürdün. Ellerin temiz değil. İlkış İsyanı...”

“*Bu aynı şey değil.*”

Arin’in kelimeleri boğazına takılıyormuş gibiydi ve Kestrel söylediği her şeyin bu kadar kötü sonuçlanmasından dehşete düştü. “Yani, gerekçelerin vardı.”

“Ben kendi gerekçelerimi ağzıma bile alamıyorum. Bu konuyu açtığına inanamıyorum, ikisini *karşılaştırdığına...*” Arin’in sesi titredi, sonra alçaldı. “Kestrel. İmparatorluğun tek gerekçesi hükmetmek. Ve sen buna *yardım ettin.*”

“Başka şansım yoktu. Babam...”

“Zayıf olduğunu mu düşünürdüyü? Mükemmel bir saldırı planıyla hazır bekleyen savaşçı kızı olmadığın için seni evlatlıktan mı reddederdi? Sevgili baban.” Arin’in dudakları kıvrıldı. “Onun onayını istediğini biliyorum. Onayını almak için Prens’le eveleneceğini biliyorum. Ama babanın elleri kanla kaplı. O bir canavar. Hangi insan bir canavarı besler? Hangi insan bir canavarı *sever?*”

“Arin, dinlemiyorsun. Sağlıklı düşünemiyorsun.”

“Haklısın. Sağlıklı düşünemiyorum, hem de uzun zamandır. Ama artık anlıyorum.” Arin taşlarını itti. Kazanan eli çizginin dışına dağıldı. “Sen değiştin, Kestrel. Artık kim olduğunu bilmiyorum. Ve bilmek de istemiyorum.”

Sonraları, Kestrel bu anı hatırladığında doğru şeyleri söylüyordu. Hayalinde, Arin anlıyordu.

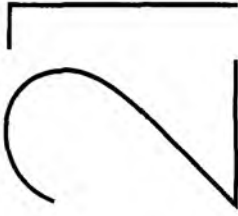
Ancak olaylar böyle gelişmemişti.

Arin'in öfkesi donarak tiksintiye dönüştü. Midesi bulanıyordu. Kestrel bunu görebiliyordu. Sanki bulaşıcı hastalıktan kaçıyormuş gibi hızla ayağa kalkışında bunu görebiliyordu. Kestrel ona seslenirken bile Arin arkasını döndüğünde, omuzlarının duruşunda bunu görebiliyordu. Arin uzaklaştı. Taverna kapısı arkasından çarpıp kapandı.

Sarayın galerisi sessizdi. Kestrel, toprağın derinliklerinde yatan kemiklerin de böyle sessiz olması gerektiğini düşündü.

Tensen'in tablosunun karşısında, ona hakikaten baktığı zamandan daha uzun durdu. Sonunda çerçevesine bir güve koydu. Kendine, açıklanmasına gerek bulunmayan bir yalan söyledi. Kestrel, Arin'in onu bu şekilde düşünmesinin daha iyi olduğuna karar verdi.

Evet. Her şey bunun içindi.

“Peki,” dedi İmparator, “Herran’a dönmenizi gerektiren ve bu kadar acil olan şey nedir?”

“Size olan görevim, İmparator Hazretleri,” dedi Arin.

“Pek güzel konuşuyor,” dedi İmparator saray halkına ve senatörler, lordlar ile leydiler bıyık altından gülüşlerini gizlemeye çalışır gibi görünürken kıs kıs güldüklerini daha çok belli ettiler. Herran Valisi’nin artık güzel olan hiçbir tarafı yoktu.

Risha gülmüyordu. Arin salonun karşısından Doğulu’nun bakışlarını yakaladı; oldukça ciddi ve sabitti.

“Gitmek için benden izin istemeniz konusunda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim,” dedi İmparator. “Vali, size burada... *kötü* mü davranıldı?”

Arin yüzünün kesilmiş tarafıyla gülümsedi. “Kesinlikle hayır.”

Saray halkı keyifle fısıldaştı. Keyifli bir oyun izler gibi görünüyordlardı. Aldığı yarayla hatları bozulmuş bir yüz. İmparator’un kurnaz alaycılığı. Hiçbir terslik olmadığı yalanı.

“Ya sarayda bulunmanızdan hoşnutsak?” dedi İmparator.

Arin daha çok ışığa çıktı. Bu yankılı tören salonunda, İmparator’un karşısında dikilirken nasıl görüldüğünü, kendine dışarıdan baktığını hayal ederek zihninde canlandırdı. Arin önceki gece Kestrel’i şehirde bıraktığından beri uyumamıştı ancak kendini yeterince aklı başında hissediyordu. Sabah güneşinin, etrafındaki toz zerreciklerini nasıl aydınlattığını biliyordu. Kesik suratına sert bir ışık vuruyordu. Kıyafetinin yıpranmış ipliklerini ortaya çıkarıyordu. Ve kalçasına bağlı hançerin üzerinde, silahın kabzasını saran ve üzerindeki mührü kapatan Arin’in elinin üzerinde duraksayıp oyalanıyordu. Bıçak kınısızdı. İki keskin tarafı vardı. Balçak⁵ kısmı kısaydı, Arin’inkinden çok daha küçük bir eli koruma amacıyla tasarlanmış ve bıçak gövdesi Valorya üslubunda kavisli bir tarzda yapılmıştı. Hançer her şeyiyle Valoryalıydı.

Saray halkı uğulduyordu.

Yüzü...

Bunu kim yaptı?

Şu hançer.

Kimin?

Bu bir leydinin hançeri. Onu nereden bulmuş?

Belki çalmıştır.

Ya da... bir hediye olabilir mi?

Arin fısıldanan sözcükleri neredeyse duyabiliyordu.

“Beni beklediğimden çok daha iyi ağırladınız,” dedi Arin. İmparator hafifçe gülümsedi. Gözleri, Arin’in hançerin kabzasındaki elinden ayrılmadı. Arin memnundu. İmparator’un, oğlunun, ordunun en sevilen kızıyla nişanından memnun ol-

duğunu düşünüyordu. Evlilik, General Trajan'ı imparatorluk ailesinin bir parçası yapar... ve askerlerin İmparator'a olan bağlılıklarını da tazelerdi.

Fakat bazı söylentiler vardı. Bir nişan sikkesinin basılması bile onları örtbas edememişti. Arin, kendisi ve Kestrel'le ilgili dedikoduları ilk defa soğukkanlılıkla düşünüyordu. Onları, her şekilde kullanabileceğini düşünüyordu. Evet, Arin eğer Kestrel'in hançerinin kabzasını ve mührünü ortaya çıkarmak için elini kaldırırsa hançerin tanınacağını hesaba katmıştı. Saray mensuplarının nefesi kesilirdi.

Arin söylentilerin doğruluğunu göstermiş olurdu.

Bir Valoryalı, banyo ve yatak dışında daima hançerini takardı. Saray mensupları bunun hırsızlık olduğuna da bir hediye olduğuna da karar verseler, Arin'in Kestrel'den hançerini alabilecek kadar yakın olduğunu düşünürlerdi.

"Kalmayı ne kadar istesem de," dedi Arin, "bölgenizi sizi memnun edecek şekilde yönetmek için geri dönmeliyim."

"Çok ciddi bir genç adamsınız, değil mi?"

"Evet." Arin kabzayı tutan elini kıpırdattı; mührü gözler önüne serecek kadar değil ama serebileceğini gösterecek kadar.

İmparator bundan hoşlanmadı. Burada olsaydı Kestrel de safakta sevgili galerisine giden ve muhtemelen hâlâ orada olan Tensen de hoşlanmazdı. Bakan, Arin'in yaptığı şeyi kesinlikle onaylamazdı. İmparator'a şantaj yapmak? Hem de saray halkının önünde?

Bu hançerin Arin'in elinde olmaması gerekiyordu. Arin'in ölmesi ya da tanınmayacak hale gelecek şekilde sakat bırakılmış olması gerekiyordu. Ya da her ikisi birden. İmparator'a hatasını anımsatmak Arin'e iyi geliyordu. İmparator'u, gelininin

hançerinin neden başka bir adamın elinde olduğunu saray halkına açıklama zorunluluğuyla tehdit etmek iyi geliyordu.

“Gidebilir miyim?” diye sordu Arin.

“Sevgili valim, bu nasıl bir soru! Elbette sizi özleyeceğiz ama sizi zorla burada tutamayız.”

Arin tören salonundan, yüzünden aşağı inen ve acı veren kırmızı-siyah yaranın hiç bahsi açılmadan çıkıp gideceğini sanmıştı. Ama İmparator tatlı bir şekilde, “Dikişler gayet düzgün,” dedi ve Arin huzurundan çekildi.

Tören salonunun dışındaki boş koridorda, “Sana iyi gelgitler,” diye seslendi biri arkasından.

Arin dönünce Risha’yı gördü. Prenses’in kullandığı kelimeler; Valorya diline tercüme edilmiş, doğu tarzı bir veda kalıbı gibi durduğundan, içten fakat bir bakıma da yapmacık geliyordu.

“Gideceğine sevindim,” dedi Risha. “Buraya ait değilsin. Buraya ait olmayan insanlarda bedelini öder.”

Arin içgüdüsel olarak kesik yanağına dokunup irkildi. Dişlerini sıktı. Yüzü artık eskisi gibi değilse ne olmuş? Belki de böylesi ona daha çok yakışacaktı. Herhalde Arin fazlasıyla yumuşak davranıp insanlara çabuk kanarak duygusallaşmaya başlamıştı. Mehtap ışığının aydınlatığı o kanala geri dönmesinin ve Kestrel’i köprüünün başında bulmasının sebebi de Arin’in savaş yıllarından önceki o çocuk gibi davranmış olmasıydı.

Arin artık o çocuk olmamasından memnundu. Yeni biri olmaktan memnundu.

“Buna nasıl katlandığını bilmiyorum,” dedi Risha’ya Valoryaca. Kelimeler ağzından yavaş yavaş ve ağır ağır döküldü. Bu lisanın dilinde bıraktığı tattan nefret ediyordu.

Risha kaşlarını çattı. “Neye katlandığımı? İmparatorluk sarayında yaşamaya mı?” Başını iki yana salladı. “Benim yerim burası.”

Tensen’den ya da Arin’in istihbarat şefinin Risha’nın kendilerine bilgi verdiği imasından bahsetmek tehlikeliydi. Şimdilik yalnızdılar ancak tören salonunun kapıları her an açılabilirdi. Arin çabucak kendi dilinde, “Teşekkür ederim,” dedi.

Risha’nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Herranice bilmiyorum,” diye anımsattı ona Valoryaca.

Arin daha çok şey söyleyebilirdi ama o anda tören odasının kapıları hakikaten açıldı. Saray halkı tek sıra halinde çıkıp onlara bakmaya başladı. Arin arkasını döndü. Söylenmemiş sözleri içini yakarken oradan uzaklaştı. Risha’nın kendi halkı olmayan bir halk için kendini tehlikeye atmasına hayret ederek tekrar, *Teşekkür ederim*, demek istiyordu.

Arin uzaklaşırken *ne kadar farklı biri* diye düşündü. Ağzı, dilini ısırmış gibi sıkıca kapalıydı ve metalik bir tat alıyordu.

Risha, Kestrel’den ne kadar da farklıydı.

Tahta döşemede bir balık çırpındı. Kestrel, balıkçının tokmağını balığın üzerine sertçe indirdiğini gördü. Bir saray hizmetçisinin bu görüntüden rahatsız olmayacağını bilse de irkildi. Bir hizmetçi, Kasaplar Çarşısı’ndaki tezgâhların altında pembe renkli donmuş kana ikinci kez dönüp bakmazdı. Bir saray hizmetçisi, oluklardaki parlak organlara gözlerini dikip bakmaz ve bir tavuğun içini hiç görmediğini düşünmez ya da buna kafa yormazdı.

Kestrel gözünü dikip çarşı boyunca akan sulu çamura bakmaya çalıştı. Midesi ağzına geldiğindeyse, sebebini hemen

önünde görebiliyordu. Bu iğrenç sokaktaydı. Balıkçının tokmağının ıslak tahtasındaydı. Dün gece Kırık Kol tavernasında veya Arin'in başka taraflara çevirdiği yaralı yüzünde değildi. Kestrel'in bunu hak etmek için yaptıklarında değildi.

Çarşıda yürürken denizcinin paltosunu üzerine sıkıca sardı ve mavi-beyaz eteğini hafifçe kaldırdı.

Valoryalı küçük bir kız önünde koşturuyordu, beyaza çalan sarı saçların örgüleri omuzlarında zıplıyordu. Kız, bir bez bebeği kolundan tutuyordu. Oyuncak bebekteki bir şey, Kestrel'in dikkatini çekti ve çocuk, annesine yetişip kadının sepetinde taşıdığı başka bir bebek için yalvarana kadar nedenini anlamadı. Bu, siyah giysili bir erkek oyuncak bebektir. Kestrel oyuncak kız bebeğin alnına dikilmiş altın renkli ipliği fark etti ve bu oyuncakların kime benzetildiğini anladı.

Kestrel, yanlarından hızla geçti. Oyuncak bebeği unutmaya çalıştı. Tensen'i aradı.

Onu bir tezgâhın çengelinde asılı duran, içi boşaltılmış yavru domuzu incelerken buldu. "Ah, güzel," dedi Tensen, Kestrel'i görünce. "Tam zamanında. Durumu idare etmek için bir domuz almak zorunda kalabilirdim ve kim bilir *onu* odama gizlice sokmak için ne kadar zorlanırdım."

Taze et almaları için gönderilen uşaklar müşterilerin arasına karıştılar. Kestrel ile Tensen, tezgâh sıralarının sonuna ve oradan da çok az insanın olduğu bir tepenin yokuşuna doğru yavaş yavaş ilerlediler.

"Senato Lideri, Güney Herran'daymış," dedi Kestrel. "Aklıma sadece bir neden geliyor. İmparator ondan evfindiği hasadını incelemesini ve ne kadar mahsulün olacağını hesaplamasını

istedi. İmparator, Herran'dan hepsini almayı planlıyor olmalı. Kendiniz için saklarsanız bundan haberi olacak.”

Tensen açık havada daha yaşlı görünüyordu; kırışıklıkları daha derin, gözleri hemen hemen kirpiksizdi. “Bu kıtlık demek olur.”

Kestrel alçak sesle, “Bir fikrim var,” dedi.

Tensen bekledi. Kestrel sessiz kalınca kaşlarını kaldırdı.

“Ama iyi bir fikir olmayabilir,” dedi Kestrel.

“Hiç yoktan iyidir.”

“Emin değilim.” Doğu düzlüklerinin atlarını düşündü. Arin'in *cinayet* deyişini hatırladı. Arin bu kelimeyi söylerken sesi bir pençeyle yırtılıyormuş gibi çıkmıştı. Kestrel'i de derinden etkilemişti.

Tensen elini Kestrel'in omzuna koydu. General'in eli ağır, Tensen'in eli hafifti ve bu hareketi Kestrel'e babasını anımsattı. “Mahsulü erken toplayıp saklayabilirsiniz,” dedi Tensen'e, “ama ağaçlarda biraz evfindığı bırakın. Sonra onlara hastalık bulaştırın. En gözde haşerenizi seçin. Avanak yabancı, Kırıkkanat, tırtıl... hangisi daha hızlı ürüyorsa. İmparator mahsulü istediğinde, ona verecek bir şeyinizin olmaması sizin kabahatiniz olmaz.” Tensen'in gülümseyişi içten bir hal aldı. Kestrel, babasının veya annesinin babasının nasıl biri olduğunu ve eğer bir büyükbabası olsaydı, kendisine böyle bakıp bakmayacağını merak etti. “İmparator yalan söylediğinizi anlarsa heba olmuş tarlaları kendi gözleriyle görmek isteyebilir. Ama... bu, ağaçları mahvedebilir. Seneye, tarlalarınızda kurtçuklardan başka bir şey yetişmediğinde açlık çekebilirsiniz.”

“Gelecek seneyi görürsek onu o zaman düşünürüz,” dedi Tensen. Sinir bozucu birkaç kar tanesine gözlerini kısarak baktı.

Daha yeni yağmaya başlıyordu. “Arin, zavallı Thrynn’e ile ilgili bilgiyi kimin sağladığı konusunda bana baskı yapıyor.”

Kestrel’in yüreği hopladı. “Ona ne söylediniz? Ben olduğumu söyleyemezsiniz. Söz verdiniz.”

“Merak etmeyin. İkimiz de doğru nedenlerden ötürü yalan söylemenin ne demek olduğunu biliyoruz. Sırrınızı paylaşmayacağım. Muhbirimin gizli kalacağı konusunda ısrar ettim. Ona Güve adını verdim. Bu canınızı sıkamaz, değil mi? Alçak bir ev haşeresinin adını almak?”

Kestrel’in dudağı kıvrıldı. “Güve olmak umurumda değil. Uçabilecek olsam büyük ihtimalle ipek yemeye başladım.”

Gömleğin manşeti nihayet aşınmıştı. Arin gömleği sandığa attı. Neredeyse yok sayılabilecek ağırlığı Arin’i tedirgin eden kınsız hançerin kayışını çözdü. Kestrel’in hançerini üzerinde taşımaktan hoşlanmıyordu. Fakat onu ortalıktan kaldırma veya geride bırakma düşüncesinden de hoşlanmıyordu. Açık kalan sandığa baktı. Sökük gömlek, sandığın içindeki diğer şeylerin üzerinde duruyordu.

Arin hançeri bir kenara koydu. Tekrar gömleğe uzanıp bir ipliği çekti. İplik serbest kaldı, bu Arin’in dolaşımı kesinceye kadar parmağına doladığı bir örümcek ağıydı. Arin ipliği hışımla çekti. İplik gömlekten kopup ayrıldı. Arin ona baktı.

Basit bir ipin Herran’a yardım edebileceği düşüncesi deliceydi. Arin odadan çıktı, Deliah’yı aradı ve ondan pek çok farklı renkte iplik makarası istedi.

Bakan süite girince Arin, “Balık kokuyorsun,” dedi Tensen’e.

“Galiba ayakkabılarım kokuyor. Bir şeye bastım.” Tensen başını kaldırıp etrafa bakınca iyice gerilmiş kayışlarla kapatı-

lan sandığın, kapının yanında beklediğini gördü. “Arın, beni bırakıp gidiyor musun?”

“Burada işe yaramıyorum.”

“Herran’da daha çok işe yarayacağını mı sanıyorsun? Kabalık etmek istemem ama bir vali olmanın, İmparator’a her istediğini vermekten biraz daha anlamlı olduğunu şimdiye kadar anlamış olman gerekiyor. Kuzenin senin yokluğunda gayet iyi idare edebildi.”

“Herran’a gitmiyorum. Doğuya gidiyorum.”

Tensen gözlerini kırıştırdı, sonra kaşlarını çatı. Avcuyla sandığa dokundu. Kayışlarla oynadı. “Orada ne bulmayı bekliyorsun?”

“Müttefik.”

“Doğu ittifak kurmaz. Doğu doğudur. Yabancıardan hoşlanmazlar.”

“Senden tavsiye istemiyorum.”

“O belli. Çünkü isteseydin, o ülkeye giden insanların nâdiren geri döndüğünü ve dönenlerin de aynı olmadığını sana anımsatırdım.”

“Belki ben bir farklılık yaratırım.”

Tensen dikkatle ona baktı. “Bütün gece dışarıdaydın. Bu kararına neyin sebep olduğunu merak ediyorum.”

“Tensen, savaştayız. Gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Herran’ın İmparatorluk’tan özgürlüğünü almak için savaşması gerekecek ve İmparatorluk’la boy ölçüşemeyiz. Doğu ölçüşebilir.”

“Bir yabancınnın Dakra’ya girmesi yasadışıdır.”

“Ben sıradan bir yabancı değilim.”

Tensen ellerini çanak şeklinde tuttu ve yere tohum dağıtırmış gibi genişçe açtı. Bu, Herranilerin bir şeyden şüphe duyduklarında yaptıkları bir hareketti.

“Benden şüphe etme,” dedi Arin.

“Şüphelendiğim sen değilsin, fikrin kendisi. Güvenli değil.”

“Hiçbir şey güvenli değil. Burada kalmak güvenli değil. Eve gitmek de faydasız. Buraya ilk geldiğimde hangisini seçeceğimi; kendimi mi yoksa ülkemi mi seçeceğimi sormuştun.”

“Doğru,” dedi Tensen yavaşça. “Sordum.”

“Benim seçimim de *bu*.”

Neye mal olacağını bilmediğin bir seçim yapmak kolaydır.”

“Kolay olup olmamasının bir önemi yok. Önemli olan, *bana* ait olması.”

Tensen dudaklarını büzdü. Boynundaki gevşek deri usulca indirdiği çenesinin altına gömüldü. Bakışlarını ansızın Arin’e çevirince göz göze geldiler. Tensen altın yüzüğünü parmağından çıkardı. “Bunu al.”

“Hayır, alamam.”

“Almanı istiyorum.”

“Bu torununa aitti.”

“Bu yüzden almanı istiyorum.”

“Tensen. Olmaz.”

“Senin için endişelenmeme müsaade yok mu?” Tensen uzattığı yüzüğe bakmıyordu. Gözlerini Arin’den ayırmıyordu. “Biliyorum, ben ne dersem diyeyim, Doğu’ya gideceksin. Tavsiyeme uymayacaksan, en azından yaşlı bir adamın hediyesini kabul ederek onu onurlandırabilirsin.”

Arin gönülsüz bir şekilde yüzüğü aldı. Yüzük, serçeparmağına oldu.

“Git o zaman.” Tensen kayışlı sandığa kasti bir hafiflikle, anın duygusallığından hem kaçman hem de kaçınmayan bir şekilde vurdu çünkü kaçınmak, Tensen’in çektiği güçlüğü ispatıydı. Artık Arin’e doğrudan bakmıyordu. Bu da Arin’in

yüzüğü almaktan pişmanlık duymasına neden oluyordu. Ona annesinin zümrüdünü hatırlatıyordu. Hangi acının daha büyük olduğunu merak etmesine sebep oluyordu: Değerli bir şeyden vazgeçmek mi, yoksa elinden alındığını görmek mi? Arin kendine engel olamayarak, Kestrel'in tavernadaki halini hatırladı, onu suçladığında, dudaklarını ısırırken etinin beyazlayışını hatırladı. Genç kadının köşeye sıkışmış gibi bir hali vardı. Kapana kısılmış gibiydi.

Hayır, daha çok *yakalanmış* gibi. Suçlular böyle görünürdü.

“Doğu’ya giderken Herran’a uğra,” dedi Tensen ve Arin düşüncelerinden sıyrılmış olmaktan memnundu. “Sana bir iş vereceğim.” Bakan, Arin’e evfındığı hasadından bahsetti.

“Bu bilgiyi nereden aldın?” diye sordu Arin.

Tensen gülümsedi.

“Güve’yle buluştun,” dedi Arin. “Sarayın dışında. Bu yüzden ayakkabıların balık kokuyor.”

“Onları temizlemeliydim,” dedi Tensen kederle.

Arin, Risha’nın rıhtımda, belki de Kasaplar Çarşısı’nda Tensen’le konuştuğunu hayal etmeye çalıştı ama başarısız oldu. “Bu buluşma ne zaman gerçekleşti? Neredeyse öğle oldu. Bu sabah tören salonunda yoktun.” Kestrel de yoktu.

Arin bir an kendine çok kızdı. Düşüncelerinin tam olarak nereye varacağını çok iyi biliyordu. Buna inanamıyordu. Şimdi bile, Kestrel’in ne yaptığını *bildiği* halde, bunu *itiraf ettiğini* duyduğu halde, hem de kızın kendi ağzından duyduğu halde, Arin’in zihni en sevdiği hastalıklı oyununu oynamaya devam ediyordu. Risha’nın kesinlikle Tensen gibi balık kokmadığını not ediyordu. Arin’in hayal gücü nasıl da işine geldiği gibi Risha’nın Tensen’le konuşup ardından tören salonuna gitmeden önce

ayakkabılarını değiştirmiş olabileceği olasılığını yok sayıyordu. Hayır, Arin'in zapt edilemez zihni, bu mantıklı açıklamayla ilgilenmiyordu. Bunun yerine Arin'e hizmetçi kıyafetli Kestrel'in görüntüsünü sunuyordu. Tensen'le buluştuğunu. Ona sırlar verdiğini.

"Dur," diye çıkıştı Arin. Tensen ağzını kapadı, yüz ifadesi şaşkıındı. "Lütfen söyleme." Arin parmaklarını şakaklarına bastırıp sertçe ovuşturdu. "Bana nerede olduğunu veya zamanını söylemek zorunda değilsin. Bilmem gerekmiyor."

"Arin, seni kızdırdım mı?"

"Hayır."

"Neden kızgınsın?"

"Sadece kendime kızgıyım." Arin'in eli, burun kemiğini tutmak için hareket etti, başparmağı kapalı sol gözünün köşesine batıyordu. Çizilmiş gözünü nasıl acıttığına aldırmadı. Kestrel'in o görüntüsünün kaybolmasını istiyordu. "Bu aptalca." Arin kendini bitkin hissediyordu. Hastalanmış, uykusuz kalmıştı. Bedeni çok ağırlaşmıştı sanki.

"Tanrılar adına, Arin, otur lütfen. Neredeyse ayakta uyuyacaksın."

Evet, yorgun zihin insanı kandırırdı. Arin bunu biliyordu. Elini yüzünden çekti. Bir sandalye buldu, oturunca kendini daha iyi hissetti. Daha iyi odaklanıyordu. "Dün gece şehre gittim," dedi Tensen'e. "Saymana gelinlik üstüne oynanan bahisleri sordum. Sarayın su başmühendisi nasıl bahis oynayacağını biliyor."

Tensen, Arin'in saymandan öğrendiklerini dinledi. "Yani eğer İmparator, Herran'a yaptığı gizli seyahatin karşılığını Senatör'e mükemmel bir bahisle ödediye," dedi Tensen, "Su

Mühendisi'nin de benzer bir iyilikten faydalıyor olması mümkün.”

“Bunu araştır.”

“Araştıracığım ama öğrendiklerimle ne yapmamı isterdin? Doğu Kraliçesi'nin şehrinden sana mesaj göndermem imkânsız.”

“Tapınak adası var,” dedi Arin. Dakralılar tek bir tanrıya tapınırlardı ve herkes bu tanrıçaya tapınmakta özgür olduğu için yabancıların, ülkenin güney sahilinin açıklarındaki kutsal bir adanın limanına girmeye izinleri vardı. Burası büyük bir ticaret merkeziydi. “Oraya mesaj gönderebilirsin.”

“Yine de mesajın dostane olmayan ellere düşmesi riskine girmiş oluruz. Posta şahinleri yakalanabilir, şifreler çözülebilir.”

“Öncelikle bir şifreye baktıklarını anlamaları gerekiyor.” Arin bir torba makara ipliği çıkarıp gösterdi. “İyilik Bekçiliği'ni hatırlıyor musun?”

Saatler uzadı. Öğle yemeği zamanı gelip geçti ve Arin ile Tensen, ipli şifreyi, tıpkı kölelik yılları boyunca İyilik Bekçisi'nin ip yumağında olduğu gibi her rengin bir kişiyi nasıl temsil edeceğini kararlaştırırken, içlerini kemiren açlığı yok saydılar. Arin, Herrani alfabesinin her harfi için farklı sayıda düğüm atıyordu. Renkleri anlamlarına göre birbirlerinin üstünden geçirerek ördü ve sonunda, elinde bir gömlek kolunun manşetine dikilmiş veya açık olarak giyilebilecek süslü bir şey tutuyordu. Yeni bir moda. Pek çok kişi bunu süslemeden başka bir şey gibi görmezdi.

Siyah, İmparator'du. Sarı, Prens. Tensen kendisi için yeşili seçti. “İşte.” Arin ona gri makarayı vermişti. “Güven için.” Ekledi. “Risha için.”

Tensen gülümsedi.

Ancak bütün kilit saray mensupları için bir renk belirlediklerinde Tensen, Arin'in hatırlayacağı şekilde yavaşça, "Leydi Kestrel için de bir iplik istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır. İstemiyorum."

O gün Kestrel pencerelerinden, gözetleme kulesindeki flamaların ılık bir rüzgârla yükselip denize doğru dalgalandıklarını gördü. İnce bir –kar değil– yağmur, manzarayı bulanıklaştırıyordu. İlkbahar Kestrel'in istediğinden daha erken gelecekti. Ardından İlkyaz ve düğün.

Yalnız başına ölü alacalı güveleri kâğıt zarflarından sallayarak mozaik bir mermer masanın üstüne düşürdü. Tensen'in galerideki tablonun üzerine Kestrel için bir güve bırakmayı istemesi ihtimaline karşı güvelerinin yarısını ona vermişti.

Kestrel güvelerin mozaîge uyum sağlamak için değişmelerini seyretti. Ardından narin parmağıyla bir tanesini itip yeniden değişmesini izledi.

Bu kadar güzel saklandıklarından, içinde güvelere karşı bir öfkenin kabardığını hissetti. Onları ezme arzusuna karşı direndi.

Kendini Arin'e açıklamaya çalışamaz mıydı? Kestrel dün gece her şeyi ona anlatmaya hazırды. Hâlâ da anlatabilirdi.

Kararsız bir şekilde güveleri tekrar paketlerinin içine süpürdü.

Deliah geldi. Kestrel günlük bir elbise provası yapması gerektiğini unutmuştu. Herrani kadın, Kestrel'in elbisesine iğneler saplıyordu. Kestrel pencerenin yağmurdan buğulanmasını izledi.

Deliah iğnelemeye ara verdi. “Sanırım Arin’in bugün gittiğini bilmeniz iyi olur. Rüzgâr çıktığında denize açıldı.”

Kestrel bakışlarını kaçırdı. Limanı, onun ötesindeki dalgaları ve dalgaların üstündeki gemiyi görebilirmiş gibi yeniden pencereye baktı. Fakat Kestrel’in gördüğü tek şey, sarayın mazgallı siperleriydi. Yağmur durmuştu. Gri peçesini kaldırmıştı. Şimdi gökyüzü temizdi ve acımasız bir şekilde açıktı.

Genç saray mensupları, şehrin savaş yetimleri için uçurtma yapıyordu. Parafinli siyah parşömen, çerçevelere yapışmaları için tutkallanmıştı ve üzerine altın renkli gözlerle yırtıcı kuşların tüyleri boyanmıştı. Kestrel ile Verex bunları İlkbahar'da yetimhaneye götürecekti.

İmparator, ülkeyle birlikte bütün Herrani mimari tarihini de ele geçirmiş gibi, Herrani işgalinden sonra saraya eklenen büyük güneşlikte, Kestrel bir uçurtmanın kuyruğu için kâğıttan zincir yapıyordu. Diğer masalarda saray mensupları sessizce konuşuyordu. Kestrel tek başına oturuyordu. Parmakları hızla hareket ediyordu ancak onları başka biri hareket ettiriyormuş, Kasap Çarşısı'nın kalabalığında gördüğü o bez bebekmiş gibi hissediyordu.

Kestrel çocukları ziyaret etmeyi düşündü. Onlara ebeveynlerinin imparatorluğu nasıl onurlandırdığını anlatmayı düşündü. Ondaki çok uzaklara yelken açan bir gemiyi düşündü.

Parmakları durdu. Boğazı düğümlendi. Kestrel yeni bir boya takımını getirtti. Uçurtmalarını yeşil, mavi ve pembe dairelerle kaplamaya başladı.

Bir kadın, yakındaki bir sandalyeyi isterken Kestrel ipeklerin hışırtısını duydu.

“Çok güzel,” diye yorumda bulundu Maris. “Ama ordunun renklerinde değil.”

Kestrel fırçasını bir su kavanozuna batırdı, fırçayı gürültülü bir biçimde çınılattı, sonra da eflatun renkli bir çanağa koydu. “Onlar çocuk, asker değil.”

“Tabii, haklısınız. Bu çok daha neşeli! Bırakın yardım edeyim.”

Kestrel bir an onu süzdü ama Maris sessizce boya yapmakla yetindi. Maris ikinci uçurtmasını da şatafatlı bir kelebeğe benzettikten sonra, “Arkadaşınızın çok yakışıklı bir ağabeyi var. Bana onunla ilgili her şeyi anlatın. Sözlüsü var mı?” dedi.

Kestrel fırçasını kaldırdı. Boya, kolundan aşağı damladı. “Ne?”

“Lord Ronan. Herran’ın fethinin bize daha çok unvanlı genç adam sağlaması ne talihli bir olay, değil mi? Beraberinde pek hoş unvanların olduğu, İmparator’un on yıl önce güzelce paylaştırdığı bütün o topraklar. Toprağın elden gitmesi çok yazık oldu. Ama bir lord sonsuza dek lorddur. Ve o da ne lord ama! Daha geçen gün Ronan’ı şehirde dövüşürken gördüm ve...”

“Görmüş olamazsınız. Bu mümkün değil.”

Maris’in gözleri alevlendi. “Sizin değil ki kendinize saklayasınız ya da veresiniz.”

“Kastettiğim şey bu değildi.”

“Hepimiz imparatoriçe olamıyoruz. Evlenmek zorundayım. Neredeyse yirmi yaşındayım.” Maris’in sesi alçaldı. “Savaşa gitmek istemiyorum.”

“Şehirde başka birini görmüş olmanız gerektiğini kastettim.” Kestrel sakince konuşmaya çalışıyordu fakat şimdiden kendi sözlerine inanmıyordu. “Ronan başkentte değil. Jess ve ailesiyle güneye gitti.”

“Sizi temin ederim, gitmedi.”

“Gittiler.” Kestrel’in dudakları uyuşmuştu. “Jess’in sağlığı için.”

Maris’in yüz ifadesi değişti. Kestrel, yüzünün şaşkınlıktan meraklı bir ifadeye döndükten sonra nihayet Kestrel’in midesinin kasılmasına yol açan bir nezakette karar kılışını seyretti. “Leydi Kestrel,” dedi Maris, “yanılıyorsunuz. Ailelerinin neden saraydan uzak durduğunu merak ediyordum ama Jess ile Ronan şehirdeki pek çok etkinliğe katılıyor. Onları birkaç defa gördüm. Nişan balonuzdan beri başkentteler.”

Kestrel, Jess’in şehirdeki konağına gitti. Jess’in uşağı, Kestrel’in şahsi mührünün kabartmalı olarak işlendiği kartını aldı ve onu cilalı, çapraz mızrakların dizili olduğu kabul odasına aldı. Tozdan eser yoktu. Orada yaşayan ailenin, güneye seyahate çıktıkları için evin kapalı tutulduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

“Hanımefendi evde değiller,” dedi uşak.

“Peki aile burada mı?” diye üsteledi Kestrel. “Jess *genelde* burada mı oluyor?”

Uşak kıpırdandı ama sessizdi.

“Ağabeyi evde mi?” diye sordu Kestrel.

Uşak hâlâ bir şey söylemeyince Kestrel, “Kim olduğumu biliyor musun?” dedi.

Uşak, Ronan'ın eve garip saatlerde geldiğini itiraf etti. "Sıklıkla burada olmuyor. Ve kız kardeşi..."

"Burada değilse o dönünceye kadar oturma odasında bekleyeceğim," dedi Kestrel, gerçi bu teklif Ronan'ı görme riskini taşıyordu.

Uşak huzursuzlandı. "Bunu tavsiye etmezdim, hanımım. Hem erkek hem de kız kardeşin çok uzun bir süre boyunca dışarıda olacaklarına inanıyorum."

"Bekleyeceğim."

Ve bekledi. Gerekirse oturma odasının divanında uyumaya bile razıydı.

Ateş titreyerek alçaldı. Kestrel'in çayı soğudu.

Jess'in uykusunda kaşlarını çattığını hatırladı. Jess'in kolyesinin cam taçyaprağını, mermer şömine rafına çarparak kırdığını hatırladı.

Jess'in suskunluğu –yokluğu, yalanları– kırılan o hediye yüzünden miydi? Belki Kestrel'in kabahati buydu. Ama Jess'e söylemişti ve Jess de onu bağışlamıştı. Değil mi?

Ya da...

Ronan, Jess'e ne anlatmıştı? Kestrel, Ronan'ın gururunun İlkış gecesinde Kestrel'e yaptığı evlenme teklifini –ve reddedilmesini ve Kestrel'in onun yerine kimi tercih ettiğini– kız kardeşine söylemesini sonsuza dek engelleyeceğini sanmıştı.

Korku içini kemiriyordu. Saat üçü vurduğunda yastıkta pozisyon değiştirdi. Yastıktan Jess'in parfümünün kokusu hafifçe yayıldı. Herran'dan beyaz bir çiçek. Kestrel'in gözlerinin ardında açıyordu.

Koku tazeydi.

Oturma odası yola bakıyordu. Kestrel kendi at arabasını ve içinde bekleyen refakatçisini görebiliyordu.

Kestrel farkına varınca bununla savaştı. Anlamak istemiyordu. Ama anlıyordu... Kestrel'in at arabası yolda durduğunda, Jess'in tam da bu kanepede oturmakta olduğunu çok net bir biçimde kafasında canlandırabiliyordu. Jess, bir uşağa mesaj bırakmıştı. Ardından evin başka bir bölümüne çekilmişti. Orada bekliyordu. Kestrel'in gitmesini bekliyordu.

Kokular, Kestrel'in gözlerini yaşarttı.

Dışarı çıkarken uşağa, "Başka bir gün dönerim," dedi ancak at arabasına bindiğinde, omzunun üstünden yukarı bakınca gözüne konağın üst penceresinde kıvıldaayan bir kumaş ilişti. Bir perde yana çekilmişti. Biri onu izliyordu.

Kestrel ona baktığı anda perde düştü.

Kestrel gözetleme kulesinde yürürken, muhafızların güldüğünü duydu.

"Bu aralar nerelere kaybolup duruyor o?" dedi içlerinden biri.

"Köpek kulübelerine," diye yanıtladı diğeri. "Pisliklerin içinde köpek yavrularıyla oynuyor. Bana soracak olursan şanlı Prensimiz için mükemmel bir yer."

Kestrel durdu. Döndü ve muhafızlara yaklaştı. Korkmamışlardı, bu da Kestrel'in de onların küçümseyişlerine katıldığını düşündükleri anlamına geliyordu.

Son konuşan muhafıza baktı. Kestrel adamın yüzüne tokat attı. Bunu izleyen şaşkınlıkla dolu sessizlikte, Kestrel acıyan elini sıkıp uzaklaştı.

Verex köpek kafeslerinden birine kapanmış kirli samanlardan oluşan bir yuvanın üstünde oturuyor ve süte bandırılmış bir kumaş parçasıyla bir yavru köpeği emziriyordu. Yavru köpek,

Verex'in kucagında oldukça huzurlu ve rahattı, derisi buruşuk ve gevşek, gözleri kapalıydı.

Verex, Kestrel'i gördüğünde, neredeyse kendi gözüne bile bir hayvan gibi göründü, köşeye sıkışmış ve tetikteydi. "Söyleme," dedi Kestrel'e.

"Neyi söylemeyeyim?"

"Her ne söyleyeceksen."

Kestrel ahşap kafesin korkuluğunun üzerinden eğildi. "Bana bunun nasıl yapıldığını gösterir misin?"

Bez parçasını tutan el şaşkınlıkla kalktı. Süt, yavru köpeğin üzerine damladı.

Kestrel kafese girdi, Verex'in yanına, samanların üzerine oturdu ve avcunu açıp uzattı.

"Hayır." Verex, Kestrel'in sol elini çekip iki avcunu birleştirerek bir kâse oluşturdu. "Bu şekilde." Küçük hayvanı Kestrel'in ellerine dikkatle yerleştirdi. Bu uysal bir sıcaklıktı, yumuşak ve kemiksiz. Bütün bedeni soluğuyla birlikte hareket ediyordu. Kestrel, kendisi de babasının kollarında bir bebekken böyle olup olmadığını ve tıpkı şimdi Kestrel'in bu hayvanı tutarken yaptığı gibi, babasının da onu tutması için bu şekilde sakinleştirip cesaretlendirilmiş olabileceğini düşündü.

"Bu en az gelişmiş yavru," dedi Verex. "Annesi onu emzirmiyor." Kestrel'e sütlü bez parçasını yavrunun ağzına nasıl sokacağını gösterdi.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Prens samanla oynadı. "Ah, ben çoktan çözdim. Babamın sana karşı kullandığı kozun ne olduğunu tahmin etmek zor değil." Kestrel'in ürkek bakışlarını yakaladı. "Onu benim kadar tanıyınca değil. Bu av köpeğinin annesi onu beslese bile babam

yavrunun boynunu kırdırırdı. Zayıf olanları sevmez. Ama zayıf noktaları keşfetmeye bayılır. Ve şimdi senin Vali gitti...”

Kestrel bulanık bakışlarını yavru köpekten ayırmadı. “Kastettiğim bu değildi. Söylemek istediğim bu değil.”

“Ama gerçek bu. Onu seviyorsun. Bu senin zayıf noktan. Öyle ya da böyle, benimle evlenmeyi bu yüzden kabul ettin.”

Kestrel ters yüz olmuş minicik bir kulağı, başparmağıyla düzeltti. Sütü emerken bile kör ve uykuda olan yavru köpeğe baktı.

Verex, “Kimse kullanılmayı sevmez,” dedi.

“Özür dilerim. Niyetim seni kullanmak değildi.”

“Açıkkası ben kullanılmayı *bekliyorum*. Burası saray. Hiç düşünmezdim ki... yani ben babamın oğluyum, değil mi? Tabii ki evliliğim anlaşmalı olacaktı. Tabii ki ben seçim yapamayacaktım. Kızgın davrandığımı biliyorum. *Hâlâ* öyle olduğumu biliyorum ve bu içimi kemiriyor ama... Nişan konusunu anlardım, Kestrel. Seni şimdi anlıyorum. Bana *nedenini* söyleyebilirdin.”

“*Nedeni* gerçekten önemli mi sence?”

“Sence değil mi?”

“Verex, ben korkunç bir şey yaptım.” Kestrel, Verex’e doğu düzlüklerinin atlarını zehirleme planını ve bunu niçin önerdiğini anlatırken yavru köpeğin kaburgaları inip kalkıyordu.

Verex sessizdi. Bir eli samanların içinde kıpırdandı. Kestrel köpeği kendisinden almak istediğini sandı ama Verex bunu yapmadı.

Kestrel, “Doğudaki savaşı kabul etmediğini duydum,” dedi.

“Babam çok uysal olduğumu söylüyor. Haklı.”

“Beni daha da suçluyor olmalısın.”

“Sert olduğun için mi?” Kestrel’i daha iyi görebilmek için sarı saçlarını yüzünden çekti. “Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Zehri önermeseydim, belki de düzlükler yakılmazdı. Belki ordumuz hiçbir şey yapmazdı.”

Verex alaycı bir şekilde güldü.

Kestrel, “Babanla hiç konuşmasaydım, en azından *olanlar* benim suçum olmazdı.”

“Bilmemenin masumiyetle aynı şey olduğundan emin değilim.” Hışırdayan kokulu samanlara sırtını yasladı. “Bence sen elinden geleni yaptın. Ona anlattığımda Risha da öyle düşünecek.”

“Hayır. Ona anlatma. Lütfen.”

“Ben ona her şeyi anlatırım,” dedi Verex.

Kestrel’in bakışları yeniden yavru köpeğe döndü. Birine her şeyi anlatabilmenin nasıl bir şey olduğunu merak etti. “Köpek yaşayacak mı?”

“Umarım.”

Kestrel’in parmaklarının arasından hızla sıcak bir sıvı aktı. Kestrel küçük bir çığlık attı. Köpek yavrusunun idrarı, elbisesinin kolundan aşağı süzülüyordu.

Verex zaten büyük olan gözlerini iyice açtı. “İşte *bu* şanstı.”

“Şans mı?”

“Bilirsin, yavru köpeklerin tek yaptığı şey bu değildir. Daha beteri de olabilir.”

Kestrel gülümsedi. “Doğru,” dedi. “Haklısın.” Gülümseyişi büyüdü ve bir kahkahaya dönüştü.

Kestrel’in nedimleri dehşete kapılmıştı. Bir banyo hazırladılar ve gysileri resmen Kestrel’in üzerinden soydular. Ama Kest-

rel, Verex'in kendisine armağan ettiği o kararsız bağışlayıcılık hissini beslemeye devam etti.

Onu yalnız bırakmalarını rica etti.

Banyo soğudu. Sudan koyulaşmış saçları, göğüslerinin üzerinde düz ve parlak bir zırh gibi duruyordu.

Arin onu değiştirmişti. Bunu itiraf etme vaktiydi.

Kestrel duşta ayağa kalktı. Su, üzerinden bir çarşaf gibi aktı. Kendi çıplaklığından tuhaf ve mantıksız bir şekilde utanarak sarındı.

Arin onu nasıl değiştirmişti?

Kestrel geçen yazı düşündü, Arin sanki zorla onun gözlerini ardına kadar açmış ve dünyayı görmesini sağlamıştı. O kör köpek yavrusunu ve onun kadifemsi gözlerini düşündü, doğu düzlükleriyle ilgili savaş planları hakkında hiçbir şey duymamış olmayı ve olaylarla ilgili herhangi bir sorumluluğunun bulunmamasını dilemişti.

Kestrel gözlerini daha çok açması gerektiğini düşündü.

Baktı.

Üzerinde lüks bornoz vardı çünkü Prens'in müstakbel eşi rahat etmeliydi. Banyonun pencerelerine yerleştirilen vitrayları gördü çünkü bir Valoryalı güzelliklere sahip olmalıydı. Altın yüzükler, Kestrel'in kırışmış parmaklarında ıslak bir şekilde parlıyordu. General'in savaşları, kızına lüks mallar kazandırmıştı.

Ve kurallar vardı. Nemli havada görünmez bir şekilde sarkıyorlardı. Peki kurallara kim karar vermişti? Bir Valoryalı'nın sözünü tuttuğuna kim karar vermişti? Kestrel'in babasını, imparatorluğun diğer ülkeleri yutmaya devam etmek zorunda olduğuna ve kölelerin, Valorya'nın fetih hakkı olduğuna kim ikna etmişti?

Babası şerefine sanki asla elden bırakamayacağı bir nesneymiş gibi sıkı sıkıya tutunurdu. Kestrel daha önce babasının ve Arin'in şeref anlayışlarının nasıl olduğunu düşünmüştü ancak kendisinininkini henüz bilmiyordu.

Sonra genç kadın, bir başkasının şeref anlayışını hiçbir şekilde sorgulamadan kabullenmenin de şerefli bir davranış olmayacağına kanaat getirdi.

Kestrel banyo musluğuna eğildi. Herrani evlerinde, çoğunlukla süs çeşmeleri için şebeke suyu olurdu fakat imparatorluk sarayı, dağdaki termal kaynaklardan içeriye ılık su pompalayan, onu bir ocakla daha da ısıtıp en üst katlara taşıyan bir boru sistemiyle döşenmişti. Bu sistem, kanalların da tasarımını yapan Su Başmühendisi tarafından icat edilmişti.

Arin'in ayrıldığı günün ertesinde, Tensen Kestrel'den bir şeyi soruşturmasını istemişti. "Su Başmühendisi, İmparator'a bir iyilik yapmış," demişti. "Ne olduğunu öğrenebilir misiniz?"

Kestrel elini hâlâ sıcak olup yere giden ve zeminin içinde kaybolan borudan kaldırdı. Pencereye gitti ve onun harikulade vitrayının ışığında durdu. Elleri mavi ve koyu pembe renklerde ışıldıyordu. Pencerenin mandalını çıkarıp yana doğru açtı. Her şey netleşti. Hava soğuktu. Kestrel kokusunu rüzgârda duyabiliyordu: Onu zamanda ileriye, sıcaklığa, çiçeklerin açışına, polenli ağaçlara, ardından yeşillere bürünmelerine götürecek olan şeyin kokusunu.

Bahar.

Denizdeki altıncı gününde, Arin'in deniz tutması da sona erdi. O gece hiç bulut yoktu. Yıldızlar gökyüzünü kaplamıştı. Gemi olduğu yere çakılı kalmıştı.

Arin güvertedeydi, Kestrel'in hançeri elindeydi. Sonunda onu yanına almaya karar vermişti. Artık ona aitti, bunu kanıyla hak etmişti. Ya da kendine öyle söylüyordu.

Hançeri kınına koydu. Kafasını geriye attı ve üzerinde ısıltılı bir leke gibi kavis yapan geniş yıldız kemerini seyretti.

Arin başkentten yola çıktıktan sonra karşılaştığı Sarine'in, çok yorgun olduğunu düşünmüştü. Solgun yüzü ve gölgeli gözleri Arin'i endişelendirmişti.

Sarsine kabaca gülmüştü. "Yemek yüzünden."

"Neden?"

"Çok az kaldı." O zaman içini çekmiş ve bütün Herran'ın yorgun olduğunu söylemişti.

"Bu değişecek," demişti Arin ona. Evfındığı hasadının nasıl kurtarılacağını açıklamıştı. Sarsine minnetle onun elini

sıvazlamıştı. Sonra ona iyice bakmıştı. Gözleri parlıyordu. “Sana yaptıkları şeye bak,” demişti.

“Önemli değil.”

Ancak Sarsine, onun yüzündeki değişikliği fark edince ağlamıştı, bu da Arin’in yüzü konusunda kendini daha kötü hissetmesine neden olmuştu. Arin ağlamasına izin vermişti. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Sonradan Sarsine, “Şimdi bana, henüz anlatmadığın şeyi anlat,” demişti.

Arin de ona Kestrel’i anlatmıştı. Şimdi bunu denizin siyah bir aynayı andıran yüzeyine bakmak üzere yer değiştirirken anımsıyordu.

Sarsine sessiz kalmıştı. Arin’in ailesinin evinin kütüphanesindeydiler, salonda değil. Salonda Kestrel’in piyanosu vardı. Ama enstrüman gözden uzak olsa da Arin’in gözünün önünden gitmiyordu: Büyük, parlak. Davetsiz. Arin ondan kurtulmak istiyordu.

Sarsine, “Bu onun yapacağı bir şeye benzemiyor,” demişti. Arin ona soğuk bir bakış atmıştı.

“Sen onu benden daha iyi tanıyorsun,” diye itiraf etmişti Sarsine.

Arin başını iki yana sallamıştı. “Ben kendime yalan söylüyordum.”

Arin’in kafası uzun zamandır karışıkmiş, yaptığı son net şey, İmparator’un antlaşmasının bir hile olduğunu beyan etmekmiş gibi görünüyordu. Arin o gün ordusunun kaybedeceğini biliyordu. Valoryalılar çoktan şehir duvarlarında gedik açmışlardı. Ancak savaş çok şiddetli olurdu. Herraniler ölümüne savaşırdı. Elllerinden geldiğince çok kişiyi öldürürlerdi. Antlaşma, İm-

parator için kansız bir zafer olmuştu: Valoryalı bir asker daha kaybetmeden Herran'ın kaynaklarını kurutmanın bir yolu.

Bu bir hile olabilir, demişti Kestrel, ama bunu seçeceksin.

Sonra da kar yağmıştı. Kestrel'in kirpiklerine kar taneleri doluşmuştu. Arin eskiden uzanıp, Kestrel'in kirpiklerine düşen o kar tanesini silse ne olurdu diye merak ederdi. Eskiden kar tanelerinin parmak uçlarında eriyeceğini hayal ederdi. Bunu hatırlamak onu utandırıyor.

Arin garip denecek kadar sakın gemisinin güvertesinde uykuya dalamamıştı fakat rüya görüyormuş gibi hissediyordu. Sanki rüyalar, hatıralar ve yalanların hepsi aynı şeymiş gibi.

Sudan çıkan bir balığın sesinden irkildi. Ne zamandır burada durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Gökyüzünde yıldızlar hareket etmişti.

Arin üşüyerek yorgun bir halde aşağı indi.

Kışı ardında bıraktı. Rüzgâr çıkmıştı. Yelkenleri orsalamış, bez göbeklerini şişirmişti. Savaştan önce bir nevi efsane olan Herrani kaptan mutluydu. Gemi dalgaların üzerinde hızlandı.

Güneş, erimiş tereyağına döndü. Arin babasının sıcak, eski püskü ceketini çıkardı. Onu bir daha giymek istemiyordu.

Deniz bütünüyle yeşillere büründü: Enfes bir biçimde berraktı. Arin aşağıdaki suyun içinde tamamen ayrı dünyalar görüyordu. Balıklar birbirinden ayrılıyor, bir araya geliyor ve renkli yapboz parçaları gibi kendilerini yeniden düzenliyorlardı.

Bir ara bir yaratık suyun üstüne atladı. Sırt yüzgeci tırtıklı ve pembeydi. Tuhaf, ıslığı andıran bir çığlık attı ve tekrar suya daldı.

Arin'in yarası nihayet iyileşti. Dikişleri kendi başına çekip çıkardı.

Şimdi hakikaten de doğu sularındaydı. Rüzgâr, deniz ve güneş, düşünmemeyi kolaylaştırıyordu.

Gerçi her zaman değil. Güneşin, Arin'in tam tepesinde olduğu parlak, sıcak bir gün oldu ve Arin suda, geminin gölgesi olduğunu düşündüğü bir şey gördü. Ardından büyük gölge yer değiştirdi ve hiç mantıklı olmayan bir şekilde kaydı. Arin gölgenin, geminin çok aşağısında yüzen devasa bir deniz yaratığı olduğunu anlayarak gözlerini ona dikti. Gördüğü şeyin ne olduğunu anlamamıştı.

Yine Tensen'in sözlerini duydu: *Görmek istediğin şeyi görüyorsun.*

Arin, Kestrel'i düşündü ve bazı yaraların hiç iyileşip iyileşmediğini merak etti. Kalbi kulaklarında attı. Öfkesinden yine serseme dönmüştü.

Peki Tensen senin neyi görmeni istiyor? diye fısıldadı içindeki ses. Düşüncesi bile, Kestrel'e olan takıntısı konusunda en başından beri onu uyaran Tensen'e bir hakaretti.

Arin artık Kestrel'in kendisine karşı dürüst olmasını –sert, tatsız bir şekilde– takdir edebilirdi. Kestrel uzun zaman işleri açıklığa kavuşturmaya uğraşmıştı. Herran'dan kaçtıktan sonra Arin'in kuvvetlerine saldırımları için birlikler göndermişti. Arin'e nişanından bahsetmişti. Bir kere olsun –bunu düşününce Arin'in yüzü ekşiyordu– Arin'in yaklaşma hamlelerine yanıt vermemişti. Ve Arin ona doğu düzlüklerindeki Valorya saldırısını sorduğunda, kendi alakasını inkâr etmemişti. Suçluluk duygusu, yüzünden açıkça okunuyordu.

Öğlen güneşi Arin'in başına vuruyordu. Düşüncelerini bir çekiçle dövercesine şekillendirdikten sonra düşünmemeye çalıştı: Zihni bir kalkan gibi düzgün ve parlaktı.

Arin, Tensen'in yüzüğünü parmağında çevirdi ama çıkarmadı.

Gemi, deltanın yeşim sularının içinden Doğu Kraliçesi'nin şehrine doğru yüzdü. Sonra gemi artık daha fazla ilerleyemedi. Arin, Tensen'in yüzüğünü kaptana verdi. Kenarlarına şifreli bir mesaj dikilmiş bir mendile sarmıştı.

Mesaj, Tensen'e Arin'in güvenli bir şekilde Kraliçe'nin şehrine vardığını söylüyordu. Masum bir yalan. Neredeyse gerçektir. Arin, yaşlı adamın endişelenmesini istemiyordu. Yüzüğe gelince...

Böyle bir hediyeyi kaybetmeye dayanamazdım, diye dikmişti mendile.

Ardından *gerçekten* kaybetmeyi dilediği Kestrel'in hançerini beline bağlamıştı.

Arin bir filikada tek başına suya indirildi. Tekrar Herran'a dönecek olan gemiden kürek çekerek uzaklaştı. Kaptan yüzükle mesajı başka ellere ulaştırabilirdi. Yüzüğün, Tensen'e ulaşmaması gibi küçük bir risk vardı. Bir Valoryalı tarafından yolu kesilebilirdi. Ancak Arin yüzük konusunda kendine daha az güveniyordu ve yüzüğün tanınmasından korkmuyordu. Çok sade bir yüzüktü.

Arin kürek çekerek uzaklaşırken yüzü gemiye dönüktü. Kenarlarında sazların olduğu ince bir nehirde kürek çekmeye başladığında artık gemiyi göremiyordu. İki kez şiddetli yağmurla karşılaştı ve iliklerine kadar ıslandı.

Nehir yerini dönemeçli kanallara bıraktı. Şehir görünmeye başlamıştı. Bir kadının kolundaki bilezikler gibi her kana-

lın üzerinden geçen küçük köprüleriyle şehir, beyaz, parlak mermerden yapılmıştı. Bir yerlerde bir çan, kulesinin içinde çalmaya başladı.

Arin şehrin sulu labirentinde daha yeni gezmeye başlıyordu... ama bakışlar yeni başlamamıştı. Kanal, Arin'in filikasını bir ördek gibi gösteren parlak teknelerle süzülüyordu. Bu onun yabancı olduğunu belli etmese de teni ederd. İnsanlar ona bakmak için işlerini bırakıyordu. Kanalda çamaşır yıkayan bir çocuk o kadar korkmuştu ki elindeki gömleği bıraktı. Gömlek kanala doğru yüzdü, sonra suda kayboldu.

Haber Arin'den önce gelmiş ya da kanalların kıyıları boyunca ilerlemiş olmalıydı.

Filika kancaları suya fırlatıldı ve Arin'in filikasını yakaladı. Bir tanesi dişlerini Arin'in koluna geçirdi ve etini yırtarak küçük, kırmızı bir iz bıraktı.

Filika, Arin'in çabucak ele geçirildiği bir iskeleye çekildi.

Hapishane çok kötü değildi. Arin'in, gökyüzüne bakan ufak bir penceresi vardı.

Onu filikadan zorla indirdikleri sırada Arin derdini açıklamaya çalışmıştı ancak kullandığı lisan Dakrancaya yakın olsa da iki dil arasındaki fark sanki ince bir perdeyle örtülü gibiydi. Dolayısıyla karşısındaki doğulular da Arin'in dediklerini çözemedikleri için tıpkı genç adam gibi anlaşılamamanın verdiği ortak hüsrana yaşıyorlardı.

Siyah gözlerine günbatımı renkleri çekilmişti. Hem erkek hem de kadınların saçları birbirine benzer şekilde kesilmişti ve birörnek bol, beyaz pantolon ve gömlekleri giyorlardı. Aniden bastıran sağanağın şiddetinden, kanalın taş döşeli kaldırımlarına vuran yağmur damlaları sekiyordu; beyaz kumaş kıyafetlerini sırlıslıkla ediyor, insanların düzgün kaslı hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Kestrel'in hançeri alınmıştı. İmparatorluk'a ait bir silahı görününce, Arin'le aralarındaki hava gerilmişti.

Bir kadın, Arin'e sert bir soru sormuştu.

"Bana bak," demişti Arin. "Valoryalı değilim." Dakralılar onun koyu renk saçlarını, gri Herrani gözlerini görebiliyorlardı. Arin'in, düşmanlarının kölesi olduğunu biliyor olmalıydılar.

Ancak Arin'in ilk kelimesi işleri daha da beter etmişti. Gerginlik artmıştı.

"Lütfen," demişti o zaman Arin. "Kraliçenizle konuşmalıyım."

Bu anlaşılmıştı.

Arin'e doğru ani bir dalgalanma olmuştu. Kolları burkularak arkasına çekilmişti. Elleri bağlanmış ve Arin sürüklenerek götürülmüştü.

Arin hücresinde beklerken, kare şeklindeki penceresinin çerçevelediği mavi gökyüzüne doğru elini kaldırdı. Önce eliyle görüntüyü tamamen kapadı ve açtı, ardından bir daha kapadı. Sonra gökyüzünün rengini tamamen içeriye davet etti. Herran'daki dersliğinin duvarları da bu tonda boyanmıştı. Arin, babasının mantık dersini dinlemeye geldiği ve öğretmenine çıkmasını söylediği zamanları hatırladı. Sonrasını babası devralırdı.

Bu hatıranın sessiz sevinci, Arin'e eşlik etmeye çalıştı. Yavaşça kaybolduğunda, Arin korktuğunu biliyordu.

İmparatorluk hançerini kuşanmış bir yabancı, kraliçeyi mi görmek istiyor?

Arin çok aptalca davranmıştı. Ama biri o koğuş kapısını açtığında kendisini bekleyen şeyi görmezden gelecek kadar da aptal değildi.

Arin yanağını ovuşturup kabarık ve hassas yara izini hissetti. Acıya yabancı değildi. Valoryalılar ona, bir bedeninsana nasıl ihanet edebileceğinin yöntemlerini göstermişlerdi.

Arin taş ocağında köleyken, Düzenbaz da ona bunu öğretmeye çalışmıştı. Bunun Arin'in iyiliği için olduğunu söylerdi. Arin buna direnmeyi öğrenmeliydi. Düzenbaz, Arin'in kolunun içini keskin bir taşla kesmişti. Kanı görünce Arin'in soluğu kesilmişti. Düzenbaz'ın elinde çırpınmıştı. "Dur," demişti. "Lütfen."

"Tamam, tamam." Düzenbaz sonunda onu bırakmıştı. "Ben de bunu yapmak istemiyorum. Ne diyebilirim? Sana çok düşkünüm."

Ve o zamanlar on iki yaşında olan Arin utanmış ve minnettar hissetmişti.

Bu Doğu hapishane koğuşunun, bu pencerenin öyküsünün çeşitli sonları vardı. Çoğu iyi değildi. Arin işkence altında nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Planını Tensen'e anlatışını hatırlıyordu. Doğu'ya yolculuk ederdi. Kraliçe'nin sempatisini kazanır ve yardımını alırdı. Kolaydı. Kendi kafasında Arin'in sesi neredeyse neşeli çıkıyordu.

Hayır, tam olarak değil.

Arin başkentten ayrılmaya *can atmıştı*. Gözünü karartmıştı. Kaçmalıydı ve kimden kaçtığını biliyordu. Kestrel onu bu kadar ağır bir şekilde haksız çıkarmışken, Arin bir daha nasıl içgüdülerine güvenebilirdi? Arin doğuya yelken açmanın kötü bir fikir olduğunu bilmeliydi. Bu andan itibaren inanmak istediği her şeyden şüphe etmeye yemin etti.

Sağlam koğuş kapısının diğer tarafına yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Mantık bir oyundur, diye geldi babasının sesinin anısı. Nasıl oynayacağını görelim bakalım.

Hücresinde bir pencere vardı.

Bir mahpus, tıpkı bir böceğin ışığın cazibesine kapılışı gibi onun cazibesine kapılırdı. Tıpkı Arin'in onun cazibesine kapıldığı gibi.

Gelen her kimse, Arin'i pencerenin yanında görmeyi beklerdi. Arin uzaklaştı.

Kendini kapının açılmasıyla izleyeceği yolda konumlandırdı. Kapı açılıp içeri biri girdiğinde Arin kapıyı ona çarptı. Adamı kendine çekip bir kolunu boynuna dolayarak sıktı.

Gardiyan kendi dilinde bağırdı.

“Bırak gideyim,” dedi Arin, adamı sıkıca tutan kendisi olduğu halde. “Beni buradan çıkar.”

Dakralı hırıltıyla soludu. Arin'in kollarını, yüzünü tırmaladı. Tekrar konuştu ve Arin ancak o zaman bir çift ayaktan daha fazlasının sesini işittiğini hatırladı.

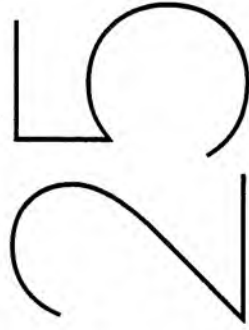
Diğer çift, kapı aralığında duran bir adama aitti.

“Bir şeyler yap!” Arin, koluyla sıkıştırdığı adamın bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. Çünkü ikinci Dacralı tuhaf bir biçimde hareketsizdi. Arin, adamı arbededen ya da arkadaşının güvenliğini sağlamak için pazarlık yapmaktan neyin alıkoyduğunu anlamayarak ona baktı.

Suskun adam hücrenin içine doğru bir adım attı. Işık yüzüne vurdu. Arin, gardiyanı daha sıkı tuttu.

Kapı aralığındaki adamın yüzü bir iskeletin yüzüne benziyordu. Burnunun ucu yoktu, burun delikleri doğal olamayacak kadar geniş yarıklar şeklindeydi. Üstüdağı sıyrıp geçen bir yara izi, bıçağın burnu kesmek için aşağı indiğini gösteriyordu. Adamın kulakları, deliklerden ibaretti.

“Sen,” dedi adam Arin'e, Herrani dilinde. “Seni hatırlıyorum.”

Kestrel'in onu satın almasından bir gün önce.

Kaçmaya çalışan Doğulu köle.

İmparator hak ettiğini bulacak, demişti Arin'e.

"Senin de kendi izlerini kazandığını görüyorum," dedi Dakralı, hücrenin kapı aralığında dururken. "Ama hâlâ benim kadar yakışıklı değilsin."

"Sen kimsin?"

"Tercümanın. Onu bırakacak mısın?" Başıyla Arin'in kollarında bayılmış olan gardiyanı işaret etti.

"Bırakırsam bana ne olacak?"

"Bırakmazsan olacaklardan daha iyi bir şey. Gel bakalım, genç. Kraliçem sana zarar gelmesini isteseydi dilini konuşan birini göndermeye zahmet eder miydi sanıyorsun?"

Arin, gardiyanın kayarak yere düşmesine izin verdi.

"Aferin," dedi iskelet suratlı adam ve bir elini kaldırdı. Arin bunun yara izine dokunmak veya Herrani erkeklerinin yaptığı gibi yanağına bir avcunu koymak için olduğunu düşündü. Bu

hareket, başka bir ülkeden gelen biri şöyle dursun, yabancı birine karşı bile uygunsuzdu ama Arin müsaade etmeye karar verdi.

Adam ağır bir yüzük takıyordu ve el, Arin'in yüzüne değil, boynuna gitti.

Yüzük Arin'e battı. Kanını bulandıran küçük bir iğneyi içine bastırdı.

Arin'in kol ve bacakları kurşun gibi oldu. Karanlık bedene tırmandı, ağzını kocaman açtı ve onu tamamen yuttu.

Biri ağlıyordu. Kadının gözyaşları Arin'in alnına, kirpiklerine, ağzına ılıkça aktı.

Ağlama, demeye çalıştı Arin.

Lütfen dinle, dedi kadın.

Dinlerdi, tabii ki dinlerdi. Dinlemeyeceğini nasıl düşünebilirdi? Ancak Arin ona yanıt vermeye çalışırken, boğazından yalnızca hırıltılı bir nefes çıkmıştı. Aklına yapraklar geldi. Müzik tanrısının maruz kaldığı cezayı; panteonda geçen bir döngü boyunca bir ağacın gövdesinin içine nasıl hapsedildiğini hatırladı: Yüzyıllık bir sessizlik. Arin derisinin ayrılarak ağaç kabuğuna dönüştüğünü hissetti. İçinden ince dallar çıktı. Yapraklar büyüdü. Arin'in ağzını yeşilliklerle tıkadılar. Rüzgâr, dallarını salladı.

Arin gözlerini açtı. Su döküldü. Arin gözlerini kırptı ve aslında kimsenin onun için ağlamadığını fark etti. Yağmurun altında bir sandaldaydı. Bir kanodan çok da farklı olmayan, yavaş ilerleyen, dar bir deniz aracında iplerle bağlanmış, dümdüz, sırtüstü yatıyordu.

Yağmur durdu. Bir kuşunki kadar büyük kanatları olan bir yusufçuk hızla üzerinden geçti. Birden mavi gökyüzünde kızıl kızıl parladı.

Arin bağlarını zorladı.

Sandal kıpırdadı ve üzerine bir surat eğildi. Doğulu adamın yaraları, açık gün ışığında daha da sertti. Adam cıkladı. “Kraliçe’nin beni, çok da dostane olmayan bir sorgulamayı tercüme etmem için gönderdiği aklına gelmedi mi, küçük Herrani? Çok çabuk güveniyorsun.”

Adam bir tırnağıyla yüzüğünün alt tarafındaki ufacık bir bölmeyi açtı. Arin’e dokundu ve kafatası, gökyüzü ve kırmızı yusufçuk kayboldu.

İmparator öfkeden kuduruyordu. Bunu belli yöntemlerle gösteriyordu.

Evfındığı hasadını haşerat bastığı haberini getiren Herrani Tarım Bakanı’na, Herran’ın fethedilişinin temsiline özel davetiye göndermişti. Tensen’in koltuğu en öndeydi ve Herrani kraliyet ailesi öldürülürken üzerine hayvan kanı sıçramıştı.

Saray halkı, İmparator’un ruh halini yumuşatmak için onu sıkça pohpohluyordu. Bu, İmparator’u felaket sonuçlar doğuracak şekilde sinir ediyordu. Pek çok soylu, oğullarının ve kızlarının durup dururken orduya yazılmaya *karar verdiklerini* ve Doğu’ya gönderildiklerini öğreniyordu.

“Yoluna çıkma, yeter,” dedi Verex, Kestrel’e.

“Avanak yabanarılarının hasadı mahvetmiş olması kimsenin hatası değil. Beni suçlayamaz.”

“Herkesi suçluyor.”

Ancak İmparator, Kestrel’e kusursuz bir şekilde nazikti, hatta üzerine titriyordu, ta ki Kestrel’in hafta sonu bir askeri geçit törenine katılacağını duyuruncaya kadar. “Baban eve dönüyor.”

Kestrel hayalinde tekrar küçük bir kız çocuğu olduğu haline geri dönmüştü, midillisine acemice atlamış, babasını karşılamak

için yola koyulmuştu; atının sırtında cesurca duran ve muzaffer bir edayla savaşın kirine bulanmış generali ilk gören o olmak istiyordu. Babasının, onun için yaptığı, çocuk boyutlarına uygun kılıcını takıyordu. Babası onu görünce gülümsüyordu. Kestrel'e küçük savaşçı diye hitap ediyordu.

"Dikkatli ol, Kestrel," dedi İmparator. "Elbette *yanımda* kendin gibi olabilirsin. Hiçbir şeyi saklamana gerek yok. Ancak toplum, baban yaralanmışken senin yüzünde bu kadar aşikâr bir mutluluğun nedenini anlamayacaktır."

"Yaralanmış mı?"

Kestrel ona yüzlerce defa babasının nasıl olduğunu, ne kadar kötü yaralandığını, nerede, nasıl olduğunu sordu. Valorya'ya dinlenmeye mi yoksa ölmeye mi geliyordu?

İmparator omuzlarını silkti, gülümsedi ve gerçekten bilmediğini söyledi.

Şehrin içinde kara bir yılan kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Kestrel saray mazgallarından yılanın küçük altın pullarının parladığını görebiliyordu. Siyahlara bürünmüş askerlerin ön sırasını seçebilmek için kendini çok zorluyordu. Biri burnunu ve ağzını eliyle sımsıkı kapamış gibi geliyordu. Korkusunda bir boğuculuk vardı.

Verex kibarca koluna dokundu.

İmparator fark etti. Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi. Verex de cüretkâr bir biçimde ona baktı ve Kestrel kendini biraz daha iyi hissetti.

Tabur uygun adımla dağı tırmanıyordu, binden fazla askerin çizmesi taş yola çarpıyordu. Siyah bayraklar ve altın renkli, çatal kuyruklu flamalar rüzgârda hızla çırpınıyordu. Kestrel eteğinin cebinden küçük bir dürbün çıkardı.

“Yakışksız,” dedi İmparator. “Babanın senin yüzünü görmeden önce senin onun yüzünü görmeni isteyeceğini mi sanıyorsun? O bir düşman mı ki ona dürbünle bakacaksın? Dostuma saygı göstereceksin.”

Kestrel’in yüzü kızardı. Dürbünü kaldırdı.

Mazgallarda sadece üç kişiydiler: İmparator, Prens ve Leydi. Sarayın kalanı iç avluda toplanmıştı, rütbelerine göre tek sıra olmuşlardı; gergin ve sessizdiler. Çoğu savaşmanın ne demek olduğunu biliyordu. Geri kalanlar bildiğini sanıyordu. Hepsî hazır olda bekliyordu.

Ardından Kestrel yön değiştiren siyah birliklerin daha da yaklaştığını duydu ve sıranın başında, atın üzerinde diğerlerine öncülük eden bir adamı görebiliyordu.

Kestrel’in yüreği, sanki bir yumurta gibi açılıp içinden süzülen bir şeyi bırakmış gibiydi. Babası iyi olmalıydı. Yarası kötü olamazdı yoksa saraya bir sedyede taşınırdı.

Onur konusu artık Kestrel’in umurunda değildi. Mazgallardan aşağı inen taş basamaklara koşturdu. Elbisesinin eteklerine takılıp, tırbazanları tutarak, topuklu ayakkabılarına lanet ederek merdivenlerden hızla aşağı indi.

Bando trompetleri tam giriş müziklerini çalmaya başlar-ken Kestrel avluya fırladı. Gözetleme kulesinin kapıları yukarı çekildi ve tabur uygun adım içeri girdi.

General, atını doğruca Kestrel’e doğru sürdü. Kestrel’in içinde kanat çırparcasına büyüyen heyecan duruluverdi. Babasının yüzü solmuştu. Bedeninin alt kısmına sarılmış geniş bir bandajdan kan sızıyordu.

General atını durdurdu. Tabur onun arkasında durdu ve avlunun duvarları sessizlikle çınladı.

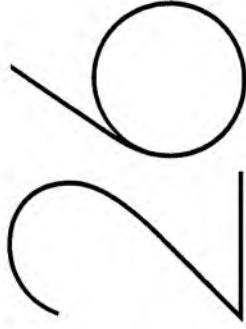
Kestrel ona doğru yürüdü.

“Hayır,” dedi babası. Kestrel durdu. Babası attan indi. Bu kadar yavaş olduğunu görmek acı vericiydi. Kan, eyerde iz bıraktı.

Kestrel yine de ona doğru gitti. Babası taş döşeli zeminde durduğunda, Kestrel ona kolunu uzattı. Bunu açıktan belli etmeden yapmıştı tabii. Bir kız, babasıyla yürürken onun koluna giremez miydi? Babası zırlı eldivenli elini havaya kaldırdı.

Kestrel yine de yaklaştı. “Müsaade et de sana yardım edeyim.”
“Beni utandırma.”

General’in sözleri sıkılmış dişlerin arasından, kısık sesle söylenmişti. Aralarındaki konuşmayı kimse işitmemişti. Ancak saray yolunda babasını takip ederken, orada toplanan herkesin, kendisi ve babası hakkında her şeyi bildiğini hissetti.

Babası ilaç kullanmaya yanaşmıyordu. “İlaç ile zehrin arasında ince bir çizgi vardır,” diyordu.

Bardak, hekimin elindeydi, Kestrel’in değil ama Kestrel sanki suçlanan kendisiymiş gibi tepki verdi. “Kimse seni zehirlemez,” dedi babasına.

“Kastettiği şey bu değil,” dedi Verex.

Herkes onlara baktı, bakanlar arasında imparator da vardı; yüzündeki ifade tıpkı Verex’in mazgallı siperlerdeyken Kestrel’i teselli ederkenki haline benziyordu. Ancak imparatorluk hekiminin yüzünde prence açık bir saygı vardı. Kestrel’in babası sadece gözlerini kıstı, yorgun görünüyordu, kanlı yatağa uzandı. Kestrel’inse kendi yüzünden ne okunduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

“Tedavi eden hemen hemen her şey... miktarına bağlı olarak aynı zamanda zarar da verebilir,” dedi Verex. “Doğru miktar olsa bile General yan etkilerden hoşlanmayabilir.”

“Bu sadece enfeksiyonla mücadele etmek için,” dedi hekim, “ve uyumanızı sağlamak için.”

“Kesinlikle,” dedi Kestrel’in babası. Bardağa bakışı, bardağın kendisine yaklaşması durumunda ne yapacağını açık bir şekilde gösteriyordu.

“Yarayı temizlemem gerekiyor.”

“Bunu ben uyanırken de gayet iyi yapabilirsiniz.”

“Lütfen, baba,” dedi Kestrel. Babası onu duymazdan geldi.

“Eski dostum,” dedi İmparator, “kendini binlerce kez kaptırdın. Bu inatçılığın lüzumu yok.”

“Zorla içirilebilir,” diye öneride bulundu Verex. Herkes dehşetle ona baktı.

“Bunu içeceksin,” dedi İmparator, General Trajan’a. “İçmeni emrediyorum.”

Kestrel’in babası içini çekti. “Bana sayıca üstünlük sağlanmasından nefret ediyorum,” dedi ve içti.

Gözlerini yavaşça kırptırdı. Bakışlarını Kestrel’e çevirdi. Kestrel, konuşmak ya da bakmak istediğinden emin değildi ve bakacaksa bile, ne görmek istediğini bilmiyordu. Ama bir söz söylemesini bekleyerek nefesini tuttu. Bir el hareketi kâfi olurdu.

Babası gözlerini kapadı. Yüz hatları ağırlaşmış gibiydi. Uyudu.

Kestrel, babasını uyurken hiç görmediğini fark etti. Nedenise sonunda gözyaşlarını akıtan şey bu oldu.

“Çok ciddi bir şey değil,” dedi İmparator ancak Hekim’in –ve Verex’in– ifadeleri hemfikir değildi. “Gel. Daha fazla gözyaşı dökme.” İmparator, Kestrel’e bir mendil uzattı ve sesi nazikti.

Verex gözlerini kaçırdı.

İmparator ayrıldıktan sonra Hekim, Kestrel’e, “Siz de gitmelisiniz, Leydim,” dedi.

“Hayır.”

Hekim sabırsız hoşnutsuzluğunu saklamaya çalıştı.

“Bayılmayacağım,” dedi Kestrel kendi sözüne güvenmediği halde.

“Seninle kalmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu Verex ona. Soru, bütün mütevazılığına rağmen, işlerin nasıl olacağına belirleyici oldu. Hekim işe koyuldu.

Verex bütün işlem süresince Kestrel’le konuştu. Hekimin her aletinin ne işe yaradığını ve suyun antiseptik özelliklerini tarif etti. “Karın yaraları tehlikelidir,” dedi, “ama bıçak, hiçbir iç organa zarar vermemiş.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Kestrel.

“Şimdiye kadar ölmüş olurdu,” dedi hekim kısaca.

Bu uzun ve derin bir yarıktı. Etin pembe katmanlarını gözler önüne seriyor ve sarı yağlara kadar iniyordu. Doktorun antiseptiği yaranın içinde köpürdü ve kan dışarı aktı.

Kestrel’in başı, midesini bulandırırıcısına dönüyordu. Demek bayılacaktı. Sonra babasının uyuyan yüzüne baktı ve uyurken babasını korumayacaksa kimin koruyacağını merak etti. Gözlerini açık tutmaya çalıştı. Ayaklarını yere sağlam bastı.

“Dikiş için fazlasıyla derin,” diye söylendi hekim.

“Yarayı bunun yerine ıslak, steril gazlı bezle saracak,” diye açıkladı Verex. “Yavaşça, içeriden dışarıya doğru iyileşecek.” Prens’in sesi güçlü ve kendinden emindi. Doktorun ciddi kelimelerini umutlu bir şeye dönüştürüyordu. “Gerçekten, bu iltihaptan kaçınmanın en iyi yolu çünkü yara her gün temizlenebilir.”

Hekim ona ters ters baktı. “Yoruma ihtiyacım olduğunu sanmıyorum.” Ama Kestrel’in vardı ve Verex bunu biliyordu.

İş bitip kan temizlendiğinde, yara gazlı bez yığınlarının altına saklandığında, babası Kestrel'e şimdiye dek hiç olmadığı kadar büyük, bir yandan da küçük görünüyordu. Yüzü daima taştan yontulmuş gibi görünürdü. Şimdi ifadesi daha yumuşaktı. Kapalı gözlerinden yayılan güneş çizgileri, ince yara izleri kadar beyazdı. Açık kahverengi saçlarında beyazdan eser yoktu. Kestrel doğduğunda babası gençti. Şimdi de yaşlı değildi. Fakat çok yaşlı görünüyordu.

Doktor oradan ayrıldı. Döneceğini söyledi. Babasının yatağının yanında oturabilmesi için Verex bir sandalye getirdi Kestrel'e. Sonra yine acemileşti. Düşük omuzları, Kestrel'e yanında kalmasına ihtiyacı olup olmadığını sorarken biraz daha düştü.

Kestrel başını iki yana salladı. "Ama... teşekkür ederim. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Verex gülümsedi. Gülümseyişinde bir nebze şaşkınlık vardı. Kestrel muhtemelen teşekkür edilmeye alışkın olmadığı düşünüyordu.

Ardından babasıyla yalnız kalmıştı. Babasının solukları yavaş ve dengeliydi. Eli yatakta, yan tarafında, avcu yukarıya gelecek şekilde duruyordu, parmakları hafifçe kıvrılmıştı.

Kestrel onun elini en son ne zaman tuttuğunu hatırlamıyordu. O zamanlar çocuk muydu? Muhakkak daha önce de elini tutmuştu.

Tereddüt etti, sonra kendi avcunun onunkinin üzerinde durmasına izin verdi. Kestrel diğer eliyle, babasının gevşek parmaklarının kendisinininkileri sıkıca tutmasını sağladı.

Babası geceleyin uyandı. Lamba kısılmıştı. Gözleri hafifçe açıldı ve zayıf ışıktan parladı. Gözlerini daha çok açtı. Kestrel'i gördü

ve gülümsemedi, tam olarak değil ama dudaklarının duruş değişti. Eli, Kestrel’inkini daha sıkı tuttu.

“Baba.” Kestrel daha fazlasını da söylerdi ancak babası gözlerini, konuşmadan *hayır* demek isteyen fakat başını iki yana sallamaya gücü olmayan birinin yapacağı şekilde kapadı. “Bazen bir asker olmadığını unutuyorum,” dedi alçak sesle.

Saray avlusuna girişini ve Kestrel’in onu karşılama şeklini düşünüyordu. Kestrel tekdüze bir sesle, “Senin yanında nasıl davranacağımı bilmediğime inanıyorsun,” dedi.

Babası bir an cevap vermedi. “Belki de bilmeyen benimdir.” Bir sessizlik daha oldu, Kestrel’e babasının bütün söyleyeceklerinin bundan ibaret olduğunu düşündürecek kadar uzundu ama General tekrar konuştu. “Nasıl da büyüdün. Doğduğun günü hatırlıyorum. Seni tek elimle tutabiliyordum. Dünyadaki en güzel şey sendin. En değerli.”

Artık senin için öyle değil miyim? demek istiyordu Kestrel. Bunun yerine, “Eskiden nasıl olduğumu anlatsana,” diye fısıldadı.

“O zamanlar bile bir savaşçının yüreğine sahiptin.”

“Sadece bebektim.”

“Ama öyleydin. Ağlayışın çok şiddetliydi. Parmaklarımı sımsıkı tutardın.”

“Bütün bebekler ağlar. Bütün bebekler sımsıkı tutar.”

Babası elini kaldırmak için Kestrel’inkini bıraktı ve parmaklarının eklemleriyle Kestrel’in yanağını okşadı. “Senin gibi değil.”

General yine uykuya dalmıştı. Doktor yarayı temizlemek için şafakta geldiğinde acıyla uyandı.

“Biraz daha?” Doktor başıyla boş ilaç bardağını işaret etti. General ona korkutucu bir bakış attı.

Doktor odadan çıkınca babası gözlerini ovuşturdu. Yüzü acıdan zayıf görünüyordu. “Ne kadar uyudum?”

“Doktor yararı temizledikten sonra yaklaşık dört saat. Geceleyn uyandıktan sonra üç saat daha.”

General kaşlarını çatı. “Gecenin yarısında mı uyandım?”

“Evet,” dedi Kestrel kafası karışmış bir halde ama şimdiden sanki bir darbe incekmiş gibi temkinli, şimdiden gergindi.

“Ben... söylememem gereken bir şey söyledim mi?”

Kestrel uyandığını ya da konuşmayı hatırlamadığını anladı. Babasının o zaman söylediği şeyler konusunda ciddi olup olmadığını artık bilmiyordu. Ciddi olsa bile, söylemek istemiş miydi?

Sonuçta ilacın etkisindeydi.

İçindeki bir duygu sızıntısına mani olamadı. Bu, Kestrel’in kapayamadığı küçük bir kesikten geliyordu.

“Hayır,” dedi babasına. “Söylemedin.”

Arin sert bir şeyin üzerine yatırıldığını hissederek uyandı. Başını çarptı ve dünya; gökyüzü, taş ve sudan oluşan garip, yapboz gibi bir şeydi. Ardından görüşü netleşti ve Arin taş bir iskelede yatmakta olduğunu anladı. İskelet suratlı adam, iskeleyle bağlanmış dar kayıktan çıkıyordu. Bir şeyler homurdanıyordu.

“Ne dedin?” dedi Arin çatlak bir sesle.

Adam çömelip Arin’in yanağına iki defa nazikçe vurdu. “Bir el arabasına ihtiyacım olduğunu.”

Arin her nereye gidiyorsa ayakta olmak istiyordu. “Bir yanlış anlaşılma oldu.”

“Dakra’da yabancılar yasadışıdır. Ülkeye girerek kanunlarımızı çiğnedin. Bedelini ödemen gerekecek.”

“Sana *nedenini* söylememe izin ver...”

“Ah, nedenler. Herkesin nedenleri var. Seninkini öğrenmek istemiyorum.” Doğulu adam Arin’e tepeden bakıyordu, adamın gözleri oyulmamış olsa bile onun bakışlarıyla karşı karşıya gelmek zordu. Arin onu Herran’dayken birkaç da-

kikalığına da olsa gördüğünü hatırlamıştı. Bu firari Doğulu kölenin, Arin'in döşemeye zorlandığı taş yolun kenarından sürüklenerek götürülüşüne tanık olmuştu. Bir Valorya hançerinin çeliği ışıldamış, Arin de efendilerine lanet okumuştı. Adamı dövmeye başlamışlardı. Yüzü bir an hâlâ sağlamken sonrasında darmadağın olmuştu.

"Yine kaçtın," dedi Arin. "Özgür kaldın."

Adam dik durdu. O yükseklikten Arin'e baktı. "O gün benim için bir şey yaptığını mı sanıyorsun?"

"Hayır."

"Güzel. Çünkü bence sen zincirlerini seviyordun, küçük Herrani. Aksi takdirde her şeyinle savaşırdın. Benim gibi olurdu." Arin'in göğsüne sarılmış ipleri tutmak için eğildi ve Arin kendisini sürüklemek niyetinde olduğunu anladı.

"Yürümeme izin ver."

"Pekâlâ." Bu yanıt Arin'i şaşırttı, ta ki adam kolundaki çantadan Kestrel'in hançerini çıkarıp, Arin'in ayak bileklerini bağlayan ipleri kesip gülümseyerek ona bakana kadar.

Arin ancak o zaman ayaklarını pek de hissedemediğini fark etti. Ayağa kalkmak zor olacaktı. Yürümek artık harika bir fikir gibi görünmüyordu.

Arin'in elleri bağlı duruyordu. İp, pazılarının hizasından, bedeninin üst tarafını sarıyordu. Arin bunun, gardiyana saldırmasından ona duydukları büyük saygıdan kaynaklandığını düşündü. Doğulu hâlâ küstahça gülümsüyordu.

Arin bir tırtıl gibi dizlerinin üzerinde doğruldu. Güçlük çekerek ayağa kalktı. Neredeyse geriye düşüyordu.

Ayak tabanlarına binlerce küçük bıçak battı. Sallandı. Yine Doğulu'nun elinde Kestrel'in hançerini gördü. Sanki onu ilaçla

bayılan, bağlayan ve yürüyemediği halde yürümeye çalışmasını izliyormuş gibi birden *Kestrel'e* öfkelenildi.

Dişlerini acıyana kadar sıktı. Bir adım attı.

Dakralı kendi dilinde bir şey söyledi.

“Ne?” dedi Arin. Sarsak bir adım daha attı. Kollarını dirsekten bükerek, bağlı olan bileklerini kaldırdı. Böylelikle dengesini sağlayabildi. Parmaklarını esnetti. Parmaklarındaki his iyiydi. Ellerini açıp kapayabiliyordu. “Ne dedin?”

“Hiç.”

“Bana ne dediğini söyle.”

“Bilmek mi istiyorsun? Dilimi öğren.” Görünüşe göre adam, Arin yürümeye çalışırken her ne söylediyse ondan dolayı huzursuzdu. Başını eğdi ve *Kestrel'in* hançerini içine koymak için çantayı açtı.

Arin bir fırsatı gördüğünde tanırdı.

Ağırlığını omzuyla adama verip ikisini de yere devirdi. Hançer yere çarptı. Adam, Arin'i üzerinden itiyordu ama Arin bir dizini Dakralı'nın karnına vurup hançeri ele geçirmek için yuvarlandı.

Arin sonradan ne kadar şanslı olduğunu anlayacaktı. Fakat şu an hiçbir şey düşünmüyordu. Hançer elindeydi, onu kabzasından çeviriyordu. O zarif bir keskinliği olan kenar, bileklerindeki ipleri kesip attı.

Yerdeki Dakralı'nın soluğu kesildi, karnını tuttu. Arin ne zaman ya da nasıl ayağa kalktığını tam olarak hatırlayamayarak tepesinde dikildi. Göğsünden kafasına kadar onu bağlayan ipleri ne zaman çekmişti? İpler, iskelede bir yığın halinde duruyordu. Arin onlara baktı. Ona bakan adama baktı.

Hayır, pek sayılmaz.

Dakralı aslında Arin'e bakmıyordu. Bakışları, Arin'in omzunun üzerinden geçiyordu.

Arin döndü. İlk defa nerede olduğunu gerçekten gördü; nehrin ortasında büyük bir adada. İskele muazzamdı, alçak, içe doğru yarı saydam taş duvarlarla çevreleniyordu. Oradan, son derece eğimli çatıları ve cam gibi parlayan duvarları olan bir şatoya uzanan bir yol gidiyordu.

Ama ne iskelenin ne yolun ne de şatonun bir önemi vardı.

Önemli olan, okları yerleştirip çekerek küçük arbaletlerini Arin'e doğrultan beyaz üniformalı muhafızlardı.

"Güzel," dedi kafatası suratlı adam. Ayağa kalktı ve Kestrel'in hançerini almak için elini uzattı.

Arin her defasında onu bırakmaktan nefret etmekten nefret ediyordu.

Adam hançeri aldı. "Güzel."

Arin mağlup olmuş bir halde, "Bunu zaten söylemiştin," diye homurdandı.

Yağmur yağmaya başladı. Dakralı ona, yağmur havasının puslu renginin içinden baktı. "Hayır. Bu önceden, sen ayağa kalkıp yürüdüğünde söylediğim şeydi."

Şato cam gibi görünmüştü çünkü o tuhaf, yarı saydam taştan yapılmıştı. Arin yağmurun içinden şatonun dış duvarlarının ardında insanların koyu şekillerinin hareket ettiğini görebiliyordu. Ama diğer şekiller taşın *içindeymiş* gibi görünüyordu.

Arin gözlerine dökülen yağmur damlalarını sildi. "Burada hep bu kadar çok mu yağmur yağar?"

"Yaza kadar bekle," dedi Dakralı. "O kadar sıcak oluyor ki şehir kanallarının bazıları kuruyor ve derin yollarımız gibi içlerinde yürüyoruz. İşte o zaman yağmuru ararsın."

“Yazın burada olmayacağım.”

Diğer adam bir şey söylemedi.

Şatonun kapısından geçerlerken, Arin duvarın içine bakmaya çalıştı. “Şu içindekiler... heykel mi?”

“Ölüler.” Arin irkilerek ona bakınca adam, “Atalarımız. Evet, başka ülkelerdeki *bazı* insanların sevdiklerini yaktıklarını veya yerdeki bir deliğe attıklarını biliyorum. Ama Dakra medeni bir ulustur,” dedi.

Şatoya girdiler. Arin o kadar ıslaktı ki yağmur hâlâ üzerine boşalıyormuş gibi geliyordu. Çizmeleri şapırdıyordu. Şatonun içinde bazı duvarlar sert beyaz mermerden, diğerleri ise o camsı taştan inşa edilmişti. Bunun baş döndürücü bir etkisi vardı. Arin nesnelerin yeri ve biçimi konusunda karar vermekte güçlük çekti.

“Evet?” dedi Dakralı. “*Sen* ölü aile üyelerini nerede tutuyorsun?”

“Nerede olduklarını bilmiyorum,” dedi kısaca Arin. Diğer adam sessizleşti, bu da Arin’i rahatsız edip gücendirdi. Paylaşmaması gereken şeyleri paylaşmayı ne zaman bırakacağını merak etti. Bu kötü bir huydu.

Kestrel’le başlamıştı. Her şeyin başlangıcının Kestrel olduğuna yemin edebilirdi.

“Toprakta,” dedi Arin, anne-babasının ve kız kardeşinin cesetlerine ne yapıldığını aslında görmediği halde. “Biz ölülerimizi gömeriz ki ülkemde dilini öğrenecek kadar uzun yaşadıysan bunu bildiğinden eminim.” Dakralı bunu ya da Arin’i cevaplarını bildiği sorularla sinirlendirmeye çalıştığını itiraf etmedi. Bu, Arin’i daha da kızdırdı. “Sen benden daha uygar değilsin.”

“Yürümek istedin. İşte yürüyorsun. Kraliçemle konuşmak istedin. Konuşacaksın. Kanunlarımızı üç defa çiğnedin...”

“Üç mü?”

Adam serçeparmağından başlayarak saydı. “Ülkemize girdin. Düşmanımızın silahını taşıdın. Ve kraliyet ailesinin bir üyesine saldırdın.”

Arin gözlerini ona dikti. Adam yavaşça gülümsedi. “Ama biz kibar davrandık.”

“Kimsin sen?”

Adam onu avuç büyüklüğünde tabloların sıralandığı bir koridordan geçirdi.

“Bekle.” Arin, adamı kolundan yakaladı.

Dakralı Arin’in onu tutan eline baktı, sonra Arin’e kolunu bıraktıracak bir bakış attı. “Aynı zamanda kraliyet ailesinin bir üyesine *dokunmaman* da gerekiyor. Bu bana *saldırmak* kadar ağır bir suç değil ama olsun. Kız kardeşimin sana ne yapacağını bilmiyorum. Kraliçe seni bir kereden fazla ölüm cezasına çarptıramaz.”

“Kız kardeşin mi?”

“Şu son suç daha az bir ceza getirir, gerçi onu beğeneceğini de sanmıyorum.”

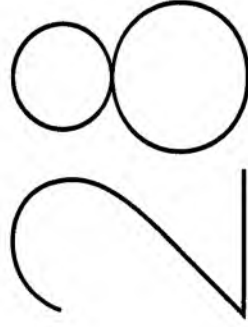
Arin durmuştu, yüksek kubbeli bir salona girdiklerinin ancak hayal meyal farkındaydı. “Kraliçe’nin kardeşiysen, bu Risha’nın da kardeşi olduğun anlamına gelir.”

Dakralı duraksadı. “Risha mı?”

Bu odanın Arin’in daha fazla bir şey söylemesine mani olan, sessiz ağır bir havası vardı.

Bu hava tedbirden kaynaklanıyordu. Muhafızların dikkatli bakışlarından.

Bu, Arin’e, ölümünü çoktan ilan etmiş gibi bakan genç kraliçenin yüzündeki sert ifadeden kaynaklanıyordu.

“Bir daha o adı anma,” diye söylendi iskelet suratlı adam, Arin’e.

Kraliçe sert bir soru sordu. Erkek kardeşinin yanıtı yavaş, karmaşıktı. Duraksamalarıyla dikkat çekiyordu. Her duraksama yeni bir ses tonuna hayat veriyordu.

Yağmur durmuş olmalıydı. O şeffaf taştan yapılma bombeli tavan, güneşle aniden ışıldadı. Prizmatik ışık odaya vurdu. Arin, Kraliçe’nin, kardeşi konuşurken değişen ifadesini seyretti. Özenli renk desenleri çekilmiş olan sürmeli gözleri kısıldı. Kardeşini durdurdu.

“Burası benim tercüme ettiğim,” dedi Dakralı, Arin’e, “senin de doğruyu söylediğimi umduğun kısım.”

Kraliçe, “Üç kanunumuzu çiğnedin” dedi, kardeşi, dört parmağını kaldırmak için tercüme etmeyi bıraktı, “seni hayatta tutan şey, merakımız. Onu gider.”

Arin konuştu: “Bir teklifim var...”

“Hayır,” dedi adam ona. “Oradan başlama. Adını bile bilmiyoruz.”

Arin de adını ve rütbesini söyledi.

“*Vali*, Valoryalıların bir unvanıdır,” dedi Kraliçe. “Sen Valoryalısın.”

Hakareti Arin’in iliklerine kadar işledi.

“Bunu inkâr edemezsin,” dedi Kraliçe. “Namını duyduk. Zamanında efendilerinin topuğunu ısırarak Herranlı Arin, bir kez daha evcil bir köpek olmuş. İmparator’a bağlılık yemini etmedin mi?”

“Şimdi o yemini bozuyorum.”

“Yeminlerini bu kadar kolay mı bozarsın?”

“Halkınız için siz bozmaz mıydınız?”

“Bunu tercüme etmiyorum,” dedi iskelet suratlı adam ona. “Bu küstahça. Biraz kendi kendine zarar veren bir yapın var, değil mi?”

Sabırsızlanan Kraliçe lafını böldü. Arin’e, üzerinde bir Valoryalı hançeri bulundurmasını açıklamasını söyledi.

“Bu bir hatıra,” dedi Arin.

“Neyin hatırası?”

“Hor görülmemin.”

Kraliçe bunu düşündü. Yüzü, Risha’ninkinden daha inceydi ama kız kardeşininkine çok benziyordu. Kraliçe’ye bakarken Risha’ya olan hayranlığını, Tensen, Güve’sinin o olduğunu söylediğinden beri bu hayranlığın arttığını yeniden hissetmesi kolaydı. Arin, Kraliçe’ye, “Ülkenizin acı çektiğini biliyorum. Kendi ülkemin imparatorluğa karşı tek başına duramayacak kadar küçük olduğunu biliyorum. İmparatorluk ya da Doğu konusunda seçim şansım olsaydı, inanın, sizi seçerdim. Herran’ın müttefikiniz olmasına izin verin.”

Kraliçe başını yana eğdi. “Sizinle tam olarak ne yaptık?”

“Sizin için savaşmamıza izin verirdiniz.”

“Şüphesiz küçük yarımadanızın korunması karşılığında. Senin de dikkat çektiğin gibi, Herran gerçekten de küçük. Askerleriniz saflarımızı dolduramaz bile. Halkını ön saflarda kullanmamızı mı *istiyorsun*? Diyelim ki istiyorsun, peki bu nasıl olacak? Aynı dili bile konuşmuyoruz.”

“Dilinizi öğreniriz.”

Kraliçe kuşkuyla bir kaşını kaldırdı.

“Size bunu ispatlayacağım,” dedi Arin.

“Denediğini görmek isterdim.”

“*Güzel*,” dedi Arin, bildiği tek Dakranca kelimeyi, iskelet suratlı adamın iskelede söylediği kelimeyi kullanarak.

Kraliçe’nin şaşkınlığı barızdı. Ama gülümsemedi ve ardından söylediği şey, Arin’in az önce onu her nasılsa fazlasıyla rencide edip etmediğini merak etmesine sebep oldu.

“Cezanla,” dedi Kraliçe, “ilgili konuya dönelim.”

Düşman silahı taşırken yakalandığı için Arin’in herhangi bir silah taşıması yasaklanmıştı.

Dakra bölgesine girdiği için oradan ayrılmasına izin verilmeyecekti.

Kraliçe’nin kardeşi Roshar’a karşı işlediği suçlardan, yaralıya kendi ceza seçimini belirleme hakkı verilmişti.

“Seni daha sonra öldürtürüm,” dedi Roshar, Arin’e onu kalacağı odaya getirdikten sonra. “En iyi yöntemin ne olduğuna karar vermek için zamana ihtiyacım var.”

Arin ona baktı. Sakatlıklar, Risha veya Kraliçe’ye olan herhangi bir benzerliği görmeyi güçleştiriyordu. Roshar, Arin’in bakışlarının ardındaki ifadeyi, onu inceleyiş şeklini fark etmiş olmalıydı. Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Belki de ölümden daha iyi bir ceza bulurum.”

Arin gözlerini kaçırdı.

Roshar, Arin'in –hançer dışındaki– eşyalarını omuz çantasından masaya boşaltmaya başladı. Yiyecek, su, giysiler. “Bu nedir?” Roshar içinde iplik makaraları olan paketi kaldırdı.

“Dikiş takımı.”

Roshar paketi masaya fırlattı. Ardından sanki zor bir soruya yanıt bulmasına bir yardımları dokunabilirmiş gibi Arin'in eşyalarının hepsine göz gezdirdi. “Uzun yoldan gelmişsin.”

“Evet.”

“Ta İmparatorluk başkentinden.” Roshar usulca, “Küçük kız kardeşim iyi mi?” diye sordu.

“Evet. O...”

“Onun hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece nasıl olduğunu öğrenmek istedim.”

“Salona ilk girdiğimizde Kraliçe'yle onu mu tartıştınız?”

Roshar, Arin'e deliymiş gibi baktı. “Tabii ki hayır.”

“Öyleyse Kraliçe'ye o kadar uzun süre neyi anlatmakla meşguldün?”

“Kabahatlerini. Sevgi dolu ayrıntılarıyla.”

“Hayır,” dedi Arin, “kulağıma sanki bir masal anlatıyormuşsun gibi geliyordu.”

Roshar bir su matarasını hızla uzattı. “*Bunu* getirdiysen belli ki ülkemiz hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun.”

“Niye bana ne dediğini söylemiyorsun?”

Roshar matarayı dürterek masaya çarptırıp duruyordu. Yavaşça, “Belki sahiden bir hikâye anlatmışımdır. Belki de bu hikâye, çok uzaklarda bir ülkedeki iki köle ve birinin nasıl diğerine yardım ettiğiyle ilgilidir,” dedi.

“Ama yardım etmedim.” Arin bunu tekrar hatırladı. Ağzında toprağın tadını aldı, yanağının altında çakıl taşlarını hissetti. Çığlıkları duydu. Kendi utancını hissetti.

“Beni kurtardın,” dedi Roshar.

Arin’in kafası karışmıştı. Başta bunun bir laf sokma olduğunu sandı. Ancak Roshar’ın sesinde, özlem gibi açık bir şey vardı. Roshar gerçekte olanları değiştiriyor muydu? Belki de dünyanın, bir Valoryalı bıçağıyla yüzünün hiç tahrip edilmediği bir halini hayal ediyordu. Bir kurguyu yani. Mutlu sonu olan bir öyküyü.

“Üzgünüm,” dedi Arin dikkatli bir biçimde. “Denedim. Ama hiçbir şey yapamadım.”

“Yaptın. İçimde tekrar kaçmaya karar vermeme sebep olan şeyi kurtardın.”

“Benim için bir şey yapmanı istiyorum,” dedi Kestrel’in babası.

İlkbahar gelip geçmişti. Kestrel her gün yaptığı gibi babasının odasında onun yanında kalmak için, davet edildiği kutlamaların çoğunu geri çevirmişti. Katıldığı tek etkinlik, yetimhanedeki çocukların Kestrel’in yaptığı uçurtmalara şüpheyle baktığı etkinlikti. “Doğru renkte değiller,” demişti küçük bir kız. “Ben siyah istiyorum.” Daha sonra Verex kalanlara göz atmıştı. “Bu bende kalabilir mi?” Pembe-yeşil bir uçurtmayı kaldırmıştı. “Bu en sevdiğim,” demişti. Kestrel gülümsemişti.

Şimdi babası yatakta yatarken dikkatle ona bakıyordu. Ne isteyeceğini öğrenmeyi bekliyordu.

“Senden şehirdeki cenk kulüplerine gitmeni,” dedi, “ve insanları orduya yazdırmanı istiyorum.”

Kestrel yavaşça sandalyesini yataktan uzaklaştırdı. Ahşaptan yükselen gıcırta oldukça yüksekti. Elbisesinin kolundaki nakış işlemeyle oynadı ve hayal kırıklığının düğüm atılabilecek ve sıkıca dikilebilecek bir iplik olduğunu hayal etti. Babasının

yanında oturduğu saatler boyunca, babası ilk kez ondan bir şey istiyordu. Kestrel ne istemesini umuyordu ki?

Belki kendisine bir bardak su getirilmesini. Veya Kestrel'e verdiği hançere ne olduğunun anlatılmasını. Yerine geçen yeni hançeri gözden kaçırmış olamazdı. İmparator'un şatafatlı hançeri Kestrel'in beline bağlanmış halde, herkesin gözü önünde duruyordu.

Babası sormadıkça, ona bazı şeyleri söylemek olanaksız görünüyordu.

Ama bazı sözcükler kolay çıkıyordu çünkü öfkeliydiler ve daha önce defalarca söylenmişlerdi. "Orduyla hiçbir alakamın olmasını istemiyorum."

"Kestrel."

"Sana ne yaptığına bak."

"İyileşeceğim."

"Ya gelecek sefer? Öldürüleceğin güne kadar savaşmaya devam edeceksin ve benim de masaya babamın hayaleti için boş bir tabak koymam gerekecek."

"Biz hayaletlere inanmayız."

"O zaman bana hiçbir şey bırakmayacaksın."

"Daha fazla askere ihtiyacımız var," dedi babası. "Ordu çok zayıf."

"O zaman yeni toprak alma çabanızdan vazgeçin."

"İmparator'un istediği bu değil."

"Sen ne istiyorsun?"

"Bu," dedi Kestrel'e, "aptalca bir soru."

Kestrel'i bütün hayatı boyunca tanıdığı için mi tam olarak onu en çok hangi sözcüklerin inciteceğini biliyordu? Ama hayır, insana o gücü veren şey zaman olamazdı. Arin'in de bu

gücü vardı. *Artık seni artık tanımıyorum*, demişti. *Ve tanımak da istemiyorum*.

Kestrel cenk kulüplerine gider ve orduya daha çok asker kaydı yaparsa bu, ölümlerinin Kestrel'in suçu olduğu anlamına mı gelirdi? Öldürdükleri insanların kanının günahı, Kestrel'in boynuna mı olurdu? Ya geride kalanların kederi ve öfkesi; bu da mı Kestrel'in eseri olurdu? Savaş yetimlerinin nasıl siyah uçurtmalar istediğini hatırladı.

“Onları kendin yazdır,” dedi babasına.

Kestrel uzun adımlarla kapıya giderken babası sessizdi. Kestrel'i önünde sonunda durduran, bu sessizlik oldu. Arkası babasına dönük olsa da onu yatakta yaralı bir halde yatarken görebiliyordu. Solgun ve tükenmiş bir vaziyette. Kestrel'in daha önce hiç görmediği kadar yorgun.

Kestrel daha çok Valoryalıyı askere yazdırırsa... babası savaş alanına döndüğünde bunun yararı olabilirdi. Daha çok asker, babasının bir sene daha korunacağı anlamına gelebilirdi. Belki iki sene.

Kestrel içini çekti. Sırtı hâlâ babasına dönük, “Niye *benim* herhangi birini askere yazılmaya ikna edebileceğimi düşündüğünü bilmiyorum,” dedi.

“İnsanlar seni seviyor.”

“*Seni* seviyorlar. Ben sadece senin kızınım.”

“Herran'dan kaçtın. Bizi isyana karşı uyardın. Ve şimdiye kadar herkes, doğu düzlüklerini nasıl kazandığımı öğrenmiş olmalı.”

“Keşke o fikri sen sahiplenseydin.”

“Asla öyle bir şey yapmam.”

Kestrel döndü, omuzlarını kapıya yasladı ve kollarını kavuşturdu. Tensen'in son bilgi talebini düşündü. "Su Başmühendisi'ni tanıyor musun?"

"Elinor mu?" General yatağından, acıdan kısılmış gözleriyle Kestrel'e baktı. Bu sohbet onu bitap düşürmüştü. Düzenli nefes alamıyordu. Başka biri olsa çoktan ilaç istemişti. "Onu az çok tanıyorum."

"Doğu seferlerinden mi?" Düzlükler hariç oradaki tüm topraklar, özellikle de güney bölgesi sulaktı, gerçi Valoryalı askerler Kraliçe'nin deltadaki şehrine hiç ulaşamamışlardı.

"Evet ve Herran'dan. Niye sordun?"

"Burada bir konağı var. Belki... ben cenk kulüplerine gittikten sonra onu bir ziyaret etmemi istersin diye düşündüm. Alay doğuya dönerken onlara katılmasını isteyebilirim. Köprüler, barajlar inşa edecek birine ihtiyacın..."

"Evet." Biraz olsun enerjisi olsaydı daha keyifli görünebilirdi. "İhtiyacım var. Ama o artık İmparator'a ait. İmparator paylaşmaktan hoşlanmaz. Onu ziyaret etmekle zamanını boşa harcama."

Kestrel duraksadı, sonra, "Cenk kulüplerine tek bir şartla giderim," dedi.

"Ah." Babasının başı nemli yastığa düştü. "Pazarlık. Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"İlacını iç."

Cenk kulüpleri, çok da gizli olmayan cemiyetlerdi. Şehirde dört tane vardı ve her biri özel partiler, gizli odalarda şehvetli anlar –ve tabii ki dövüşmek– için tasarlanmış lüks karargâhlarla genç soylulara hizmet veriyordu.

Dört kulüp de etkileyici çeşitlilikte silahlarla donatılmıştı. Yalnız kalmak isteyen dövüşçüler için anahtarlı odalar ve maçlar için arenalar vardı.

Herkes zaten az olan kulüp kurallarını bilirdi. Kendi kanını kendin temizle. Kumar için parayı baştan öde. Sadece üyeler girebilir. Leydi Kestrel bile babasının mühürlü yüzüğünü göstermese kapıda sorun yaşardı.

Kulüpler Kestrel'i huzursuz ediyordu. Duvarların ne kadar koyu renk lambrinin kapladığının ya da mobilyaların güney adası ipeğiyle astarlandığının önemi yoktu. Odalar yine de şarap, ter ve kan kokuyordu. Bu da Kestrel'in Herran'da Irex'le dövüşmesini düşünmesine neden oluyordu. Çizmesinin Kestrel'in dizinde çatırdayışını. Düzenbaz'ın ağırlığının onu yere yapıştırışını hatırlıyordu.

Kestrel'in dili damağına yapışmıştı.

Su istedi. Ona hizmet edildi. Ardından işine devam etti.

Üç kulüpten sonra aşağı yukarı yirmi isim toplamıştı. Çok fazla değildi. Kaydolan birkaç Valoryalı delirmiş gibi bakıyor ve gülüyordu. Bazılarının gururu okşanmıştı. Diğerleri –özellikle de yirmi yaşına en yakın olanlar– kaderlerine boyun eğmişti çünkü İmparatorluk onları yakında ya evlendirecek ya da orduyu seçtirecekti. Bir vatandaş, imparatorluk nüfusunu artırmak için çocuk yapmayacaksa savaşmak zorundaydı.

Kulüplerden birinde iki genç kadın isimlerini birlikte yazdırmışlardı. Adlarını aynı satıra yazmak için ısrar ettiler. Bu yüzden Kestrel onların çift olduğunu düşündü. Bu şekilde seven –veya kendi arzusu dışında evlenmek istemeyen– insanlar, sıklıkla orduya katılırdı. Kestrel kadınların imzalayışını izledi, kendi evliliğini düşündü ve şimdi kendini daha da kötü hissetti.

Kestrel listeyi geri aldı. Eteğinin cebine soktu.

Son kulüpte bir dövüş vardı.

Küçük arena tıklım tıklım ve gürültülüydü, hava ağırdı. Kestrel geç gelmişti ve kalabalığın arkasında durmak zorundaydı. Birinin omzunun üstünden bakarak, dövüşçüleri bir anlığına gördü, ikisi de erkekti, ikisinin sarı saçları arkada toplanmıştı. Kestrel'e sırtı dönük duran, ince ama hızlıydı.

Bu yumruk yumruğa bir dövüştü. Kestrel dövüşçülerin ne ellerinde ne de vücutlarına bağlanmış bir silah görebiliyordu, yani bu onur için değil, zevk için yapılan bir düelloydü.

Daha iri olan adam, zayıf olanın suratına bir yumruk indirdi. Adam bağırды. Kalabalık ileri atıldı.

Kestrel heyecanlandı. Bu bağıışı biliyordu. Bu sesi tanıdığına yemin edebilirdi. Ancak dövüşçüleri görmesini sağlayan aralık kapanmıştı. Artık hiçbir şey göremiyordu, insanlar bağıırıyor ve Kestrel birinin adını haykırıp haykırmadıklarını bile anlayamıyordu.

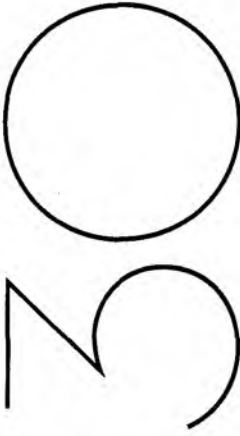
Bunu o yaptı. Bir isim haykırdı. Gürültü onu yuttu.

Kestrel dirseğiyle kendine yol açtı. İnsanları iterek ilerledi. Zayıf adam yerden kalktı. Rakibinin karnına bir dizi aparkat vurdu, bir kulağını çekti ve yüzünü yumrukladı.

İri dövüşçü yere indi. Kalkmıyordu.

Kalabalık tekrar bağırmaya başladı ve bu kez gerçekten de bir ismi haykırdıkları belliydi. Bu, Kestrel'in dudaklarında kiyle aynı isimdi; kazanan dönüp ağzındaki kanı silip Kestrel'i gördüğünde tekrar söylediği isim.

Ronan.

Kalabalık dağıldıktan sonra Kestrel, kulübün sahibinden kendisine özel bir oda bulmasını istedi. Ronan üyeydi ve bunu kendisi ayarlayabilirdi. Halbuki Kestrel'in talimatlarını zevke benzer bir şeyle veya eski bir dostun ortaya çıkmasından hoş bir şaşkınlık duymuş birinin üslubuyla izleyip dinledi. Fakat gülümseyişi hüznü yüklüydü.

Ronan bir sürahi soğuk şarap sipariş etti. Kestrel'le yalnız kaldıklarında sürahinin yarısını derhal içti.

"Müstakbel imparatoriçeyle özel bir görüşme," dedi Ronan parmak eklemlerine sarılı keten bezin şeritlerini açarak. "Onur duydum." Uzun bedenini bir sandalyeye yerleştirdi ve başını kaldırıp Kestrel'e baktı. Dudağı yarılmıştı. Sarı saçları dağınık ve terliydi, güzel yüzü çürüklerden morarmıştı. Uğuldayıncaya kadar bir parmağını kadehin ağzında gezdirdi.

Kestrel küçükken, Jess'in ağabeyi ona aldırış etmezdi. Sonra bir akşam, Kestrel on beş yaşındayken, o ve babası onların evinde bir sosyete yemeğine davet edilmişti. Üçüncü yemek

servisi sırasında, Kestrel bir senatöre, birden fazla eşi olabilse bütün metresleriyle evlenip evlenmeyeceğini sormuştu.

Kestrel, senatörü üzmemiştir. Sadece merak ediyordu. Senatörün, kendisi de akşam yemeğinde olan karısının, metreslerden haberdar olmadığının farkında değildi.

Kestrel, Jess'in süitinde yalnız başına oturmak üzere masadan gönderilmişti.

Ronan onun tatlısını gizlice kaçırmıştı. Yüzlerinin her tarafına pudra şekeri bulaşmış bir halde, beyaz pudralı pastaları birlikte yemişler ve Ronan yanaklarını şişirip suratı kızarıncaya kadar nefesini tutarak senatörün taklidini yapınca Kestrel gülmüştü.

Bundan sonra Ronan onu fark etmişti.

Kestrel arkadaşını özlüyordu. Onu şimdi karşısında, çok önemseyen ve çok da soğuk olan gözleri dışındaki her şeyiyle, muzip ve pervasız bir halde otururken bile özlüyordu.

Ronan kadehini bitirdi. "Ne istiyorsun, Kestrel?"

"Jess'e söyledin mi?"

Ronan bir kaşını kaldırdı. "Jess'e söyledim mi?" Kadehini sapından döndürdü. "Bir bakalım. Jess'e o söylentilerin doğru olduğunu, bütün sonbahar boyunca bir sevgilin olduğunu..."

"Yoktu."

"Doğru. Yazın, onu satın aldığı anda başladı. Jess'e *bunu* söyledim mi? Ona ağabeyini sevmektense yatağına götürmek için birini satın almayı tercih ettiğini söyledim mi? Belki de benimle evlenmenin neresinin, benim yerine bir köleyi seçmen kadar tiksindirici olduğunu merak edip tartışmışsınızdır.

"Belki Jess'e şunu söylemişimdir: 'Biliyorum, biliyorum. Kestrel'i sen de sevdin. Ama o İlkış gecesi sen zehirli şarabı içtiğinde Kestrel orada değildi. Sen öğürüp boğulurken ve köleler arkadaşlarımızı bıçaklarken, ben seni bir perdenin arkasına

çekerken orada değildi. Ben ölmek üzere olan kız kardeşime sarılırken Kestrel orada değildi. Çünkü Kestrel balodan *onunla* ayrıldı.” Ronan kadehi masaya son derece hassas bir doğrulukla koydu. “Hayır, Jess’e anlatmadım. Aileye kırık bir kalp yeter.”

Kestrel o şekerli pastaların anısının tadını aldı. Pastanın kaybolan tadı, konuşmayı imkânsız kılıyordu.

“Dertli misin, Kestrel?”

Kestrel cevabını duymak istemediğini bilse de ona anlatmaktan kendini alamadı. “Jess mektuplarıma yanıt vermiyor. Onu ziyarete gittiğimde, uşaklar dışarıda olduğunu söylüyor. Dışarıda değil. Odasında, benim gitmemi bekliyor. Düşündüm de belki...”

“Ona birtakım acı gerçekleri anlatmışımdır.” Ronan parmaklarını birbirine kenetledi, ardından iyice açıp omuzlarını silkti. “Aranıza giren her neyse bunun, *kendi* eserin olduğunu hiç düşündün mü?”

Onu gördüm, demişti Jess, Kestrel nişan balosunun gecesinde, yatakta onun yanına girdiğinde. Jess tam olarak neyi görmüştü?

“Bu nedir?” Ronan, Kestrel’in etek cebinden hafifçe çıkan katlı kâğıdı köşesinden çekmek için hızla öne doğru eğildi. Askere alım listesini çekip aldı.

“Hiç.” Kestrel listeye uzandı.

Ronan zarfı hızla çekip açtı. “Ah. *Bunun* ne olduğunu biliyorum. Bak, Caris’i bile yazdırmışsın. Şimdi, kalem nerede bakayım?”

“Hayır. Ronan, yapma.”

Sanki çocukmuşlar gibi acemi er listesini Kestrel’in ulaşabileceğinden çok daha yukarıda tutan Ronan, tek eliyle odayı didik didik karıştırdı.

“Dur.” Kestrel onu kolundan çekti. Belli etmeden yoluna çıkmaya çalıştı. Ronan eğiliyor, dönüyor ve gülüyordu. Bir yazı masasını açtı ve kâğıtların olması gereken yerde bir testi şarap buldu. “Güzel, pek güzel ama tam olarak aradığım şey değil...” Çekmeceleri çekti. Mürekkeple kalemi bulunca bir sevinç çılgılığı attı.

Savaşa gönderilen Ronan. Kanı toprağa karışan Ronan.

Kestrel ağlamak üzereydi. “Lütfen,” dedi, “o kâğıdı imzalama.”

Ronan kalemi mürekkebe batırdı ve listeyi her an uçabilmiş gibi yazı masasının üzerinde iki eliyle tuttu.

“Sana yalvarıyorum,” dedi Kestrel.

Ronan gülümsedi ve kâğıdı imzaladı.

Kestrel’in refakatçisi, kulüp kapısının yanında sabırla bekliyordu. Birlikte at arabasına binip Kestrel saraya dönme emrini verene kadar nedime hiçbir şey söylemedi. Ancak Kestrel top yapılmış kâğıt tabakasını açıp kucağına düşmesine izin verdiğinde kız da ona bakıyordu.

At arabası titrek bir sarsıntıyla öne atıldı. Güçlükle dağa tırmandı.

“Kirlenmiş,” dedi nedime. Listeye bakıyordu.

Mürekkep bulaşmıştı. Kestrel listeyi nihayet Ronan’dan geri aldığı anda şişeyi devirmişti. Sayfada hemen onun isminin yanında paslı lekeler vardı; Ronan’ın eklem yerleri hâlâ kanıyor olmalıydı. Ve nedime fark etmese de kâğıt biraz kırışmıştı, kâğıtlar suya, tere –ya da gözyaşlarına– maruz kaldığında nasıl yamulurlarsa o şekildeydi.

Kestrel sayfayı nazikçe katladı. Onu yok etmek, hiçbir şeyi değiştirmezdi. Önemli olan imza değil, imzalama eylemiydi.

Askere alınanlar yine şehir kışlarına giderlerdi. Sözlerini vermiş, buna Kestrel tarafından şahit olunmuştu. Bir Valoryalı sözünü tutardı.

“O nedir?” dedi nedime.

“Misafir listesi.” Kestrel sade, beyaz tabakların yerleştirildiği uzun, boş bir masa hayal etti. Tabakları *kendisi* yerleştirmişti.

Kestrel aniden öne eğilip kendini at arabasının sürücüsünden ayıran cama tıkladı. Fikrini değiştirdiğini söyledi.

Kestrel sürücüye yeni bir istikamet verdi.

“Su mühendisliğine ilginizin olduğunu bilmiyordum,” dedi Elinor, Güney Adalı bir köle onlara yanık karamel gibi tadı olan, nadir bir likör servis ederken. Çok pahalı bir likördü.

Kestrel kristal bardağından bir yudum aldı. Elinor’un konağı mütevazıydı. Duvarlar, kâğıtla kaplanmak yerine boyanmıştı. Tavanın dantel misali küfleri bulunan beyaz sıvasında, uzun bir çatlak ilerliyordu.

Ama Su Mühendisi’nin pahalı likörü vardı. Kestrel’le oturduğu divanın yanındaki alçak masanın üzerinde, bir kâseye açık renkli, tatlı, ithal meyveler dizilmişti. Tabii Elinor, Kestrel’in mevkisindeki bir ziyaretçi için en güzel yiyecek ve içeceklerini *sergilerdi*. Fakat evinin durumuna bakılırsa Elinor’un gelir seviyesindeki biri için likörle meyveler çok fazla görünüyordu. Tensen, Kestrel’e gelinliği üzerine oynanan bahisleri anlatmıştı. Kestrel meyveler, likör, hatta kristal bardakların bile sadece birkaç ay içinde büyük bir talih kuşu bekleyen biri tarafından krediyle elde edilebileceğini düşündü. Sonuçta İlkıyaz düğününe çok kalmamıştı.

Kestrel zoraki gülümsedi. “İmparator, imparatorluğu alacak kadar eden her şeyle ilgilenmem gerektiğini düşünüyor. Ayrıca babam da sizin savaş sırasındaki yeteneklerinize değer verirdi.”

Mühendis’in süssüz yüzü gururdan pembeleşti.

“Doğu’da General’le birlikte hizmet etmediniz mi?” dedi Kestrel.

“Yıllar önce.” Elinor’un yüzündeki keyifli ifade kayboldu. Kestrel’in sorgulayan bakışlarını görünce, “Doğu, yabancı bir yer. Mühendisler teknik olarak ordu üyesi olabilirler, Leydim ama ben hazır değildim. Dakralılar sinsî savaşçılardır. Benim köprü ve baraj inşa etmem gerekiyordu, savaşmam değil ama nehirlerin kenarlarındaki sazlar yüksekti. Kaplan kaynıyorlardı. Zehirli, kare uçlu arbalet okları olan barbarları saklıyorlardı. Babanız beni korudu. Hayatta kalmamı sağladı.”

İmparator, Mühendis’i ödüllendirdiyse bu, Doğu’da yaptığı bir iyilik için olabilir miydi? Belki de bunun Herran’la hiçbir ilgisi yoktu.

Güney Adalı köle, Mühendis’in bardağını tekrar doldurdu. Kestrel kızı izledi. Genç bir kızdı, Kestrel’den daha küçüktü. Güney Adaları –halkının bir zamanlar adlandırdığı şekilde Cayn Saratu– Valorya’nın fethettiği ilk topraklardan biri olmuştu. Kestrel’in babası o zamanlar teğmendi. Kestrel kölelik düzeni zamanında doğmuş olabilecek kadar gençti. Başka bir hayatı hiç tanımamıştı. Kendi anadilini –hatta annesini– hiç tanımamış olabiliirdi.

Kestrel birden İmparator’un sırrının Herran’la, Doğu’yla ya da başka bir bölgeyle ilgili olup olmadığını merak etmekten vazgeçti. İmparatorluğun, düşüncelerine dadanan şu uzun masa olmasını istiyordu. Masayı devirmek ve bütün o boş tabakları yere düşürüp kırmak istiyordu.

Köle huzursuzca yerinde kıpırdandı. Kestrel, “Biraz daha, Leydim?” diyen kıza gözlerini diktiğini fark etti.

“Hayır, teşekkürler.”

Mühendis, Kestrel’e, “Sanırım beni hatırlamıyorsunuz. Sizi son gördüğümde küçük bir kızdınız. Herran’ın kolonileştirilmesinden hemen sonrası,” dedi.

Kestrel tekrar Elinor’a, onun sağlam, zeki haline baktı. Kestrel’in belleğinde, Herran’daki villasının çeşmesinin yanında diz çöküp kölelerin çalışma odasından aşırılmış kırmızı boyayı çeşmeye boşaltmasının belirsiz bir anısı vardı. Merak etmişti. Önceki gece, babası misafiriyle konuşurken bir kelime duymuştu. *Seyreltim*. Bu, Kestrel’in bilmediği bir kelimeydi.

“Sizin sayenizde çeşmemizi pembeye boyadım,” dedi Kestrel, Mühendis’e.

“Gerçekten mi?”

“Kırmızı olması için uğraşıyordum ama yeterli boyam yoktu.” Kestrel başparmağını kristal bardağa oyulmuş desenin üzerine bastırıp, “O sırada niye Herran’daydınız? Orada mı yaşıyordunuz?” dedi.

“Hayır, şehrin sukemerlerini tasarladım. Herranilerin şebeke suyu sistemleri çok ilkeldi.”

“Son zamanlarda Herran’a gittiniz mi?”

“Hayır,” dedi Mühendis ama gözlerini kaçırıyordu. “Niye gideyim ki?”

“Ah, bilemiyorum. Belki de gitmiş olmanızı ve hakkında konuşabilmemizi istedim. Bazen vatan hasreti çekiyorum.”

Elinor kaşlarını çattı. “Herran bir sömürge. Sizin vatanınız burası.”

“Herran bir *sömürgeydi*. Şimdi bağımsız bir bölge.”

“İmparatorumuzun lütfuyla.”

Kestrel yavaş ve çaresizce, daha önce hep orada olan kayıp bir şeye uzanan birinin yapacağı şekilde, “Orada yılın bu zamanlarında şakıyan kuşları özlüyorum. Gagalarında saman taşıyıp saçak altlarında yuva yaparlardı. Atlar için açılan yollardaki titrek ışıkları özlüyorum,” dedi. Mühendis kınarcasına bakıyordu. Kestrel’in umurunda değildi. Sözcükler orada olmayan Arin’e, dinlemeyecek olan Jess’e, gitmek üzere olan Ronan’a ve Kestrel’in evini paylaşmış olan babasına söyleniyordu. Kestrel, büyük ihtimalle başkentte doğmuş, satılmış ve büyütülmüş, evini hiç tanımamış olan, böylece diğer her şeyle birlikte vatan hasretinden de yoksun bırakılan Güney Adalı köleyle konuşuyordu. “Portakal korusunda bir tepe vardı,” dedi Kestrel. “Ben küçükken, yazın orada yatar, ağaçlarda parti fenerleri gibi sallanan meyvelere bakardım. Sonra balolara katılabilecek kadar büyüdüm ve ateşböcekleri bile uyuyuncaya kadar arkadaşlarımla oynardık.”

“Ne hoş.” Fakat Mühendis’in sesi soğuktu.

“Herran çok güzel bir yer.”

“Sorun asla Herran olmadı. Sorun, Herraniler.”

Ardından, sanki ikisi de sözleriyle aralarındaki zemini yarmak üzere açılmış büyük fay hattını fark etmemiş gibi Elinor, “Lürfen meyvelerden tadın, Leydim. Çok tatlılar,” dedi.

General odasından çıkacak kadar iyileştiğinde, İmparator bir kutlama yapmak için ısrar etti. Geceleyin bahar bahçesindeki yapay gölette, bir deniz savaşı oyunu sahnelendi. İki küçük kayak, savaş gemileri gibi görünmeleri için boyanmış ve havai fişek atan saray mensuplarıyla doldurulmuştu.

General Trajan alkışlar sırasında sessiz kalınca İmparator, “Beğenmedin mi?” diye sordu.

“Havai fişekler, karabarut israfıdır.”

“Valorya’nın fazlasıyla barutu var. Düşmanlarımız toplanımızla asla boy ölçüşemeyecekler. Karabarut depolarımız muazzam büyüklükte.”

“Bütün kaynakların sınırı vardır.”

“Başkente hep böyle oluyor,” dedi İmparator, Kestrel’e neşeli bir şekilde. “Savaş alanında olmadığı sürece hiç mutlu olmuyor.”

Kestrel, babasının Herran’daki evlerinde mutlu olduğunu söylemek istiyordu. Ama aslında babası nadiren evde olmuş ve Kestrel de mutlu olup olmadığını sormaya asla cesaret etmemişti.

General ferforje sandalyesinde kıpırdandı. Bahçe yürüyüşü onu yormuştu, Kestrel bunu görebiliyordu. Saray hekimleri yarasını her gün daha az gazlı bezle sarıyor olsa da yara henüz kapanmamıştı.

“Verex nerede?” Kestrel onun burada olmasını diliyordu.

İmparator omuzlarını silktiler.

Bir havai fişek patlayarak altın renkli bir yağmura dönüştü. Göletin çevresinde toplanan kalabalığı aydınlattı. Işığı, Risha’nın yüzünde ve göletin diğer tarafında, onun yanında oturan Verex’in üzerinde parladı.

İmparator da onları gördü. Kestrel, İmparator’un öfkesinin çöreklenme eğiliminde olduğunu anlamaya başlıyordu. Onunkisi uyuyan bir öfkeydi. Ancak kaçınılmaz olarak aniden saldırıyordu.

“Su Mühendisime ziyarette bulunduğunu duydum,” dedi Kestrel’e.

Bir havai fişek daha patladı. Kestrel’in göğsünün içinde gümbürdemiş gibiydi. İmparator ona, oğluna baktığı gibi bakıyordu; gördüğü şeyden hoşlanmamış gibi.

Kestrel, “Onu babamla Doğu’ya dönmesi için ikna edebileceğimi düşündüm,” dedi.

Bir havai fişek, İmparator’un yüzünü infilak eden ışıkla aydınlattı. “Buna *ben* karar veririm.”

“Sadece bir fikirdi. Sonuçta ona bu konuda hiçbir şey söylemedim.”

“Fakat bana sohbetinizin yine de ilginç olduğunu söylüyor.”

Sülfür kokusu ağırdı. Duman, Kestrel’in ciğerlerini yakıyordu. Ve İmparator’un sesindeki tehditten, gerçekten de Su Mühendisi’yle ilgili bir sırrı dürttüğünü anlamıştı.

Babasına baktı. General dosdoğru önüne, kayıklardan birinin üzerinde sendeledikten sonra suya devrilen sarhoş bir beyefendiye bakıyordu. Kalabalık güldü.

Kestrel nefesini tuttu. Havai fişekler çatırdayıp içinde patladı. İmparator’un tekrar konuşmasını bekledi. Babasının Kestrel’e Su Mühendisi’nin evine gitmemesini söylediğini anlatacağından korktu.

“Belki de başkent senin için yeterince eğlenceli değildir,” dedi İmparator, Kestrel’e. “Herran hasreti çektiğini duyuyorum.”

“Neden çekmesin?” dedi General Trajan sertçe. “Orada büyüdü.”

Gökyüzünden yeşil ve kırmızı yağıyordu. İki adam birine baktı. Kestrel, babasının yüzündeki o ifadeyi tanıyordu.

Korkusu hafifledi. Yine nefes aldı. Bahar gecesi serin olsa da birden sıcak hissetti. Babasının himayesinin onu bir pelerin gibi sarışını hissetti. Genç kadın o hisle iyice kendini sardı.

“Elbette,” dedi İmparator kaypak bir tavırla ve bir fitil daha yakılırken izlemek üzere döndü.

General'in yarası sonunda kapandığında, İmparator ona altın bir saat verdi.

Kestrel, babası ve İmparator'la birlikte bahar bahçesinin parlak yeşil çimenlerinde duruyordu. Okçuluk hedefleri yerleştirilmiş ve saray mensupları sıraya girmişti. Gökyüzüne köpüklü krema gibi bulutlar yığılmıştı. Rüzgâr yumuşacık ve ılık esiyordu. Kestrel'in nedimleri kışlık kıyafetlerini kaldırmış, dantel ve keten elbiselerini çıkarmışlardı.

Kestrel, Herran'daki ikiz çatı bahçesinde Arin'i düşündü. Şimdi orada onun için neyin yeşerdiğini merak etti.

Saat, saat başını vurdu.

General Trajan kaşlarını kaldırdı. "Bu çalışıyor."

İmparator hoşnut görünüyordu ve Kestrel, babasının yüz ifadesini yanlışlıkla hayrete benzetmenin kolay olabileceğini düşündü. Ama ağız çevresindeki o rahatsız çizgiyi görebiliyordu.

"Kıskanma, Kestrel," dedi İmparator. "Senin doğum gününün de yaklaştığını unutmadım."

Kestrel on sekiz yaşına girecekti. Doğum günü, baharın sonuna yakındı: Hemen düğünden önceydi. “Bugün itibariyle iki aydan çok var.”

“Evet, çok uzak değil. Trajan, düğüne kadar başkentte kalman için ısrar ediyorum.”

General saati kapadı. “Doğu düzlüklerini daha yeni ele geçirdik. Onları elinizde tutmak istiyorsanız...”

“Teğmenleriniz idare edebilir. Daha doğru düzgün iyileşmedin. Savaşta bir alaya önderlik etmeyi bekleyemezsin ve açıkçası, ölü olarak işime yaramazsın. Burada kalacaksın. Kestrel’in doğum gününü birlikte kutlayacağız.” Dünyadaki en iyi fikri sunan birinin edasıyla, “Kestrel’in saray halkı için bir performans sergileyebileceğini düşündüm,” diye ilave etti.

Bir okun kanvasa vuruşunun uzaktan yumuşak sesi geldi.

General hiçbir şey söylemedi. Kestrel onun dudaklarının sertleşmesini izledi.

“Müziğe çok yeteneği var,” dedi İmparator, “tıpkı eşin gibi.”

General, Kestrel’in müzik yeteneğinden hep nefret etmişti. Bu onu utandırıyordu: Kestrel’in, çalmaları için köle satın aldığı bir enstrümana olan sevgisi. Ama bazen Kestrel sadece bundan ibaret olmadığını düşünüyordu. Piyano sevgisi, babasına bir rakipti. Kestrel’den orduya yazılmasını istemişti. Kestrel yazılmıyordu. Babası ondan çalmayı bırakmasını istemişti. Kestrel bırakmıyordu. Piyano, Kestrel’in babasını reddetmesinin bir yolu haline gelmişti... ya da en azından Kestrel babasının onu bu şekilde gördüğünü düşünmüştü. Ancak şimdi Kestrel’in aklına babasının onun piyano çalışından, bu canını yaktığı için nefret ettiği geliyordu.

“Kabul ediyorum,” dedi İmparator. “Kestrel’le hava atmak istiyorum. Herkesin, müstakbel kızımın ne kadar yetenekli ol-

duğunu görmesini istiyorum.” İmparator gülümseyerek Senato Lideri’yle konuşmak için izin istedi.

General Trajan’ın eli, saatin üzerine kapandı.

Gizliliğin, yaşam ile ölüm arasındaki fark olabileceği gece vakti saldırıları düzenleyen bir adama verilecek ne budalaca bir hediye. “Onu bana ver,” dedi Kestrel. “Onu üzerine düşüreceğim güzel, uygun bir taş bulacağım.”

General hafifçe gülümsedi. “İmparator sana bir hediye verdiğinde, en iyisi onu takmak olur.” Kestrel’in kalçasındaki yeni hançere baktı. “Bazen verdiği şey, aslında neyin kendisine ait olduğunu söyleme şeklidir.”

Ben ona ait değilim, demek istiyordu Kestrel fakat babası çoktan gitmişti, izinli bir deniz subayını selamlamak için çimenlikte yavaşça yürüyordu.

Birisi bir hedefin ortasını vurmuş olmalıydı. Kestrel bir alkış patırtısı duydu.

“Atış yapacak mısınız?”

Bu Verex’ti. Kestrel fark etmeden ona yaklaşmıştı.

“Bugün değil.” Rüzgâr aldatıcıydı ve babası buradaydı. Kestrel hedefi kaçırmak istemiyordu.

Verex ona kolunu uzattı. “Kimin kazanacağını görelim.”

Birlikte yürürlerken Kestrel, “Tıp konusunda çok şey biliyor gibisin,” dedi.

Verex omuzlarını silkti.

“İmparator olmaktansa hekim olmayı mı tercih ederdin?”

Verex alçak yokuştan aşağı baktı. Hiçbir şey söylemedi. Kestrel bunun sorudan rencide olduğu için mi yoksa nasıl yanıtlayacağını bilmediği için mi olduğundan emin değildi. Verex ardından, “Herrani Tarım Bakanı sana bakıyor,” dedi.

Kestrel, Tensen'in ağaçların altındaki bir sandalyede oturduğunu, ellerini önündeki çimlerin içine saplanan bastonun üzerinde kavuşturduğunu gördü.

"Hayır, sen ona bakma," dedi Verex. "Dikkatli ol, Kestrel."

Kestrel'in adımları bocaladı. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Babamın onu niye sarayda tuttuğunu biliyorsun, değil mi?"

Kestrel alçak sesle, "Onu izlemek için," dedi.

"Babam, o bakanın *seni* izlediğini görürse ne düşünecek?"

Kestrel içinde kabaran gerginliğini yutkunarak bastırdı. İnce bir eldiven giyiyor olsa da elleri çok soğuktu. Ancak sesine kendinden emin ve kaygısız bir ton vermeye çalıştı. "İnsanlar her zaman bana bakar. Elimden bir şey gelmez."

Verex başını iki yana sallayıp okçuları seyretmek için döndü.

"Seni temin ederim," dedi Kestrel, "Herran bakanıyla hiç ilgilenmiyorum."

Verex ona yandan, sitemkâr bir bakış attı. "Kestrel, ben senin neyle ilgilendiğini biliyorum."

Kestrel şakacı bir ses tonu kullanmayı ve konuyu değiştirmeyi denedi. "Kimin kimi izlediği hakkında dedikodu yaptığımıza göre, sence bana hangi nedimelerimin senden para aldığını söylemenin vakti gelmedi mi?"

"Bu neyi değiştirir ki? Şimdiye kadar *hepsinin* seni izlediğini anlamadın mı? Ben birine rüşvet veriyorum, peki diğerlerine kim veriyor?" Verex ona döndü. "Bana hekim olmak isteyip istemediğimi sordun. Evet. İsterdim. Bir zamanlar. Bu konu üzerine kitaplarım bile vardı. Babam hepsini yaktı. Kestrel, kalbini kimsenin göremeyeceği bir yere sakladığını düşündüğünü biliyorum." Verex'in koyu renk gözleri onunkilerden ayrılmadı. "Ama daha iyi saklaman lazım."

Bir ok, tüyleri ıslık çalarak hedefin çok üzerinden uçtu.

“Verex, nedimem sana ne söyledi?”

“Çok fazla bir şey değil... şimdilik.” Verex, Kestrel’in saklamaya çalıştığı endişeyi görmüş olmalıydı. Prens’in yüz ifadesi yumuşadı. “Bu şekilde kalmasını sağlayalım, olur mu?”

Kestrel ısıltılı, gergin bir gülümseme takınmayı başardı.

Verex iç geçirdi. “Haydi,” dedi. “Risha’nın atışını görmek istiyorum.”

Kestrel onu okçulara götürmesine izin verdi. Okçuluk yarışmasına katılmak için söz vermediğine memnundu. Parmakları yayın kirişinde titrerdi.

Risha bir oku kirişe yerleştirdi. Güzel, güçlü bir atış çizgisi vardı. Kestrel dikkatini Doğulu kızı izlemeye verdi. Risha’yı Verex kadar yoğun bir şekilde izlerse belki Verex’in uyarısını bir anlığına da olsa unutabilirdi.

Risha oku bıraktı. Ok tembelce süzüldü ve hedefin kenarını vurdu. Risha’nın hedefteki bütün okları kötü yerlerdeydi. Kestrel, Risha’nın yayını tutuş şeklinden, daha iyisini yapabileceğini düşünürdü. Gerçi gün, sinsi küçük esintilerle doluydu.

Risha yeniden nişan aldı.

Kestrel birinin, “... önce hangisi doğar?” dediğini duydu. “Bebek bir prens mi yoksa prenses mi?”

Verex yanında kaskatı kesildi. Kestrel, dedikodu yapan saray mensuplarını gördü. Doğrudan kendisine ve Verex’e baktıklarını fark etti. Sözleri, rüzgârda net bir şekilde geliyordu. Neyi kastettiklerini anlaması Kestrel’in bu kadar uzun zamanını almamalıydı. Anladığında Kestrel’in yanakları yandı.

Risha okun uçmasına izin verdi.

Ok, hedefin tam ortasına derince saplandı.

Doğu dilini öğrenmek, Arin'e bildiğini bilmediği bir şeyi hatırlıyormuş gibi hissettiriyordu. Dakranca, Herraniceye çok benziyordu. Bazı cümle kalıpların aynısına sahipti ve sözcük dağarcığı farklı olsa da kelimeler kulağa tamamen yabancı gelmiyordu. Böylelikle Arin hızla öğrendi.

Doğunun lisanı ona tanıdık gelse de, bu yeni karşılaştığı ülkenin pek çok şeyi ona garip geliyordu. Dakran mutfağında, lezzetten çok yemeğin rengine önem veriliyordu. Giyilen kıyafetler sadeydi ancak bakım ve süs ürünleri öyle değildi ve kadınların yanı sıra erkekler de onları kullanıyordu. Özellikle Roshar, sanki bunun ilgiyi sakatlıklarına çektiğini biliyormuş ve bu umurunda değilmiş gibi gözlerini canlı ve çarpıcı, belirgin bir tarzda boyamayı seviyordu.

Arin'in şatoda ve şehirde dolaşmaya izni vardı. "Herkes senin kim olduğunu biliyor," demişti Roshar omuzlarını silerek. "Fazla uzaklaşırsan şehir milisi memnuniyetle seni vuracaktır."

“Fazla uzak’ tam olarak nedir?”

Roshar ona bunu kendisinin çözmesini söylemişti.

Bu sırada Kraliçe ise mesafesini koruyordu.

Arin’in şatoda kaldığı ilk zamanlarda, bu yapının sadece Kraliçe’ye değil, onun mizacına da ev sahipliği ettiği bir koza olduğunu düşünmüştü. Koridorlarını, kameriyelerini ve odalarını bilirse, Kraliçe’yi Herran’la ittifak için neyin ikna edeceğini tahmin edebilirdi.

Ancak saydam ve mat duvarların baş döndüren karışımı, ona hiçbir ipucu vermemişti. Arin dolanıp durmuştu. Bazen başka odalarda çalınan uzak bir müziği duymuştu. Daha düz olan köprüsü dışında Herrani kemanına benzeyen bir enstrüman vardı ve burada teller daha keskince akort edilip vurmalı gibi çalınıyordu: Pek çok nota ve saldırgan arşe vuruşları vardı.

Arin, Kraliçe’yi nadiren görüyordu. Gördüğünde de Kraliçe, Arin’e silahı olmadığını anımsatmayı asla ihmal etmeyen buz gibi bir bakışla görmezden geliyordu. Arin’in annesiyle babası, açıkça silah taşımanın, barbarlığın doruk noktası olduğunu düşünürlerdi. Fakat şimdi Arin, Kestrel’in hançeri belinde değilken kendini tuhaf hissediyordu. Yokluğu onu rahatsız ediyordu... ve bu rahatsızlığın ne anlama geliyor olabileceği onu daha da rahatsız ediyordu.

Doğulular daima iyi silahlanmış oluyorlardı. Küçük silahları seviyorlardı. Arbaletleri, Arin’in hiç görmediği kadar küçüktü. Roshar’dan bu arbaletlerin Batılılarınkı kadar güçlü olmadığını ama daha hatasız, hızlı doldurulmalarının ise daha kolay olduğunu öğrenmişti.

Doğuluların minyatüre olan sevgisi şatonun her yerinden anlaşılıyordu. Duvarları, bir karıştan büyük olmayan tablolar

süslüyordu. Çatılardan akan yağmur suyunu toplayan havuzlar, minik yusufluk mozaikleriyle donatılmıştı. Sigara odalarındaki raflarda, küçük duvar saatleri ve oynak eklemli yeşil camdan yapılmış, açıldığında kıvrılmış yılanları gösteren porselen yumurtalar vardı. Bazı yumurtaların içinden, mekanik dişlerini gıcırdatan minicik kaplanlar çıkıyordu.

Arin bir keresinde şatonun iç taraflarına saptığında bir kaidenin üzerinde şatonun bir modelini buldu. İçinde, sütlerin Arin'e bir büyütücü olmasını diletecek derecede ayrıntıları vardı. Bir tırnağıyla banyonun içindeki çeşmeyi açtı. Su, çay fincanı büyüklüğündeki küveti doldurdu. Bütün bunlar Arin'e kendini çok farklı hissettirdi: Kaba saba ve beceriksiz.

"Bana burada olduğun söylendi," dedi bir ses arkasından. Bu Roshar'dı.

Arin küvetin suyunu kapadı.

"Bu kız kardeşimindi." Roshar'ın ses tonu, hangi kız kardeşten bahsettiğini belli ediyordu. Odalardan oluşan, küçük bir prensese yakışacak bir süite baktı. Cibinlikli bir yatağın ayakucunda bir sandık duruyordu. Arin onu açmak için uzandı. Roshar'ın onu terslemesini bekliyordu ancak Roshar porselen yumurtaların içindeki yılanların gözlerine benzeyen, siyah gözlerini merakla kısararak ona bakmakla yetindi. Arin bir parmağıyla sandığın içine uzandı.

Elini hızla geri çekti. Kan, parmağında bir benek bırakmıştı. Minik dişleri olan bir şey tarafından ısırılmış gibi hissediyordu.

Roshar sandığı küçük odadan aldı. İçindekileri eline döktü, elini de Arin'in görmesi için uzattı.

Minyatür silahlar. Kibrit büyüklüğünde kılıçlar. Keskin, ege talaşı gibi hançerler. Roshar onları avcunda sıktı, sonra

kanlı küçük silahları Risha'nın oyuncak bebek evindeki sü-tine fırlattı.

“Çıkalım buradan,” dedi.

“Kelle uçurma muhteşem olurdu,” dedi Roshar, Arin kanalda dümeni kullanırken. Açık bir gündü. “Sence de öyle değil mi? Güzel bir asılma için fazla ağırsın. Düştüğün anda boynun kırılır.”

“Kelle uçurma da hızlı.”

“Balta kör olursa değil.”

Bu Arin ile Roshar arasındaki muhabbetin tipik bir örneği-ydi; Arin’e oldukça yardımcı bir hevesle, memleketinde infaz çeşitlerini tanımlamak için kullanılan kelimelerini öğretmiş, günâşırı olarak da genç adama hayatının Prens’in ellerinde olduğunu ima etmekten geri kalmamıştı. Genelde bu tür bir muhabbet, kolları göğsünde kavuşturulmuş bir vaziyette kanonun kendi ucuna yerleşmiş olan Roshar’ı neşelendirirdi. Bir bacağı kayığın yan tarafından sarkıyordu. Gözleri mavi gökyüzün-deydi. Fakat bu tembel duruş bugün bir yalana benziyordu. Roshar’ın bedeninin katı bir duruşu vardı.

Ardından bakışları alçaldı ve şehre döndü. Bir şey ilgisini çekti. Yüz ifadesi değişti. Ondaki tüm rol kesmeleri çaldı ve ona Risha'nın oyuncak silahlarını avcunda sıktıran o çıplak öfkeden başka bir şey bırakmadı.

Arin onun gördüğü şeyi gördü.

Bir kadın, kanalın yakınlarında dolaşıyordu. Düzlük halkının paçalara doğru daralan pantolonlarından giyiyordu. Kucağında mavi bir bohça, Dakralı çocukların giydiği renkten bir bohça vardı. Bohçayı kucağında bebek varmış gibi taşıyordu. Ama

yüzü yoktu. Elleri yoktu. Kendi üzerine sarılmış paçavradan başka bir şey değildi. Kadın ona şefkatle dokundu.

Arin kürek çekmeyi bıraktı. Su dönerek hareketsiz küreğinden uzaklaştı.

Bazen Arin, Kestrel'in yaptığı şeyi neredeyse anlıyordu. Kayığın sürüklenmesini hissedip çekimine karşı koymadığı şu anda bile Arin, Kestrel ne zaman babasından bahsetse gözlerinde beliren özlemi hatırlıyordu. Vatan hasreti gibi. Arin bunu ondan çekip almak istemişti. Özellikle de o ilk aylarda, Kestrel onun sahibiyken. Kestrel'i, babasını olduğu gibi görmeye zorlamak istemişti. Kestrel'in, *kendisinin* ne olduğunu, nasıl yanıldığını, babasının sevgisine nasıl özlem duymaması gerektiğini kabullenmesini istemişti. Bu sevgi kana bulanmıştı. Kestrel bunu görmüyor muydu? Bunu nasıl *göremezdi*? Bir zamanlar Arin sırf bu yüzden ondan nefret etmişti.

Sonra bir şekilde bu, Arin'i de etkilemişti. Kendisi de farkındaydı. O da istememesi gereken bir şeyi istiyordu. O da kalbin nasıl kendi evini seçtiğini ve mantığı reddettiğini hissetmişti. *Burada olmaz*, demeye çalışmıştı. *Bu olmaz. Benim değil. Asla.* Ama o da aynı rahatsızlığı hissetmişti.

Geriye bakınca, Kestrel'in Doğu düzlüklerinin alınmasındaki rolü tahmin edilebilir bir şeydi. Bazen Arin, İmparator'a yaltaklık ettiği için Kestrel'i lanetliyor veya sırf canı öyle istediği için, savaşı bir oyuna dönüştürmesinden onu sorumlu tutuyordu. Ancak Kestrel'in nedenlerinin arkasındaki gerçeği bildiğini düşünüyordu. O bunu babası için yapmıştı.

Bu neredeyse mantıklı geliyordu. En azından Arin uyumaya yakinken, aklı suskunken ve o aklın içine neyin girdiğine

karar vermek zorken öyle gelmişti. Tam uyumadan önce, Arin anlamaya yaklaşıyordu.

Ama şimdi uyanıktı. Donuk gözlü kadın, kumaş bebeğini beşik gibi sallarken Arin ona bakıyordu. Kadının mavi kumaş katlarını okşadığını gördü. Mantiğın tükenişini gördü.

Arin gördüğü şeyi Kestrel'in görebilmesini diledi. Kestrel'e yaptıklarını ödetebilmeyi diledi.

Baharın gelişiyle dünya çiçek açmıştı. Sımsıkı kapalı tomurcuklar, birden yarılarak renklerini etrafa saçıyordu.

Kestrel evden ayrılmadı. Bunun bir yararı olmadı. Düşüncelerin de mevsimleri vardı ve Kestrel, zihninde durmak bilmeyen fikirlere engel olamıyordu. Peki, düşünceleri neydi? Gizlice, suçluluk içinde biriktirdikleri neydi? Neyi tutup daha iyi görebilmek için onu ışığa doğru kaldırmıştı ve hangi şeyi fazla sıcak olduğu için hemen elinden düşürmüştü?

Aklına gelen son düşünce, adeta ateşten taçyaprakları olan çiçekleri andırıyordu. Etraflarındaki otları yakıp karartıyorlardı. Sapından köküne kadar her şeyi yakıyorlardı. Kestrel böyle düşüncelerden hep kaçınırdı.

Kaçınmadığı zamanlar dışında. Bazen önce onlara gidiyordu. Bazen yol boyunca kendine yalan söylüyordu.

Herran'da geride bıraktığı piyanoyu düşünüyordu. Ve bunu düşünmeye hakkı olduğunu biliyordu çünkü çalarak büyüdüğu ve annesine ait bir enstrümanı özlememesi için hiçbir

sebepti... Saray piyanosunun güzel, çınlayan bir sesinin olduğunu, muhtemelen daha iyi bir enstrüman olduğunu ama Kestrel'in hayatı boyunca çaldığı piyanoyu özlemesine neden olduğunu düşünmekte yanlış olan hiçbir şey yoktu. Serin tuşları hissedebiliyordu.

Piyanosu, Arin'in evindeydi. Kestrel evi iyi tanıyordu. Orası hapishanesi olmuştu. Orası –neredeyse– evi olmuştu.

Ama sonra bunun doğru olmadığını düşündü. Arin'in evini o kadar da iyi tanııyordu ve bu hakikat konusundaki ısrarı, önceki yalanı kendine sadece yanlışını düzeltebilmek için söylediğini açık hale getiriyordu. Kestrel, Arin'in evinin her tarafını görmüş müydü sanki? Kendisinde düzelttiği o yanlış şuydu:

O taçyaprakları ateş çiçeği şuydu:

Kestrel hiç Arin'in odalarında bulunmamıştı. Evet, Arin'in çocukluk süitini ziyaret etmişti. Bir keresinde onunla birlikte orada bulunmuştu. Ama Kestrel'in orada geçirdiği zamanlarda Arin'in uyuduğu yer orası değildi. Tek başına vakit geçirdiği, yıkandığı, giyindiği, kitap okuduğu ve pencerelerden dışarı baktığı yer orası değildi. Hayır, Kestrel o manzaraları hiç görmemişti.

Arin kendi süitini Kestrel'inkine bağlayan ikiz çatı bahçelerinin diğer tarafında yaşamıştı. Kestrel'e oranın anahtarını vermişti. Kestrel hayalinde anahtarı tutuyor, kilide yerleştiriyor ve kapıyı yavaşça açıyordu.

Karşılaşacağı şeyleri hayal ediyordu. Belki de Arin'in bahçesinden odasına giden koridorun, sihirli bir yaratığın pulları gibi karanlıkta parıldaması için cilalanmış çinili döşemeleri vardı. Hayalinde gece saatler önce çökmüştü. Zifiri bir karanlık vardı.

Arin her odada, özellikle de kullanmadığı odalarda lamba yakmazdı. Bu daha çok Kestrel'in yapacağı bir şeydi. Hayır,

Arin tek bir lamba yakar ve uzun zamandır sahip olduğu çok az şeyi korumaya zorlanmış biri gibi lambayı iyice kısırdı. Takip edilecek tek bir lamba olurdu. Kestrel lambayı bulursa, Arin'i de bulmuş olurdu.

Bazen Arin'i yatak odasında buluyordu.

Bazen bunu düşünmek fazla geliyordu. Kalbinin küt küt atmasına neden oluyordu. Cesaretini çalıyordu. Bu yüzden de Kestrel onu başka yerlerde buluyordu: Oturma odasının şöminesinin yanındaki bir sandalyede veya şöminenin yanma çömelmiş ateşi tutuştururken.

Kestrel'in onu bulduktan sonrası hep aynıydı. Kestrel'in beyni, Arin onu gördüğünde bir kenara bırakabilsin diye eline tutacak bir şey veriyordu. Çıra. Bir kitap.

Arin onu gördüğüne şaşırıyordu. Kestrel'in gelmesini beklemiyordu.

Doğruluyordu. Ayağa kalkıyordu. Yaklaşıyordu.

Arin başkentteki o gece, Kestrel'den gerçekleri kazanmıştı. Adilce kazanmıştı. Bu sefer Kestrel'in borcunu tahsil edecekti. Bu sefer bütün nedenlerini isteyecekti. Kestrel hepsini ödeyecekti. Hakikat dilinin ucundaydı. Fakat sadece orada değildi. Kestrel onu boğazında da hissediyordu. Derinliklerinden geliyordu. Şarkı söylemenin de böyle bir duygu olup olmadığını merak etti. Bu, şarkıdan önceki an mıydı, vücudun kendini ayarlayıp hazırlama şekli miydi?

Arin'e sorabilirdi. O bilirdi. Ancak Kestrel konuşmaya korkuyordu.

Ama Arin dinliyordu. Cevaplarını bekliyordu.

O an gelmişti. Her şey böyle anlarda gerçekleşiyordu. Ve olan şuydu: Kestrel ağzını Arin'inkine yaklaştırıyor ve gerçekleri onun içine şarkı olarak söylüyordu.

Jess'in sessizliğine artık katlanamıyordu. Bütün mektupları yanıtsız kalmıştı. Kestrel, Jess'in kapısından çok fazla geri çevrilmişti. Kestrel zorla buluşmaktan nefret ediyordu... fakat sonuç olarak yaptığı şey, tam olarak bu oldu. İmparatorluk mührü kabartmalı bir bildiri gönderdi. Ağır kâğıt, Kestrel'in Jess'in konağına geliş gününü duyuruyordu. Saatini tayin ediyordu.

Ve Jess oradaydı.

Kestrel hizmetçiler eşliğinde salona götürüldü; Jess orada, ılık bir gün olmasına rağmen harlı bir ateşin yandığı şöminenin başında, oyali bir kanepede oturuyordu. Kestrel el çantasının kurdelesini düğümleyip çözerek beceriksizce dikildi. Jess eski halinden daha da ince görünüyordu, saçları cansızdı, gözleri tam olarak Kestrel'inkilerle buluşmuyordu. Biraz daha yukarıya odaklanmışlardı; Kestrel bunun alnındaki nişan işareti olduğunu fark etti.

Jess bakışlarını kaçırıldı. "Ne istiyorsun?"

Kestrel, yolculuğu boyunca at arabasında kusacak gibi olmuştu. Şimdi bu his daha da beterdi. İç organları burularak kurtlu bir düğüme dönüşüyordu. "Seni görmek."

"Eh, emrettiğin gibi buradayım. Beni gördün. Artık gidebilirsin."

"Jess." Kestrel'in boğazı düğümlendi. "Seni özledim."

Jess kanepenin oturak minderine dikilen oya işlemeyi çekiştirdi. Tilki avlayan savaşçı bir kız işlenmişti. Jess tırnaklarıyla bir ipliği çekip çıkardı.

"Kolye yüzünden mi?" diye sordu Kestrel. Jess'in hediyesinin cam taçyapraklarını vurarak tuz buz etmekte çabuk –duygusuz, insafsızca aceleci– davranmıştı. Dostluklarının kötüye

gitmesine neden olanın yalnızca kırılmış bir hediye olduğunu umduğunu fark etti.

“Kolye...” Jess’in sesi duygudan yoksundu.

“Senin için ne kadar önemli olduğunu fark etmedim. Ben...”

“Kırılmasına *sevindim*.” Jess ayağa fırladı ve yan masada duran kristal tepsi takımına yaklaştı. Tepside kristal bir su sürahesi ve bulanık bir sıvıyla doldurulmuş küçük bir şişe vardı. Jess suyu biraz sıçratarak bir bardağa doldurdu. Küçük şişeyi bardağın içine damlattı. Birkaç damla, suyu hemen bulanıklaştırdı. Jess büyük bir yudum aldı, kahverengi gözleri fazla parlak ve sertti.

Kestrel’in babası bu görüntüyü tanırdı çünkü savaş için yaratılmışlardı.

Fakat Jess’in dökülmeyen gözyaşlarını göremezdi. Ya da görse bile görmezden gelirdi.

Kestrel’in gözleri yandı. “Bana ne yaptığımı söyle.”

“Biliyorsun. Her şeyi bilen sensin. *Bense* hiçbir şey bilmiyorum. Biraz olsun masumum, ayak uydurmak için çırpınıyorum. Niye *bana* bir şey söylemiyorsun? Geç anladığımı söyle. Yatağında nasıl da uyuyakaldığıma, ne kadar yorgun olduğuma, berbat balonda seni nasıl aradığıma ve benimle bir kere olsun konuşmadığına gülsene. Kalabalığın içinde nasıl saklanıp sırf yapacak bir şeyim olsun diye bardak bardak limonata içmeme. Şu köleni kalabalığın içinde kendine yer açarak ilerlerken nasıl gördüğümü söyle. Pis görünüyordu. Paçavralar giyiyordu. Esmer ve iğrençti.

“Ama parlıyordu.” Jess’in sesi kısık, gaddar çıktı. “Dudakları parlıyordu. Ceketini de. Niye *bunu* açıklamıyorsun, Kestrel? Kendi başıma çözemeyecek kadar aptalım.”

Kestrel yavaş yavaş donup sararmaya başladığını hissetti.

“Ceketinin ışığı nasıl yansıttığı konusunda hiçbir şey düşünmedim,” dedi Jess. “Kristaller gibi, diye düşündüm. Veya cam parçacıkları. Garip. Ama ona bakmak istemedim. Ona *bakmayacaktım*. Arkamı döndüm.

“Ve sonra yatmaya gittim. Beni uyandırıp kırılan kolyeyi söyledin. Ne kadar *yavaş* anlıyorum. Senin yatak odanda bir başıma beklerken, her şeyin basit bir açıklaması olabileceğini kavradığımda henüz sabah olmamıştı, inanabiliyor musun?” Gözyaşları, Jess’in kirpiklerinde titriyordu. “Niye bana bunun ne olduğunu söylemiyorsun, Kestrel? Bana gerçekleri anlat.”

Kestrel gerçeklerin nasıl madeni bir para gibi bu kadar ikiyüzlü olabileceğini anlamıyordu. Çok kıymetli... ve çirkin. Salonun ortasında duruyordu: Sessiz, kendi sessizliğinden... ve sessizliğinin kendi cevabına dönüşmesinden kapana kısılmış.

Jess artık rahatça ağlıyordu. “O benden her şeyi aldı.”

Kestrel ona yaklaştı. Jess savunmadaymış gibi ellerini havaya kaldırdı. Kestrel duraksadı. “Jess,” dedi usulca, “o almadı.”

Jess kısaca, sertçe güldü. Yanaklarındaki yaşları sildi. “Almadı mı? Evimi aldı.”

“Kendisi için değil. Sömürge evlerini geri vermek, İmparator’un antlaşmasının bir parçasıydı.”

“*Onun* imzaladığı antlaşmanın.”

“Zaten baştan senin evin değildi.”

“Ağzından çıkanı kulağın duysun! Biz o toprakları kazandık. Bizimdi. Savaşın kanunu budur.”

“*Kimin* kanunu, Jess? Böyle olmak zorunda olduğunu kim söylüyor?”

Jess’in gözleri, bir şeyin çok uzaklardan yaklaştığını görür gibi kısıldı. “Sana bunu *o* yaptı.”

“Hayır, *o* yapmadı.”

“Arkadaşlığımız on yılı geçti. Yalan söylediğini anlamaz mıyım sanıyorsun?”

“Kimse beni *zorla* değiştirmedii.”

“Ama değıştin.”

Kestrel sessizdi.

“O, Ronan’ı aldı,” dedi Jess. “Ronan, Komandolara katıldı, bunu biliyor muydun?”

Hayır. Kestrel sadece orduya yazılmasından haberdardı. Komandolar seçkin bir birlikti. En ölümcül görevler için yetiştirilirlerdi. Kestrel’in kalbine bir korku saplandı. “Ronan kendi kendini uzaklaştırdı,” dedi sonunda. “Kimse onu askere zorla yazdırmadı.”

“Kimse mi?” Jess’in sesi hiddetten boğuktu.

“Ona yalvardım,” dedi Kestrel. “Yazılmaması için yalvardım.”

“Senin niçin yalvardığının önemi var mı? Ronan biliyordu. Bildiğine her şey üzerine bahse girerim. Benim bildiklerimi o da biliyor. O köle *seni* aldı. Kıyafetlerindeki şey, *benim* he-di-yemdi. Dudaklarındaki, *senin* nişan işaretindi. Ve bu, *senin* istediğin şeydi. Ben valinin sarayında ölümle pençeleşirken de bunu istiyordun. Hatta ondan önce bile: Elbiseni seçip senden kız kardeşim olmanı istediğimde de. Başından beri bunu istiyordun.”

Kestrel’in bakışları oyalı kanepeye kaydı. İplikleri sökülen avcı kıza baktı.

“İnkâr etsene,” dedi Jess.

Kestrel gevşek ipliği çekse kızın işlemeli suratı tamamen çözülecekti. Yeterince güçlü çekerse oya işi tamamen ortadan kalkardı.

“İnkâr et!”

“Edemem,” dedi Kestrel perişan bir halde.

“O zaman git.”

Fakat Kestrel kımıldayamıyordu.

“Git buradan, Kestrel. Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Kestrel sarayın gösterişten uzak müzik odasındaki piyanonun önünde oturuyordu. Tuş dizisi, boş boş ona bakıyordu.

Jess biliyordu.

Kestrel elini taşların üzerine indirince şiddetli bir ses çıktı. Ve işte yine o tuhaf, sıkıntılı yankı, müziğinin sesinin daima kendini dinliyormuş gibi çıkmasına neden olan yankı oluşmuştu. Kestrel elini çekti. Bedeni kaskatı kesildi, kemikleri iyice sertleşti. Belki genelde yaptığı şeyi, yani yankıyı unutmayı becerebilirdi. Belki de doğruca müziğin içine fırtına gibi dalabilirdi. Ancak hiç hissetmediği bir duygu onu sımsıkı yakalamıştı.

Çalmak istemiyordu.

Kestrel piyanoyu bıraktı. Odayı inceledi. Akustiğin sesinin doğru çıkmasını ne sağlardı? Duvarlardaki halılar mı? Kestrel bunu düşündü. Kafa yordu, Jess’in onu anlamasını ne kadar çaresizce istediğini göz ardı edebilecek kadar kafa yordu.

Kestrel rafları gözden geçirip raflara daha çok kitap doldurursa akustiğin daha iyi olup olmayacağını merak ederken gördü onu. Duvara monte edilmiş yüksek raflardan birinin arkasındaki ahşap panel yerinde yoktu. Diğer raflarınki yerindeydi.

Bu rafta bir bölme vardı. Gerçekçi ahşap budakları ve daha koyu damarlarla kurnazca boyanmış bir bölme.

Kestrel yaklaştı. Parmak uçlarında durup bir barometreyi önünden çekti. Parmağıyla metal bölmeye vurdu.

Yankı.

Duvarın arkasında bir oda vardı. Boyalı paravanın arkasındaki, Kestrel'in ne yaptığını görebilirdi; piyanoda çaldıklarını duyabilir, başkalarıyla konuştuklarını işitebilirdi.

Eskiden Verex'in olan ve İmparator'un Kestrel'e sunduğu oda.

Kestrel topuklarının üzerine indi.

İmparator oyun oynamayı seviyordu.

Kestrel müzik odasında geçirdiği her anı çıldırmış bir halde yeniden gözden geçirdi. Hiç hata yapmış mıydı? Ağzından kaçırması gereken bir şey kaçırmış mıydı? Sanmıyordu. Hayır, hayır, kimse yanlış bir şey göremezdi.

Olağandışı bir şey.

Haince bir şey.

Kestrel geri geri gitti. Şu anda bile biri onu izliyor olabilirdi.

Odadan çıktı. Koridorda gizli alana giden bir yol aradı. Ahşap bir çiçek, dokunuşunuyla ayrılıp bir bölme yana doğru kayıncaya kadar, parmaklarını koridorun oymalarında gezdirdi.

Gizli oda boştu; küçük, karanlık ve soğuktu. Bölme, piyanosunun ve parlak bir şekilde aydınlatılmış odanın büyük bir kısmının manzarasını sunuyor fakat kapıyı görmüyordu. Kestrel daha önce oturduğu yere baktı.

Gizli odaya bakmak için tekrar döndü. Sıradan görünüyordu. Sade, temiz. Tozlu değildi. Ama havasızdı ve rutubet kokuyordu. Bir hapishane gibi.

Kestrel babasına yakın durdu. Kendi başına rahatça yürüyebiliyor ancak çabuk yoruluyordu, o yüzden Kestrel, babasının odasında Sınır Ülkeleri oyunu için ona meydan okuyabiliyordu. Gerçi saray eşrafının çoğu kapıların ardında kapalı kalmak yerine, güneşli havanın maviliğine kapılıp günlerinin büyük bir kısmını şemsiyelerin altında geçiriyordu. Saray mensupları hiç böyle bir ilkbaharın olmadığını haykırıyorlardı. İlkyaz düğünü muhakkak ki fevkalade olacaktı.

Kestrel babasıyla süitinde Sınır Ülkeleri oynarken genellikle taşları sessizlik içinde hareket ettirirlerdi. Fakat bir gün, Kestrel'in Jess'i görmesinin üzerinden çok geçmemişken, babası piyadelerini ihtiyatsız bir şekilde öne sürdü.

“Askerlerini niye açıkta bırakıyorsun?” diye sordu Kestrel.

Babasının kaşları kalktı. “Oyun taktığımı mi eleştiriyorsun?”

“Topunu kullanmalısın.”

Babası hafifçe gülümsedi. “Senin stratejine mani mi oldum?”

“Cephe hattını kırıp geçebilirim. Bunu hemen şu anda yapabilirim.”

“Eh, mecbur olduğunu düşünüyorsan yap.”

Kestrel kızmaya başlıyordu. Hamle yapmadı.

Babası, “Tartışıyor muyuz?” dedi.

“Hayır.”

“Hangi konuda tartışıyoruz?”

Kestrel Doğu’da savaşıyan Ronan’ı düşündü. Gözden çıkarılabilir olduğu için Jess’in kendisine verdiği kolyeyi nasıl parçaladığını düşündü. Bunlar, babasının onu yetiştirme tarzından doğan seçimlerdi. Küçük birer kız çocuğuyken, Jess ile el ele yürüyüşlerini ve onun avcunun yumuşaklığını anımsadı. Kestrel, Herran şehrindeki Arin’i ve genç adamın şimdi onun hakkında neler hissettiğini düşündü. Ve sonunda, Kestrel kendini düşündü: Sanki iki kişiliği vardı ve bir benliği müzik odasındaki bölmede dikilip diğer benliğini izliyor ve onu yargılıyordu.

“Onları feda ediyorsun,” dedi babasına.

“Bu sadece bir oyun.”

Kestrel hiçbir şey söylemedi.

“Yöntemlerim seni endişelendiriyor,” dedi General. “Savaşa nasıl gidileceğini bilmediğimi düşünüyorsun.”

“Hayatları harcıyorsun.”

“Askerlerimi elimden geldiği kadar iyi koruyorum. Ve top- ları da *kullanıyorum*. Valorya ordusu iyi silahlanmış. Kayda değer ölçüde karabarut depomuz var. Cephaneliğimiz, düşma- nın sunabileceği her şeye üstün gelir. Nadiren daha fazla topa ihtiyaç duyuyorum.”

Kestrel, Ronan’ı ordunun en önünde hayal etti. “Yani bu- nun yerine adamlarının yakın dövüşmesine izin veriyorsun.”

“Biz öyle yaparız. Biz buyuz. İstedığımızı kendi ellerimizle alamazsak onu kazanmayı hak etmiyoruzdur.”

Kestrel oyun masasından uzaklaşarak arkasına yaslandı. Sandalyesine dayandı.

Babası, “Toplarımı ardı ardına sıralayıp Doğu kuvvetlerini yerle bir etmemi mi tercih ederdin?” dedi.

Hayır, tabii ki etmezdi. Kestrel’in kastettiği şey bu değildi.

“Beni hayatları harcamakla suçluyorsun. Harcayabilirdim, Kestrel. Onları binler, on binler halinde harcayabilirdim. Harcamıyorum. Düşmanın can kaybını en aza indirmeye çalışıyorum.”

“Sırf daha sonra insanları köleleştirebilmek için.”

Babası dudaklarını sıktı. “Oyunu bitirsek iyi olur.”

General kazandı.

Verex onu koridorda durdurdu. “Seni arıyordum.”

“Belki de yanlış nedimeye rüşvet vermişsindir. Nerede olduğumu daha yakından takip eden birini seçmelisin.”

Verex güldü. “Belki de eşit olmamız için uşaklarımdan birine *sen* rüşvet vermelisin. Gerçi,” iyi niyetle omuzlarını silkeli, “benim bulunduğum yerler pek ilginç değil.” Kestrel’i elinden tutup çekti. “Gel. Sana bir şey göstereceğim. Aslında sana bir şey vereceğim.”

“Hediye mi?”

“Düğün hediyesi.”

Düğün kelimesi Kestrel’in kalbini durdurdu. “Bunun için daha çok erken.”

“Hediyeler için asla çok erken değildir.”

“Benim sana verecek hiçbir şeyim yok.”

“Ah, gel yeter. Beğeneceksin, söz veriyorum.”

İri bir köpekti. Kıvrık kulaklı ve avlanmak için kesilmiş bir kuyruğu olan, siyah, kıpır kıpır bir hayvan. Verex'in oturma odasındaki gösterişli sandalyelerden birinin ayağını kemiriyordu. Ahşap döşemede sarı bir birikinti bırakmıştı.

"Çelimsiz yavru," dedi Verex gururla. "Hayatta kaldı."

Kestrel etekleri hışırdarak iyice eğildi. Hayvana bir elini uzattı, köpek de kokladı, ardından da Kestrel'in onun kulaklarının arkasını düzgünce kaşıyabilmesi için elini iterek altına girdi. Güdük kuyruğu ileri geri sallanıyordu. Yavru köpek zevkle Kestrel'in bileğini hafifçe ısırdı.

Kestrel sanki kimsenin tahmin etmediği kadar soğuk bir günde, uzun bir yürüyüşten gelip içeri girmiş gibi sessiz ve sıcak hissetti.

Doğruldu. Gidip Verex'i yanağından öptü.

"Ah," dedi Verex ve beceriksizce Kestrel'in omzuna vurdu. "Tamam." Gülümsedi.

Kestrel'in henüz isim koymak istemediği yavruyla oynadılar. Köpeğin yakalaması için kadife yastıkları fırlattılar. Dişi köpek yastıkları paralıyordu. Etrafa yastık tüyleri yağıyordu.

Bu an, nehir yatağından çıkarılmış bir çakıtaşı gibi basit, pürüzsüzdü. Kestrel, Verex'e müzik odasındaki bölmeyi sorabilirdi. Babasıyla oynadığı Sınır Ülkeleri oyununu ya da en eski dostunun nasıl artık dostu olmadığını anlatabilirdi. Ama Kestrel bunu istemiyordu. Hiçbir şey bu anı bozmamalıydı. Hayvan, artık yastığa en ufak benzerliği kalmamış yastığı düşürünceye kadar Kestrel, köpekle oyun oynadı. Yavru köpek siyah bir yığın halinde yere düştü ve uykuya daldı.

Kestrel, Jess'in köpeğe ne isim takacağını merak etti, sonra bu düşünceyi kafasından attı.

Ancak...

Bir şey içini sıkıyordu. Jess'in salonundaki o günle ilgili, Kestrel'in çözmesi gereken bir şey. Jess'in öfkesini anlaması –ve anlamaması– gibi diğer pek çok şey şaşkınlığa neden olurken, Kestrel'in belirgin bir yanıtının olabileceğini düşündüğü bir şey.

“Tedavi etme konusunda çok şey biliyorsun,” dedi Verex’e.

“Pek sayılmaz.” Kestrel'in ayaklarının üstüne yumulmuş yavru köpeğin yanında yere oturdu. “Üzerinde biraz çalıştım. Sana söyledim: Babamın hoşuna gitmedi. Çok ilerleyemedim.”

“Ama bazı şeyleri biliyorsun.”

Verex omuzlarını silkti. “Sanırım.”

“Suyla içilebilecek kahverengimsi bir ilaç var mı?”

“Suda *seyreltilmiş* mi?”

“Evet, onu kastediyorum. İlaç, bardağın dibinde tortu bırakıyor.”

Verex dudaklarını büzdü. “Bunun birkaç farklı sebebi olabilir. Saray Hekimi'ne sormalısın. Sonradan suda seyreltilmek üzere koyu kıvamda pek çok ilaç geliştirdi. Seyreltim hesaplaması konusunda dört dörtlüktür. Su mühendisi olarak eğitim aldı.” Verex, Kestrel'in şaşkınlığını görünce, “Evet, saray Su Mühendisi'yle birlikte orduda bile hizmet verdi. Ama bu uzun zaman önceydi. Savaş alanında hekim olarak yeteneği vardı ve meslek değiştirdi,” dedi. Verex yavrunun sırtında elini gezdirdi, o da derin bir iç geçirdi. “Bu kadar kolay olmasını istemez miydin? Kim olduğunu değiştirmenin?”

Kestrel bir an sorusunu tam olarak duymadı. Beyni, Saray Hekimi ve bilinmeyen bir şey için rüşvet verilmiş Su Başmühendisi arasındaki bağlantıyla cebelleşiyordu.

Kestrel, Tensen'e bu şeyin ne olduğunu keşfedeceğine söz vermişti.

Kendine ise, kendi şeref anlayışına göre yaşayacağına söz vermişti. Tensen'e yardım edecekti. Çünkü bu doğru olmalı. Çünkü önemliydi.

Hayatının tutarsızlıkları seni nasıl utandırmıyor?

Kestrel'in hafızası, Arin'in sesiyle öylesine doluydu ki Verex'in kendisine dikkatle baktığını fark etmedi. Ne sormuştu?

Kim olduğunu değiştirmek isteyip istemediğini.

"Hayır," diye yalan söyledi. Ardından söylediği şeyin doğru olduğuna karar verdi. "Hayır," dedi yeniden. "İstemezdim."

Arin'e bir paket uzatarak, "Bu sana geldi," dedi Dakra Kraliçesi kendi dilinde. "Bir Herrani gemisi bunu Tapmak Adası'na getirmiş."

Arin koliyi kolunun altına sıkıştırdı. Bu basit bir paket olamazdı. Bu bir haberdı. Arin sabırsızlığını gizledi.

Şaşkınlığını da belli etmedi. Kraliçe'nin ona bir şey teslim etmesinden doğan şaşkınlığı. Kraliçe'nin, Arin'in yalnızca tek bir gözden oluşan ve süit olmayan odasında durmasına da şaşırmıştı. Yatak –Arin'in alışkın olduğundan çok daha yüksek ve dardı– bir köşede güzelce toplanmıştı. Günişığı, yumuşak ve pusluydu. Küçük, üçgen pencerelerin geometrik bir yıldızını ışıltılı bir desen şeklinde kümeleyerek bir ışık çemberi yaratıyordu. Kraliçe'nin kara gözleri, yeşil daireler şeklinde kahverengi yanaklarına inen mavi boyayla parlıyordu Uzun boyluydu; gözleri neredeyse Arin'le aynı hizadaydı.

"Açsana," dedi Kraliçe.

Arin avcuyla yaralı yanağını sıvazladı.

“Beni anlıyor musun?” dedi. “Öyle görünüyorsun. Dilimi çabucak öğrendin.”

“Herrani askerler de öğrenebilir. Birlikte savaşıabiliriz.”

“Ancak basit bir emre bile itaat edemiyorsun.”

Arin paketi açtı. Bu, kenarları Arin’in iyi bildiği renklerde, karmaşık bir şekilde örülmüş süslerin olduğu bir gömlekti. Kraliçe’nin gözünün önünde gözlerini dikip düğümlerle renklerin şifresini çözmeye başlamamalıydı ama öyle yaptı. Güve...

“Kumaş bizim iklimimiz için fazla ağır,” dedi Kraliçe.

“Geri göndereceğim.” Arin örülmüş kenar süslemelerini kesip Tensen’e kendi mesajını dikebilirdi.

İpliklerde, İmparatorluk Şu Mühendisi’nin görünürdeki gelirin ötesinde bir hayat yaşadığını ve Herran’ın dostu olmadığını okurken, gömleği bir sandalyenin sırtına gelişigüzel astı. Güve, Mühendis’in gerçekten İmparator’la bir pazarlık yaptığına inanıyordu. Kanıt yoktu ama...

Yağmur yağmaya başladı. Arin suyun şatonun borularından hızla aktığını duydu. Kraliçe sessizce ona bakıyordu. Arin gömleğe arkasını dönmek için kendini zorladı.

Belki bunun nedeni Arin’in kafasının Güve’yle dolu olması ve onu temsil eden gri ipliğin süsleme kısmı boyunca örülmüş olmasıydı. Arin, Kraliçe’ye baktı ve onun yerine Risha’yı gördü. Kraliçe de aynı düz kaşlara, aynı biçimli dudaklara ve aynı –Arin bundan şüphe duymaya başladı, aklında bir fikir yeşerdi– cömertliğe sahipti.

“Kardeşimi şehir dışına gönderiyorum,” dedi Kraliçe. “Onunla gideceksin.” Duraksadı, ardından, “Ona iyi geliyosun. Kardeşim huzursuz,” diye ilave etti.

“Kız kardeşiniz imparatorluk tarafından yakalandığında onunla mı birlikteydi?”

Kraliçe'nin yüzü ifadesizleşti.

"Sanırım kendini suçluyor," dedi Arin.

"Beni suçluyor."

"Anlamıyorum."

Kraliçe kaleydoskop şeklindeki pencerelere gitti ve yağmuru yağışını izledi. Arin'in sözlerinin başka bir anlamı varmış gibi davrandı. "Başka bir dili bu kadar hızlı öğrenmek kolay değildir. Bu konuda yetenekli misindir?"

Arin emin değildi. Şu anda bile Kraliçe'nin kullandığı kelimelerin hepsini bilmiyordu. Beyni, boş anlara hızla anlam yüklüyor ve bilmediklerinde mantık bulup anlaşılan kısımlardan tam cümleler yaratıyordu. Onun için oyun gibiydi.

Bu son düşünce aklında belirirken, Arin ondaki tehlikeyi gördü. Zihnine durmasını salık veren ve midesinden gelen baskıyı hissetti; kelimelerin anlamlarından ve oyunlardan bahseden düşünceyi kurcalamaya başladı. Düşünceyi bastırmaya çalıştı. Ve hızla dönerek uzaklaştı. Kendi kendine düşünmeye, Akrep ve Yılan'ı ve oyundaki bütün taşları bilmeden birini nasıl yenebildiğini düşünmeye başladı. Evet, Kestrel'e karşı oynamak, her iki tarafta da taşların okunaksızmış gibi gelmesine neden olsa da kazanmıştı.

Arin bu düşünceye zorla mani oldu. Çünkü gerçek şuydu; Kestrel'le ilgili bilmediği şeylerde tahmin yürütmenin ona zararı olmuştı. Orada olmayan... ya da artık orada olmayan şeylere inanmıştı.

Kraliçe'ye açık bir şekilde, "Hayır," dedi. "Yeteneğim yok."

"Dakra ile Herran binlerce yıl önce aynı atalardan gelmiş olabilir," diye düşünceye daldı Kraliçe," ve bu yüzden dillerimiz bu kadar birbirine yakındır. Ama hayır. Çok farklıyız."

"Farklı olmak zorunda değiliz."

Kraliçe ona bakmak için döndü. “İttifak istemeyi bırak.”
“Bırakmayacağım.”

“Budala.”

“Kendimi iyimser biri olarak düşünmeyi yeğliyorum.”

Kraliçe dişlerini gıcırdattı: Bu, Dakralıların *hayır* deme şekliydi. Sabırsız bir sestti. Arin bunun çocuklara karşı kullanıldığını duymuştu. “Herran’ın canlar dışında sunabileceği hiçbir şeyi yok,” dedi Kraliçe ona. “Halkını ön sıralara doldurdum. Kazandığımızda, ülkeni alıp sahibi olurdum. Senin için aradığımız kelime iyimser değil. Bence,” Arin’e ölçüp biçerek baktı, “*budala* da değil. *Çaresiz*.”

Yağmur durmuş olmalıydı. Borular susmuştu.

Kraliçe, “Ben de öyle olurdum. Senin istediğini isterdim. Ama daha fazlasını sunardım. O zaman da daha iyi koşulları olan bir ittifak görüşmesi yapardım,” dedi.

Arin, saymana ödediği o zümrüt küpeyi düşündü. Ne olduğunu değil, ne anlama geldiğini düşündü. Değerini, paha biçilemezliğini aklında tuttu ve bununla neyin boy ölçüşebileceğine dair bir fikir aradı. “Size ne verebileceğimi söyleyin.”

Kraliçe narin omzunu silkti. “Daha fazla şey.”

“Bana onun ne olduğunu söyleyin.”

“Onu bana verdiğinde,” dedi Kraliçe, “bileceğim.”

Arin ile Roshar nehirde kürek çekiyordu. Yumuşak şafak sertleşerek parlak güne dönüşüyordu. Şato arkalarında yavaş yavaş kayboldu. Kıyılardaki sazlar birbirlerine hafif bir dövme çiziyor ve devasa yusufçuk sürüleri, kanonun yanında bayrak gibi dalgalanıyordu.

Roshar dümeni çevirdi. Şehirden yola çıktıklarında Arin, Roshar’ın sırtındaki arbaleti ve kalçasındaki bıçak takımını fark

etmişti. Arin, Roshar'a nehrin yukarısında kamp kuran düzlük halkından direniş mi beklediğini sormuştu. Roshar neşeyle, "Ah, bu nehir yaratıkları için," demişti nazlı bir edayla. Ardından Arin üstelemediği halde, "İlla bilmen gerekiyorsa güzel, zehirli bir yılan avlayıp onu sana yedirtceğim. Sürprizleri mahvetmeyi sahiden seviyorsun," diye eklemişti.

Kano yavaşladı. Roshar duraksamıştı, bu yüzden Arin de küreğini kaldırıp arkasına bir göz attı. Roshar sazların içine bakıyordu. Sakat burnu, profil görüntüsünü sarsıcı bir biçimde düz gösteriyordu.

Akıntı onları nehrin aşağısına doğru itmeye başladı. Tekrar kürek çekmeye başladılar.

O günün farklı bir havası vardı; sallanan sazlıkların ritminden, çekilen küreklerin suya vuruşundan, yusuflukların kanat çırparken çıkardığı *vız* sesinden ve hatta Roshar'ın bodur hatlarından bile, Arin'in içinde bir şeylerin çatladığı anlaşılıyordu. Genç adam hislerini söze dökerek olsa, yaşadığı ana benzediğini söylerdi.

Şarkı söylemeye başladı. Kendisi için, gün için, günün kendisine hissettirdikleri için. Üzerinden zaman geçmişti. İçindeki müziği yükseltip dünyaya yaymak, şarkısının başındaki o ağırlığın artık dilinin ucunda hafiflemesini hissetmek ona çok iyi gelmişti. Şarkısı, içinden süzülerek çıkıyordu.

Düşünmüyordu. Onu düşünmüyordu. Ama sonra onu nasıl düşünmediğini düşündü. Şarkı kurşuna dönüştü. Sustu.

Bir sessizlik oldu.

Nihayet arkasından Roshar konuştu. "Sakın bu yaptığın kız kardeşimin kulağına gitmesin yoksa seni öldürmeme müsaade etmez."

Arin arkasına bakmadı. Ardından, “Başkentten ayrılırken Risha’yı gördüm,” dedi.

Kano gideceği yöne saptı. Roshar yine kürek çekmeyi bırakmıştı. “Oradaki herkes ona böyle mi hitap ediyor yoksa sadece sen mi?” Arin, omzunun üstünden Prens’e soru sorarcasına bakınca Roshar, “Adı Rishanaway. Yabancılar ona böyle hitap etmeli. Risha onun lakabı.”

Arin bunun Risha’nın saray halkından istediği hitap şekli mi olduğundan yoksa saray halkının ona hitap ederken kullanmaya karar verdiği isim mi olduğundan emin değildi. Oradaki son gününde, Risha’nın kendisine ne dediğini hatırladı. Gönülsüzce ama Roshar’ın bilmesi gerektiğini düşündüğü için kendinden emin bir biçimde, “Bana yerinin saray olduğunu söyledi,” dedi Arin.

Arin, Roshar’ın yüzünde pişmanlık ve kayıp... ama aynı zamanda da bir iç rahatlaması gördü. Arin kendini Kraliçe’yle erkek kardeşinin, kendilerinden çalınmış kız kardeşlerinin geri getirilmesini *isteyip istemediklerini* sorgular halde bulurken, sinsi bir yanının da ülkesinin ihtiyaç duyduğu ittifakı sağlama almak için *bunun* yeterli olup olmayacağını merak ettiğini fark etti. Genç adam Dakra’ya gelirken yanında Risha’yı da getirmiş olsaydı Kraliçe’nin, “Daha fazla şey,” derken kastettiğini karşılamış olur muydu? Risha, Herran için nasıl daha değerli olurdu. Tensen’in Güvesi olarak mı yoksa Dakralı Kraliçe’ye karşı bir pazarlık kozu olarak mı?

Arin kendini yokladı. Bunlar Kestrel’in soracağı sorulardı. Kestrel, birinin ne kadar değeri olduğunu çok iyi bilirdi. Arin’in dudakları ani bir tikslenmeyle kıvrıldı.

“Görüyorum ki ikimiz de hoş düşünceler içindeyiz,” dedi Roshar. “Kürekler şimdi suya, küçük Herrani yoksa gece imeden asla kampa ulaşmayı başaramayacağız.”

Gün turuncuya dönmüştü. Bir kere olsun yağmur yağmamıştı.

“Neredeyse geldik,” dedi Roshar.

“Düzlük halkı niçin kamp yerini değiştirmek zorunda?”

“Zorunda değiller ama bu kabile, mahsulleri olan bir tarım köyünün yukarısında kamp kurdu. Köylüler akıntı yönünde onlara gelen suyun kirli olduğundan şikâyet ettiler. Kız kardeşim, bu mültecilerin de diğerleriyle birlikte şehrin içine taşınmalarını istiyor.”

Bir yumruk, Arin’in kalbini sıktı. Bez bebekli kadını hatırladı. Evinden zorla çıkarılmayı, yeni bir ev kurmanın nasıl olacağını ve ondan da zorla çıkarılmayı düşündü. “Yani yine acı çekiyorlar.”

“Arin, onlara taşınmalarını söylemek *istediğimi mi* sanıyorsun? Kız kardeşim kirli işlerini hep bana yaptırır.” Roshar iç çekti. “Galiba suratım bir konuda işe yarıyor.” Arin’in yüzündeki irkilmiş ifadeyi gören Roshar konuştu. “Evet, imparatorluğun sakat bıraktığı zavallı prens. Sizden istediğini yapmak istemiyor musunuz, ey düzlük halkı? Bir bakın ona. Suratına bakın. O da bir şeyini kaybetti.” Roshar alçak sesle küfretti.

Arin, Roshar’ın o anda yüzündeki ifadeyi görmesini istemeyeceğini bilse de arkasına baktı. Prens en çok böyle anlarda, gözlerindeki duygu, yüzündeki bozukluklara uyum sağladığında harap olmuş gibi görünüyordu.

Roshar tekrar, bu sefer net bir şekilde konuştu. “Dakra, düzlükleri geri alacak. General Trajan şimdi imparatorluk

başkentinde. Şimdi doğru zaman. Çaldıklarını onlardan geri alacağız.”

“Hayır. Almayın.”

“Ne?”

“Düzlükleri yakın.”

“Ne? Asla olmaz.”

“İmparatorluğa lanet olsun,” dedi Arin. “Lanet olsun onlara. O vicdansız orduyu topraklarınızdan yakarak çıkarın. Çok istiyorlarsa onun için yansınlar.”

“Ama düzlükleri geri alabiliriz. Alabileceğimizi biliyorum.”

“Ya General cepheye geri dönünce ne olacak? Ne yapacağını sanıyorsun? *O sizi yakacak.* Bunu baştan yapmadığı için şanslısınız.” Arin’in içinde bir şey sancıdı. Kestrel’le alakası olan bir şey. Ve akli devamlı Kestrel’e ulaşmaya çalıştığı, şu anda bile, burada, dünyanın öbür ucunda bile bedeni onu hatırladığı için kendine o kadar öfkeliydi ki aklından geçen düşünce her neyse onu ezip un ufak etti.

“Arin.” Roshar hâlâ dehşet içindeydi. “Orası bizim *toprağımız.*”

“Bazen bir şeyi çok istediğini düşünürsün,” dedi Arin, “ama aslında onu bırakman gerekiyordur.”

Roshar menzile vardıklarını duyurduğunda, gökyüzü koyu bir pembeydi. Arin bir kamp görmüyor, sadece sazların pas renkli paravanını görüyordu. Roshar onların arkasında yeşil alanlar ve mülteciler olduğunu söyledi.

Kıyıya kürek çektiler ve kayığı çamur ve sazların içine çekmek için usulca kirli sığlığa ilerlediler. Roshar arbaletini doldurdu. Arin’in bakışlarını yakaladı. “Sadece bir önlem.”

“Yılan konusunda şaka yaptığınızı sanıyordum.”

Roshar kederle, “*Ben* de söylediğim her küçük söze inandığını sanıyordum,” dedi. Sazları aralayarak önden gitti.

Arin, Roshar’ı neyin kaygılandırıldığından emin değildi – sebebinin yılanlar olmamasını umuyordu; arbalet, onlara karşı pratik bir silah değildi– ama şimdi o da kaygılıydı. Aralarında hayli uzun mesafe olan Roshar, sazların arasında küçücük görünüyordu. Arin ona yetişmek için harekete geçti. Çamur, ökçelerini emiyordu. “Kraliçe seni yalnız başına göndermemeliydi.”

Roshar döndü. “Yalnız başıma değilim,” dedi kısaca. “Sen buradasın.”

Arin ondan silah isteyecekti. Aralarındaki mesafeyi iyice kapamıştı.

Sazların arasında bir dalgalanma oldu. Sinsice dolanan bir dalga.

Hayvan, sazlardan hızla atıldı ve pençelerini açtı.

Kaplan, Roshar'ın üstüne atıldı. Tam onu yere devirirken, Roshar kolunu hızla yukarı kaldırdı. Yırtıcı hayvan kolunu ısırды, alçak sesle hırıliyordu, ağzı kandan ıslanmıştı. Çenesi, boynunu kapmak üzere açıldı, ardından tekrar yoluna çıkan kolun üzerine kapandı.

Arin dönüp kanoya koştu. Kano, Arin'in içine atılmasıyla sallandı. Küreklerden birini kaptı, çamurun içinde tökezleyerek döndü ve sazları eğip kürekle kaplana vurdu. Vurarak hayvanın yüzünü yana döndürdü.

Bir kükreme. Çizgili, dev cüsse geri çekildi. Roshar yuvarlanarak uzaklaştı, kendi kanından kıpkırmızıydı. Elleri boştu. Soluğu kesildi ki bu da bir anlığına Arin'in duyabildiği tek ses oldu.

Derken kaplan Arin'e saldırdı.

Arin çamurun içine sırtüstü düştü. Battı. Çamur yutuyor, küreğini kaldırarak kırık dişlerini gösteren kaplanla arasına mesafe koymaya çalışıyordu. Kaplanın nefesi sıcaktı. Hırıltıları,

sanki bu sesleri çıkaran oymuş gibi Arin'in içini kasıp kavurdu. Pençeleri, Arin'in omuzlarındaydı. İçinde bir acı kıvrıldı. Kürekle onu itip çenesini engellemeye çalıştı ancak bunun nasıl biteceğini biliyordu. Kolları yorulacaktı. Kürek paramparça olacaktı. Kaplan sonunda doğru açıyı bulup Arin'in boğazına yaklaşacaktı.

Siyah burun. Titreyen çizgiler. Vahşi, amber rengi gözler. Arin'in ölümünün renkleri.

Ama Roshar'ın boş ellerini hatırladı.

Arbaleti hatırladı.

Ve arbaletin işe yaramayacağını bilse de (hem nişan alıp *hem de* kaplanı nasıl uzak tutacaktı? Tanrılar adına, arbalet hâlâ dolu muydu ki?) riske girip etrafına bakındı. Gözlerini kaplanın dişlerinden kaçırdı. Sazların içine baktı. Isırılmış bir ok gördü, kurşun ucu çamurun içinden çıkıyordu.

Bir kol boyu uzaklıktaydı.

"Roshar," dedi boğulurcasına.

Arin sazların çatırdadığını duydu. Roshar'ın hareket ettiğini göremiyordu fakat Prens hareket ediyordu ve bu da yeterliydi.

Kaplanın dikkati dağıldı.

Arin uzandı, oku çamurdan aldı ve kaplanın gözüne sapladı.

Kaplanın kükrediğini hissetti. Daha da derine batırdı. Parmaklarının arasından sıcak bir sıvı boşaldı. Oku daha da içeri itti.

Cüsse, üzerine yığıldı. Pençeler gevşedi.

Nedense korku o anda çöktü. Kaplan ölmüştü ancak Arin hâlâ onunla cebelleşiyordu; genç adam çamurun içinde boğulmak üzereyken, kaplanın çizgili kürküne vurarak debelenip duruyordu, sonra dehşet içinde hayvanın, biri oyulmuş ve kanlar içindeki kehribar rengi gözlerine baktı.

Nihayet Roshar yanına geldi ve Arin, hayvanın altından kayıp çıkana kadar birlikte çalıştılar.

Arin çamurda nefes nefese yatıyordu. Roshar bütün ağırlığıyla onun yanına çöktü. Prens'in kolu parçalanmıştı, temkinli bir biçimde belli bir açıda tutuyordu. Dirseğinden kan akıyordu.

Arin gözlerini kapadı. Kaplanın gözlerini gördü. Kendi gözlerini açtı. Sazlardan bir labirent ve yanağının altındaki kaygan çamuru gördü.

Roshar nefesini içine çekti. Arin garip bir şekilde bir anlığına, bunun ardından duyduğu sesin Prens'ten geldiğini sandı.

Cırtlak bir feryat, bir miyavlama duyuldu.

Hayır. Arin bunun ne olduğunu biliyordu. Gözlerini sımsıkı kapadı. Bakmayacaktı.

"Bir yavru," dedi Roshar.

Ve o zaman Arin bakmak zorunda kaldı. Küçük bir kaplan, eğilmiş sazların arasından tırmana tırmana geldi. Ön ayakları çamura battı. Yere yığılmış annesine bakıp acıklı bir şekilde ağladı.

Arin ısırap çekiyordu. Ağzındaki çamurun tadını aldı.

Hatırasında bir çocuk gördü. Yalvarıyor, ağlıyordu. Annesinin ölü elini çekiyordu. Uzun, kanlı siyah saçlarını çekiştiriyordu. O zamanlar Arin'in elleri küçüktü. Ama korkunç bir güce sahiplerdi. Sıkıca kavıyorlardı. Sonra annesinin katili onu sürükleyerek uzaklaştırmıştı.

Arin hatırasından sıyrılarak nefes aldı. Hava, düğümlü bir ip gibi onu boğuyordu. Yüzündeki çamuru sildi. Tükürdü.

"Şimdi, *seni* ne yapmalı?" dedi Roshar yavruya bakarak. Yavru çamura batıp çıkıyordu. Poposunun yukarisına kadar gömülmüştü.

"Kendi haline bir bırak."

Roshar, Arin'e aldırmadı. Yavruya ulaşınca kadar bataklı sazların arasında zorlukla ilerledi. Roshar sağlam koluyla kaplanı kaldırıp kurtardı.

"Sen delisin, kardeşim," dedi Kraliçe.

"Beni seviyor," diye itiraz etti Roshar. Yavru, Roshar'ın bacağına sokulmuş uyuyordu.

"Ya büyüyüp bir adamı yiyebilecek kadar kocaman olduğunda?"

"O zaman onu Arin'e havale ederim."

Arin'e gına gelmişti. Roshar'ın sütünden çıkmak için harekete geçti.

"Bekle," dedi Kraliçe.

Genç adamın çizik içindeki omuzları gazlı bezle sarılmıştı, geri dönüş yolculuğu sırasında bitkin düşmüştü ve her yanı ağrıyordu. Roshar ile Arin yanlarında bir kaplan yavrusuyla düzlük halkının kampına denk geldiklerinde insanlar hayrete düşmüştü, civarda üreyen kaplanların tehlikesini öğrendiklerinde de düzlük ahalisi hemen kamplarını oradan taşımaya ikna oluvermişlerdi. Arin'in midesi bir şey almasa da ona zorla yemek yedirmişlerdi. Sonra bir de Roshar'ın, kaplanın leşine duyduğu ani merak vardı; hayvanın aralık çenesini inceleyip, kaplanın kırık dişlerinin eski bir yarasından yadigar olduğunu belirtmişti. Bu yüzden hallerine şükretmeleri gerektiğini, öbür türlü kaplan karşısında hiçbir şanslarının olmayacağını söylemişti. "En düşük ihtimalle kolumu kaybederdim," demişti Roshar. Kolu kan revan içindeydi. Kampa vardıklarında yarasını temizleyip dikiş attıktan sonra kolunu sarmışlardı. "Görünüşe göre beni ve bu küçük yavruyu eve kadar tek başına götürmen gerekecek," demişti neşeyle Roshar. O yüzden Arin akıntıya karşı kürek

çekerken Roshar uyumuştı; kolunun ağrısını uyuşturmak için, zamanında Arin'i bayıltmak için kullandığı ilacın daha düşük bir dozunu kullanmıştı. İlaçlı iğnesi olan bu yüzük oldukça kurnaz bir tasarımın ürünüydü. İğneyi kendine batırdıktan sonra, Arin'in paralanmış gömleğine ve yırtık içindeki omuzlarına şöyle bir bakmıştı. "Kusura bakma," demişti. "Sana bundan veremem. Kürekleri senin çekmen lazım."

Arin ona küfretmişti.

Roshar gülümsemişti. "Sözlerine dikkat et," demiş ve gözlerini kapamıştı.

Arin kürek çekerken omuzları yanmış ve kanamıştı. Yavru, Kraliçe'nin şehrine kadar yol boyunca mutsuz bir şekilde karnoda volta atmıştı. Hayvan hareket edip kararsızca basılacak bir yer bulup inledikçe kayık sallanmıştı.

"Bekle," dedi yeniden Kraliçe, Arin'e. Roshar'ın yanından ayrıldı, salonun öbür ucundan geldi ve ona bir şey uzattı. Avcundaki şey parlıyordu: Kestrel'in hançeri. "Teşekkür ederim," dedi Kraliçe. Hançeri Arin'e vermek istedi.

"İstemiyorum."

Hançeri tutan el bocaladı.

Arin, "Ne istediğimi biliyorsunuz," dedi.

Kraliçe başını iki yana salladı. "İttifak olmayacak."

Arin, kaplanın patilerinin altında kapana kısılmış bir halde yataarken hissettiği boğucu korkuyu anımsadı. Korku, mide-sini sıkıştırmış, onu soluksuz bırakmıştı. Bunu yapan yalnızca korkunun kendisi değil, o korkunun verdiği *tanıdık* histi. Bu, aylarca, *yıllarca* hissettiği şeydi: İmparatorluk tarafından eli kolu bağlanmıştı.

Arin hayalinde Kraliçe'nin avcundaki hançeri küçültüyordu. Onu bir iğne büyüklüğüne getiriyordu. Yok sayılması kolay. Kaybetmesi kolay bir iğne.

Kafasının içinde yeniden Roshar'ın, Risha'nın minik silahlarını nasıl oyuncak şatonun içine fırlattığını gördü.

Valorya arbaletine kıyasla çok küçük olan bir Doğu arbaleti gördü.

Küçük dişlerini gösteren kaplan yavrusunu.

İmparatorluğun muazzam ordusunun, mühendislerinin, siyah bayraklarının, siyah top sıralarının, görünürde sınırsız olan karabarut stoklarının karşısında çaresiz olan kendi ülkesini gördü.

Arin aniden bir fikir gördü.

Bu fikir, içinde şekillendi. Küçüktü. Sıkı, sert, hareketli. Arin gözlerini kırıştıtırıp Roshar'ın süitinde, gözünün önünde olan şeyi görünceye kadar gözlerinin ardından büyüdü. Bir anı ya da korku ya da fikir değildi. Sadece Kraliçe'nin avcundaki bir hançerdi.

Hakikaten tek bir hançer ne kadar zarar verebilirdi?

"O şeyi benden uzak tutun," dedi Arin, Kraliçe'ye. "Bir demirci ocağı ve rahat bırakılmak istiyorum."

Kestrel'in babası, köpek yavrusunu muayene ediyordu. Onu ensesinden kavrayıp hareketsiz tuttu. Şaşırtıcı derecede büyük olan patileri kaldırdı. Ağzından tutup dişleri görmek için pembe ve siyah dudakları geriye çekti.

“Bu iyi bir köpek,” dedi sonunda. “Onu eğitmen gerekecek.”
Hayır, Kestrel kararını vermişti. Onu eğitmeyecekti.

Kestrel'in bir hediyesi vardı. Eteğinin cebine sokulmuş küçük bir kutunun içinde duruyordu. Sıra kemerlerin içinden geçip bahar bahçesine doğru yürürken uyluğuna çarpıyordu. Rüzgâr ılık ve yumuşaktı. Yanındaki köpek yavrusunun havayı koklamasına neden oluyordu. Köpek bir şeyin kokusunu aldı ve hızla ağaçlara doğru koştu. Kestrel onu geri çağırmadı.

Saray hekiminin, kendi şifalı bitki bahçelerine baktığı bilinirdi. Kestrel, Hekim'i orada, keskin kokulu bir fundalığın yanında buldu.

Hekim onu görünce doğruldu. Derhal endişelenerek, babasının kötüleşip kötüleşmediğini sordu.

“O iyi,” dedi Kestrel, “ama aslında onun için buradayım.” Küçük kutuyu uzattı. “Teşekkür ederim. Onun hayatını kurtardınız.”

Hekim memnun olmuştu. Buruşuk yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ve topraktan tozlanmış elleri, kutuyu özenle kabul etti. Sonra mahcup mahcup temizleme telaşıyla mendili olmadan kutuyla boğuştu. Kestrel ona kendi mendilini verdi.

Hekim özür dilercesine gülümsedi. “Sosyeteye bakımlı görünmeye alışkın değilim.” Kutuyu açtı ve nefesini tuttu. İçinde altın bir broş vardı. Çiçek açmış bir ağaçtı; hekimler sınıfının işareti. Değerli taştan meyveler veriyordu. “Bu çok fazla.”

“Babamın hayatı için mi? Az bile.”

Hekim’in gözleri nemlendi. Kestrel sanki oyunda hiç becerikli olmayan biriyle Akrep ve Yılan oynamaya oturmuş gibi biraz suçlu hissetti.

Fakat Hekim ile Su Mühendisi arasında bir bağlantı olabilirdi. Tensen’e, Su Mühendisi’nin İmparator için ne yaptığını öğreneceğine söz vermişti. Ve bir de aklında o boş tabakların yerleştirildiği uzun masa vardı. Doğu düzlükleri. İmparatorluk sarayını temizleyen köleler. Arın’ın dikiş atılmış yüzü.

“Bana bahçenizi gösterir misiniz?” diye sordu Kestrel.

Yeşilliklerde yürüdüler.

“Bir arkadaşım için endişeleniyorum.” Kestrel, Jess’in koyu renk sıvılı küçük şişesini tarif etti. “Güvenli mi?”

“Sanırım bu arkadaşınızın kim olduğunu biliyorum. Heran’da, sömürgeci bir kız mı? Endişelenmeye gerek yok. Ona ilacı kendim verdim. Sadece sinirleri yatıştırmak için bir şey.”

Kestrel'in içi rahatladı. "Yani *güvenli*."

"Eh, doğru dozajda." Çabucak ekledi. "Ama ona zarar vermeye yetecek kadarına asla erişemez. Şehirdeki eczacıların bile bunu satma izinleri yok. Sarayda o ilacın yapımını ben denetliyorum ve çok küçük miktarlarda dağıtıyorum."

"Bağımlılık yapıyor mu?"

"Hayır. Bünye bunu arzulamıyor. Ama beyin arzulayabilir. Arkadaşınız uyumak için ona bel bağlamaya başlayabilir. Çok uzun süre kullanılırsa tehlikeli olabilir."

"*Ne kadar* tehlikeli?"

Hekim'in yüz ifadesinden cevabı anlaşılıyordu. "Fakat bu aylarca kullanılmasını gerektirir."

Kestrel'in sesi yükseldi. "Niye arkadaşına onu öldürebi-
lecek bir ilaç verdiniz?"

"Leydim." Hekim'in sesi saygılı ama kendinden emindi. "Her ilacın tehlikesi vardır. Bir ilacı, faydası potansiyel zararına ağır bastığı için kullanırız. Arkadaşınızın huzura ve uyumaya ihtiyacı var. Sonsuza dek değil. Sadece huzurun mümkün olduğunu hissetmesine yetecek kadar süre. Çok güçsüz. Dinlenmezse ciddi bir hastalığa yenik düşmesinden endişeleniyorum." Kestrel'in kararsızlığını görünce, "Onu gördüğünüzde, arkadaşınız ürperiyor muydu? Elleri titriyor muydu?" dedi.

"Hayır."

"O zaman endişelenmenin hiç lüzumu yok. Titreme, doz aşımının işaretidir; tabii bu, arkadaşınızın durumunda mümkün bile olamaz. Ona çok az ilaç verdim."

Yavru köpek uzakta havlıyordu. "Ona daha fazlasını vermeyin." Kestrel parmaklarını birleştirdi. "Lütfen vermeyin."

"Vermem." Hekim gücenmişti. "Bunu söylemenize bile gerek yok. Bir Valoryalı'nın sağlığını asla tehlikeye atmam."

Kestrel endişelenmemeye çalıştı. Genç kadın yıllar içinde gerçekten önemli şeylerin bir ehemmiyeti yokmuş gibi davranmanın verdiği pratikle, hekime bahçesi hakkında sorular sordu. Yetiştirdiği otlardan, topraktan ve havadan konuştular.

Savaşta, demişti babası, en iyi aldatmaca, yapmaya niyetinin olduğu şeydir. Bir düşmanın dikkatini dağıtıp kilit bir hamleyi gözden kaçırmamasını istiyorsan, hilen gerçek olmalı.

Kestrel'in oyun taktığı buydu:

Hekim'e hakikaten teşekkür etmek istiyordu.

Jess'in sağlığını hakikaten öğrenmek istiyordu.

Durumun gerçekliğinin, insanların sezebildiği bir ağırlığı olduğunu anlamaya başlıyordu. Kestrel, Hekim'e bu gerçekleri onu meşgul etmesi için sunmuştu, adamın akli onlarla bocalarken, genç kadın da yaptığı hiçbir hamleyi belli etmeyecekti.

"Bahçenizin bu kadar iyi durumda olması beni hayrete düşürdü," dedi Kestrel. "Hava çok değişken. Bir gün ılık, ertesi gün soğuk. Artık ne giyeceğimi bilemiyorum."

"Her zaman çok zarif giyiniyorsunuz."

"Öyle mi? Ama doğru karara varmak zor. Hatta gelinlik planlarımı bile değiştirdim."

Hekim adınının yarısında duraksadı. Bir şey söylemeye başladı ancak Kestrel onu hiç duymamış gibi yaptı. Hekim'i duymazdan gelme konusunda, kendisine doğru zıplayarak gelen yavru köpekten yardım aldı. Köpek, dişlerinin arasında bir çubuk taşıyordu. Çubuğu Kestrel'in ayaklarının dibine bırakıp havladı.

"Ama... ama gelinliğinizi değiştirmek için çok geç," dedi adam. "Yeni bir gelinlik asla zamanında hazır olmaz. Leydi Kestrel, tekrar düşünmelisiniz..."

Hekim konuşmaya devam ederken, Kestrel ona kulak asmadı. Yavru köpek kısa kuyruğunu sallayıp heyecanla havayı koklarken, sabırsızlıkla ona bakıyordu. Kestrel salyalı çubuğu almak için eğildi. Çubuğu attı. Çubuk kendi etrafında dönerek mavi gökyüzüne yükseldi. Köpek onu yakalamak için çimlerde koştu. Kestrel gülümsedi ve çubuğun geri getirilmesini bekledi.

“Sinsi,” diye takıldı ona Arin.

Kestrel hayal gücüne çaresizce omuz silkti. Beyninin Arin’i hayalinde canlandırmasını kabul etmeye başlamıştı. Buna ihtiyaç duymaya başlamıştı.

Çimlerde köpeğiyle birlikte yalnız başına yürümek üzere Hekim’i bahçesinde bırakmıştı. Hava ılımtı. Kestrel çimenlikte oturdu. Yeşil kokular duyularını kapladı. Hatta tadını alıyor gibiydi.

Yavru köpek yanına yerleşti. Kestrel dar ayakkabılarını çıkardı. Çoraplarının arasından çimler battı. Saray, uzakta görünemeyecek kadar büyüktü. Kestrel yine de kendini oradan uzak hissediyordu, en azından şimdilik.

“Yeterince uzak değil.” Arin, Kestrel’in aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi konuşuyordu.

Kestrel, hayali Arin’ine döndü. Yarası iyileşmişti. Gri gözleri ürkütücü derecede netti. “Sen gerçek değilsin,” diye hatırlattı Kestrel ona.

“Gerçek *hissediyorum*.” Arin parmağıyla Kestrel’in altdudana dokundu. Birden gökyüzünde hiç bulut yokmuş ve Kestrel tamamen güneş ışığının altında oturuyormuş gibi geldi. “Sen gerçek gibi geliyorsun,” dedi Arin.

Yavru köpek esnedi, çenesi pat diye kapandı. Ses, Kestrel'i kendine getirdi. Biraz utanmıştı. Nabızı yüksekti. Fakat rol yapmayı bırakamazdı.

Kestrel diz boyundaki çorabı indirmek için eteklerinin altına uzandı.

Arin bir ses çıkardı.

"Ayaklarımın altındaki çimleri hissetmek istiyorum," dedi Kestrel ona.

"Biri seni görecek."

"Umurumda değil."

"Ama o biri *benim* ve zavallı yüreğimi umursamalısın, Kestrel." Arin, elbisesinin altına uzanıp Kestrel'in ikinci çorabı indirme eylemini gerçekleştirmekte olan elini yakaladı. "Bana çok kötü davranıyorsun," dedi Arin ve avcu, Kestrel'in baldırını sıyrıp geçerken çorabı kaydırarak çıkardı. Arin ona baktı. Eli, Kestrel'in çıplak ayak bileğini tutuyordu. Kestrel utandı... fakat ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Arin sırtıttı. Boştaki eliyle bir sap ot aldı. Onunla Kestrel'in ayağını gıdıkladı. Kestrel gülerek ayağını çekti.

Arin otu bıraktı. Kestrel'in yanına yerleşip çimlerin üzerinde yüzükoyun yatarken dirseklerine dayandı. Kestrel sırtüstü yattı. Bir kuş şakıması duydu; sonu titrete, tiz ve uzun bir ses. Gökyüzüne baktı. Yaz için yeterince maviydi.

"Mükemmel," dedi Kestrel.

"Neredeyse."

Kestrel ona bakmak için dönerken Arin de ona bakıyordu. "Uyandığımda seni özleyeceğim," diye fısıldadı Kestrel çünkü güneşin altında uyuyakalmış olması gerektiğini anlamıştı. Arin, hayal ürünü olamayacak kadar gerçekti. O bir rüyaydı.

"Uyanma," dedi Arin.

Hava, taze yaprak kokuyordu. “Bana güvendiğini söylemiştin.”

“Söyledim.” Arin ilave etti. “Güveniyorum.”

“Gerçekten rüyasın.”

Arin gülümsedi.

“Sana yalan söyledim,” dedi Kestrel. “Sır sakladım. En iyisinin bu olduğunu düşündüm. Ama bunun nedeni, *sana* güvenmememdi.”

Arin yan tarafına döndü. Elinin tersiyle Kestrel’in yanağını hafifçe okşadı. Bu süzülme hissi, kuşun son notasıymış gibi hissettirdi. “Evet,” diye kabul etti Arin, sesi nazık çıkmıştı. “Güvenmedin.”

Kestrel uyandı. Köpek yavrusu ayaklarına serilmiş, uyuyordu. Kestrel’in çorapları yanında küçük bir küme halinde duruyordu. Güneş, gökyüzüne tırmanmıştı. Kestrel’in yanağı kızarmıştı, cildi gergindi ve güneşten biraz yanmıştı.

Köpek hâlâ uykunun esiriymiş kırırdandı. Kestrel ona gıpta ediyordu. Başını tekrar çimlere koydu.

Gözlerini kapadı ve yeniden rüyasına dönmenin bir yolunu bulmaya çalıştı.

Daha sonra Kasaplar Çarşısı’nda Kestrel, Tensen’e Su Mühendisi’nin gelinlik bahsinde değişiklik yapıp yapmadığını öğrenmesini söyledi. Yaptıysa bu, Elinor ile Hekim’in birlikte çalıştığı anlamına geliyordu.

Kestrel hizmetli eşarbını çekiştirdi. Onu sıyrıp aşağı indirdi. Gizlenmek için giydiği kıyafet çok ince geliyordu. “Bir şey daha var...” Hava hâlâ ılıktı ama Kestrel titriyordu. “Sana, Arin’e benden bahsetmeme konusunda söz verdirmekte hatalıydım.”

Tensen beyaz kaşlarını kaldırdı.

“Bilmesini istiyorum,” dedi Kestrel.

“Bunun akıllıca olduğundan emin değilim.”

“Tabii ki,” dedi Kestrel telaşla, “Herran’a gönderilecek bir mektup çok riskli olur. Ama belki bir yolunu biliyorsunuzdur...” Kestrel kendi sesindeki yalvarışı duydu ve sustu.

Tensen’in yüz ifadesi değişti. Bir anlık bir duygu belirmiş –Kestrel ne olduğunu tam anlayamamıştı, çok çabuk gelip geçmişti– ve ardından anlayışlı bir hal almıştı. “Ah, Kestrel,” dedi Tensen. “Ona söyledim ama Herran’da değil. Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Siz onun istihbarat şefisiniz. Nasıl *bilmezsiniz*?”

“Kimse bilmiyor.” Tensen ellerini açtı. Altın yüzüğüne ışık vurdu. “Bana inanmıyorsanız kesinlikle sorup soruşturabilirsiniz. Ancak,” Tensen’in sesi kaygılı çıkmaya başladı, “Arin’le... geçmişiniz düşünülecek olursa böyle soruşturmaların güvenli olacağından emin değilim. İmparator’un dikkatini çekebilir. Veya babanızın.”

Kestrel çoktan vazgeçtiği bir şeyden yoksun bırakılmış gibi hissetmenin mümkün olduğunu bilmediği halde kendini feci bir şekilde kapana kısılmış ve yoksun bırakılmış hissediyordu. Bunu göstermemek için çabaladı. Çimlerdeki o rüya, hafızasında çoktan kaybolmuştu. Sanki onu çok fazla düşünmekten tüketmiş gibiydi. Fakat o anda çok gerçek gelmişti. Kestrel gerçek olmadığına pek de inanamıyordu.

Uyuşmuş gibi Tensen’in yüzüğüne baktı. Tensen bir süredir onu takmıyordu. Kestrel yüzüğün kaybolduğunu ve tekrar bulunduğunu zannediyordu. Bazen işler bu şekilde cereyan ederdi. Fakat Kestrel biliyordu ki bazen kaybolan şey sonsuza dek gitmiş olurdu.

Kestrel bunun nasıl olduğundan emin değildi ancak General Trajan asker kaçağından haberdar olmuştu: Doğu’da bir askeri birlikte savaşan, görev yerini terk etmiş, soylu bir ailenin oğlu.

“Ve kendisi burada.” Babasının sesi duygusuzdu. “Bir saray süitinde kalıyor.”

“Ona ne yapacağıma karar vermedim.” İmparator çatalıyla bıçağına uzandı ve üçüncü yemek servisiyle sunulan yemeklerden tatmalarını tavsiye etti. Kestrel’le göz göze geldi. Kestrel yemeye başladı.

Babası kıpırdamadı. “Karar verilecek ne var?”

“Trajan, o daha çocuk. Verex’ten büyük değil.” İmparator, tabağına bakan oğluna şefkatle gülümsedi.

“O size ihanet etti. Bana ihanet etti. *Kendine* ihanet etti. Şerefi ne oldu şimdi?”

“Onun şerefinin, ailesinin Güney Adaları’ndaki kârlı de-ğirmenlerinde ikâmet ettiğini tahmin ediyorum. Belki de iyi

tahıllarıyla birlikte öğütülmüş ve lezzetli bir ekmek olmak üzere pişirilmiştir.”

“Askerden firar yasası nettir.”

İmparator şarabını içti. “Dürüst olmak gerekirse onu senin için saklıyordum. İstersen gidip onu gör.”

“Göreceğim,” dedi babası, “sonra da Doğu’ya döneceğim.”

“Soluklanmadan bahar bahçesini bile boydan boya yürüyemiyorsun. *Sen* olsan böyle bir komutanın peşinden savaşa gider miydin?”

Babasının gözleri, ışığın ani parlamasından küçülerek kısıldı. Kestrel çatalını, tabağa tangırdatarak geri koydu. Öfke kaynayarak boğazına yükseldi. Konuşmak için ağzını açtı fakat babasının gözleri hızla ona döndü ve bunlar, General’in yaralı bir halde sarayın avlusuna geri döndüğü esnada; atının üzerinde hâlâ kanı varken, Kestrel ona yardım etmek için harekete geçtiği sırada attığı bakışların aynıydı.

“Her şey zamanla, dostum,” dedi İmparator nazikçe. Ses tonu sevecendi.

Verex yemeğini tabağında itip kakıyordu. Kestrel’in babası kıpırdamadı.

“Üzgünüm,” dedi İmparator ona. “Henüz seni kaybetmeye hazır değilim.”

General, Kestrel’in kendisiyle birlikte gelmesini istiyordu. “Bir gün imparatorluğu yöneteceksin,” diyordu. “Ne yapılacağını bilmen gerekir.”

General’in yaptığı şey de bu oldu.

Genç askerin saray süitine gitti. Kestrel’den çok da büyük olmayan genç adamın betinin benzinin atışını seyretti. General, Kestrel’le birlikte oturma odasına geldi, ardından bir

elini sağlamca omzuna koyarak askeri bir kenara çekti. General kulağına bir şeyler fısıldadı. Çocuk iki büklüm oldu ve Kestrel'i görmemek için yüzünü çevirdi.

General'in sesi soru tonuna büründü. Çocuk titrek bir nefes çekti. Kestrel'in babası, kulağa yatıştırıcı gelen bir şey söyledi. Güven veren bir ses. Kestrel küçükken, böyle konuştuğunu duymuştu.

"Beni affedin," dedi asker boğuk bir fısıltıyla.

"Affedeceğim," dedi General. "Daha sonra."

Sonra da Kestrel'e gitme vaktinin geldiğini söyledi.

Asker kaçağı, hançerini kullandı. Bir onur intiharı...

Bu dedikodu birkaç gün boyunca bütün saray mensuplarının dilindeydi. Sonra Doğu'dan haber geldi. Rapor, barbarların düzlükleri yaktığını söylüyordu. İmparatorluğun son ödülü, kara ve çoraktı, dumanı tütüyordu.

İsimler sonradan geldi. Normalden çok daha uzun bir can kaybı listesi idi.

Bir isim, sarayda bir inci gibi elden ele dolaştırıldı. Sanki o incinin ihtişamı, düzgün ağırlığı ve avuçlarda yuvarlandığında bıraktığı his ve sıcaklık takdir edilmek istenircesine bu isim usulca telaffuz ediliyordu.

Kestrel ismi duyduğunda, Ronan asker listesini elinden kapıldığı günden beri bunu beklediğini anladı. Bu beklentinin keşfi, içindeki kırılğan bir şeyi çatırdattı. Biliyordu. Bunun olacağını biliyordu. Fakat genç kadının bildiği şeye *inanmadığı*, bununla ilgili düşüncelerini de çark ettirerek, zihninin ondan bazı şeyleri saklayıp bir daha asla dönüp bakılmadığı bir bölümüne geçirdiği şimdi apaçıktı.

Bu bilgiden nasıl kaçınabilmişti?

Ronan'ın öleceğini nasıl bilebilmiş ve aynı zamanda bilememişti?

Bu çok açıktı.

Kestrel odasında yalnızdı, eliyle ağzını kapadı. Bir inciye andıran Ronan'ın ismi sanki genç kadının boğazına takılmıştı. Kestrel yutkundu. Bu canını yaktı.

Onu sabahleyin utandıran rüyalar, Ronan'ın ona beyaz pudralı pasta verdiği ama Arin'in sesiyle konuştuğu rüyalar gördü. *Bunu sana yaptım*, diyordu. *Beğendin mi?*

Pudra o kadar güzeldi ki Kestrel tatlılığını içine çekiyordu ancak daima tadına bakamadan uyanıyordu.

Kestrel, Jess'e yazdı. Onu ziyaret etmekten korkuyordu.

Ertesi gün Kestrel'in nedimesi ona bir mektup getirdi. Kestrel'in kalbi, zarfın üstünde Jess'in el yazısını ve o tanıdık balmumu mührü görünce hopladı. Derhal içini rahatlatan bu umut kabarmasından kendini suçladı. Ronan ölmüşken onun bu şekilde hissetmesi yanlıştı.

Fakat Jess'in ona yanıt vereceğini düşünmemişti. Ve bu mektup –Kestrel mührü kırmadan önce onu elinde tarttı– Jess'e gönderdiği mektup kadar kalındı. Muhakkak ki Jess, Kestrel'le hiçbir alakasının olmasını istemiyorsa bu kadar çok yazmazdı.

Kestrel mektubu açtı. Yine o bilmek ile bilmemek, şok ile kabullenmenin karışımı olan duyguyu hissetti.

Katlı zarfı açtı. Bunun olacağını bilmiyor muydu? Çok aşıkâr değil miydi?

Zarfın içinde Kestrel'in Jess'e gönderdiği mektup vardı. Açılmamış, okunmamıştı.

Kestrel, müzik odasının gizli bölmesini keşfettiğinden beri piyano çalmamıştı ama artık kimin onu dinlediğini umursamıyordu. Birinin onun kederini dinlemesini istiyordu.

Müziği, beklediğinden daha öfkeliydi. Kıvrınarak ondan kaçan ve koyulaşan, daha düşük oktavlara doğru kaynaşarak yolunu alan tatlı bir giriş müziği. Kestrel bilekleri acıyınca kadar çaldı. Elleri tutmayınca kadar çaldı. Oda, ölen akortlarla titreşti.

Kestrel yanan bileklerini ovdu. Çınlayan bir sessizlik vardı. O anda tam Kestrel hatasını gözden geçirecekken belli belirsiz bir çan sesi duydu.

Bu sesi tanıyordu.

O bölmenin ardında gerçekten de biri vardı. Sarayın gizli dinleme odalarını bilmesi muhtemel olan biri. Hem İmparator niye böyle bir sırrı bu adamla paylaşmasındı? İmparator ona değer veriyordu. İspatı? İmparator'un hediyesini düşünmeliydi; altın bir saat. Ayın evrelerini gösteriyordu. Akrep ve yelkovanının uçlarına elmaslar yerleştirilmişti. Saat başı çalışıyordu.

Kestrel, babasının bölmenin arkasına saklanmasına neyin neden olduğunu bilmiyordu. Hâlâ orada mı olduğunu yoksa saati çaldıktan ve Kestrel sesle birlikte kafasını kaldırdıktan sonra oradan anında mı ayrıldığını bilmiyordu.

Tek bildiği, Kestrel'in piyano çalışını dinlediği idi. Babası bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Kestrel'in aklına bir hatıra geldi. Yedi yaşma gireli epey olmuşken ve Kestrel annesini öldürmüş olan hastalıktan hâlâ güçsüz durumdayken, General, kızıyla birlikte atla şehrin dışına çıkmaya karar vermişti. Kestrel midillisinin üstünde neredeyse uyuyakalmıştı. Herran'ın kırsal bölgeleri soğuktu. Buz gibi hava yüzünden Kestrel'in burnu akıyordu. Babası onu avlanmaya

götürmüştü. Kestrel'in oku kirişe koymasına yardım etmişti. Avı işaret etmişti. Kestrel'in dirseğini doğru pozisyona getirmişti. Kestrel hedefini kaçırdığında, General bir şey dememişti. Bir sülün vurmuş, onun tüylerini yolmuş ve ateş yakmıştı. Kestrel ateşin önünde pineklemiş ve uyandığında kendini kürklerle örtülü bir halde bulmuştu. Hava karanlıktı. Saçları duman ve kızartılmış av kuşu gibi kokuyordu. Babası uyandığını görünce ekmek almak için heybenin içine uzanmış, sonra ekmeği bölmüştü. Büyük parçayı Kestrel'e vermişti.

Kestrel müzik odasının dinleyen sessizliğinde, ellerini piyanonun tuşlarına doğru indirdi ve o günün hatırasını çaldı. Altındaki midillinin salınışını, kendi ciğerlerindeki balgamı, yay kirişindeki gerginliği, ateşin ısıldayan kalbini çaldı. Kestrel'in hâlâ uyuduğunu sanırken, babasının onun saçlarını alnından çekişini ve kulağının arkasına sıkıştırışını çaldı. Kürkleri Kestrel'in yanağına kadar çekmişti. Kestrel o zamanlar ona babacığım diyecek kadar küçüktü.

Kestrel, gözlerini açtığı ve babasının gözlerini kaçırdığı anı çaldı. Elindeki ekmeğin verdiği hissi çaldı.

Çok geçmeden Kestrel galeriye gitti. Babasını orada görünce birden durdu. Babası, sırtı resimlere dönük, ince bir pencereden dışarı bakıyordu. Kestrel içeri girince döndü.

"Buraya her gün geldiğini duydum," dedi General. "Seninle yalnız konuşmayı umuyordum."

Kestrel, saatinin çaldığını duyduğundan beri birbirlerinden kaçınıyorlardı. "Süitime gelebilirdin," dedi Kestrel.

"Merak ediyordum. Galerinin nesini bu kadar sevdiğini bilmek istedim." Kestrel'i karşılamaya geldi. Çizmeleri, büyük alanda yankılandı.

“Neyi sevdiğimi biliyorsun.” Babası, Kestrel’in müziğe olan sevgisinin zayıflık olduğunu kaç defa söylemişti? Kestrel’i uyar-mıştı: Herraniler sanata hayrandılar ve bak, onlara ne olmuştu. Kılıcı unutmuşlardı.

Bir çatıklık, General’in kaşlarında çukur yarattı. Bakışlarını heykel ve resimlerden ayırıp tekrar Kestrel’e çevirdi. “Annen çok güzel çalardı,” dedi alçak sesle.

“Ya ben?”

“Sen daha da güzel...”

“Beni çalarken dinlemene sevindim.”

Babası iç geçirdi. “O saat.”

“Saatini seviyorum. Onu takmaya devam etmelisin. Dürüst olmanı sağlar.”

“O şekilde dinlemek bana yakışmadı.”

“Ya seni davet etmiş olsaydım?” diye sordu Kestrel.

“Etmedin.”

“Ettim, yıllarca, tekrar tekrar.”

Babası sessizdi.

“Seni davet edişim süresizdi,” dedi Kestrel. “Hâlâ da öyle.”

Babası ona ufak bir tebessümle baktı. “Bana en sevdiklerini gösterir misin?” Galeriyi işaret etti.

Kestrel neden burada olduğunu neredeyse unutuyordu. Tensen, Su Mühendisi ve Saray Hekimi’yle ilgili düşünceleri aklından çıkarmıştı. Şimdi geri dönüyorlardı. Kestrel bir korku düğümünün, suçluluk ipliğinin sımsıkı gerildiğini hissetti.

Artık Tensen’e aitmiş gibi düşündüğü tabloyu tam olarak göremiyordu. Galerinin daha ilerisindeydi. Girişten, mor bir kare gibi görünüyordu.

Babasını ondan uzak tuttu. Ona çok beğendiği, kaymak-taşından bir çanağı ve elinde lapis lazuli taşından pulları olan

bir balığı tutan bronzdan bir balıkçı figürünü gösterdi. İçi açıldığında silahlı bir kızın görüldüğü, Doğu işi porselenden bir de yumurta vardı.

Fakat babası tabloyu fark etti. “Bunu hatırlıyorum,” dedi. “İmparator için almıştım.”

Tabloya yaklaştı. Sessiz bir dehşet içinde olan Kestrel’in onunla gitmekten başka şansı yoktu. Babasını tabloda uzaklaştırmaya çalışsa, daha çok dikkat çekmiş olurdu.

Tablonun çerçevesinde bir maskeli güve duruyordu. Kestrel’in nabızı birden hızlandı.

Babası manzarayı inceledi. “Burada, o Güney köşkündeki halinden daha farklı görünüyor.” Kamufle olmuş güveyi fark etmiş gibi görünmüyordu. Fark etse ondan ne anlam çıkarırdı? Hiçbir şey mi? Kestrel için bu kadar çok anlamı olan bir şeyin babası için hiçbir şey ifade etmemesi imkânsız gibi geliyordu. Kestrel dikkatle ve gayet normal bir ses tonuyla konuşarak, “Tabloyu beğendin mi?” diye sordu.

Babası omuzlarını silkti. “İmparator beğeniyor.” Bakışları tuvalden ayrıldı. Kestrel içinin korkunç derecede rahatladığını hissetti. Ardından babası tekrar konuştu ve Kestrel dinlerken, o rahatlama büzüşerek utanca dönüştü. “Doğu’ya dönmemi istemediğini biliyorum. Yalan söylemeyeceğim, Kestrel. Benim savaşıma ihtiyacım var. Ama bu ihtiyaç... yıllar boyunca farklılaştı. Yalnızca şeref için olmadı.” Açık kahverengi gözleri Kestrel’inkilere dikilmişti. “Verex’ten birkaç ay sonra doğdun. Seni onunla zorla evlendirmedim. Ama onunla evleneceğini ummuştum. Savaş alanında, imparatorluğun sana miras kalmasını ummuştum. Sen Verex’i seçtiğinde, bunun kader olduğunu düşündüm.”

“Sen kadere inanmazsın.”

“Kazandığım toprakların senin için olduğuna inanıyorum. Sen benim kaderimsin.”

Kestrel’in boğazında bir suçluluk duygusu kabardı. Nefes almasını zorlaştırıyordu ve Kestrel artık babasının gözlerine bakamıyordu. Fakat babasının gözlerinden ayrıldıkları anda çabucak, çaresizce güveye doğru kaydılar.

Babası gördü. Gözlerini kırıştırdı. Tablonun çerçevesine dikkatle baktı. Kaşlarını çattı.

Bu sadece bir güve, demeye çalıştı Kestrel kendine. Babası bunun ne anlama geldiğini asla tahmin edemezdi.

Babasının bir şey söylemesini bekledi. Kendini ona cevap vermeye hazırladı. Ama sonunda, babasının tek yaptığı, güveyi sessizce yere atmak oldu.

“Su Mühendisi bahsini değiştirmiş,” dedi Tensen. “O ve İmparator’un hekimi gerçekten de birlikte çalışıyor.”

“Seninle bir daha bu şekilde buluşamam,” dedi Kestrel. “Yakalanacağım.”

Tensen derhal endişelendi. Kestrel’e nedenini sordu ancak bu sebep, babasının tablonun çerçevesinde güveyi görmesi kadar basit değildi ki Tensen de bunu önemsememişti. Sebebi, yıkımın etrafında dolanıp duruyor olmasıydı. Kestrel bunu veya bunun gibi bir şeyi daha önce, Akrep ve Yılan oynamaya ilk başladığında, masadan ne zaman ayrılması gerektiğini bilmezken ya da az sonra ne olacağını öğrenmek istediği için kalırken hissetmişti. Bütün taşların çevrildiğini, oyunun oynandığını, kimin elinde ne olduğunu ve son tahlilde kimin eksik kaldığını bilmeye ihtiyaç duyuyordu. Başta oyunları kolayca kaybetmişti, özellikle de babasına karşı. Sonra taktikleri öğrenmişti.

“Yapamam,” dedi Tensen’e.

Tensen ona iltifat etmeye çalıştı. Genç kadının içindeki iyilik dürtüsünü övmeye çalıştı. Kestrel'in cesaretini sorguladı. Her şeyi bitireceğini sezdiği Arin'den bahsetmek dışında her şeyi yaptı.

Tensen de kabiliyetli bir oyuncuydu.

"Eh," diyerek iç çekti Tensen. "Duyduklarına dikkat edersin, değil mi? Bilmem gereken bir şey olursa terzine söylersin."

Kestrel, Kasaplar Çarşısı'ndan gitmeye can atıyordu. Önemli her şeyi Deliah'ya iletmeyi kabul etti. Nedime elbisesinin kenarları, çizmesinin kancalarına takıla takıla hızla uzaklaştı.

Ayartı beyaz bir renge bürünmüştü.

Ve bir kalemin ucunda titreyen, siyah mürekkebe...

Çalışma odasında yazan Kestrel'di. Arin'e bir mektup yazıyordu. Gerekçelerini yazıyordu. Yüreğini yazıyordu. Her şey mürekkeple hızlı ve ağır satırlara dönüşmüştü. Hiçbir şeyin üstü çizilmemişti. Mektup, siyah ve beyaz ve çırılçıplak bir sahilikle Kestrel'e bakıyordu.

Ayartı buydu. Fakat gerçeklikse şuydu: Baharın sona ermesine ve İlkyaz düğününe sayılı günler kalmasına, dışarıdaki ılık havaya rağmen şöminede kısık bir ateş yanıyordu.

Hakikatin rengi kırmızıydı. Sıcaktı, oburdu ve ateşiyle her şeyi yiyip yutuyordu. Kestrel onu neyle beslemişse hepsini yakıp kül etmişti. Mektubu yaktı. Kısa bir süre sonra ateşten geriye soğuk, kabuklu, hafifçe külle kaplanmış siyah odunlardan başka bir şey kalmadı. Mektup ince tabakalar haline gelmişti. Bir sayfası siyah bir kabuk gibi kıvrılmıştı.

Kestrel, İmparator'u düşündü. Babasını düşündü.

Sönen şöminede okunacak hiçbir şey kalmamıştı. Kestrel yine de bir şömine maşası alıp iyice emin olmak için külleri karıştırdı.

Kestrel'in on sekizinci yaş günü hızla yaklaşıyordu. Yaş gününe –ve İmparator'un buyurduğu piyano resitaline– iki haftadan az kalmıştı. Bu, saray halkının, Kestrel'in iki gün sonraki düğününe kadarki son resmi toplanişı olacaktı. Kestrel saatlerce durmaksızın piyano çalıyordu. Bazen babasının saatinin çaldığını duyuyordu: Bu hafif bir sest; bir tebessüm kadar hafif. Ve daima Kestrel'in müziğini yatıştırıyordu. Kestrel, babası için çaldığında melodi tatlı, saf ve güçlü bir şekilde akıyordu.

Resital için bir giysi provası vardı. Uzun elbise, dantel kolların kısa ve bol olduğu narin, parlak ipek işiydi. Kestrel, terzinin platformunda kıpırdamadan durdu. Bir anda üzerinde bulunduğu platformun, bir köle müzayedesi platformunun ortalama yüksekliğine sahip olduğunu düşündü. Arin'in bunlardan birinin üzerinde durduğunu hatırladı.

Kestrel, zamanın sökülebilen iplikleri sökülüp yeniden örülebilen bir şey olsa nasıl olacağını merak etti. Müzayede gününe, o ilk güne, bir kölenin platforma çıkışının görüntüsüne geri döndü. Her şeyi bu kez farklı hayal etti. Bu sefer teklif vermedi. Arin satılık değildi. Kestrel'in babası, Herran Savaşı'nı hiç kazanmamıştı. Kestrel de başkentte büyümüşü. Annesi hastalanmamış, ölmemişti. Kestrel babasının kucağındaki bebeği gördü; bir zamanlar kendisinin olduğu bebeği. Kestrel'in bu yeniden tahayyül ettiği dünyada, o bebek tıpkı babasının anlattığı gibiydi.

Deliah diz çöküp elbisesinin eteğini havalandırdı. İpek kabardı, sonra da kat kat kıvrımlar halinde düştü. Deliah el-

biseyle meşguldü. Kestrel'in nedimleri sıkılmıştı, o yüzden diğer odalara dağıldılar.

İşte o zaman Deliah çabucak ve alçak sesle, "Bana vereceğiniz bir haber var mı?" diye sordu.

Kestrel yukarıdan ona şöyle bir baktı. "Hayır."

"Tensen olacağını umuyor... yakında."

Kestrel bir şey söylemedi fakat Deliah, söylemiş gibi başıyla onayladı. Terzi bir şekilde hem hayal kırıklığına uğramış hem de içi rahatlamış gibi görünüyordu. "Tamam," dedi Deliah, "ne yaptığınızı bildiğinizden eminim."

Kestrel *hakikaten* biliyor muydu? Akrep ve Yılan oynamak üzere oturduğu zamanı düşündü. Kestrel taşları çevirdiğinde ve boş tarafları sırtüstü getirdiğinde, yüzlerini gösterip değerlerini hesapladığında biliyor muydu? Oyun bazen Kestrel'in tam olarak ne yaptığını anlayamayacağı kadar hızlı akıyordu. Tek bildiği son oyunda kazanacağıydı.

Kestrel, Deliah'ya baktı. Artık kazanacağından, hatta ne kazanmayı umduğundan bile emin değildi. Kazanmanın ne anlama geleceğini bilmiyordu.

Deliah'ya kendinden emin bir sesle, "Elbette, biliyorum," dedi.

Sarayın arkasındaki dağlık ormanda bir av partisi vardı. Av köpekleri havlıyordu. Birkaç saray mensubu, arbaletlerini doldurmaları için kölelerini getirmişlerdi, Kestrel'in babası görse dehşete düşerdi. Gelmemeyi tercih etmişti.

Verex gelmişti ama avlanmayı reddetti. İmparator kocaman gülümsedi. "İşte benim ödleğim," dedi.

"Benimle yürü, Verex," dedi Kestrel. "Ben de ava meraklı değilim."

İmparator'un önünden gidip patıkayı takip ettiler. Kestrel'in yavru köpeği, yanında hoplaya zıplaya gidiyordu.

Kestrel, Maris'in, "Ne tatlı köpek," dediğini duydu.

İmparator'un neşeli sesi net bir biçimde onlara ulaştı. "Onu beğendin mi?"

Verex, Kestrel'in yanında kaskatı kesildi.

"Senindir," dedi İmparator, Maris'e.

Kestrel döndü. "Hayır. Benim köpeğim."

"Maris'in olsa ne olur?" Yine o tebessümle bakıyordu. "Daha köpeğe isim bile koymadın."

"Bırak onun olsun," diye fısıldadı Verex, Kestrel'in kulağına. "Unutma." Kestrel'in neyi unutmaması gerektiğini söylemedi ancak Kestrel zaten unutmamıştı. Arin'in dikişli yüzünü.

Köpek nemli burnuyla, pantolon giyen Kestrel'in bacağına dürttü.

"Onun adı," dedi Kestrel, İmparator'a, "*Benim*."

İmparator omuzlarını silkip kayıtsız göründü. Maris bir saray mensubu içgüdüleriyle tehlikenin kokusunu almış ve ne olacağını görmeyi beklemişti. Hiçbir şey olmayınca ve daha fazla bir şey söylenmeyince arkadaşlarına yetişmek için harekete geçti.

O ikindinin ilerleyen saatlerinde İmparator bir tilki vurdu. "Kızım için." Tilkinin kızılımsı boyun tüyleri kanla harelenmişti. Küçük, siyah ayakları, kurumuş boya fırçalarına benziyordu. İmparator, tilkinin kürkünden Kestrel için bir şal yapılacağını ilan etti.

Kraliyet maiyeti saraya yönelip, Verex de Risha'nın yanında yürürken, İmparator, Kestrel'e ayak uydurdu.

Artık gülümsemiyordu fakat gülümseme, sertleşmiş sesindeydi, oraya hapsolmuştu; kehribarın içindeki bir sinek gibi. “Ederinden daha fazla dert olma,” dedi.

“Köpeği hediye et,” dedi Kestrel, Verex’e. Prens’i sarayın yumuşak ve parlak yeşil çimleri olan bahçesinde bir kenara çekmişti. Diğer saray mensupları yollarına devam etmişti. “Ona saraydan çok uzaklarda bir ev bul. Doğru kişiyi bul.”

“Doğru kişi *sensin*.”

Kestrel’in gözleri yanıyordu. Yavru köpek oturup mutlulukla patilerini yaladı.

Verex, “Bu benim suçum,” dedi.

Kestrel hayır dedi. Artık bu köpeğe, bu sıcak ve mükemmel hediyeye, onun incindiğini görmeden bakamadığını söyledi. Bir şeyden vazgeçmek, o şeyin elinden alındığını görmekten farklıydı. Kestrel farkın seçim olduğunu söyledi. Bu sınırlı bir özgürlüktü ama hiç yoktan iyiydi. Ya da Arin ona korunaklı evinin iki anahtarını verdiğinde öyle düşünmüştü. Ona ülkesini belirli koşullarla çivilenmiş, bağlanmış ve vidalanmış olarak önerdiğinde de aynısını düşünmüştü. Hiç yoktan iyi. Bunu daha önce düşünmüş ve bir daha düşünmüştü ama artık buna inanmıyordu. Şimdi bir şeyden vazgeçmenin aslında o şeyin elinden alınması olduğunu biliyordu.

Kestrel bütün bunları sessizce kendine söyledi. Sözcükler kafasının içinde o kadar yüksek sesle dönüyordu ki aslında onları söylemediğini neredeyse unutuyordu. Tekrar Verex’e baktığında onu endişeyle kendisini beklerken gördü ve son sözlerini hatırladı. Kestrel başını iki yana salladı: *Hayır*.

Verex usulca, “Babamın istediği tek şey onu gerçekten sevmen. Onun sevdiği şeyleri sevmeni istiyor. Gerisi teferruat.”

“Biliyorum.”

“Hiç sanmıyorum. Kestrel, terzin öldü.”

Haberin gelişi ağır oldu. Haber battı ve en dibe çöktü. Kestrel, elbisenin fildişi rengi eteğini kaldırırken Deliah’ın koyu kirpiklerle çevrelenmiş gri gözlerini –Arin’in gözlerini– gördü. Kumaş aşağı inip yerine oturdu, ardından yekpâre bir parça olarak durdu. Etek bir akciğer gibi şişmiş, sonra iç geçirmişti.

Korku, Kestrel’e çirkin, ışıldayan bir soluksuzluk şeklinde geldi.

“Herrani Tarım Bakanı’yla buluşurken görülmüş,” dedi Verex. “Sonra Muhafızların Komutanı ona gitmiş. Terzi kendi makasıyla intihar etmiş.”

Kestrel, titreşen hapisane ışığında Thrynn’e’nin kanlı parmaklarını gördü.

“General’in gönderilmesinin nedeni, bakanla buluşması değildi,” dedi Verex. “O işin bahanesiydi. Asıl neden, senin valinin ayrıldığı gün gerçekleşti. Nedeni de yüzündeki dikişlerdi. Düzgün dikiş izleri. Kestrel, ne kadar mükemmel olduklarını hatırlamıyor musun? Babam bunu gördü. Terzinin, Arin’e olan sadakati, valinin yüzünden okunuyordu.”

Köpek yavrusu, Kestrel’in avcunu yalıyordu. Tenini ılık ve ıslak bir biçimde serinletiyordu. Nefesini kibarca Kestrel’in eline üflüyordu. Gökyüzü, dokusundaki tek bir mavi delik dışında tamamen bulutlardan oluşan, tüylü bir battaniyeyi andırıyordu. Beyaz bir gökyüzündeki mavi bulut.

Gökyüzündeki delik genişledi, mavileşti. İyice açılmaya başladı. Kestrel’in suçluluk duygusu gibi, Arin’in dikiş atılmış yüzünü gördüğü an gibi, babasının tablonun çerçevesindeki güveye kayan bakışları gibi sessizce esnedi. Kestrel, Jess’in elbisesinin rengini, saten mavisini gördü. *Pudraşekerinden*

bulutlar, diye düşündü Kestrel. Hatırasında Ronan ona bir pasta veriyordu. Kestrel tadına bakıyordu. Pasta bir zehir gibi Kestrel'in dilini aşındırıyordu.

Verex konuştu: "Kendine dikkat etmelisin. Babama oyun oynarsan kaybedersin. Bu tür bir oyunun zekâyla alakası yoktur, Kestrel. Tecrübeyle vardır. Çelişkiler yaşıyorsun ve o kadar... yaralısın ki..." Başını iki yana salladı. "Lütfen, düşüncesizce bir şey yapma, yeter."

"Ne kadar süreliğine?"

"Biliyorsun."

Kestrel ıslak avcunu iri köpek yavrusunun siyah kafasına koydu. *Benim*, diye düşündü. Sonra elini kaldırdı ve Verex'e köpeği tasmaından tutmasını söyledi.

Ne kadar süreliğine? İmparator ölünceye kadar.

"Kestrel... bir gün, her şeyi değiştirebiliriz."

Kestrel başını köpektan kaldırıp Verex'e, onun uzun, ince yapı vücutuna, düşük omuzlarına, açık renk saçlarının dağınıklığına, büyük, buğulu gözlerine baktı.

Boşta duran elini tutsa ne olacağını merak etti. Elini tutanın Kestrel değil, Risha olduğunu hayal edip etmeyeceğini ve Kestrel'in evliliğinin daima böyle olup olmayacağını merak etti. Verex'le birbirlerine sarıldıklarını gördü. Bu sarılmanın şefkatini neredeyse hissediyordu... ve keskin acımasızlığını. Bunun üzerlerinde yarattığı baskıyı. Birbirlerine birer yabancıymış gibi davranmanın günahını.

"Seni Risha'dan asla uzaklaştırmayacağım," dedi Kestrel.

"Ona böyle bir şey yapmam," dedi Verex. "Eğer..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Her ikisi de Verex ona karşı gelecek olursa, İmparator'un Prenses'e neler yapacağını biliyordu.

“Dünyayı yeniden şekillendirebiliriz,” dedi Verex. “İmparatorluğa birlikte hükmetmemiz çok mu kötü olur?”

Bu, Kestrel’in kendine sormak istemediği bir soruydu. Ama şimdi sorabilirdi. Soru kendiliğinden dönüp duruyordu; yanıt olmayan bir yankıydı.

“Bunu başarabiliriz,” dedi Verex, “eğer beklersek. Dikkatli olursak. Kestrel, dikkatli olabilir misin?”

Kestrel hayalinde taşlarla oynuyordu.

İmparator.

Su Mühendisi.

Hekim.

Herran.

Valorya.

Yeni baskıları not alıyordu. Onları farklı düzenlere sokuyordu. Bir şablon aradı ve eli boş döndü. Taşları tekrar karıştırdı. Fakat İmparator düşünmeyi zorlaştırıyordu. Kestrel ona bakmak zorunda kalmamak için taşı çevirdi.

Ancak taşın diğer tarafı boş değildi. Babasının yüzü görünüyordu.

Bu hangi oyundu?

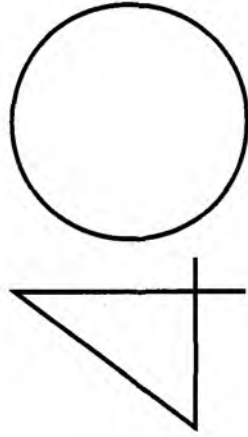
Kestrel ne yaptığını sanıyordu?

Yeterince kaybetmemiş miydi? Yeterince çok şey yapmamış mıydı? Verex’in tavsiyesini hatırladı.

Mühendis ile Hekim bilmecesini çözmek onun işi değildi. Durması gerekiyordu.

Evet, oynamayı bırak, Kestrel dedi kendi kendine. Bahisleri temizle, masayı temizle. Oyundan uzaklaş.

Şimdi.

Arin iŖe önce kalıp çıkarmakla başladı. Birini misket büyüklü-
günde ve biçiminde, diğeri niyse uzun, ince ve silindir Ŗeklinde
yaptı. Her ikisinden de fırınlanmış kilden ikişer tane yaptı ve
birbirinin eşi olan parçaları bir kenara koydu. Metal kırmızıya
dönene kadar kurşunu demirci ocağının ateşinde ısırttı.

Arin eskiden demirciydi fakat demirciler nadiren kalıp
ıkarırlardı. Kil kalıpları çatladı. Sıcak kurşun döküldü. Her
şeyin soğuyup rezil öbeklere dönüşmesine izin vermek ve bir
kenara atmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Can sıkıcı bir şeydi. Ve Arin şaşkınlıkla demirci ocağında
böyle vakit geçirmeye ihtiyaç olduğunu, bir zamanlar yapmaya
zorlandığı işin şimdi nasıl *kendi* işine dönüştüğünü fark etmişti.
Bir şeyler üretme hissini seviyordu. Taze kili dzleştirdi, kı-
vırdı, ölçü aletiyle içini kazdı. Yeni kalıpların, demirci ocağının
ateşinde pişmesini izledi.

Yeniden kırıldıklarında bu kez umursamadı bile. Daha
fazla yapacaktı. Ve bir gün doğrusunu yapacaktı.

Arin, Kraliçe ile kardeşine, demirci ocağına girmemelerini söylemişti. Roshar kolu hâlâ kalın bandajlı, küçük kaplan arkasında ses çıkarmadan yürüyerek yine de içeri girdi.

“Bence,” Roshar karışıklığı gözden geçirdi, “o hançeri alıp mutlu olmalıydın.”

Arin ona bir liste verdi. “Malzemeler.”

“Bak sen, dünkü çocuk adam olmuş. Ben senin ayakçın değilim.” Listeyi okudu. “*Bunu* ne için istiyorsun ki? Ne yapıyorsun?”

“Kraliçene benden istediği o ‘daha fazla şeyi’ yapıyorum.”

Roshar güldü. “Senden ‘daha fazla bir şey’ mi istedi? Ak-lındakinin,” listeyi Arin’in son faciasına doğru salladı, “bu olduğundan kuşkuluyum.”

Kaplan, Arin’in ayak bileğini hafifçe ısırdı. Nazıkçe dürterek yüzünü çevirdi. “Roshar, niye geldin?”

“Yavruya isim taktım. Senin adını koydum.”

“Roshar.”

“Arin büyüdüğünde, Dakran arenasında kaplan tarafından öldürülmeye mahkûm edileceksin. Arin seni diri diri yiyecek.”

Arin, Roshar’ın vahşi sırtısına ve kaplanın yumuşak, şaşkın suratına baktı. Ateş, yavrunun gözlerine vurdu.

“Dün düzlükleri yaktığımızı söylemeye geldim.”

Arin başını kaldırıp baktı. Roshar’ın gözlerini çevreleyen yeşil boya, onları daha kısık, daha parlak gösteriyordu. Roshar’ın gülümseyişi değişti. Yüzüne iyice yerleşti. “Ölen oldu mu?” diye sordu Arin.

“Fazlasıyla.”

“Güzel.”

“Korkarım senin için yeterince güzel değil. İtiraf ediyorum, doğru bir tavsiyede bulundun ama istediğin ittifakı satın almana yetmeyecek. *Böyle bir şeyi* nasıl alabileceğini de bir türlü anlamıyorum.” Roshar demirci ocağının çalışma tezgâhındaki darmadağınık parçalara küçümsercesine baktı.

Arin’in içinden fikrini açıklamak geliyordu. “Risha’nın oyuncak evindeki silahları hatırlıyor musun?”

Roshar’ın yüzü ifadesizleşti. “Şu güzel hançerindeki mührü hatırlıyor musun? O bıçak, bir hanımın silahı. Kime ait olduğunu bilmediğimizi sanma.” Kırık bir kalıbı itti. Seramik tozları masayı sıyırdı. Ancak Roshar vermek istediği asıl hasarı, peşindeki kaplanla beraber oradan ayrılmadan önceye saklamıştı. “Niye seninle müttefik olmayacağımızı, merak etmekten vazgeç.”

Arin’e bir parça giysi daha geldi. Süslü bir çift eldiven. Tensen’in örülmüş şifresi ona Güve’nin, Su Mühendisi ile Hekim’in arasındaki bağlantıyı su yüzüne çıkardığını söylüyordu. Sarsine, Herran’daki koşulların kötüye gittiğini bildiriyordu. Arin Doğu’yla ittifak sağlayabilmiş mi? diye soruyordu düğümler. Eve dönmeliydi.

Tensen, Arin’in, Kestrel’in renkli bir ipliği olmayacağı konusundaki ısrarına rağmen, yine de Kestrel’i araya sıkıştırmayı başarmıştı. *İlk yaz neredeyse geldi*, diyordu Tensen. Kestrel ıslıl ıslıl bir gelindi. *Onun için mutlu ol, Arin*, diyordu, düzgün kaynamamış bir yara izi kadar şekli bozuk olan düğümlü bir ip.

Ama Tensen, Arin’in bildiklerini bilmiyordu. Tensen, Kestrel’in alay edercesine kendini en çok güce sahip olan kişiye nasıl da sattığını bilmiyordu. O tavernada, üzeri yapış yapış masada otururken, genç kadının çok sayıdaki insanın katledilmesinde parmağı olduğunu itiraf ederkenki yüz ifadesini görmemişti.

Arin eldivenleri demirci ocağının ateşine attı. Yanık et gibi koktular.

Kestrel asla Arin'in mutluluğunu elinden alamayacaktı.

Roshar birkaç gün sonra yine geldi. "Büyük, metal bir saza benziyor." Açılmış kalıbın bir yarısında duran soğumuş nesneyi dürttü. "Sanırım ne yaptığını biliyorum, Arin. Bence işe yaramayacak."

"Sana uzak durmanı söylemiştim."

"Ben de durmadım mı? Bu kez kaplanı yanımda getirmedişime dikkat et. Arin seni tedirgin ediyor. Gördüğün gibi, dile getirilmiş olsun olmasın, her dileğine özen gösteriyorum."

"O zaman git."

"Şu dilinle nasıl hayatta kalabildin, küçük kölecik? Şans tanrına mı dua ettin?" Roshar onu inceledi, bakışları Arin'in yüzünün sol yarısına takıldı. Yara izi, Roshar'ın meraklı bakışlarının altında karıncalanıyor gibiydi. "Benden daha şanslısın."

Roshar haklıydı, Arin, söylememesi gereken şeyleri söyleme konusundaki büyük kabiliyeti varken hayatta kalmış olmamalıydı. Arin, "Risha kaçırıldığında onunla mıydın?" diye sordu.

"Hayır." Ama kulağa "evet" gibi geliyordu.

"O zaman mı köleleştirildin?"

"Seni cidden öldüreceğim."

"Başka kimsenin söylemeyeceği şeyleri söylememden dolayı değilse, buraya niçin geliyorsun?"

"Beni," dedi Roshar, "suçlaman için. Çünkü başka kimse *bunu* yapmayacak. Bir kurban olduğumu düşünen halkım beni suçlamayacak. Ve Kraliçe de asla suçlamayacak."

“Seni neyle suçlayacağım? Kız kardeşin kaçamamışken kaçtığın için mi? Hayatta kaldığın için mi?” Arin nazikçe, “Eğer suçun buysa benimki de aynı,” dedi.

“*Sen* kız kardeşini sattın mı?”

Arin irkildi. “Ne?”

“Valoryalılar ülkene geldiklerinde, kız kardeşini daha iyi bir şey karşılığında takas ettin mi? Biz Risha’ya bunu yaptık. Küçük kızımıza. Küçükken bile kılıç tutmakta çok marifetliydi. Nehir kamışından yapılma oyuncak bebeklerle oynamazdı. Hayır, onun yatak odası bir eskrim salonuydu. Oyuncak kutusu, silah deposuydu. Ablamız bunu gördü. Ne yapacağını biliyordu.

“Kraliçe ve ben ikiziz. Bunu biliyor muydun? Hayır mı? Eh, onun da burnunu ve kulaklarını kessen birbirimize ne kadar benzediğimizi görürsün. Ah, ama dört dakikanın yarattığı büyük farklılık. Benden önce doğdu. Ülkeyi o aldı. Ben zaten istemiyordum. Ne istediğimi bilmiyordum. Ama ben gözden çıkarılması kolay biriydim.

“Bu ayartıcı muammanın çözümünü söyle bana, Arin. Tatlı, masum gözleri olan çocuk yaşta bir suikastçın, düşmanının bir fırsatını bulduğunda elinden koparmaktan çekinmeyeceği bir prensesin olsa, sen ne yapardın? Senin de aklında bazı hinliklerin suyu kaynamaya başlamaz mıydı? Belki de kurnaz olan ablandır. Sana imparatorluğu yıkmanın yolunu o söyler. Sen: ortanca çocuk, tek erkek çocuk olsan *sen* ne yapardın? Durumu küçük kız kardeşine açıklardın. Onunla birlikte düşman topraklarına at sürerdin. Onun uşağıymış gibi rol yapardın. Fark edilmenizi sağlardın. Göze çarpardın. Ve yakalandığınızda gitmesine izin verirdin.” Roshar’ın yüzü hırçın, sinsî bir ifadeye büründü. “Sonra beklerdin. Risha’nın, İmparator’un boynuna bir bıçak saplayıp saplamayacağını beklerdin, kraliçen beklerdi.”

Bu, Arin'e beklenmedik bir şekilde mantıklı geldi. Risha'nın saraya ait olduğu iddiasını açıklıyordu. Sıkıntılı görüntüsünü açıklıyordu. Fakat... "Yıllar önce yakalandı. Neyi bekliyor?"

"Belki de onu kullanmış bir ağabey ve abladan intikam almayı. İlk senenin ardından, imparatoru öldürmek için doğru fırsatı kolladığını düşündük. Daha çok sene geçti. Şimdi... artık bir Valoryalı olduğunu düşünüyoruz. Belki bir insan bü-yüyüp kendi ailesi tarafından ihanete uğradığını anladığında, olan budur."

"Keşke anlatmasaydın. Bana bunu niye anlattın?"

"Çünkü o hançer konusunda söyledğim şeyin doğru olmadığını biliyorum. Ülkende yüzümü kestikleri gün, kendini asla satmayacağını biliyordum. Bunu görebiliyordum. Senin için önemli olan bir şeyi asla satmazdın. Haline bak, Arin. Her tarafını yığınla muhteşem ve aynı zamanda aptalca *sınırlarla* örmüşsün.

Arin ocağa fırlattığı eldivenlerin yanışını, onların parmak kısımlarından bükülüşlerini hayal etti. O keskin leş kokusunu duydu. Güve'nin şifreli haberlerini hatırladı. "Risha'nın İmparatorluk'un dostu olduğunu sanmıyorum."

Hafızasında alevler, düğümlerin mesajını büzüştürdü: *Do-ğu'yla ittifak sağlayabildin mi?*

Roshar'ın gözleri, kız kardeşinden gelecek haberlere açtı. Arin'in halkı, evfindiği hasadını beklenenden daha çabuk tükettiği için açlıktan ölüyordu. Ve eldivenlerin nasıl yandığını hatırlarken Arin de açlıktan ölüyordu. Açtı. Doğru kişilere güvenmeye.

Roshar'ın dikkatini, çalışma tezgâhındaki uzun, metal namluya çekti. "Sana şunun ne işe yarayacağını anlatayım."

Minyatür topun parçalarını tamamlamak zaman aldı. Topun kapalı ucunda, ufak metal güllenin yerleştirildiği çanağın üzerinde, kâğıt huniden karabarut dökmek için bir fişek yatağı bulunuyordu. Arin sert ve kısa bir fitil parçası kesti. Karabarut fişeginin içine soktu.

Valoryalı General'in ahırlarında çalıştığı zamanlardan, deriyi nasıl işleyeceğini biliyordu. Eyerler için kullanılan kaskatı malzemelerle boğuşarak, namlunun kaldırılacağı, hizalanacağı ve patlayıcıyla doldurulacağı uç için sıkıştırılmış bir deri kulp yaptı. Arin namlunun ucunu ince, sert deri kutuya kaydırduğunda, tuhaf bir şekilde kendi bahçıvanlarını düşündü. Herran Savaşı'ndan çok uzun zaman önce, bahçıvan bağda ağaçlar yetiştirmiş, kalın gövdeli ağacı başka bir ağaçla aşlamıştı.

Arin, namlu ağzını tuhaf görünlü top kundağına ilişti. Çelik iğneleri, kundağa açılmış deliklere yerleştirip ardından onları namluya lehimledi. Son olarak deriden uzun bir şerit kesip kayış haline getirdi. Bu silah, taşınmak üzere yapılmıştı.

Arin onu, Dakran arbaleti gibi omzuna attı. Sonra da Kraliçe ile kardeşini çağırdı.

Demirci ocağının önündeki şato avlusunu boşalttılar. Arin karabarut fişegini ve metal gülleyi çanağa yerleştirmeden hemen önce, tasarladığı silahın elinde patlayıp beraberinde kendi kafasını da havaya uçuracağını hayal etti. Daha önce karabarut kullanmıştı. Bir topun patlayışını hissetmişti. Onu duymuştu; savaş tanrısının o tek, gürleyen kalp atışını. Fakat fitili yakıp gövdeyi omzuna bastırdığında hissettiği şey korku değildi. Açlıktı.

Fitil yandı.

Silah, büyük bir çatırtıyla ateş aldı. Arin'in omzuna çarpıp soluşunu kesti. Avcunu dağladı. Arin onu neredeyse düşürüyordu.

Acımasız bir sessizlik oluştu. Şok, Roshar ile Kraliçe'nin yüzlerini değiştirmişti. Geniş ve neyse ki büyük olan mutfağın kapısından bir duman süzülüyordu. Arin'in nişancılığı berbattı. Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan kapının derinliklerine gömülen küçük, kurşun gülleydi. Önemli olan, Kraliçe'nin, kapının önünde ayaklarının ucunda durmak üzere avluyu geçmesiydi. Duman çıkan deliğe dokundu.

Evet. Arin ondan bunu söylemesini istiyordu. Arin kesilen soluşunu tekrar almaya çalışırken, zihninde *ittifak*, *güven* veya hatta *daha fazla şey* gibi kelimeler belirmeye başlamıştı. Sadece *eveti* düşünüyordu. Daha sonra silahı tam anlamıyla değerlendireirdi. Ama şimdi yalnızca *hayır* ya da *evet* vardı ve seçmesi gerekiyordu. İsteddiği kelimeyi ona neyin vereceğini bulması gerekiyordu.

"*Bu,*" dedi Roshar. "İmparatorluğa karşı *bu.*"

"Bir topu ateşlemenin ne kadar çok karabarut gerektirdiğini düşünün," dedi Arin. "Valoryalıların umurunda değil. Yığınla barutları var. Bizdeyse o kadar yok ama elimdeki silah sayesinde fazlasına da ihtiyaç duymayacağız, ayrıca bu alet her yere götürülebilir. *Onlar* kendi ağır toplarını sürüsünler. *Onlar* topları konumlandırmak için manevra yaparken atlarını ve askerlerini harcasınlar. Aygıtın," Arin başını iki yana salladı, "hassas olmadığını biliyorum. Henüz değil. Hassas olmasını sağlayabilirim."

Roshar ile Kraliçe hâlâ gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı.

"Benimle gelin," dedi Arin. "Size bir şey daha göstermek istiyorum."

Onları Arin'in hazırladığı eritilmiş metal fiçisından ötürü sıcak olan demirci ocağına götürdü. Arin silahı omzundan aldı. Fıçıya doğru uzun adımlarla yürüdü. Ne yapmak üzere olduğunu anlayınca, Kraliçe'nin soluğu boğuk bir şekilde kesildi. Arin silahı fiçinin içine bıraktı.

Kraliçe ile kardeşine döndü. "Herraniler daha fazlasını yapacak. Onlara nasıl yapıldığını anlatacağım. Size bunlardan temin edeceğiz. Müttefiklerimiz için bunu yaparız."

"Onu *eritmek* zorunda mıydın?" dedi Roshar.

"Bana ihtiyaç duymanıza ihtiyacım var. Mekanizmasını inceleyip tekrar üretmenin bir yolunu bulabilirdiniz. O zaman Herran'a ihtiyacınız kalmazdı."

"Arin, seni aptal. Tasarımını senden işkenceyle alamayacağımızı sana düşündüren nedir?"

"Bunu yapmayacaksınız."

"*Ben* yapabilirim. Bundan zevk de alabilirim."

"Yapmazsın." Arin onlara baktı. "Evet? Birlikte savaşabilir miyiz?"

Sözcüğü söyleyen Kraliçe'ydi ancak onu gerçek kılan Roshar'dı. Roshar demirci ocağının kısa mesafesini aştı ve bir avcunu Arin'in yanağına koydu. Bu, Herrailer'in yakınlık işaretiydi. Arin de aynı hareketi yaparken, Kraliçe gülümsedi ve ardından sözcük geldi: Güzel, ölümcül ve mutfak kapısındaki delik kadar küçük ve sıcak bir biçimde. O anda bu sözcük Arin'in istediği tek şeydi.

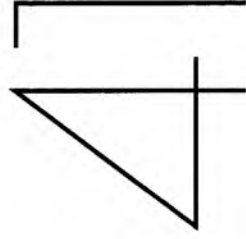
"Evet."

Arin hamamdan dönüyordu. Silahın denemesi esnasında yüzüne karabarut kalıntıları püskürmüştü. Saçlarındaydı. Hatta dişlerindeydi. Bir yangından sağ çıkmış gibi görünüyordu. Yaralı sağ omzunu karartıp göğsüne kadar inen dev çürüğü göz

önünde bulundurarak temizlenmişti. Sonra eşyalarını toplamak için odasına döndü.

Kraliçe, kapısının dışında bekliyordu. Arin'in girmesi için kapıyı açtı. Genç adam da içeri girdikleri esnada, Kraliçe'nin onunla özel bir şeyler konuşmak istediğini hatta kuracakları müstakbel ittifakın detaylarını irdeleyeceklerini düşünerek sessizliğini korudu. Kraliçe kapıyı arkasından yavaşça kapayınca, "Halkımın haberi duyması gerekiyor. Gitmek istiyorum," dedi Arin.

Kraliçe yanma geldi, ona daha da yaklaştı. Arin'in ıslak saçlarına dokunmak için uzandı. Arin donup kaldı. Kraliçe yanağını onunkine hafifçe değdirerek sıcak dudaklarını Arin'in kulağına yaklaştırdı. "Evet," diye fısıldadı. "Ama daha değil."

Kraliçe'yi öptü. Dudakları, Arin'ininkilerin altında aralandı. Kraliçe ellerini onun omuzlarına atmıştı ve ilginçtir, bu his genç adama yabancı geldi. Arin gevşedi; gevşememeli miydi? O gevşemesi gerektiğini düşünüyordu.

Arin içindeki açlığı anımsadı. Böylesine bir şey için açlık duymuyordu. Ancak Kraliçe, Arin'in gerçekte istediği asıl şeyi bilmesine rağmen bunu yine de ona sunmuş, genç adam da sunulana kabul ettikten sonra karşılığını vermişti. Arin içinde duyduğu isteği reddetmeye çalışıyordu ve Kestrel'i düşünmek; yani ona duyduğu o vahşice istek, öylesine aptalca, öylesine yanlış bir dürtüydü ki genç adamın birden durmasına sebep oldu. Kendini geri çekti. Dişlerini sertçe gıcırdattıktan sonra tuttuğu nefesini bıraktı ve kendine olan öfkesini harlayıverdi.

"Arin?" dedi Kraliçe.

Arin onu tekrar, daha derinden öptü. Bu kez kendini öpüşmenin içinde kaybetti. Bu öpüşme içini kapladı. Kendini kendinden çekip aldı. Bu iyiydi. Eski halinden bıkmıştı. Her şeyi unuttu.

Bir şey dışında... başka öpüşmeleri, başka zamanları hatırladı. Hatırlamamak imkânsızdı.

Gerçek şuydu: Hayalinde Kestrel onun yaralı yüzüne dokunuyordu. Kendi dudaklarında hareket eden, Kestrel'in dudaklarıydı. Gerçek şuydu: Hayal ettiği şey yalandı. Gerçek ile yalan, Arin'i sıkıştırıyordu.

Böylece düşüncelere daldı. Kraliçe ona sokulup morarmış omzuna dokununca Arin irkildi. Silahı ateşledikten sonra kurumla kaplı suratını anımsadı. Arin daha önce ne düşünmüştü? *Yangından çıkmış gibi göründüğünü.*

Genç adamın aklında bir şeyler yanıp tutuşmaya başladı. Arin yeniden alevlerin içindeki o bir çift eldiveni gördü. Ros-har'a düzlükleri yakmasını söylediğini hatırladı. *General bunu baştan yapmamış olduğu için şanslısınız.*

Bir dakika, bir dakika. Niye yakmamıştı?

Çünkü Kestrel ona farklı bir plan önermişti. Zehirlenen atlar. *Açıklayabilirim*, demişti Arin'e. Arin dinlemeyi reddetmişti. *Başka seçeneğim yoktu*, demişti Kestrel. *Babam...*

Arin kararsızca, hızla yanan fitil boyunca içine doğru tıslayarak ilerleyen bir dehşetle, gerçekleşmeyen ve gerçekleşen felaketi hayal etti. Yangını ve düzlük halkının yanışını hayal etti... ya da ölü atları ve Güney'e toplu göçü.

Öpüşme, dudaklarında soğudu. Arin aklına gelenler yüzünden hissizleşmişti. Kraliçe'den uzaklaştı.

Arin, Kestrel'i hayal etti. Onu, bir seçimi değerlendirirken gördü: Yangın ve imha ya da zehir ve hayatta kalma. Kendisinin ne seçeceğini biliyordu. Kestrel'in de aynı seçimi yapip yapmadığını merak etmeye başladı.

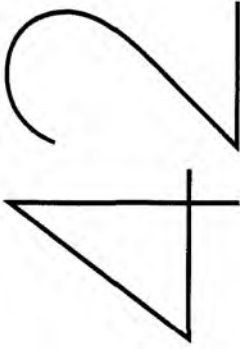
Yüzü sarardı. Kanının çekildiğini hissetti. Mücadele içindeki kalbi, kulaklarında gürültüyle atıyordu.

Kraliçe ona bakıyordu. Arin ondan uzaklaşmıştı; yaptığı şeyin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Kraliçe'nin ona tekrar dokunup dokunmadığından emin olamıyordu. Şimdi dokunmuyordu. Dikkatle Arin'e bakıyordu. Arin kendini Kraliçe'nin gözünden hayal etmeye çalıştı: Kamburlaşmış ve birden hastalanmış gibi görünüyor olmalıydı. Ya da saldırıya uğramış gibi. Kafasına darbe almış veya mutfak avlusundaki patlama soluğunu kestiğinde olduğu gibi geriye devrilmiş gibi. "Arin," dedi Kraliçe, "sorun nedir?"

Arin'in omzu ağrıyor, boğazı acıyordu. Sorun *kendisiydi*, bir yalanı öpüyordu. Arin yine de tadını çıkarmayı seçebilir, bunu yapmaya devam edebilirdi. Kraliçe, Kestrel'miş gibi numara yapmaya devam edebilirdi. Peki, Kestrel *kimdi*? Arin bir zamanlar bundan çok emindi. Ve sonra Kestrel, elinde İmparator'un antlaşması ve alnında bir nişan işaretiyle, Arin'in kuşatılmış şehir duvarlarının dışında belirmiş ve Arin'in kuşkusuzluğu sefil, sakat bir şeye dönüşmüştü. Sırtı duvarda, iliklerine kadar üşümüş bir halde, şehrinin dışında karın içinde dururken, kendine bir budala olduğunu söylemişti. Budalanın önde gideni olmuştu; bazı şeyleri olduğu gibi göremeyen türden.

Arin birini durdurur gibi avcu dışa bakacak şekilde elini kaldırdı. Kuşatmanın nasıl sonlandığını hatırladı. Fakat bu kez onu görüş şeklini değiştirdi. Bu kez hatırasında, Kestrel'in alnındaki o işareti görmezden geldi. Sadece elinde tuttuğu şeyi gördü; antlaşma. Arin'in hayatını ve ülkesini kurtarmıştı. Hayalinde Kestrel katlanmış krem renkli kâğıdı ona sundu. Arin kâğıdı alıp açtı. Zihninde, şimdi o antlaşmada ve Kestrel'in bunu ona veriş şeklinde, daha önce görmediği bir anlam görüyordu. Bir anda vakıf olduğu bu anlam Arin'in elinin düşüp yumruk olmasına sebep oldu.

"Gitmeliyim," dedi Kraliçe'ye. "Hemen gitmeliyim."

Kestrel kana bulanmış gibiydi.

Sonuç olarak gelinliğinin değiştirilmesi için herhangi bir emir vermemiştir. Su Mühendisi bahsini çoktan değiştirmişti ve Kestrel, İmparator'un bunu bilip bilmediğinden ya da sonuçlarının ne olabileceğinden emin olmasa da, İmparator'un planlarını bozacak daha fazla şey yaparsa, çekeceği kötücül ilgiden dolayı dehşete düşüyordu. İmparator kırmızı elbise giymesini bekliyordu; sonuç olarak elbise kaliteli ipeğin parlak, kıpkırmızı tonlarındaydı. Ağırdu. Dar ve süslü pililerin gölgesiyle daha da koyu kırmızı tonlara, neredeyse siyaha çalan büzgülü etekleri, biçimlendirilmiş bir korsesi vardı. Kestrel derin nefes aldığında canı acıyordu. Gelinliğin kuyruk kısmı şu anda katlanmış olarak rutuluyordu fakat Kestrel büyük salona girdiğinde arkasında bir nehir gibi akacaktı.

Yeni terzinin elleri, Kestrel'in üzerinde telaşla hareket ediyordu. "Çok mu dar? Ya da... belki daha çok süs istiyorsunuzdur? Eteklerle kristal eklememi ister misiniz?"

“Hayır.” Düğünden önceki son provaydı; bir haftadan biraz daha çok kalmıştı. Kestrel’in istediği tek şey, bu elbisenin yakılmasıydı.

“Ah ama daha altınla birlikte görmediniz bile.” Terzi pamuk helva gibi avuç avuç altın tel topladı ve Kestrel’in saç örgülerine ve boynuna dolamaya başlayarak, çıplak omuzlarında soğuk çizgiler halinde gezdirdi. Kestrel’in ciğerlerindeki acı büyüdü. Gözleri yanıyordu.

“Böyle daha iyi, değil mi?” Terzinin sesi tizdi. “Çok güzelsiniz!”

Kestrel kızın sesindeki bastırılmış paniği duydu. Kendi yansımasını gördü. Güzel değildi. Yüzü solgun ve beyaz, gözleri şok içinde ve kocamandı. Hasta görünüyordu. Kestrel ellerini nemli gözlerine sertçe bastırdı ve tekrar baktı. Kestrel, terzinin yüzünde ne gördüğünü bilmiyordu ancak her ne gördüyse, kızın bunu kendi sonu olarak algıladığını fark etti. Deliah’nın yerine son anda geçmişti. İmparatorluk terziliği rolüne terfi ettirilmiş basit bir dikişçi. Kız korkuyordu. Neden Kestrel’in memnuniyetsiz olmasından da korkmasını? Son imparatorluk terzisi ölmüştü.

Kestrel, kahverengi saçlı kıza bakmak için aynaya sırtını döndü. Kestrel etek uçlarına dikkat ederek platformdan indi ve elini nazikçe kızın koluna koydu.

Yeni terzi suskundu. “Beğendiniz mi?” diye fısıldadı.

“Mükemmel,” dedi Kestrel.

Babası iyileşmişti. Yeniden Doğu seferini komuta etmeye başlamak üzere düğünün ertesi sabahı ayrılacaktı. İmparator’un emirleri olmasa çoktan gitmiş olurdu. Kestrel bazen General’in ne olursa olsun doğum günü resitali ve düğün için kalacağını

düşünüyordu fakat buna sadece onun yanında değilken inanma eğilimi gösteriyordu. General, huzursuz bakışlarıyla karşısına dikildiğinde Kestrel kendini kandırdığını anladı.

General onu yürüyüşe davet etti. Rüzgâr, Kestrel'in kulaklarını ağrıtabilecek kadar gürültülü ve sertti.

Başta Kestrel ve babası konuşmayacakmış gibi görünüyordu. Sonra General, "Düğün için sana ne vereceğimi bilmiyorum," dedi.

"Fark etmez."

"Keşke," babası bahar bahçesinin tepesinde dönerek uçan bir doğana gözlerini kısarak baktı, "... keşke annenin sana verebileceğim bir eşyasını saklasaydım. Bunun için sakladığımı söyledim." Kestrel rüştünü ispatladığı gün, annesinin bütün mal varlığı ona miras kalmıştı. Babası hiçbirini istememişti.

Birkaç ay önce Kestrel bunun fark etmediğini tekrarlayanın başka bir yolunu –önemsemez, baştan savmacı, belki esprili bir yolunu– bulurdu. Fakat şimdi birbirlerine asıl söylemek istediklerini hiç söylememiş olmalarının bıraktığı hasarı gerçek şiddetiyle hissediyordu. Evet, biraz yakınlaşmışlardı. General'i düzenli olarak Kestrel'in piyano çalışısını dinlemek için –müzik odasına olmasa da– müzik odasının arkasındaki gizli yere getiren durum gibi karşılıklı uzlaşmaları olmuştu. Kestrel bunun da bir çeşit dürüstlük göstergesi olduğunu düşünüyordu ancak *yalın* değildi, hakiki değildi ve tıpkı babasına benzediği düşüncesiyle gelen acıya engel olamıyordu. Ayrıca, söylemek istediklerini söyleyemiyordu. Söylemek istiyordu. Deniyordu. Kelimeler, içinde çırpınıp duruyordu.

Kestrel, "Senden bir şey istesem verir miydin?" dedi.

Babası dikkatlice, "Duruma göre değişir," dedi.

"Kal. Doğu'ya gitme."

“Kestrel...”

“Öyleyse bir hafta daha kal,” diye yalvardı. “Veya bir gün. Dügünden sonra bir gün daha kal.”

Babası gökyüzüne bakmaya devam ediyordu fakat avcı kuş gitmişti.

“Lütfen.”

General nihayet ona döndü. “Pekâlâ,” dedi. “Bir gün daha.”

Saray halkı için etkinlikler devam ediyordu. Bahar turnuvası yapıldı. Maskeli balolar, danslar, ziyafetler düzenlendi. Kestrel, salonun öteki ucundaki Tensen’le birden çok kez göz göze geldi. Gözlerini kaçırdı. Tensen’in kendisiyle konuşmak istediğini biliyordu. Daha fazla bilgi almak için Kestrel’i sıkıştıracaktı. Onu, fazlasıyla meçhul bir çıkar için daha fazla risk almaya teşvik edecekti. Ancak Kestrel kararını vermişti. Evlenecekti. Hüküm sürecekti. İşleri bu şekilde değiştirecekti. Entrika girişimleri artık neredeyse budalaca görünüyordu: Büyümek istemeyen bir çocuğun oyunları gibi. Daha da beteri, Kestrel en çıplak anlarında kendine dürüstken ve dürüstlük kendini sıyrılmış kemikleri olan bir iskelet misali apaçık gösterirken, Tensen’in casusu olma çabalarının kendini Arin’e kanıtlamanın bir yolu olduğunu biliyordu... hem de asla öğrenmemesi için diretirken.

Bu hiç mantıklı değildi. Mantıksızlığı acı vericiydi. Kestrel nasıl böyle mantıksız birine dönüşmüştü?

Dügününden iki gün önceki doğum günü resitalinden iki gün önce, imparatorluk atlarından birinin ödülü kapıldığı bir at yarışından sonra, Verex sarayın arazilerinde İmparator’u durdurdu. Prens, İmparator’a tam olarak İmparator’un arkası Kestrel’e dönükken yaklaşmıştı. İmparator, Kestrel’in ne kadar yakında olduğunu görmedi.

“Herrani Valisi dönmediği için endişelenmeli miyiz?” diye sordu Verex. Bakışları her an Kestrel’e kaymaya hazırmış gibi babasının omzunu delip geçiyordu.

İmparator güldü.

“O bölgeden yalnızca bir temsilci var,” dedi Verex. “İnsanlar bunu tuhaf karşılayabilir. Vali’nin burada bulunması daha iyi olur.” Verex’in gözleri Kestrel’in dileğini sordu. Kestrel başını iki yana salladı.

“Ah, Herraniler.” İmparator yine kendi kendine güldü. “Herraniler kimsenin umurunda değil. Açıkçası onları tamamen unutmuşum.”

Arin başkent limanına vardığında kendini dizginledi. Deniz yolculuğu sırasında, kendine geminin güvertesinde volta atma veya zayıf rüzgârlara lanet etme izni vermişti. Dalgalar bu kez onu hasta etmemişti. Kendini düşüncelerinin hareketliliklerine bırakmıştı. Arin kıpır kıpırdı, gergindi, uykusuzdu ve muhtemelen delirmişti.

Bazen Kestrel dışındaki şeyleri düşünmeyi başarıyordu. Kuzeninin anısıyla ürperiyordu. Sarsine’i görmek ve gemisini yeniden ikmal etmek için Herran’da durmuştu. Bir Dakra donanması, ittifakın bir parçası olarak onunla birlikte denize açılmış ve şu anda orayı korumak için Arin’in şehrinin limanına demir atmıştı. Arin, Sarsine’deki değişiklikler karşısında şoke olmuştu. Çok zayıf görünüyordu. Herkes öyle görünüyordu. Onu bırakmaktan nefret ediyordu... fakat bırakmıştı, Kestrel’le konuşma ihtiyacı onu böylesine ele geçirmişti.

Bilmek zorundaydı. Gemide kalbi ve beyni, bildiği ve bildiğini sandığı veya bildiğini umduğu şeylerin üzerinden dörtlü

geçiyordu ve ardından düşünceleri, içinde derin oluklar açıncaya dek, doğruca daha önceki yerlerine koşuyorlardı.

Fakat çizmelerini başkentin kayalıklı rıhtımına bastığında dikkatliydi.

Genç adam, üzerindeki deniz suyunu temizlemedi. Tanınma ihtimali fazlasıyla yüksekti; özellikle de yara izi sorundu. Kirli saçları, alnını perdeleyecek kadar aşağı sarkıyordu ancak, sol gözünden yanağına kadar inen yara izi son derece belirgindi. Arin, boğazdan geçerken başını kaldırmadı. İmparatorluk valisi olduğu anlaşılmayacak kadar sefil görüldüğünü umuyordu.

Şehri sessizce dolaştı. Dinlenmedi. Sabah öğlene döndü. Sonra zaman akıp geçti. .

Sonunda, Arin'in gözüne imparatorluk sarayının mavi üniformalarından giymiş, kendi ölçülerinde Herrani bir adam ilişti. Hizmetçinin sırtına bağlanmış sepet, omuzlarından sarkıyordu; ağırdı, büyük ihtimalle saray mutfakları için yiyeceklerle doluydu. Arin onu takip etti. Daracık sokaklardan geçti. Adımları hızlandı fakat koşmak gibi dikkat çekici bir şey yapamazdı.

Arin kanalın kenarında, açık lokların, kaynak suyunun gürültüyle fişkırmasına izin verdiği noktaya geldiğinde adama ancak yetişebilmişti. Usulca seslendi. Ona tanrıların adına seslendi. Tanrıların adını, Arin'e aldırış etmemeyi ölümcül bir günah kılacak şekilde andı. Ve ardından, garantiye almak için açıkça konuştu. "Lütfen," dedi. "Bana yardım et."

Arin saray mutfağında, üzerinde hizmetçi kıyafetleriyle bir kez daha yardım istedi. Yine de riskliydi. İhbar edilebilirdi. Sarayda olduğu anlaşılırsa, istediği şey hızla imkânsız hale gelirdi; Kestrel'le yalnız konuşma fırsatı.

“Müzik odası,” diye öneride bulundu bir hizmetçi. “Resitali yarın. Çoğunlukla pratik yapmak için orada oluyor.”

“Ondan ne istiyorsun?” Bir uşağın dudakları aşağılamayla kıvrıldı.

Arin az kalsın sert bir cevap verecekti. Telaşlıydı, akıllıca davranmıyordu ve yıllardır düşman edinmeyi seven sert, ısıltılı –ve aptalca– bir şey olmuştu peyda içinde. Şu anda bir tane daha edinmek üzereydi. Ama kendini dizginledi. Arin, uşağa tatlı tatlı gülümsedi. Mutfaklar sinir bozucu derecede sessizdi.

Durumun akıbetine aşçı karar verdi. “Bizi ilgilendirmez.” Kadın, “Oraya fark edilmeden gitmek istiyorsun, değil mi? Tamam o zaman. Biri gidip Leydi Maris’in nedimesini getirse iyi olur,” dedi Arin’e.

Herrani nedime elinde bir makyaj çantasıyla kısa sürede geldi. Yoğun, hafif renkli bir kremi çevirerek küçük bir çanağa koydu. Daha koyu bir renk alıncaya kadar karıştırdı. Arin üzeri çentik ve oyuklarla dolu çalışma masasında otururken, nedime kremi onun yara izine sürdü.

Kestrel müzik odasının kapısını kapadı. Piyano bekliyordu. Köle pazarındaki o günden önce –Arin’den önce– bu onun için yeterliydi: Bir dünya ile bir sonrakinin arasındaki düz sınırı andıran tuş dizisi.

Kestrel’in parmakları birkaç ince nota çıkardı, sonra durdu. Bölmeye göz attı. Babasının saatinin çaldığını duymamıştı. Gerçi saat başı değildi.

Notaları rafına yerleştirdi. Sayfaları karıştırdı. İmparator’un seçtiği bir sonatın ilk birkaç satırını inceledi ve çoktan ezberlediği notaları yavaşça okumaya çalıştı.

Açık bir pencereden giren esinti, Kestrel'in omzunu okşadı. Hava yumuşak, kadifemsi, çiçeklenen ağaçlardan ötürü fazlasıyla kokuluydu. Kestrel, Arin'e bir şeyler çaldığını hatırladı. Sadece bir kere çalmıştı ama sanki defalarca çalmış gibi geliyordu.

Hafif esinti, nota sayfalarını kıpırdattı, sonra sertçe eserek yere düşürdü. Kestrel kâğıtları toplamak için eğildi. Doğrulduğunda, Arin'in orada olduğuna dair mantıksız bir hisle istemsiz olarak kapıya göz attı.

Ama tabii ki orada değildi. Kestrel'in kalbine buzdan bir iğne battı. Ne budalaca bir fikirdi: O, *burada*. Bunun acısıyla soluğu kesildi.

Kestrel zorla piyanonun başına geçti. O buz gibi iğneyi daha da derine batırdı. İğneden donmuş kristaller çıktı. Kestrel buzun kendisini saydam, soğuk bir kabuk halinde lakeyle kaplayıncaya kadar yayıldığını hayal etti. Ellerini kaldırdı ve İmparator'un sonatını çalmaya başladı.

Aşçı, hizmetçilerin Arin'e eşlik etmesi için ısrar etti. Nedime'nin kremi yaranın görüntüsünü yumuşatmıştı ancak yakından bakan kimseyi kandıramazdı. "Koridorlardan birkaç kişiyle birlikte geç," dedi aşçı. Meraklı bir saray mensubunun dikkati dağıtılabilirdi. Hizmetçiler, Arin'in yüz hatlarının gizlenmesi için onu yandan kuşatabilirdi.

Arin yanaşmadı.

"En azından bir yere kadar," diye üsteledi bir Herrani.

"Hayır," dedi Arin. "Sarayında fark edilmeden dolaşmam için bana yardım ettiğinizi öğrenecek olursa, İmparator'un yapabileceklerini düşünün."

Herraniler, Arin'e iki anahtar verip yalnız gitmesine izin verdiler.

Arin, sarayın havası daha temiz olan öteki dünyasına açılan basamakları tırmanmaya başladığında, duvarlara yakın durup yüzünün sol yanını da o tarafa dönerek yürüdüğünden emin olmaya çalıştı. Elindeki sıcak, sabunlu su kovası sallanıp duruyordu. Buhar, bileğinde nemli bir şekilde kıvrılıyordu. Arin elinden geldiği kadar hızlı yürüdü.

Nadiren kullanılan koridorları hatırladı ve bu saatte sarayın en az dikkat çekecek kısımlarını bilen hizmetçilerden tavsiye almıştı. Talimatlarına uydu. Duvar kiliminin gizlediği bir girintiden, üstleri başları dağılmış halde kıkırdayarak çıkan iki saray mensubuyla karşılaşınca nabızı hızlandı. Neyse ki memnuniyetle onu görmezden geldiler.

Cebindeki ağır anahtarlar uyluğuna çarpıyordu. Kestrel'i bulamayabilir ya da yalnız olmadığını görebilirdi. Aldığı risk akıllara zarardı. Ama adımlarını hızlandırdı. İçinde fısıldayan, ona budala diyen sesi kafasından attı.

Fakat aralarında bir antlaşma vardı. Kestrel onu Arin'e, şehrinin kapılarının önünde sunmuştu. Ve böylelikle hayatı kurtulmuştu. Neden kendisini kurtaranın *Kestrel* olup olmadığını merak etmesi bu kadar uzun sürmüştü?

Budala, dedi ses yeniden.

Arin imparatorluk kanadına vardı. Cebinden bir anahtar çıkarıp içeri girdi.

Sonatin ortasında bir yerde, Kestrel'in elleri duraksadı. Notaları okumuyordu, bu yüzden hafızası onu yüzüstü bırakınca ve Kestrel de dizilimlerin ilerleyişini kaçırınca tamamen dağıldı. Hiç böyle yapmazdı. Müzik zonklayarak kayboldu.

Genç kadının eski hali olsa buna sinirlenirdi ancak artık emirleri, kalbinde saplanan o buz tutmuş iğne veriyordu ve sadece hatayı not edip devam etmesini söylüyordu. Kestrel bir kalem bulup unutulmuş bölümün altını çizmekle tam olarak bunu yaptı. Kalem, nota rafına koydu ve tekrar çalmaya hazırlandı.

O zaman babasının saatinin berrak sesini duydu.

Kestrel'in dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı.

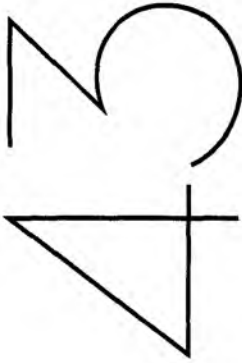
Birden onun için ne çalmak istediğini düşündü. General bir düetin yarısına denk gelse, ne olduğunu çıkarsa da Kestrel'in çaldığı şeye kimin sesinin eşlik etmesi gerektiğini tahmin edemezdi. Kestrel yeniden babasına ne kadar çok şey anlatmak istediğini ve ne kadar azını anlatabildiğini düşündü.

Ama müzikle dile getirebilirdi. Babası onu duyar ve duyduğu şeyi anlamasa da, Kestrel ona anlatmanın nasıl bir şey olduğunu hissederdi.

Arin odaya varmadan çok önce müziği duydu. Koridordan kuvvetli bir akıntı gibi geliyordu. Yanıtlamaya can attığı bir soru gibi Arin'i çağırıyordu. Kendisinin söylemesi gereken bölümleri hissedebiliyordu. Şarkı, güm güm vurarak içinden çıkmaya çalışıyordu.

Kovayı düşürmüş olabileceğini düşündü. Nerede olduğunu bilmiyordu. Müzik odasının önünde bastırdı. Birden önünde belirmiş gibiydi. Bir avcunu kapıya dayadı. Kapı canlıymış gibi geldi. Müzik kapının zerreciklerinde titreşiyordu.

Arin kapıyı açmak için ikinci anahtarı kullandı. Oda, Kestrel'in dışında boştu. Kestrel onu gördü ve müzik durdu.

Kestrel bir an onu hayal ettiğini sandı. Sonra gerçek olduğunu anladı. Paramparça oldu. Üzerindeki buzdan kabuk parçalanarak, canını acıtan binlerce parçaya bölündü.

Arin kapıyı kapadı. Elini dümdüz bir şekilde üzerinde tutuyordu, parmakları iyice açılmıştı. Kestrel'e bakıyordu.

Kestrel şokun kendisine neye mal olduğunu sonradan anladı. Çok geç anlamıştı. Arin onunla göz göze gelinceye kadar, Kestrel ikisinin de tehlikede olduğunu anlamamıştı.

Babasını saklayan bölmeye bakmamak için bütün iradesini kullanması gerekirdi. Şu anda da Kestrel'i görebilen babası, bütün konuştuklarını duyacaktı. Kestrel kendini babasının gözünden gördü. Ayağa kalkmıştı. Ölümcül derecede solgun olmalıydı. Bir eli müzik rafını yakalamıştı. Babasının görüş açısının hemen dışında kalan kapıya bakıyordu.

Kestrel elini kaldırdı. *Dur*, diye yalvardı Arine'è. *Orada kal. Kıpırdama.*

Fakat bu hareket, Arin'in içindeki bir şeyi ateşledi. Eli kapıdan kayarak düştü. Ve Kestrel yüzündeki kararlılığı, vahşi *kuşkuyu*, bu kuşkunun çoktan bir soru biçimini aldığını gördü. Arin'in ne soracağını anlayınca dehşete kapıldı.

Arin uzun adımlarla ona yaklaştı.

"Hayır," dedi Kestrel ona. "Dışarı çık."

Artık çok geçti. Arin piyanonun yanma gelmişti bile. Kestrel'in babası onu görebiliyordu.

"Beni engelleyemeyeceksin," dedi Arin.

Kestrel tekrar piyanonun koltuğuna yığıldı. Midesi çalkalanıyordu, bu bir felaketti. Tekrar tekrar Arin'in kendisine bu şekilde baktığını, az önce söylediği şeyi söylediğini hayal etmişti. Kuşkuluyor olması gereken şeyden kuşkulandığını. Hatta -çekine çekine, kendini bir günahkâr gibi hissederek- onu yeniden görebilmek için Arin'in tanrılarına dua etmişti. Ama bu şekilde değil. Babası seyrederken değil.

Kestrel'in seçenekleri yavaş yavaş azaldı.

Notalarını karıştırdı, sonra ellerinin titrediğini görünce durdu. "Bu kadar dramatik olma, Arin. Meşgulüm. Buradan git, olur mu? Çalışmamı böldün." Kalemine uzandı. Nota kâğıdına, *Gözleniyoruz*, diye karalamayı planlıyordu. *Daha sonra her şeyi açıklayacağım.*

Arin kalemi elinden kaptı ve odanın öteki ucuna fırlattı. Kalem, taş zeminde takırdadı. "Kes şunu. Ben yokmuşum gibi davranmayı kes artık."

Kestrel kaleme baktı. Artık onu alamazdı. Babası aptal değildi; Kestrel'in onunla ne yapmak istediğini tahmin edebilirdi. Bir saniye önceki girişimi bile bir riskti.

Ve o zaman Arin sorusunu sordu. "O antlaşmanın karşılığında ne yaptın?" dedi.

Kestrel yüzünü ellerine gömmek istiyordu. Gülmek –ya da ağlamak– istiyordu, emin değildi. İçinde korkunç derecede paniğe benzeyen bir şey çalkalanıyordu. Arin’in fiziksel olarak onu durdurabileceğini düşünmese –ki başka bir şey olmasa bile *bu*, kesinlikle babasını odaya getirirdi– oradan ayrılmak üzere harekete geçerdi.

Kestrel soğukkanlı bir sesle konuşmaya çalıştı. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Arin’e. “Herhangi bir antlaşma için bir şey yapmadığımdan eminim. Planlamam gereken bir düşünüm var. İmparatoriçe olduğumda politika için yığınla vaktim olacak.”

“Hangi antlaşmayı kastettiğimi çok iyi biliyorsun. Bana verdiğin antlaşma. Ve yemin ederim, *her tarafında* senin izlerin var.”

“Arin...”

“O antlaşma bana ülkemin özgürlüğünü verdi. Hayatımı kurtardı.” Arin’in yüzü sararmıştı, gri gözleri sabırsızdı. Kestrel oturmaya devam ederken, Arin tepesinden bakıyordu. Piyanonun koltuğu, denizdeki bir salmış gibi geliyordu. “İmparator’a onu imzalatmak için ne yaptın?” Arin’in coşkulu sesi gürültüyle cınladı. Herranice konuşmuş olması bir şeyi değiştirmezdi. Kestrel’in babası Herranice biliyordu. Kestrel ellerini kavuşturdu. Babasının firari askere utancıyla yaşamaktansa kendini öldürmesini söylediğini düşündü. Arin’e doğru cevap verse bunu Kestrel’e de yapar mıydı? General, *Arin’e* ne yapardı?

“Arin, lütfen. O antlaşma için hiçbir şey yapmadım. Senin sanrılarınınla uğraşacak vaktim yok.”

“Ama Tensen’le buluşacak vaktin var. Değil mi?”

Kestrel masumca, “Kim?” dedi.

Arin’in dudakları sert bir biçim aldı.

Söyleme, dedi Kestrel ona. *Lütfen, lütfen*. Tensen'in bir şekilde Arin'e söyleyip söylemediğini ya da Arin'in bunu tahmin edip etmediğini bilmiyordu ancak Arin, *Güve* kelimesini söylerse... Kestrel, babasının Tensen'in tablosundaki güveyi yere atışını hatırladı. General'in gözleri, alacalı bir güvenin –adı çıkmış kumaş kemirgeninin, gardırop sakininin– bu kadar garip bir yerde görülmesini sorgulamıştı. Babasının, o güvenin orada ne yaptığını ve bunun nedenini tahmin etmesi çok uzun sürmezdi.

Özellikle de Arin, *Kestrel'in* Tensen'in güvesi olup olmadığı sorarsa.

Yapma. Kestrel onu sarsmak istiyordu. *Yapma*.

Arin'in yüzünde bir hüsrân dalgalanıyordu. Kestrel onun kendisiyle savaştığını görüyordu.

Evet, dedi Kestrel ona. *İşte böyle. İmparator'un müstakbel kızına casusunuzun kod adını söyleyemez, Tensen'in sarayda senin adına oynadığı rolü itiraf edemezsin. Hayır, söyleme. Ya yanıyorsan? İnsanların hayatını tehlikeye atmış olursun. Arin, bunu yapamazsın.*

Arin zoraki bir sükûnetle, “Sanrılarım varsa bu, sen *rol yaptığın* içindir. *Şu anda* bile rol yapıyorsun. Bu kadar soğuk biri değilsin. Düzlük halkına yardım etmeye çalıştın. İkimiz şehir tavernasında birlikteyken...”

Kestrel içine oturan bir mide bulantısı hissetti.

“... toplu göç için seni suçlamıştım. Ama atları zehirlemek, düzlüklerde yangın çıkarmaktan iyiydi. Bu yüzden onu seçmedin mi? Baban...”

“Ben babamı seviyorum.”

Arin biraz geri çekildi. “Biliyorum.”

“Elimden gelen en iyi askeri öğüdü vermeseydim, onu tehlikeye atmış olurdu.” Kestrel bunu daha şimdi anlıyordu

ve yine bu yeni benliği onu dehşete düşürmüştü. “Doğu, aldığımız düzlükleri yaktı.”

“Evet.” Arin daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama söylemedi.

“Babam o sırada orada olsaydı... pek çok Valoryalı yangında öldü.” Ronan’ı düşündü. Boğazı tıkanıp. Adını söyleyemezdi. “Senin düşündüğün şeyi yapsaydım, o ölümler benim suçum olurdu.”

“Bunu hak ettiler,” dedi Arin duygusuzca. “Bütün o askerlerin önemsedığı tek şey, imparatorluğun iştahını doyurmaktır. İmparatorluk *her şeyi* yiyor. Herran’daki herkes güçsüz. Bize çok fazla vergi koyuldu. Çok az yiyeceğimiz vardı. Şimdi insanlar o kadar zayıf ki kalanları yemek bile istemiyorlar.”

Kestrel başını kaldırıp baktı. “Bu kulağa açlık gibi gelmiyor.”

“Sen açlıktan anlamazsın.”

Bu söz Kestrel’i susturmaya yetti.

Arin iç çekti. Alnını sertçe sıvazlayıp makyajla kötü bir şekilde gizlenmiş yara izinin çizgisini oynattı. “Herkes zayıf, yorgun. Gözleri çukur. Şimdi durum daha da kötü. Sarsine günün çoğunda uyuduklarını söyledi. *Sarsine* bile uyuyor. Onu görseydin... ellerinin titremesini engelleyemiyordu.”

Kestrel’in aklı o kelimeye takıldı. *Titreme*. Bu ona –izah edilemez bir şekilde– küçük bir kızken, villasının çeşmesini pembeye boyamasını hatırlattı. Daha iki ay önce bunu Su Mühendisi’ne anlattığını hatırladı. Kırmızı boyanın suyun içinde yayılışını ve pembeleşerek kayboluşunu yeniden gördü. Bir deney. Kestrel –o zamanlar on yaşında mıydı?– Su Mühendisi’nin yemekte babasıyla garip bir kelimedden, *seyreltimden* bahsettiğine kulak misafiri olmuştu. Babası, savaşta kendisine hizmet etmiş ve Herran’ın sukemerlerini tasarlamış olan Su

Mühendisi hakkında olumlu şeyler düşünüyordu. Küçük Kestrel seyreltimin nasıl çalıştığını anlaması gerektiğine karar vermişti.

Fakat seyreltimin titremeyle hiçbir ilgisi yoktu. Yetişkin Kestrel kaşlarını çatı ve bunu yaparken de *titremenin* imparatorluk hekimi'nin, birinin onun ilacını çok uzun süre... ölümcül olmasına yetecek kadar uzun süre almış olmasının belirtisini tarif etmek için kullandığı kelime olduğunu hatırladı.

Kestrel'in kavradığı bu şey içinde yer etmeye başladı. Durgun sudaki kırmızı damlalar gibi yayıldı ve Kestrel, babasının bölmenin ardında dinlediğini, izlediğini ve yargıladığını unuttu. Arin'in omuzlarının endişe ve şüpheyile düşmüş olduğunu bile unuttu. Yalnızca kafasında tekrar tekrar karıştırdığı o altı hayali Akrep ve Yılan taşının anlamını gördü: İmparator, Su Mühendisi, Hekim, bir iyilik, Herran ve Valorya.

Hepsinin nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Bağlantı, gözünün önünde ona bakıyordu.

İmparator, Herranilerin ederlerinden çok daha fazla bela getirdiklerine karar vermişti. Onları su kaynağıyla yavaş yavaş zehirlemeye karar vermişti. Baş belası, isyankâr bir halk için harika bir çözümdü. Onlardan elinden geldiğince çok şey elde etmişti. Ölmeleri halinde tekrar topraklar üstünde hak iddia ederdi. İmparatorluğa, Herran'ın isyanının nihai ödülünü gösterirdi.

Kestrel'in Arin'le açıkça konuşması... ve bunu *burada* yapmaması hiç olmadığı kadar önemliydi. Kapıya baktı. Babasının kapıdan içeri girmeyeceğinden –hatta belki de bir saray muhafızıyla birlikte girmeyeceğinden– emin değildi.

Peki Arin'in gitmesini nasıl sağlayabilirdi? Nasıl onun peşinden gidebilir ve gidiş sebebini babasının açıkça anlamamasını nasıl sağlayabilirdi? Babası söylentileri duymuştu. Kestrel'in

Herran'da Arin'in uğruna bir düello yaptığını görmüştü. Bütün bunlar yeterli değilse bile, Arin'in sesindeki içtenliği mutlaka duymuş olmalıydı. *Bu kadar soğuk biri değilsin. İkimiz şehir tavernasında birlikteyken...*

Arin dirseklerini piyanonun gövdesine yasladı ve yüzünü avuçlarına gömmek için eğildi. "Sarsine'i bırakmamalıydım. Gelmemeliydim."

Kestrel ona dokunmak istiyordu. Çok perişan görünüyordu. Babası, Kestrel'in suratındaki özlemi görebilir miydi? Yanan bir lambaymış gibi geliyordu. Kestrel, elinde olsa, Arin'in sırtına üç parmağıyla dokunurdu: Herranilerin teşekkür ve pişmanlık hareketi. *Üzgünüm*, derdi. *Teşekkür ederim*, derdi çünkü her nasılsa Arin hâlâ ona inanıyordu ve Kestrel'in saklamak için çok uğraştığı şeyi tahmin etmişti. *Seni seviyorum*, derdi Kestrel. Sözcükleri neredeyse duyabiliyordu. Elinin uzandığını neredeyse görebiliyordu. Bunu için için arzuluyordu.

Kestrel yavaşça, "Antlaşma konusunda konuşmak istemiştin," dedi.

Arin başını kaldırdı. Yüzü, piyano kapağının cilasına yansıyor.

Karar, Kestrel'in üzerine beyaz bir çarşaf gibi indi. Babası için son bir kez yalan söyleyecekti. Sakin olacaktı. İkna edici. Sonra Arin'le işleri yoluna koyar ve ona her şeyi anlatırdı.

Bunu başarabilirdi. Başarmalıydı.

"Bir şekilde bunu benim ayarladığımı düşünüyorsun. İma ettiğin şey bu değil miydi? Benim İmparator'u etkilediğim." Kestrel bir parmağını ince bir tuşa bastırdı ama, ses çıkması için yavaşça yaptı. "İmparator kolay etkilenebilen birine *benziliyor mu?*"

"Hayır."

“Peki bunu *ben* mi başardım?”

“Evet.”

Kestrel neşeli bir nota çaldı.

“Lütfen şunu yapma.”

Kestrel durdu. “Arin, o antlaşmayı sunması için *neden* İmparator’u ikna edeyim? İmparatorluğa isyanı haber veren kişinin ben olduğum konusunda hemfikiriz, değil mi? Bu herkesçe bilinen bir gerçek. Savaşı senin kapına gönderdim.”

“Evet.”

Kestrel, “Herran’da bir süreliğine arkadaşlık, değil mi?” dedi. Arin’in cevabı boğuk çıktı. “Evet.”

“Yaptığım, bir arkadaşın yapacağı türden bir şey miydi?”

“Hayır,” diye fısıldadı Arin.

“Ama bunu yaptım ve ardından sözüm ona bu kurtarıcı antlaşmayı ayarladım. Bu pek de mantıklı değil, Arin.”

“Eğer fikrini değiştirdiysen,” dedi Arin, “mantıklı.”

Kestrel bir kaşını kaldırdı. “Bu hakikaten çarpıcı bir değişim olurdu.”

Arin sessizdi.

Kestrel’in kısa bir süreliğine bastırdığı korkusu şimdi yine su yüzüne çıkmıştı. Yayılıyordu.

Bu yalanda başarısızlığa uğramaktan korkuyordu. Başarılı olmaktan korkuyordu. Ayrıca yüreğinin korkunç bir şekilde sıkışmasıyla anladığı üzere, babasından çok korkuyordu.

Arin yüzünü tamamen Kestrel’e döndü. Gözler kırılmıyordu, fırtına kopmuş bir gökyüzü kadar grilerdi, yara izi süzgülü yanağında kurşun rengiydi. “*Gerçekten de* çarpıcı bir değişimdi,” dedi, “ama yaptın. Yaptığını biliyorum.”

Kestrel kapağı tuşların üzerine kapattı. Kontrol edemediği bir şey yaklaşıyordu. Oyun değişiyordu ve en iyi seçeneği, şimdi buradan gitmekti. Ayağa kalktı.

Arin onu durdurdu. “Ben senin için bir *hiç* değilim. Çaldığın şeyi duydum.”

Kestrel gülmeye çalıştı. “Ne çaldığımı hatırlamıyorum bile.” Arin’in eli, Kestrel’in kolundaydı. Kestrel onun dokunuşundan kaçtı. Babası ne düşünüyordu acaba? Bölmeye gözucuyla baktı. Kapıya baktı. Kapı açılmadı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu Arin. “Yalan söylemeyi bırak. Müziğini duydum. Ve *biliyorum*. Antlaşma için İmparator’la pazarlık ettin.”

Kestrel belli belirsiz tiz bir ses duydu. Bunu hayal mi etmişti? Bu, gizli bölmede, kılıcın kınından çekilme sesiydi. “Etmedim.”

Arin önüne dikildi.

“Bırak gideyim.” Kestrel’in sesi, kontrolünü kaybediyormuş gibi çıkıyordu.

“Düşündüğüm şey şu: Asla –*asla*– kimseyle evlenmek istemezken evlenmeyi kabul etmenden daha çarpıcı hiçbir değişim olmadığı.”

“Prens’le evlenmemin pek çok özendirici tarafını seninle tartışmıştık.”

“Hepsini tartıştık mı?” Arin elini kirli saçlarında gezdirdi. “Kestrel, delirdiğimi hissediyorum. Bazı şeyleri gördüğümü veya bazı şeyleri *görmediğimi* hissediyorum. Söylesene. Sen... sen benim... yüzümden mi evleniyorsun? Bu... İmparator’la yaptığın anlaşmanın bir parçası mıydı?”

Sessizlik yalnızca Kestrel’e ait değildi. Babasına da aitti.

Kestrel keskin bir şekilde nefesini içine çekti. Bunu söyleyebilirdi. Kendine başarabileceği konusunda söz verdi çünkü bunu sonradan düzeltebilirdi. Çok ama çok yakında bütün sözlerini geri alabilirdi.

Kestrel, “Kulağa masal gibi geliyor,” dedi usulca.

Arin tereddüt etti, gözleri kararsızdı ve Kestrel’in yaptığı şeyi bildiği konusundaki ısrarına rağmen, Kestrel onun inancının ne kadar yeni olduğunu seziyordu. Ne kadar kırılgan olduğunu. Evet, kırılabildi. Sadece doğru yerden doğru oranda baskıyla, ayna gibi çatlardı. Kestrel, Arin’in içinde daha önce hiç görmediği, dayanılmaz derecede genç bir şey gördü. Bir an Arin’in eskiden olması gereken çocuğu gördü. Bir uysallık belirmişti, bakışlarından hemen anlaşılabilirdi. Bir de hasret vardı, hassas dudaklarının kenarlarına oturan. Orası genç kadına en sert darbeyi indirebileceği yeri gösteriyordu.

“Şu senin tanrılar, kötü adamlar, kahramanlar ve fedakârlıklarla dolu Herrani masallarından biri değil,” dedi Kestrel. “Küçükken o masalları severdim. Senin de sevdiğinden eminim. İnsanın en çok çıkarına olacak şekilde kararlar aldığı gerçek hayattan daha iyiler. Gerçekler pek şairane değil, biliyorum.” Kestrel omuzlarını silktilti. “İnsanı bu kadar çok şeyin kendi etrafında döndüğünü düşünmeye itecek türden bir küstahlık da değil.”

Arin başını çevirdi. Gözlerini piyanoya, açık kapağının altında duran piyano tellerine dikti.

Kestrel onu ölçüp biçerek etrafında bir daire çizdi. “Beni senin hatırına bu kadar destansı çareler aramaya neyin mecbur bırakacağına inandığını merak ediyorum. Caziben mi? Soyun mu?”

Arin keskin bakışlarıyla ona döndü. Kestrel duraksadı, bakışlarının Arin’in yara izini takip etmesine izin verdi. Arin gerginleşti. Kestrel zorla dudaklarını kıvırdı. “Görünüşün olmadığı kesin.”

Arin dişlerini sıktı.

Kestrel'in boğazına dikenler batıyordu, kendinden iğrenmekten canı yanıyordu. Ancak kendini, gülümseyişinin yüzüne yayılması için zorladı. "Zalim olmak istemiyorum. Fakat bu fikirlerin *inanılmaz*. Ve açıkçası, biraz da ümitsizler. Bir fantezi gibi. Aklına hiç görmek istediğin şeyi gördüğün gelmedi mi?"

"Hayır."

Fakat Kestrel onun bocaladığını görmüştü. "Kendine masal anlattığını anlamalısın. Arin, biz masallar için fazla büyüğüz."

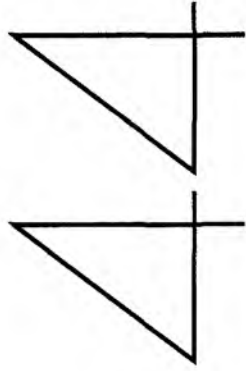
Arin'in sesi alçak çıktı. "Öyle miyiz?"

"Ben öyleyim. Çocuk olmayı bırak. Büyü artık."

"Evet." Bu kelimeyi usulca söylemişti. Genç adamın ses tonu beklenmedik biçimde Kestrel'in aşına olduğu bir duyguyla yüklüydü, aynı zamanda genç kadın hayret içinde o aşinalığı fark ettiği anda midesine krampların girmesine sebep olmuştu. Kestrel o tonu tanıyordu. Şekli itibariyle, şaşkınlığın yarattığı, etrafındaki sis perdesi aralanan birine aitti. Böyle bir ses tonu ancak zihni berraklaşmış olan birinde olurdu ve berraklık beraberinde de bir kuvveti doğururdu.

"Haklısın," dedi Arin. Tekrar ona döndüğünde, Kestrel o çocuğun gölgesini görmedi. Kestrel onu hayal etmiş gibiydi. "Yanlış anlamışım," dedi Arin. "Bir daha olmayacak."

Arin resmi, hatta soğuk bir şekilde üç parmağıyla Kestrel'in elinin üstüne dokundu. Odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapadı.

Kapının kapanışı yüksek sesle yankılandı. Kestrel'in içini zehir gibi bir korku kemiriyordu. Kuşku büyüyüp ve stratejisinin yanlış olduğunu ya da az önce yaptığı şeyin hiçbir strateji tarafından onarılmayacağını hissettirirken bile, babasının ona öğrettiği en önemli kurala dört elle sarılıyordu: *Tehlike senin hakkından gelmeden, sen onun hakkından gel.*

"Baba?" diye seslendi Kestrel. Sesi yükseldi. "Baba?"

Yanıt yoktu. İşittikleri karşısında büyük bir şoka mı girmişti... şüphelenmiş miydi? Kestrel'le konuşmaya yanaşmıyor muydu?

Kestrel kapıya koşup beceriksizce açtı. Koridor boştu. Arın gözden kaybolmuştu. Ters dönmüş bir kovadan köpüklü sular dökülmüştü. Kestrel'in ayakkabıları sırlıslıklam oldu. Kestrel, ıslak ve soğuk ayaklarıyla bir an su birikintisinin içinde durdu. Ardından açmış bir çiçeğin ortasındaki ahşap düğmeyi bulun-caya kadar çılgınca koridorun oymalarını yokladı. Panel yana

kayarak açıldı ve koridordan gelen ışık gizli odayı aydınlattı. Oda boştu.

Bunun anlamı neydi? Kestrel, babasının, saatin çalmasından bir süre sonra, Arin'in gelmesinden hemen önce gitmiş olup olamayacağını merak etti.. Arin'e söylediği her şey bir hiç için miydi?

Parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. Zihni olasılıklarla dolup taşıtı, nabızı yükseldi ve düşünmekten çok bir düşünceden diğerine atlıyordu.

Kestrel müzik odasına dönüp yerdeki kalemi aldı. Arin'e bir mektup yazdı. Nota kâğıdının üzerine yazdığı için sözcükleri doğrudan notaların üzerinden geçiyordu. Kestrel, Arin'e antlaşmadan nişanına, Güve'den aşkına, Doğu atlarından onun halkını öldürmekte olan zehre kadar tüm gerçekleri anlatırken, mürekkep akıp leke yapıyordu. Hissli, ateşli bir şekilde yazıyordu, kalemin ucu arada sırada sayfayı deliyordu.

Kelimeler kolaylıkla çıkıyordu. Sadece bir dakikada mektup bitmişti.

Eteğinin cebinde sıcak bir kömür gibi yakıyordu. Kestrel, babasının süitine –orada yoktu, oda hizmetçisi nerede olduğunu bilmiyordu– ve ardından nihayet iki nedimenin mükemmel derecede sıradan tipler oldukları ve bu olağan hallerinin Kestrel'in başını döndürdüğü kendi süitine gitti. Bir bahane gösterip soyunma odasına kaçtı. Tek başınayken elbisesinin koluna bir güve soktu. Bilekteki düğmeli bağ, güveyi güvenle içeride tutuyordu ve Kestrel büyük bir istekle bunu daha önce yapmış olmayı diliyordu. Keşke müzik odasında bir güvesi olsaydı. Onu gizlice Arin'e verebilirdi. Bir işaret. Göze çarpmayacak

şekilde davranırdı; el çabukluğu yeterliydi, bileğinin dalgınca ovulması ve ardından ifşa.

Kestrel'in, Arin'i bulduğunda ne yapacağına dair üç aşamalı bir planı vardı. Onu yalnız başına bulur ve gizliliklerine güvenirse konuşurdu. Ancak... Arin dinler miydi? Kestrel'den nihayet ve tam anlamıyla vazgeçtiğinde, sesindeki berraklığı, dokunuşunun soğukluğunu... bir hafifliği hatırladı. O hafif, soğuk mizacı, iç rahatlamasıydı. Kestrel bunu biliyordu. Eğer onunla tekrar konuşmaya çalışırsa Arin dönüp gidebilirdi.

Lütfen, bu mektubu oku, derdi Kestrel ve onu ellerine bırakırdı. Hiçbiri olmazsa veya yalnız kalamazlarsa da... güve devreye girecekti.

Soyunma odasının kapısı tıklandı.

Kestrel kapıyı açınca nedimelerden birini gördü, oldukça genç bir kızdı. Sessiz sakindi, tatlı bir sadeliği vardı. "Leydim," dedi nedime, "beni affedin ama üzgün görünüyorsunuz."

"Ben iyiyim." Fakat Kestrel'in sesi gergindi.

"Prens'i çağırta mı?"

Demek Verex'e çalışan nedime buydu. Kestrel, bu anlaşma her ne sebepten başlamış olursa olsun, bir noktada Verex'in nedimeden Kestrel'e göz kulak olmasını ve Kestrel'in yardıma ihtiyacı olursa kendisine söylemesini istemişti.

Nasıl da kendisi gibiydi. Nasıl da Kestrel'in dostu gibiydi.

Bu, Kestrel'e cesaret verdi. "Hayır," dedi nedimeye. "Gerçekten, iyim. Her şey yoluna girecek."

Başta Kestrel kendini daha iyi hissetti. Planına, kılavuzluk eden bir elmiş gibi tutunarak imparatorluk kanadını arkasında bıraktı. Fakat mermer, dar bir döner merdivenden acele etmeye, geçen bir saray mensubuna gülümsemeye ve her katın

başında konuşlanmış imparatorluk muhafızlarını görmezden gelmeye özen göstererek inerken, o kılavuz el soğudu. Daha düşük ehemmiyetli misafirlerin süitlerini barındıran kısma vardığındaysa o el, bir avuç kemik gibi geliyordu. Kestrel bıraksa kemikler dağılıp yuvarlanacaktı.

Fark ettirmeden arkasına bir göz attı. Kimse onu takip etmiyormuş gibi görünüyordu.

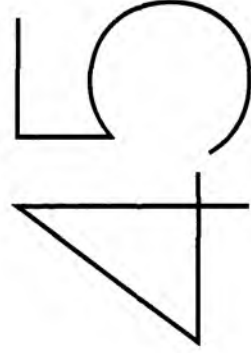
Son bir koridoru döndü. Günün son ışığı, yalnız bir pence-reden içeri sızıyordu. Koridoru uçuk bir turuncuya boyuyordu.

Kestrel kapının önünde durdu. Gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi? Ama bölmenin arkasındaki oda boştu. Ve General onun *babasıydı*. Kestrel'e at binmeyi öğretmişti. Onu seviyordu. Kestrel bunu biliyordu. Müzik odasındaki konuşmayı ihbar ettiğinden korkmak, ona ihanet etmek değil miydi... tabii gerçekten o konuşmaya şahit olduysa...

Kestrel'in içindeki bir ses, *Ona başından beri ihanet ediyorsun*, diye fısıldadı. *Ona şu anda ihanet ediyorsun*.

Fakat Kestrel, Tensen'in kapısını çaldı. Gergin bir minnettarlıkla, içeride birinin kıpırdandığını duydu. Ayak sesleri yaklaştı. Kapının kolu tıkırdadı. Kapı açıldı, aynı şekilde önünde kimin durduğunu gören Tensen'in de gözleri açıldı.

Kestrel konuşmasını beklemeden usulca içeri daldı.

“Burada olmamalısınız,” dedi Tensen.

Kestrel ona kulak asmadı. Genç kadın mahremiyet denen şeyi tamamen hiçe sayıp küçük süitte ilerlerken Tensen de itiraz ederek onun peşinden geliyordu. Hatta Tensen’in soyunma odasına girdi.

Kestrel birden lafa daldı. “Arin nerede?”

“Size söyledim,” dedi Tensen dikkatli bir şekilde, “kimse nerede olduğunu bilmiyor ve sizi temin ederim ki onu gardıroba saklamadım.”

“Ama kendisi sandığınızdan daha yakında, ayrıca Herran’ın şehrinde değildi yoksa ölüyor olurdu.” Kestrel, Herran’ın sukemerlerinde akan zehirle ilgili bildiklerini anlattı. Haber, Tensen’in kaskatı kesilmesine neden oldu. Taş gibi. Haberleri anlatmak Kestrel’in üzerinde tam tersi bir etki bırakmıştı çünkü Kestrel kendi sözlerinin altında, Arin’in ona müzik odasında söylediği her şeyin ve Kestrel’in ona verdiği karşılıkların mırıltılarını duymuştu.

Tensen kızın coşkulu ellerini tuttu. “Kestrel, sakin olun. Sesinizi alçaltın.”

Kestrel bağıyor muydu? Sanki koşmuş gibi soluk soluğa kalmıştı. “Onu nerede bulabilirim?”

“Sakinleşmeniz gerekiyor.”

Kestrel geri çekildi. “Şehrin su kaynağı kirletildi. Ona söylemeliyim.”

“Siz söyleyemezsiniz.” Tensen’in minik, yeşil gözleri kaygılıydı. “Sarayda şüphe uyandırmadan gidemeyeceğiniz yerler var. Arin çoktan ayrılmış bile olabilir. İmparatorunuzun vatana ihanet karşılığındaki cezası ölüm. Yakalanmak *istiyor musunuz?*”

“Ben söylemeliyim,” diye diretti Kestrel. “Benim... başka şeyleri açıklamam gerekiyor.”

“Ah.” Tensen ağzını kapayıp yanağını ovdu. “Sizinle yalnız buluşarak çok büyük tehlikeye girdi. Tekrar böyle bir riske girmesini ister miydiniz?”

“Hayır ama...” Kestrel kendini çaresiz hissediyordu. Kalbinin parçaları dağılıyor, düzenleri birbirine karışıyordu. Cebinden mektubu çıkardı. Artık Arin’in bunu kabul edebileceğine inanamazdı. Kestrel’den etmezdi. Kestrel’in söylediği şeylerden sonra etmezdi. “Onu bulun. Bunu ona verin. Bu açıklıyor.”

Tensen katlanmış sayfayı büyük bir dikkatle aldı. Sonatın siyah beyaz notaları aşağıdan onlara bakıyordu. “Neyi açıklıyor?”

“Her şeyi.”

“Kestrel, bunu ona vermenin tam olarak ne işe yarayacağını umuyorsunuz?”

“Hiçbir şey. Bilmiyorum. Ben...”

“Kendinizde değilsiniz. Sağlıklı düşünemiyorsunuz.”

“Sağlıklı düşünmek istemiyorum! Sağlıklı düşünmekten *bıktım*. Arın benimle ilgili şeyleri bilmeli. Daha önce öğrenmeliydi.”

“Bilmemesi onun için daha iyiydi. Siz buna inanıyordunuz. Ben de.”

“*Yanıldık*.”

“Yani Arın gerçekleri öğrendikten sonra nişanınızı sonlandıracaksınız.”

“Hayır.”

“Bir işgal çekici daha üzerimize inmeden, ölmekte olan bir ülkede birkaç günlüğüne yaşamak için Arın’le kaçacaksınız.”

“Hayır.”

“Neden olmasın?” dedi Tensen. “Onu seviyorsunuz.”

Kestrel çaresizce, “Babamı da seviyorum,” dedi.

Tensen mektuba baktı. Onu elinde çevirdi.

“Onu Arın’a vermezseniz,” dedi Kestrel, “ben veririm.”

Tensen yüzünü buruşturdu. Ardından ceketini açıp mektubu göğüs kısmındaki bir iç cebe koydu. Önünü kapayıp bir defa göğsüne, hemen kalbinin üstüne vurdu. Kestrel kâğıdın hafif hışırtısını duydu.

“Yapacak mısınız?” dedi.

“Söz veriyorum.”

Babası, Kestrel’in odasında bekliyordu. Nedimleri göndermiş olmalıydı. Yalnızdı, en uçtaki kabul odasında, bir sandalyede oturuyordu. Günışığının olduğu saatlerde, sandalye, aylar önce General’in kanlı atının üstünde giriş yaptığı gözetleme kulesini görüyordu. Kestrel içeri girdikten çok sonra bile General gözlerini pencereden ayırmadı. Gece inmişti ve pencere siyahtı. General’in göreceği hiçbir şey yoktu.

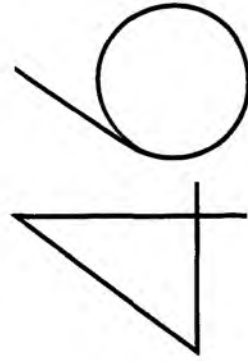
Kestrel, Arin’le konuşmasının bir kısmında babasının gizli odada olup olmadığını merak etmeyi bıraktı. Biliyordu. Bunu babasının yüzünde görüyordu. Babası gereğinden fazlasını duymuştu.

Kestrel’in içinde kelimelerin dolup taşıdığı bir kriz yükseliyordu. Pek çok şey söylemek istiyordu; babasının neye inandığını sormak, masum olduğunu savunmak, suçunu itiraf etmek, Arin’in varlığını imparatorluk muhafızlarına ihbar edip etmediğini ve ettiyse ne olacağını ve etmediyse *lütfen yapma, baba, yapma* demek istiyordu. *Yaptıklarına rağmen, hatalarına rağmen beni yine de sev, lütfen, lütfen sever misin?* demek istiyordu.

Genç kadının en çok istediği şeyse tekrar küçük bir kız çocuğu olduğu; tekrar ona babacığım diye seslenebilmesine müsaade edildiği ve boyunun yalnızca babasının dizine geldiği haline geri dönebilmektir. Çünkü tüm bunları sonuna kadar açılan bir perdenin ardından içeri dolan gün ışığı misali aniden hatırlamaya başlamıştı: Küçükken babasına koşup onun bacaklarına dolanışını, ona sarılışını anımsamıştı, hatta bir keresinde babasının kahkahalarla güldüğünü gördüğüne yemin bile edebilirdi.

Kestrel yavaşça odada ilerleyip babasının yanına gitti. Sandalyesinin yanında diz çöktü. Alnını onun dizine yaslayıp gözlerini kapadı. Yüreği ağzında, “Bana güveniyor musun?” diye fısıldadı.

Cevap yoktu. Sonra babasının ağır elini saçlarında hissetti. Babası, “Evet,” dedi.

Arin, saray tesisatındaki borulardan, buharın basınçla geçebilmesi için su kaynatılan ocakların yanında yer alan kömürlükte saklanıyordu. Bir Herrani hizmetçiden Tensen'i bulup oraya getirmesini istemiş ve bu arada da kendini tanınmayacak derecede kirletmeyi düşünmüştü ancak dikkatli bir şekilde kömür yığınının öteki tarafındaki duvarda, yükseğe asılmış bir lambayla aydınlatılan odada yalnız başına birkaç dakika geçirdikten sonra, Arin yalnızca volta atıp nefes almanın kömürü üzerinde biriktirmeye yettiğini fark etmişti. Yara izini ovuşturdu. Parmakları oradan kirli olarak ayrıldı. Boğazına yanık bir tadı olan bir toz kaçmıştı. Öksürdü, boğulur gibi oldu ve bir şekilde o boğulma, karanlık bir gülüşe dönüştü.

Kapının kilidi açılıp aralandı ve Tensen içeri girdi. Yüzü öfkeden köpürüyordu. "Aptallar tanrısı seni kendine istiyor, Arin. Başkente gelirken aklın neredeydi?"

Arin kendini, koşum takımları çıkarılıp başıboş dolaşmaya bırakılmış bir yük beygiri gibi gerçekdışı, rahat, afal-

latacak derecede hafif hissediyordu. Konuşmak için derin bir nefes aldı.

“Açıklamaya zahmet etme,” dedi Tensen. “Ne işler çevirdiğini biliyorum.”

Arin kaşlarını çatı. “Nasıl?”

“Hizmetçiler söyledi. Arin, sen sahiden de aptalsın.”

“Öyleyim.” Yine o tozlu gülme geldi. “Gerçekten öyleyim.”

“Bütün saray burada olduğunu bilmediği için şanslısın ve hizmetçiler sessiz kaldıkları için adeta kutsanmışçasına şanslısın. Tabii şimdiye dek sessiz kaldıkları için. Sarayda *her şey* fazlasıyla sessiz. Tüylar ürpertici derecede. Bu hoşuma gitmiyor, burada olman hoşuma gitmiyor ve haberlerimi alıp doğruca Herran’a gidecek ve asla geri dönmeyeceksin.” Tensen onu sıkıca omzundan tuttu. “Yemin et. Tanrılar adına yemin et.”

Arin yemin etti. Bu sözü vermek ona kendini iyi hissettirdi.

Tensen onu bıraktı. “Antlaşma bir yalandı. Burada geçirdiğimiz her dakika, İmparator’un saçma oyununun bir parçası, bağımsızlığımızın ciddi bir şey, saraya katılmayı talep edeceğimiz kadar ciddi bir şey olduğuna bizi inandırmak için bir oyalamaydı. İmparator, Herran’ı geri istiyor. Herranilerden temizlenmiş olarak istiyor.”

Tensen Herran’ın su kaynaklarına sızmakta olan zehri anlatırken Arin onu dinledi. Arin yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Kömür tozu ciğerlerini kaplamıştı. Soluk alırken, göğsü hırıliyordu. Nefes almak güçlü.

“Şehrin suyunu kesmen gerekecek,” dedi Tensen. “Gerekirse herkesi kırsal bölgelere tahliye et. Git. Akşam oldu. Kimse seni fark etmeden limana ulaşabilirsin.”

“Benimle gel.”

Tensen başını iki yana salladı.

“Eğer Sarsine hastaysa... *herkes* hastaysa... Tensen, sana ihtiyacım var.”

“Bana burada ihtiyacın var.”

“Bu çok tehlikeli. Yakından izleniyor olmalısın. Deliah bize haber ulaştırabilir, Güven düğümlü şifreyi kullanabilir.”

Tensen’in ifadesi değişti. “Deliah ile Güve artık bize yardım edemez. Ellerinden geleni yaptılar.”

“O zaman *sen de* yaptın.”

“Öğrenecek son bir şey olabilir. Ya bir şeyi gözden kaçırdıysam?” Tensen’in yüz ifadesi yumuşadı. “Herran’a mı yoksa kendine mi yardım etmeyi seçeceğini sorduğumu hatırlamıyor musun? Ülkemize öncelik vereceğini söylemiştin. Bu seçime saygı göstermedim mi? Sen de benim seçime gösteremez misin?” Tensen elini Arin’in yüzüne doğru kaldırdı ve başparmağıyla yanağını okşadı. Kömür tozundan ötürü yaşlı adamın başparmağına karalık bulaşmıştı. “Oğlum. Yolunu biraz kaybettin, değil mi?”

Arin kaybetmediğini söyleyerek itiraz etmek, ardından kaybolduğunu itiraf etmek, ardından artık kayıp olmadığını kanıtlamak istedi. “Seni yüzüstü bırakmadım.”

“Bıraktığını hiç söylemedim.”

“Doğu ittifakını garantiye aldım. Bir şey *yarattım*, Tensen, yeni bir şey, imparatorluk ordusunu frenleyebilecek bir şey. İmparator sandığı kadar güvende değil. O...”

“Bana daha fazlasını söylemesen iyi edersin.”

Arin’in tüyleri diken diken oldu. Bu, işkenceden korkan birinin sözleriydi. “Benimle gel.”

“Hayır. Bundan sonra ne olacağını bilmeliyim.”

“Bu bir masal değil!”

“Değil mi?” diye sordu Tensen. “Büyüyüp bir erkek olmaya karar veren ve halkını kurtaran bir çocukla ilgili bir masal değil mi? O masalı severim. Onlarca yıl önce bir keresinde o rolü Herran kraliyet ailesi için oynamıştım. Sonu mutlu bitiyordu.” Tensen göğsüne, kalbinin hemen üstüne dokundu. Arin belirsiz, kâğıt gibi bir ses duyduğunu düşündü. Tensen’in yüzünde bir anlık bir kararsızlık oluştu. Sonra yok oldu. Tensen’in eli aşağı indi ve Arin, Bakan’ın bir sonraki sözlerinden dolayı ne duyduğunu unuttu ve o kararsız bakışı sonradan anımsadığında kendinden nefret etti çünkü Tensen’in içinde mücadele ettiği seçimin, kalmak veya gitmekle alakalı olduğuna ve Arin doğru kelimeleri bulmayı başarabilse Tensen’i onunla gelmeye ikna edebileceğine inanmıştı.

“Haydi git şimdi. Git,” dedi Tensen. “Torunum sana çok benziyordu, Arin. Bana onun yasını iki defa tutturma.”

Tensen altın yüzüğü parmağından çıkarıp uzattı. “Bu kez sende kalsın, olur mu?” Gülümsedi.

Arin adamın elini tuttu. Kuru avcunu öptü. Yüzüğü aldı. Sonra veda etti.

Kestrel’in babası onu terk etmişti. Süitine getirtilebileceğini söylediği halde, babası akşam yemeğine kalmayacaktı. Ne yorgun olduğunu ne de yeni iyileşen yarasının kendisine dert olabileceğini iddia etmişti ancak dışarı çıkarken adımları yavaştı ve Kestrel bir an için babasının karnına aldığı yarayı eliyle tutacağını sanmıştı.

Babası gittikten sonra Kestrel, utancı somut bir akıntı halinde hissetti. Babasının yorgun olmasına ve hâlâ yarasının

ağrısına karşı *umut beslediğini* fark etti... bu, Kestrel'e güvendiğini söylediği halde neden kalmak istemediğini açıklardı.

Akşam yemeği geldi. Kestrel yiyemedi.

Bir pencereyi açtı. Yaz havası yumuşak ve tatlıydı. Kuvvetli bir rüzgâr vardı. Dağ havası kokuyordu, bu da rüzgârın deniz yönünde estiği anlamına gelirdi.

Kestrel'in nedimleri geldi. Yatmak için üzerinin değiştirilmesini isteyip istemediğini sordular. Kestrel güveyi mavi, ipek kolunun içinde tutan bilek bağıyla gergince oynadı. Nedimelere hayır dedi. Onları göndermek istedi, sonra yalnız kalmaktan korktu. Nedimler kaldı ve kendi köşelerinde sessizce dedikodu yaptılar. Saat geç oldu. Kestrel iyice kaygılanmaya başladı. Tensen, Arin'e mektubu vermiş miydi? Arin hâlâ sarayda mıydı?

Sonradan Kestrel bütün hatalarını gördü, yanlışları o kadar kalabalık, çirkin şekilde sıralanmışlardı ki hangisinin daha çok öne çıktığını anlamak zordu.

Ama sonuncusunu biliyordu. Bunu, sütini terk edip Tensen'in Arin'i görüp görmediğini öğrenmek için onun odasına giderek, mektubunu yaşlı adama teslim ettiği zaman yapmıştı.

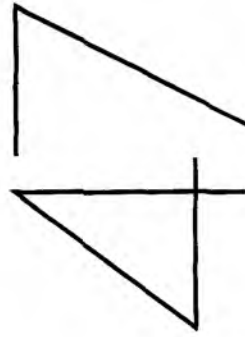
Koridorlar sessizdi. Öncekinden de sessizdiler. Kürekkemiklerinin arasından süzülen ter, neredeyse yazın geldiğini kanıtlasa da Kestrel'in içinde kar yağıyormuş gibi bir his vardı. Kulakları da beyaz, aynısını yansıtan bir sessizlikle çınılıyordu. Endişe, tenine yağan buz taneleri misali genç kadına batıyordu. Bir taş yığını gibi yükselen saray sanki soğuk nefesini tutuyordu.

Tensen'in kapısı, pervazıyla neredeyse aynı hizadaydı fakat tam olarak kapatılmamıştı. Kestrel bir an Tensen'in kendisini beklediğini düşündü fakat bir yanı öyle olmadığını biliyordu.

O yanı çoktan aralık kapının ne anlama gelebileceğini tahmin etmişti. Ancak Kestrel buna inanmak istemedi... böylelikle daha akıllı diğer yanı ona sırtını döndü, onu inkâr etti ve kendi sonunu hazırlayan birine daha fazla yardım etmeyi reddetti.

Kestrel kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Eklemleri ahşabın üzerinde tutukluk yaptı.

Kapıyı İmparator açtı. Muhafızların Komutanı uzanıp Kestrel'i içeri çekti.

Başta Kestrel tam anlamıyla göremiyordu. Komutan'ın ellerinde mücadele ediyordu, solukları dehşetli yutkunmalar şeklinde çıkıyordu ve Komutan'la İmparator'un boyu uzundu. Omuzlarında ve göğüslerindeki pahalı kumaşlardan başka hiçbir şey göremiyor gibiydi. Sonra babasının sesini duydu: "Lütfen."

Komutan onu bıraktı.

Kestrel şimdi babasını görüyordu. Odanın öteki köşesinde, yerdeki koyu renk kanın diğer tarafında duruyordu. Tensen yerde yatıyordu. Yeşil gözleri, bir çocuğun bilyelerini andırıyordu. Vücudu çoktan kaskatı olmuştu. General'in kolunda, hançerini kınına sokmadan önce çeliği üzerine bulaşan kanı silmiş olduğuna işaret eden kısa bir kan izi vardı.

Kestrel babasıyla göz göze geldi. Onun gözleri de ölü adamınkiler kadar soğuktu. Kestrel soğuktan yanan ağzını açtı ama donakalmıştı, konuşamayacak haldeydi, bu yüzden çığlık attı.

Komutan ağzını kapadı. Babası başını çevirdi. Kestrel dondu.

“Bunu olabildiğince gizli tutmaya çalışıyoruz,” dedi İmparator ona. “Yaptığın şeyi bizim dışımızda kimse bilmeyecek. Bu olayın herkesin diline düşmesine müsaade edemeyiz. Babanın şerefine bu kadar lekelenmesine izin vermeyeceğim.” İmparator, Kestrel’in hançerini kınından çıkardı. “Bu benim. Ve *şu da*,” katları açılmış nota kâğıdını uzattı, “senin.”

Kestrel’in mektubu. “Hayır,” demeye çalıştı Komutan’ın tuzlu avcuna doğru ama Kestrel’in çenesini sıkıca yakaladı ve İmparator, Kestrel’in yüzünü kendisine çevirmesi için Komutan’ın eline hafifçe dokundu.

“Hayır mı?” dedi İmparator. “Kestrel, bir duruşma olsaydı mektubun yeterli itiraf olurdu.” Sesi kederliydi fakat Kestrel için kederlenmiyordu. “Seni *şu anda* öldürebilirim. Ne yılan-sın. Baban gibi bir adam için ne zavallı bir ödülün. Bana kendisi geldi.”

Kestrel’in yanaklarından yaşlar döküldü. Komutan’ın parmak eklemlerine aktılar.

“Geldi ve neye mal olursa olsun bana gerçekleri anlattı. Hiçbir şart koşmadı. Merhamet veya hafifletme için yalvarmadı. Sadece senin vatana ihanet gerçeklerini sundu. İmparatoriçe olarak öğrenebileceğin bütün derslerin arasında, en önemlisi *şu* olurdu: Sadakat, en büyük sevgidir.”

Kestrel, babasına bakmaya çalıştı ancak Komutan yüzünü sımsıkı tutuyordu. Kestrel mücadele etti. Serbest kalmaya çalıştı. Komutan onu kısıktırak tuttu.

İmparator yeniden konuştu. “Bir sevgi, insanın kendi çocuğunun infazından sonra tükenir. Yani Trajan’ın sadakatinin karşılığını senin kanıyla ödeyemem, seni komutanıma ve onun kanlı sorgulama sanatına da devredemem. Öğreneceğin bir diğer şey de –tabii benden öğrenmeyi seçseydin– benim de babana

sadık olduğumdu. Tıpkı onun beni koruduğu gibi, ben de onu koruyacağım. Bu da kuzeye gideceğin anlamına geliyor.”

Tundraya. Çalışma kampına. Kestrel güçlükle soludu.

“Hiçbir şey anlamadığımı mı sanıyordun?” dedi İmparator nazikçe. “Herrani bakanını bir süredir takip ettiriyordum. Valoryalı bir hizmetçiyle buluşurken görüldü. Kendime o hizmetçinin sen olup olamayacağını sordum. Ülkene bu kadar kolayca ihanet etmenin mümkün olup olmadığını, özellikle de o ülke resmen sana *verilmişken*. Ama insanlardan her şey beklenir.”

Kestrel’in sözcükleri, Komutan’ın elinin altında boğuldu. Ne demeye çalıştığından bile emin değildi.

“Belki de seni ortadan kaldıramayacağımı,” diye devam etti İmparator, “saray halkının çok fazla soru soracağını düşünüyorsundur. Anlatacağım masal şu: Prens ile gelininin gözü aşklarından o kadar kör olmuştu ki gizlice evlenip Güney Adaları’na gittiler. Bir zaman sonra –bir ay? iki?– hasta olduğun haberi gelecek. Benim hekimimin bile iyileştiremediği, nadir görülen bir hastalık. İmparatorluğun bildiği kadarıyla sen ölmüş olacaksın. Yasın tutulacak.

“Tundranın madenlerinde unutabilirsin. İnsanların aşağıda, karanlıkta unuttuklarını duyuyorum. Umarım baban unuttur. Umarım seni de sebep olduğun utancı da unuttur.”

Kestrel, Komutan’ın elini ısırdı. Komutan irkilmedi bile fakat ağzındaki kan, Kestrel’in kendini kaybetmesine neden oldu. Kıvrınamaya başladı. Komutan’ın elinin altında çıkardığı sesler, bir hayvaninkine beziyordu.

“Bırak onu,” dedi babası.

Kestrel ona koştu. Kanın içinde kaydı ve babasının kucağına düşüp ağlayarak sımsıkı tutundu. “Lütfen bunu yapma,” diye hıçkırdı, çoktan yapmış olduğu halde.

General ona dokunmadı. “Sana güvenmek istedim,” diye fısıldadı. “Denedim. Ama kendime o kadar ağır bir yalan söyleyemedim.”

Kestrel babasının ceketini avuçlarının içinde sıktı. Yüzünü onun göğsüne bastırdı. Omuzları sarsılıyor, inip kalkıyordu. “Niyetim bu...”

“Değil miydi? Niyetin vatana ihanet etmek değil miydi?”

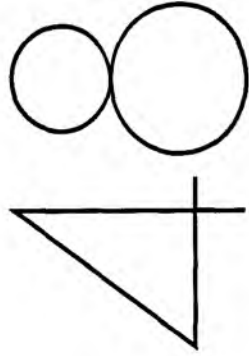
“Lütfen,” diye yalvardı Kestrel. Bu, söyleyebildiği tek kelimeymiş gibi görünüyordu.

“Senin süitinden çıktım. Bakanı buldum. Üstünü aradım. Mektubu okudum. Onu öldürdüm. Ve o zaman bile şüphe ettim. O zaman bile buna inanmadım. Senin böyle olabileceğine inanmadım.”

“Babacığım, lütfen.” Kestrel’in gözyaşları genzine kaçıyordu. “Seni seviyorum.”

Babası yavaşça ve dikkatle ceketini Kestrel’in ellerinden kurtardı. Kendi sırasının geldiğini anlayan Komutan onlara doğru ilerledi.

General’in sesi, sözlerini sadece kızının duyması için kısık çıktı. “Kestrel,” dedi, “kalbimi kırdın.”

Şafak güneşi, adeta denizin üzerinde yanıyordu.

Arin şanslı çıkmıştı. Tensen'den ayrıldıktan hemen sonra gizlice saraydan ayrılmıştı. Zarif görünümlü kalenin suretinin sanki dalgın bir mizacı vardı, adeta enerjisini kendi içinde cereyan eden olaylara yoğunlaştırmış, dikkatini başka bir şeye vermiş gibiydi.

Arin omuzlarını silkerek bu düşünceyi aklından çıkardı. Geminin güvertesinde, yüzünü şafağa dönmüşken bu düşünce aptalca geliyordu.

Kimse onu fark etmemişti. Kimsenin umurunda olmamıştı. Limana varmayı başarmıştı. Rüzgâr sertti, uygundu ve denize doğru esiyordu. Gemisi alarga etmişti.

Körfezden denize açılırken nihayet bir şey değişmişti. Ay ışığında ilerlerken, çok sayıda topla donatılmış, çift katlı topçu güverteleri ve çift ana direk Valorya gemilerini görmüştü. Arin'in peşinden süzülüyorlardı. Arin çok geç fark edilmişti. Bir gecikme olmuştu. Tespit edilmesi bir şekilde yavaş gerçekleşmişti. Arin'in

kafasında Valoryalıların yetişmek –ve Arin’i yakalamak– için koşturmalarının görüntüsü belirdi. Fakat gemisi dalgaları yarıp geçiyordu. Kaptanı, Herran denizcilikteki ustalığının zirvesindeyken, usta bir denizci olmuştu. Rüzgâr onlardan yanaydı. Kayarcasına denizin üzerinde yol almalarını sağlıyordu. Aynı rüzgâr şimdi mehtabın üzerine koyu renkli bulutlardan bir eşarp atmıştı. Seher vaktiydi, Valorya gemileri gitmişti.

Bu kısa bir soluklanmaydı. Valoryalılar, Arin’in nereye gittiğini biliyordu. İmparatorluk geliyordu, savaş da, ancak Arin dikkatini yelkenleri şişiren denize verdi. Güneşin ufka damlayarak yükselişini izledi. Deniz havasının, ciğerlerini tıka basa doldurmasına izin verip kendini özgür hissetti.

Arin küçük bir kumaş bohçayı açtı. Kestrel’in hançeri parladı. Artık ona bakmak Arin’i incitmediği için hançerin güzelliğini daha iyi görebiliyordu. Güneş, hançerin yakutunu tutuşturdu ve pembe kalbini gösterdi. Yiv verilerek işlenmiş altının yüzeyi, adeta sıvı bir girdabı andırıyordu. Arin silahı elinde tarttı. Gerçekten neredeyse hiç ağırlığı yoktu.

Evet, güzeldi. Fakat güzellik, istemediği bir şeyi saklaması için zayıf bir sebep gibi görünüyordu.

Arin hançeri denize attı.

Eve doğru yelken açtı.

At arabası durdu. Atlara su verilmesi gerekiyordu.

Artık güneş doğmuştu. At arabasının küçük, gün ışığı parmaklıklı penceresinden sızıyordu. Işık içeri vurunca, hâlâ üzerinde dün gece giydiği o güzel mavi elbise olan Kestrel’in, kucağına koyduğu kelepçeli bileklerini ortaya çıkardı. At arabası durduğu halde Kestrel hâlâ sarsılıyormuş gibi vücudunun ağırlığını hissediyordu. Gözleri şişmişti. Gün ışığı canını yakıyordu.

Ama bir şey onu ayağa kaldırdı. Ona kendi dili kadar tanıdık gelen başka bir dilde konuşan bir ses. Dışarıda birisi Herranice konuşmuştu.

Kestrel pencereye gitti. Muhafızları göremedi. Başta hiçbir şey göremedi; ışık fazlasıyla parlaktı. Ama sonra boş dağların zirvelerini gördü. Herrani'nin sesini tekrar duydu; atlarla konuşan bir adam. Boş, metal bir kovanın sallanışını duydu. Kumlu toprakta yükselen ayak seslerini.

“Lütfen,” diye seslendi adamın dilinde nazikçe. Ayak sesleri durdu. Sol kolundan içeri bir parmağıyla başparmağını sokmaya uğraştı. Oraya sakladığı güveyi iki parmağının arasına kıştırıp çekti. Elini parmaklıkların arasına koydu. “Bunu alın.”

Ayak sesleri yavaşça yaklaştı. Kestrel onu hâlâ göremiyordu fakat adamın hemen elinin altında durduğunu zannediyordu. Kestrel uzandı. Bileği kasıldı ve eli uyuşmaya başladı. Parmak uçlarında tuttuğu güveyi uzattı.

Adam onu almış mıydı? Güve düşmüş müydü? Artık yoktu.

“Onu valinize verin,” diye fısıldadı Kestrel. “Arin’e deyin ki...”

Bir çığlık, ağır bir yumruk sesi duyuldu. Valoryaca küfürler, toprağa sürtünen çizmeler. “Sana ne verdi?” dedi Valoryalı muhafızlardan biri.

“Hiç,” dedi Herrani.

At arabasının kapısı açılıverdi. Kestrel bir köşeye büzüldü. Muhafız, acı verecek derecede beyaz olan ışığı kaplayan büyük bir gölgeydi. İleri atıldı. “Ona ne verdin?”

Dışarıda kaba sesler devam ediyordu. İtirazlar. Nezaketsiz bir arama. Ama sonuç olarak dışarıdaki muhafız ne görebilirdi ki? Hırpalanmış bir güve. Değerli bir şey değil. Önemli bir şey değil. Sadece diğer her şeye karışan sıradan bir şey.

Muhafız, Kestrel'i omuzlarından tuttu. Kestrel'in zincirli elleri yukarı kalktı. Onların arkasına saklandı.

İnsanlar her yerde sıradan bir güne, bir güve kadar sıradan bir sabaha uyanıyorlardı. Kestrel sıradan bir günün yasını tutuyordu. Kendi mükemmel, sıradan sabahının nasıl olacağı düşüncesiyle gözlerini sımsıkı kapadı. Arin'le at binme. Bir yarış.

Uyandığımda seni özleyeceğim, demişti Arin'e, sarayın çimlerinde rüya görürken.

Uyanma.

O mükemmel, sıradan sabah, babasına çay koyardı. Babası yanında kalır ve bir daha gitmezdi.

Biri Kestrel'i sarsıyordu. Kestrel bunun muhafız olduğunu hatırladı.

Bugünün on sekizinci doğum günü olduğunu hatırladı. İmparator'un, Kestrel'in resitali için toplananlara onun yokluğunu açıkladığını hayal ederken boğulurcasına güldü. Kestrel güldüğünü sanıyordu fakat sonra bu ses soluverdi. Pençelerini boğazına geçirdi. Kestrel'in yüzü ıslaktı. Gözyaşları, dudaklarını sızlattı.

Doğum günü. *Doğduğun günü hatırlıyorum,* demişti babası. *Seni tek elimle tutabiliyordum.*

Muhafız, Kestrel'in yüzüne vurdu. "Ona ne verdin dedim."

O zamanlar bile bir savaşçının yüreğine sahiptin.

Kestrel kan tükürdü. "Hiçbir şey," dedi muhafıza. Babasını düşündü, Arin'i düşündü. Son yalanını söyledi. "Ona hiçbir şey vermedim."

Teşekkürler

Bu kitabı yazmak yorucuydu ve bitirmem biraz zamanımı aldı (yarısındayken doğum yapmamdan da kaynaklı olabilir). Bu yüzden öncelikle, *Kazananın Suçu*'nun taslaklarını ya da parçalarını okuyanlara sonsuz teşekkürler: Ann Aguirre, Marianna Baer, Kristin Cashore, Donna Freitas, Daphne Grab, Mordicai Knode, Anne Heltzl, Sarah Mesle, Jill Santopolo, Eliot Schreffer ve Robin Wasserman. Devam etmem ve bu kitabı daha iyi hale getirmem için daima söyleyecek doğru kelimeleri buldunuz.

Aynısı, karmaşık kurgu sorunları veya sıkıntılı duygusal sorular ya da dünya yaratma meseleleriyle ilgili benimle konuşan insanlar için de geçerli. Nereye gittiğimi bildiğim ama ne yaptığımı bilmediğim bir aşamada, *Kazananın Suçu*'nun parçalarını bir araya getirmeme yardımcı olan muhteşem konuşmaları, tavsiyeleri ve yorumları için Kindling Words'teki herkese teşekkürler. Özellikle Franny Billingsley, Judy Blundell, Sarah Beth Durst, Deborah Heiligman, Rebecca Stead ve Nancy Werlin'e teşekkür ederim. Paris kafelerinde, Coe Booth ile Aviva Cashmira Kakar, Tensen'i dönüştüğü o sinisi karakter olarak şekillendirmemde yardımcı oldular. Yine Paris'te, Kırık Kol kafede, Pamela Druckerman'la birlikte Arin, Sayman ve Kraliçe üzerinde kafa patlattık. Leigh Bardugo ile silahlar hakkında harika bir sohbet ettik ve Mordicai Knode da birkaç farklı konuda katkıda bulundu. Ayrıca bana, İyilik Bekçiliği ile ilgili eski bir sahneyi okuduktan sonra Quipu

Şifresi'ni anlattı. Sarah MacLean'le bir öğlen yemeği, hikâye konusunda çok heyecanlı olduğum ancak paylaşamayacağım önemli bir noktanın ortaya çıkmasıyla sonuçlandı (3. kitaptan kopya vermiş olurum, üzgünüm!). Kristin Cashore benimle o kadar çok nokta üzerine beyin fırtınası yaptı ki hepsini saymak zor. Robin Wasserman muhtemelen bunun bir üçleme olmasından örürü teşekkür edebileceğiniz (veya suçlayabileceğiniz) kişidir. Barry Lyga, nam-ı diğer benim olağanüstü işkence uzmanım (böyle adlandırılmak istedi. Ya da bunun gibi bir şey.) hapishane sahnesinde Thrynne'nin parmaklarının peşine düşmemi tavsiye etti ve bir hekim olan Kristin Raven, o parmakların nasıl görüneceği konusunda çok faydalı (ve korkunç) bilgileri paylaştı. Ayrıca General'in karın yarasının "sarılabileceği" konusundaki içgüdümün doğru olduğunu onayladı. Bir biliminsanı ve piyanist olan Miriam Jacobson, Kestrel'in çaldığı bir parçanın; bir emprovizasyonun (kendi deyişle) "*le mot juste*"⁶¹ halini sağladı. Haritayla ilgili fikirler konusunda Mordicai ile Jenny Knode'a başvuruldu. Bu dünyayı sunma konusundaki sanatsal yeteneği için Keith Thompson büyük övgüyü hak ediyor. Eşim Thomas Philippon iş, fikirleri bir sıraya koymaya geldiğinde daima en önemli kılavuzumdur ve özellikle ordu ya da atlarla ilgili her konuda harikadır.

Bu üçleme için hedefim, her kitabı yazarken bir adet antik Yunan ya da Roma metnini okumak oldu. Bu sefer okuduğum, bana doğuyu nasıl tasvir edeceğim konusunda fikirler veren Herodot'un *Tarih*'iydi. Aynı zamanda Shakespeare'in bir metaforundan alıntı yapma cüretini gösterip, bunu kitabımda, nehir kanalının kenarında geçen sahnedeki belli bir kısım için

kendi isteğime göre yeniden  ekillendirdiğimi de itiraf etmeliyim (tüyo: *Kuru G r l  ** den bir bölüm).

*Kazananın Laneti**'ni destekleyen bütün kütüphanecilere, kitap lara ve blog'culara teşekkürler. Sizi bizzat ve internetten tanımak büyük bir zevkti. Co kunuz çok bula ıcıydı ve makbule geçti.

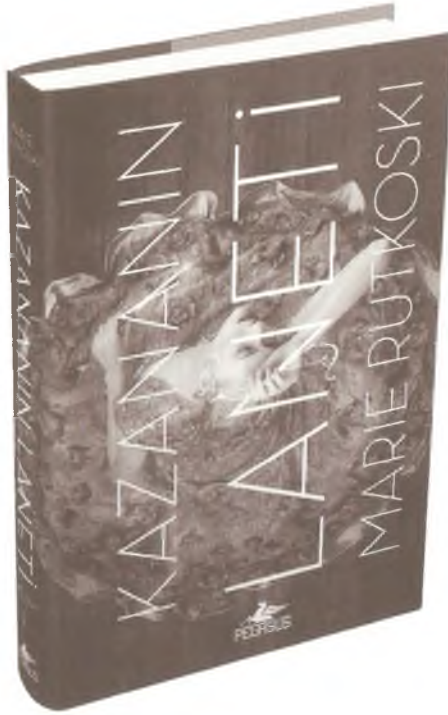
Macmillan  ocuk Kitapları Yayın Grubu! Ben çok şanslı bir kadını m. Beni ve bu seriyi destekleyen herkese m te ekkirim. Muhteşem editörüm Janine O'Malley. Gözüpek tanıtımcı m Gina Gagliano. İnsanın kalbini durduran kitap kapaklarının tasarımcısı Beth Clark. Ve harikulade insanlar topluluğu: Nicole Banholzer, Simon Boughton, Anna Booth, Molly Brouillette, Angie Chen, Jennifer Edwards, Jean Feiwel, Jennifer Gonzalez, Liz Fithian, Katie Halata, Angus Killick, Kathryn Little, Karen Ninnis, Joy Peskin, Karla Reganold, Caitlin Sweeney, Claire B. Taylor, Mary Van Akin, Allison Verost, Mark Von Bergen, Ksenia Winnicki ve Jon Yaged.

Temsilcim Charlotte Sheedy bir rüya gibi ve ona, Mackenzie Brady'ye ve Joan Rosen'a teşekkür ederim.

Bazen insanlar kitap yazmanın sırrını soruyor ve benim en ciddi yanı ım "iyi  ocuk bakımı" oluyor. Bebek bakıcılarım, ebeveynim ve kayınvalidem ile kayınpederime teşekkürler: Monica Ciucurel, Anne Heltzl, Shaida Khan, Georgi MacCarthy, Sharon Singh, Marilyn ve Robert Rutkoski ve Jean-Claude ile Christiane Philippon.

Büyük oğlum Eliot'ın ( imdi be  buçuk ya ında) neden onu Doğa Tarihi Müzesi'ne götürmek yerine bilgisayarın başında oturduğu ma dair bir fikri var. Daha küçük oğlum T o (iki ya ında) sadece büyük bir adaletsizlik ve ihanet hissediyor. Çocuklar, sizinle birlikte değilken daima sizi özlüyorum ve sizi en çok ben seviyorum.

İSTEDİĞİN ŞEYİ KAZANMAK,
SEVDİĞİN HER ŞEYE MAL OLABİLİR.

“*Kazananın Laneti* gençlik fantazyia türünde nefes kesici, şiirsel bir zafer. Rutkoski muazzam bir güçle, korkusuz bir güzellik destanı yaratmış. Bu kitap kaçırılmamalı.”

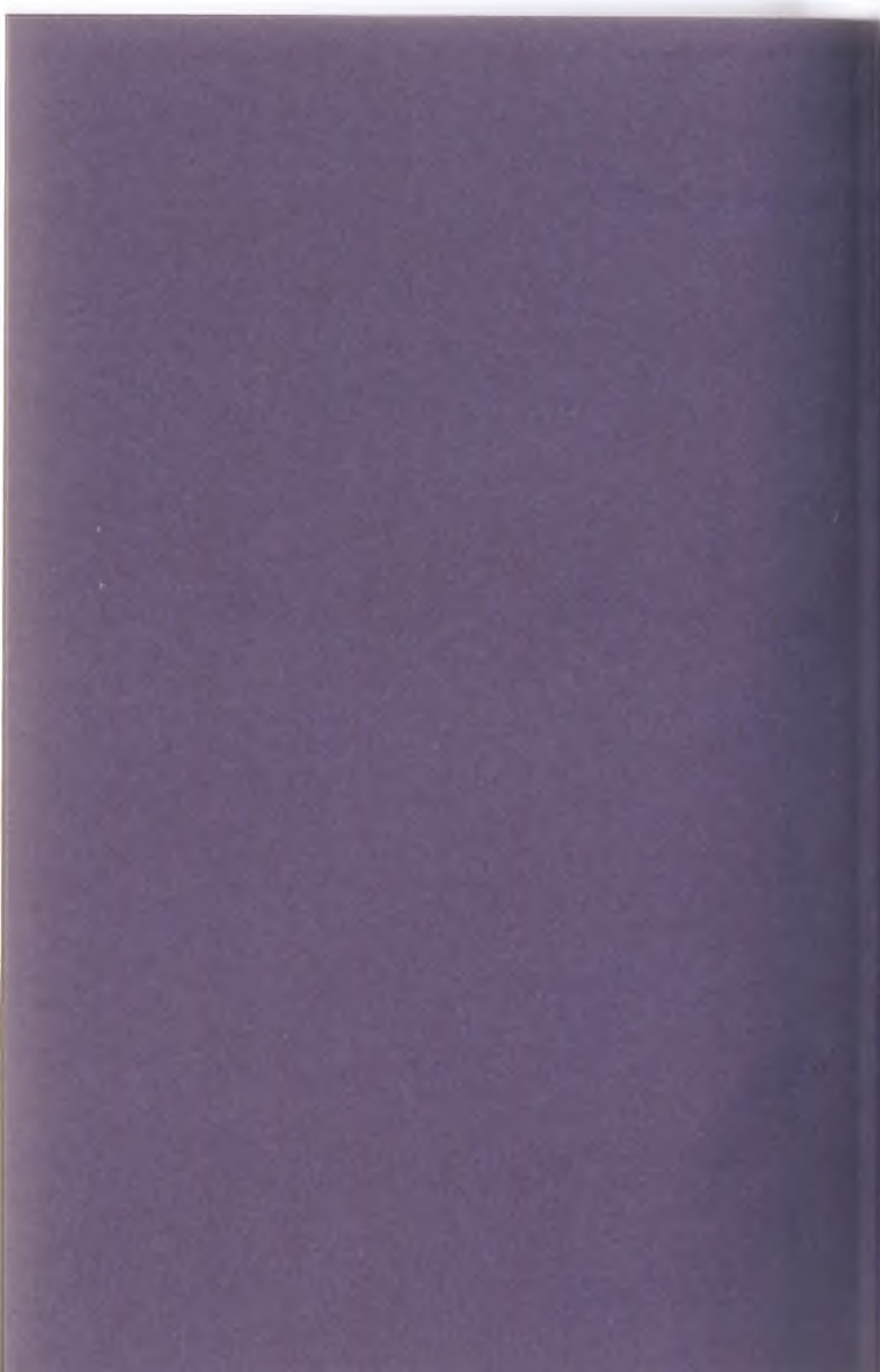
ANN AGUIRRE, *New York Times* ve *USA Today* çoksatın yazarı

“Zengin betimlemeler, nefis bir kurgu ve sağlam hikâyecilik, bu fantazyaya olağandışı bir zekâ ve derinlik katıyor...

Nefes kesici, trajik ve gerçek.”

Kirkus Reviews

Stephen Greenblatt

The Shadow Society ve *The Cabinet of Wonders*ı da kapsayan *Kronos Chronicles*'in yazarıdır. Brooklyn Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı profesörüdür. Shakespeare, çocuk edebiyatı ve yaratıcı yazarlık üzerine dersler vermekte, New York'ta eşi ve iki çocuğuyla birlikte yaşamaktadır.

Kapak Tasarımı: Elizabeth H. Clark
Kapak Fotoğrafi © Ali Smith, 2015

[Söl Daugmanti, Monica Gutrevich / Elbise: Ivory & Co.]

KALBİNİN SESİNİ DİNLEMEK, EN BÜYÜK SUÇUN OLABİLİR.

Kraliyet düğünleri denince akla, şafağa kadar bitmek bilmeyen balolar, havai fişekler ve şenlikler gelir. Çoğu genç kızın hayali olan böyle bir düğün Kestrel için esareten farksızdır. İmparatorluk sarayında gizlice casusluk yaparken, artık aldığı her nefeste hile ve yalanlarla sarılı olduğunu hissetmektedir. Üstelik özlemini duyduğu Arin'e bile sırrını emanet edememektedir...

Arin ülkesini özgürlüğüne kavuşturmak için mücadele ederken Kestrel'in gereğinden fazla şey bildiğinden kuşkulanmaktadır. Genç kız şoke edici bir sırrı açığa çıkarmaya yaklaşıırken, Arin'i en çok yaralayan şey, karanlıkta ona sapanan hançer değil gerçeğin kendisi olacaktır.

"Kazananın Suçu, müthiş bir romantizm ile korkunç bir yıkım arasında gidip gelen, bıçak sırtı bir roman. Rutkoski akıl oyunları, iktidar mücadeleleri ve casuslukla dolu dünyasıyla beni kendine esir etti. Kestrel ile Arin'in aşkının nasıl sonlanacağını merakla bekliyorum."

MARISSA MEYER, New York Times çoksatan yazarı

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-228-9

9 786052 992289

